

Cuộc Sống Nông Thôn Nhàn Rỗi

Contents

Cuộc Sống Nông Thôn Nhàn Rỗi	2
1. Chương 1: Mẫu Thân Bỏ Trốn Theo Người Khác	2
2. Chương 2: Tiễn Bại Hoại	6
3. Chương 3: Không May Xảy Ra Chuyện Đánh Nhau	9
4. Chương 4: Huỳnh Muội Bị Đánh	12
5. Chương 5: Dương Thị La Lối Om Sòm	16
6. Chương 6: Người Nhà Đi Khi Dễ Người Nhà	19
7. Chương 7: Cô Cô Dịu Dàng	22
8. Chương 8: Không Cho Phép Nhắc Lại	25
9. Chương 9: Thông Gia Đến	29
10. Chương 10: Còn Có Thể Không Cần Mặt Mũi Nữa Sao?	32
11. Chương 11: Bí Ẩn Của Việc Bỏ Trốn	35
12. Chương 12: Tình Trạng Ngoài Ý Muốn	38
13. Chương 13: Chuyện Hưu Thư	40
14. Chương 14: Phương Thị Bị Bệnh	42
15. Chương 15: Bùi Tử Quân	44
16. Chương 16: Chừng Mực	47
17. Chương 17: Hương Vị Của CƠM	50
18. Chương 18: Buông Xuống	54
19. Chương 19: Lúc Nhỏ Đã Thu Hút	56
20. Chương 20: Đãi Ngộ Khác Nhau	59
21. Chương 21: Tâm Tư Của Dương Thị	62
22. Chương 22: Phương Thị Muốn Ở Riêng	65
23. Chương 23: Bùi Gia Tạ Lễ	69
24. Chương 24: Một Đóa Quyên Hoa Bằng Lụa	72
25. Chương 25: Lòng Tham Không Đáy	75
26. Chương 26: Lời Đồn Đãi	79
27. Chương 27: Tranh Đoạt Nam Nhân Độc Thân	82
28. Chương 28: Quả Phụ Cũng Rất Tịch Mịch Sao?!	84
29. Chương 29: Chính Ác Trương Quả Phụ	87
30. Chương 30: Vô Sự Mà Lấy Lòng *	90
31. Chương 31: Bệnh Tới Thật Đúng Lúc	93
32. Chương 32: Bị Vạch Trần	96
33. Chương 33: Lôi Kéo Dương Thị	99
34. Chương 34: Hợp Mưu*	101
35. Chương 35: Âm Soa Dương Thác*	104
36. Chương 36: Có Tật Giật Mình	107
37. Chương 37: Đây Không Phải Là Mơ	110
38. Chương 38: Người Dám Nói Là Không Phải Do Người Làm?!	113
39. Chương 39: Ưông Thị Nhắc Nhở	116
40. Chương 40: Ngọc Nát	119

41. Chương 41: Ta Bị Bắt Buộc Mà	122
42. Chương 42: Người Cút Đi!	125
43. Chương 43: Các Người Ra Ngoài Ở Riêng Đi!	128
44. Chương 44: Chúng Ta Ăn, Mặc Kệ Bọn Họ	132
45. Chương 45: Khai Hoang	135
46. Chương 46: Buổi Tối Giao Thừa, Đưa Ông Táo Về Trời	138
47. Chương 47: Giao Thừa	140

Cuộc Sống Nông Thôn Nhà Rối

Giới thiệu

Converter: ngocquynh520Editor: mới vào nghề Kiều Thiên Âm +Q tiểu thư +Bánh Bao Nâu + Y Hạ + Zet+Pollen(còn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-nong-thon-nhan-roi>

1. Chương 1: Mẫu Thân Bỏ Trốn Theo Người Khác

Mùa thu ở phương nam khắp nơi đều mang một luồng khí lạnh ẩm ướt, cây cỏ phủ đầy sương, trùng điệp đều không thấy xuất hiện.

Vào lúc rạng sáng, tại một thôn nhỏ cách đó không xa được bao phủ bởi một tầng sương mù cuối thu, một mảng không gian im ắng đó mơ hồ có tiếng chó sủa và tiếng gia súc vọng lại.

Hình như là có tiếng bánh xe rất nhỏ thì phải?

Triệu Tương Nghi vẫn mơ màng chưa tỉnh ngủ, theo bản năng kéo chặt chăn bông trên người, cả người cuộn tròn lại...

Trời dần sáng, nàng vẫn còn nằm ngủ, đột nhiên một tiếng gào thét giống như tiếng heo bị giết làm cho hoảng sợ liền giật mình tỉnh dậy! Ngay lập tức, nàng trợn hai mắt lên ngồi dậy, cuống quýt nhìn xung quanh, lại phát hiện trong phòng không có ai hết, duy nhất ở ngoài phòng giống như có rất nhiều người, ồn ào cả lên[1]

Tiếng gào thét như tiếng mổ heo ấy vẫn như cũ cao hơn một tiếng, Triệu Tương Nghi bèn nghiêng tai lắng nghe, cuối cùng mới phân biệt được, đó chính là tiếng thét của phụ thân nàng thời đại này, miệng luôn hô một từ “Cút đi”.

Triệu Tương Nghi bị dọa sợ đến mức cả người đều run, trùng sinh ở thời đại này đã muốn ba tháng có thừa, biết đây là một thời đại không có trong phạm vi lịch sử, thông thuộc với tục lệ nơi này, Ngô nông [2] sau đó mềm giọng, cũng là biết được cả đời phụ thân Triệu Tín Lương của mình là một nam nhân có tính tình hòa thuận, thành thật, bây giờ đột nhiên lại gào thét lên như thế?!

Sợ trong nhà xảy ra chuyện đại sự gì, Triệu Tương Nghi vươn cánh tay nhỏ bé của chính mình mà bắt đầu gian nan mặc quần áo và mang giày. Vừa mới cố hết sức mặc vào một kiện tiểu y, lại phát hiện tay chân mình đã sớm mỏi nhừ, mí mắt cũng muốn nhắm lại, Triệu Tương Nghi trong lòng thâm đồ mồ hôi, chính mình ở thế kỷ hai mươi mốt tốt xấu gì cũng đã hơn hai mươi tuổi, không ngờ kiếp này trùng sinh trở thành đứa trẻ mới ba tuổi, đến việc mặc áo vật vãnh này cũng phải tiêu hao nhiều sức lực đến thế.

Đang lúc buồn bực, đại ca Triệu Hoảng Lâm của cô thân thể này hai mắt phấp phồng bước vào.

Nhìn thấy tiểu muội của mình đang ngồi ngây ngốc trên giường nên hắn không biết phải làm gì, bộ dạng luống cuống lo sợ không yên, mũi hắn có chút chua xót, hắn bỗng nhiên không tiếng động mà khóc lên, cả vai nhỏ hơi run.

Triệu Tương Nghi tim đập nhanh, tuy rằng không biết trong nhà xảy ra chuyện lớn gì, nhưng mà lúc này đại ca nàng lại như thế, nhất định là có việc lớn!

“Ca ca xấu hổ, khóc nhè!” Ý đồ làm cho đại ca Triệu Hoàng Lâm có chút dễ chịu, Triệu Tương Nghi quyết định tiếp tục giả vờ làm nũng, dù sao nàng hiện tại là đang giả làm tiểu hài nhi mà.

Triệu Hoàng Lâm cũng mới tám tuổi, vừa nghe giọng nói non nớt hờn dỗi của Triệu Tương Nghi, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống đất, hai tay giấu trong tay áo gấu gao nắm chặt lại thành nắm, môi mỏng mím chặt hé ra một đường nhỏ

Lúc sau cảm xúc dần dần ổn định lại, Triệu Hoàng Lâm mới xoay người lại miễn cưỡng cười lên rồi giúp đỡ Triệu Tương Nghi sửa sang lại quần áo.

Có Triệu Hoàng Lâm giúp đỡ một tay, quần áo trên người Triệu Tương Nghi chỉ hai ba cái là mặc vào. Lại thấy hốc mắt của Triệu Hoàng Lâm đỏ bừng, đáy mắt nén giận, Triệu Tương Nghi cẩn thận từng li từng tí mà ôm lấy cổ Triệu Hoàng Lâm cười khanh khách nói: “Hôm nay Tương Nghi muốn ăn bánh ngọt do mẹ làm...”

Tuy rằng không phải thực thích mẫu thân Lã thị của khối thân thể này, cái người tham mến hư vinh, thích chỉ trích xem thường phụ quân mình, chính bản thân lại không có bản lãnh gì, Triệu Tương Nghi chỉ đành lợi dụng Lã thị để an ủi tâm tình của Triệu Hoàng Lâm.

Tại triều đại này rất xem trọng hiếu đạo, cho nên dù Lã thị có tệ như thế nào đi nữa thì ở trong lòng của Triệu Hoàng Lâm cũng có phân lượng.

Không nghĩ tới, Triệu Tương Nghi vừa mới nhắc đến Lã thị, toàn thân của Triệu Hoàng Lâm cứng đờ lại, cũng không quản Triệu Tương Nghi chỉ mới ba tuổi, hai mắt đỏ lên nhe răng tức giận nói: “Từ nay về sau nhà của chúng ta sẽ không có mẹ nữa rồi! Điều đó sẽ chẳng lạ gì với chúng ta!”

Triệu Tương Nghi vừa nghe lời đại ca nói, nàng còn tưởng rằng Lã thị xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng trong lòng ngấm lại nửa câu sau mà Triệu Hoàng Lâm nói, lại cảm thấy giống như Lã thị đã làm chuyện gì có lỗi với họ vậy.

Không bao lâu, Triệu Hoàng Lâm ôm lấy Triệu Tương Nghi rồi đi ra ngoài phòng, chỉ thấy trong nhà những người thân thích đều có mặt ở trong sân, hoặc là bộ dáng khoanh tay làm như việc không liên quan đến mình, hoặc là bộ dáng lo lắng, mà sự ồn ào khi nãy cũng không còn.

Phụ thân Triệu Tín Lương nhìn thấy, ngay tức khắc mắt đỏ nhìn về phía Triệu Hoàng Lâm: “Con ôm Tương Nghi ra đây làm gì! Còn không mau quay vào trong nhà!”

Triệu Tương Nghi vừa lúc nhìn rõ lại bộ dáng phụ thân Triệu Tín Lương của mình, mắt đỏ bừng lên, ẩn trong mắt là một nỗi sỉ nhục, hai tay run rẩy lên tựa như cánh khô héo hắt giữa cái lạnh của gió thu, dường như cực lực ẩn nhẫn điều gì đó.

Trở lại trong phòng, Triệu Tương Nghi theo bản năng ôm lấy cổ của ca mình, dùng giọng nói trẻ con non nớt khẩn khẩn dục dục ngập ngừng nói: “Ca ca, Tương Nghi hơi sợ...”

Tinh thần của Triệu Hoàng Lâm lúc này mới khôi phục lại, không ngừng ôm chặt lấy muội muội duy nhất của mình an ủi: “Không có chuyện gì, không sợ, tiểu muội không sợ, hết thấy đều sẽ tốt...” Sau lại nói lời nói không phù hợp với tuổi mình, may mà trong thân thể Triệu Tương Nghi là một trái tim hai mươi tuổi của người hiện đại, có thể nghe hiểu được điều Triệu Hoàng Lâm tự nói với chính mình.

Theo như trong lời nói của đại ca, Triệu Tương Nghi biết được một sự thật khiến da đầu nàng run lên ——

Mẫu thân Lã thị, cùng người tình bỏ trốn!

Phụ thân buổi sáng thức dậy phát hiện mẫu thân đi vắng, còn tưởng rằng nàng phá lệ thức dậy sớm đi làm việc, trong nhà tìm một vòng nhỏ, cũng chưa thấy bóng dáng mẫu thân, chẳng qua là xiêm y của bà vẫn còn ở trong tủ, cho nên không vì như thế mà để trong lòng, chỉ cho là là mẫu thân buổi sáng xuất môn đi lang thang đâu đó mà thôi.

Chưa từng nghĩ, cơn sáng đi qua, chỉ thấy Nhị thúc của Triệu Tương Nghi vội vàng chạy về nhà, nói là canh bốn khi từ thôn bên cạnh trở về nhìn thấy trong thôn xe ngựa của ai đó ra vào, lúc ấy hẳn còn cảm thấy kỳ lạ, Triệu gia thôn khi nào thì có kẻ có tiền như vậy, nhìn kỹ thì đúng là mơ hồ nhìn thấy đại tẩu của mình ngồi ở bên trong!

Vốn việc này cũng không nhất định là sự thật, nhưng hiện tại Lã thị xấu xa thật sự không thấy tung tích! Toàn bộ thôn cũng mở to mắt lớn, đều tìm kiếm khắp nơi, cũng vẫn không tìm được!

Triệu Tín Lương càng hoài nghi, Lã thị thật sự giống như lời Nhị thúc Triệu Tương Nghi nói, theo kẻ có tiền ban đêm ngồi xe ngựa bỏ trốn!

Trong thôn nhiều người hiểu biết rất nhân rồi, nghe đến động tĩnh nhà Triệu Tương Nghi, liền rối rít chạy đến xem náo nhiệt, còn có hai người tam thúc và tam thẩm của Triệu Tương Nghi cũng đến gây quấy phân heo giống như Thảo Nhân Hiềm ở một bên châm ngòi thổi gió[3], dù Triệu Tín Lương luôn hiền lành trầm mặc cũng phải nổi giận, cuối cùng hướng đến đám người âm ỉ kia rống giận, Triệu Tương Nghi đang ngủ mơ cũng phải thức dậy.

“Vợ lão tam, làm sao con có thể nói như thế!” Ngoài phòng chợt truyền đến giọng nói của bà nội Triệu Tương Nghi là Phương thị, “Con còn ngại trong nhà không đủ loạn? Còn ngại chuyện trong nhà không đủ mất mặt? Nên cùng đám người bên ngoài tham gia náo nhiệt phải không?!”

Chợt giọng nói lười biếng của tam thẩm Dương thị mà Triệu Tương Nghi chán ghét truyền đến, mang theo chút châm chọc cùng cái nhìn vui sướng khi người khác gặp họa: “Ta không phải chỉ là tùy tiện nói chút sao, Thế Hữu hôm nay vốn là đúng lúc rời khỏi Triệu gia thôn của chúng ta... Ôi chào ôi chào ôi chào! Đại ca người làm cái gì vậy, ta rốt cuộc là nói sai chỗ nào, người đừng có nhìn ta chăm chăm như muốn ăn thịt ta như thế chứ...” Cuối cùng câu kia, âm thanh tức giận dù thấp nhưng cũng đủ cho không có sức lực để nói rồi, rõ ràng là nói trúng tim đen nhưng sợ người khác biết.

“Đúng là, này không... Đó cũng chẳng phải là sự thật nha, còn không cho người ta nói...” Triệu lão tam ở một bên phụ họa cho bà vợ nhà mình.

Lửa giận của Triệu Tín Lương một lần nữa bị chọc phát lên: “Cút! Hai người các người mong nhà ta lập tức tan vỡ chứ gì! Biến, đều cút cho ta!”

“Ô này Tín Lương, con đừng có tiếp tục rống to ... Coi như không nói cho người ngoài nghe thấy chuyện cười nhà chúng ta, cũng phải chiếu cố đến hai đứa nhỏ chứ con. Ôi chào! Tương Nghi mới ba tuổi có thể nghe không hiểu, nhưng Hoảng Lâm đã tám tuổi rồi có thể nghe hiểu nha! Con còn phải đi làm kiếm kế sinh nhai, con như thế nào mà la hét, tâm tình của Hoảng Lâm có thể dễ chịu sao?” Phương thị xưa nay đau lòng cho cháu nhỏ, lúc này nhìn thấy hẳn đám mình giữa bị thương và sỉ nhục, lại càng thêm lo lắng hẳn nhất thời nghĩ sai mà tổn thương đến đứa nhỏ vô tội.

“Hải...” Phương thị ngay sau đó lại thở dài một hơi, “Cũng may cha người hiện tại bên ngoài làm việc không trở về, bằng không lại không biết hẳn náo loạn lên thành cái dạng gì!”

“Ôi ta nói nương, đại tẩu nàng cũng thật sự là...” Dương thị mới nói một câu, Triệu Tín Lương rồi lại cả giận:

“Cút! Các người về sau đừng ở trước mặt ta mà nói đến tiện nhân kia!”

Tim của Triệu Tương Nghi đập nhanh, ngồi ở trên giường nhà mình hai mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nếu nói là là ngồi xe ngựa thừa dịp lúc nửa đêm bỏ trốn... Nàng chính là đêm qua nghe thấy âm thanh bánh xe cùng một chút giọng nói nhỏ rõ ràng! Còn tưởng rằng là chính mình mơ mơ màng màng đang nằm mơ, hóa ra khi đó Lã thị đang bàn bạc cùng người tình bỏ trốn!

Triệu Hoảng Lâm sợ tiểu muội của mình bị hù dọa liền đè nén tâm tình không tốt xuống, ôm lấy Triệu Tương Nghi dụ dỗ: “Đến, tiểu muội không sợ nha, ca ca lát nữa làm bánh ngọt cho muội ăn... Buổi chiều sau khi trở về sẽ mang muội đến cửa hàng nhỏ đầu thôn mua kẹo ăn, được chứ?”

Triệu Tương Nghi nghe vậy, ngẩng đầu lên hôn đại ca, trong mắt của hắn rõ ràng hàm chứa nước mắt, nhưng lại cố cười để an ủi nàng, nhìn về mặt ẩn nhẫn quật cường, không biết như thế nào mà mũi nàng có

chút xót.

Hắn chỉ mới tám tuổi thôi mà.

Ở thời đại của nàng, chỉ là một đứa trẻ mới bước vào tiểu học, là cái tuổi hiếu kì hay làm nũng, có cha mẹ yêu thương, có thể hưởng thụ được đầy đủ vật chất và giáo dục.

Mà hắn đây? Tuổi nhỏ, lại mơ hồ bắt đầu giúp đỡ gia đình chia sẻ áp lực... Gia cảnh khốn khổ bần cùng, làm cho hắn lên phải trưởng thành sớm, vô cùng hiểu chuyện mà buông tha cơ hội đi đến học đường đọc sách, mỗi lần phải vất vả chạy đến học đường lại chỉ có thể đứng ngoài mà nghe phụ tử giảng bài cho học trò, chỉ như vậy việc học mới tăng tiến.

Hắn còn nhỏ như vậy mà biết chăm sóc khiến cho nàng phải đau lòng thay hắn.

Đã ở nơi này gần người ba tháng, nàng kiếp trước cũng là người phương nam, chỉ vì từ nhỏ sống ở trong thành thị, cho nên đối với vùng sông nước Giang Nam không có hiểu biết gì.

Hiện tại được như ý nguyện, tình thân kiếp này của nàng so với kiếp trước càng muốn tốt hơn, nào là thân nhân, so với kiếp trước nàng chỉ lo buôn bán trọng lợi nhuận mà không trọng tình thân với cha mẹ, nàng bây giờ muốn được đổi lại chỉ muốn quan tâm đến cha mẹ, thân nhân hơn, ngoại trừ Lã thị đã bỏ trốn theo người tình kia.

Kiếp này tuy là gia đình không phải là nhà giàu nhất nhưng so với kiếp trước của nàng tốt hơn nhiều.

Vì vậy Triệu Tương Nghi rất nhanh dung nhập với thân phận mới này, cũng ở trong lòng âm thầm thề, cả đời này nhất định phải dựa vào năng lực của mình, dùng hết khả năng làm cho nhà có nhiều của cải, khiến cho những người từng vứt bỏ và xem thường nhà nàng phải hối hận!

“Ca ca không khóc, Tương Nghi không ăn bánh ngọt...” Ngẩng đầu, Triệu tương Nghi cố gắng hít lấy nước mũi của mình không cho nước mắt rơi xuống, đau lòng nhìn Triệu Hoằng Lâm, “Tương Nghi sau này có tiền, mua kẹo cho ca ca ăn!”

Triệu Hoằng Lâm nghe tiếng muội mình nói như thế, xì một tiếng nở nụ cười, nước mắt cũng không nhận được nữa mà rơi xuống. Êm ái nhẹ nhàng vuốt hai má phẩn nộn của Triệu Tương Nghi, giống như dự đoán giống như an ủi cười nói: “Muội mới bao nhiêu tuổi, biết tiền là cái gì sao?”

Lúc này, Triệu Tín Lương đứng ở cửa, nhìn bộ dáng của hai đứa con trong phòng không khỏi chua xót, nắm chặt nắm tay, răng nghiến chặt vang lên tiếng khanh khách.

“Cha.” Triệu Hoằng Lâm bỗng nhiên ôm lấy Triệu Tương Nghi xoay người, thân mình cố gắng thẳng đứng, giống như hạ đủ quyết tâm, “Hoằng Lâm sau này nhất định hảo hảo nghe lời, đem muội muội chăm sóc tốt, sẽ chăm lo cho cả nhà. Sau khi có tiền đồ, một nhà chúng ta sau này không bị người khác xem thường!”

Triệu Hoằng Lâm lớn hơn cũng mới tám tuổi, nghe thấy lời hắn nói như vậy, Triệu Tín Lương vẫn đang đau lòng cũng phải kinh ngạc.

Trong mắt vương lệ cũng cảm động, thẳng tắp đang nhìn nhi tử mình, nặng nề mà từ cổ họng run rẩy nói một chữ: “Hảo!”

[1] nguyên văn là sảo sảo nhượng nhượng

[2] Ngô nông là gì ai cho mình biết

[3] y chang câu đổ dầu vào lửa ở

2. Chương 2: Tiệt Bại Hoại

Buổi trưa ngày hôm sau, chuyện Lã thị ngồi xe ngựa chạy trốn suốt đêm cùng kẻ có tiền Thế Hữu đã truyền khắp cả Triệu gia thôn, thậm chí mấy thôn bên cạnh cũng truyền chút phong thanh.

Đối với một thôn trang nhỏ muốn chút yên lặng quả nhiên là không thể, đây chẳng khác nào là một tin tức lớn muốn kinh thiên động địa [1] cơ chứ, một vài phụ nữ trong thôn thường nhân lúc rảnh rỗi mà tán dóc chuyện lông gà vỏ tỏi [2], lúc nào cũng say sưa lắm nhằm chuyện này. Lại thêm, có người thêm mắm thêm muối, ví dụ như là vào hơn mười ngày trước là ngày mười lăm tháng tám tết Trung Thu, trong đêm đó chính mắt thấy Lã thị ngồi trên một cái kiệu nhỏ đưa đến ngôi nhà cũ của Thế Hữu ở Triệu gia thôn, thậm chí chắc là kín đáo đi gặp gỡ tình nhân...

Một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng làm cho nhà của Triệu Tương Nghi không chịu đựng nổi tin đồn, bị người trong thôn chỉ trích, nói ba đạo bốn [3], khiến cho cả một đại gia đình không ngóc đầu lên được.

Còn về phần Triệu Tín Lương lúc này, ông từ buổi sáng đến bây giờ ngay cả việc trong ruộng cũng chưa đi làm, chỉ buồn bực mà đứng trong phòng không lên tiếng, cũng không để ý đến ai, ngăn người hoặc buồn bã tức giận.

Cái loại ả nhân này tựa như sau một khắc có thể yên lặng mà bùng nổ, rất là dọa người.

Trong nhà bầu không khí nặng nề làm cho Triệu Tương Nghi không dám thở mạnh, đến Phương thị ngồi trong phòng khách cũng phải ngậm ngốc cả người, một lúc sau nàng cảm thấy trong người buồn bực, liền dứt khoát đi đến cửa hàng nhỏ ở đầu thôn mua một chút kẹo, sẵn chờ Triệu Hoàng Lâm nghe giảng bài học tại học đường ở thôn bên trở về, rồi cùng nhau ăn trên đường về nhà, cũng muốn an ủi đứa nhỏ tám tuổi ngây thơ bị tổn thương kia.

Mặc dù Triệu Hoàng Lâm bên ngoài là đại ca của nàng, nhưng thực tế là Triệu Tương Nghi đã hơn hai mươi tuổi rồi, chỉ có thể ở trong lòng mà xem Triệu Hoàng Lâm là một đứa trẻ..

Trên đường đi không khỏi có chút buồn bực, nghĩ đến chuyện Lã thị cùng người khác chạy trốn đã khiến cho cả nhà nhận lấy một sự xúc phạm, Triệu Tương Nghi nghiến chặt răng lại.

Từ ngày nàng xuyên không đến đây đã ba tháng, chỉ thấy Lã thị ngoại trừ tham mộ hư vinh, chơi bời lêu lổng bên ngoài, lại lấy việc chỉ trích phu quân của mình làm thú vui, thỉnh thoảng lại lấy một việc nhỏ ra châm chọc chồng mình vài câu.

Ví dụ như thấy Triệu Tín Lương ở dưới ruộng loay hoay làm việc khí thế nhất trời, liền oán giận chồng không biết đi ra biển mà kiếm tiền. Thỉnh thoảng thấy chồng người khác đối với vợ mình đều nghe lời tuân theo, trong nhà luôn xem vợ là trời là lớn nhất, liền đâm chọc Triệu Tín Lương không biết học theo như vậy để dụ dỗ nàng ta, v...v....

Triệu Tương Nghi vốn nhìn nàng ta không thuận mắt, hơn nữa nàng mới ở lại đây có ba tháng, lại càng không thể cảm nhận được công ơn sinh dưỡng của nàng đối với Lã thị, Lã thị đột nhiên chạy trốn cùng người khác, đối với Triệu Tương Nghi tổn thương gây ra rất là ít

Đương nhiên, ở trong mắt người ngoài, chỉ có thể lý giải là, đó là Triệu Tương Nghi hiện tại tuổi nhỏ không hiểu chuyện, cho nên mới không có cảm giác gì.

Đi đến cửa hàng nhỏ, ông chủ là một người đàn ông trung niên mập mạp, mặt hồng hào, tất cả mọi người đều gọi ông là Triệu Ái Tử [4], bởi vì ông ta thật sự rất lùn à.

Bên này, Triệu Tương Nghi đến mua kẹo, Triệu Ái Tử cũng ngại chuyện của Lã thị mà nhìn Triệu Tương Nghi bằng ánh mắt đồng tình, vừa thấy Triệu tương Nghi chỉ mới ba tuổi, xác thực là không hiểu chuyện gì, liền nhân cơ hội đối với những người mua hàng khác nói thầm: “Chắc chắn, nhà họ cái vị tức phụ kia đúng là gây nghiệp chướng, hai hài tử một tám tuổi và một ba tuổi, vậy mà lại cùng tình nhân vù vù chạy trốn.”

“Không phải sao, ông không thấy nàng ta bình thường lẳng lơ. Cái dạng mà nam nhân khác nhìn vào tâm không sinh ra ngứa ngáy mới là lạ, thấy không, giờ lại thông đồng cùng người khác bỏ trốn.” Cùng lúc, một người đàn ông trung niên thô tục nhướng lông mày phụ họa theo.

Tiền trong tay Triệu Tương Nghi bỗng run lên, rồi làm như không có việc gì, tay run rẩy đưa ba văn tiền cho Triệu Ái Tử.

Triệu Ái Tử nhìn tiền trong tay Triệu Tương Nghi, cuối cùng thở dài một hơi, giọng điệu đồng tình nói: “Thôi, tiền này xem như không có đi, một túi kẹo mà thôi, cầm về ăn đi, về nhà phải nghe lời một chút, đừng có chọc giận cha cháu.”

Tuy chỉ là lòng hảo tâm, nhưng Triệu Tương Nghi lòng tự ái rất cao, nàng không cần người ngoài thương hại mà bố thí cho, hơn nữa càng không chịu nổi việc Triệu Ái Tử cùng người khác trong mắt lộ ra vui sướng khi có người gặp họa

Nàng ngẩng đầu lên, rất có lễ phép mà nhìn về phía Triệu Ái Tử và các khách nhân khác mỉm cười: “Bà nội cùng cha ta có dạy, không thể tự tiện nhận đồ mà người ta làm việc cực khổ mới có được.” Nàng cũng rất muốn nói một câu “Vô công thụ lộc”, chính là sợ bọn học không nghe hiểu, cũng rất sợ họ nghe hiểu đó là một câu triết lý, do đó sẽ hoài nghi nàng là yêu tinh này nọ...

Cùng lúc đó, có người nghe xong bỗng ” Ồ này ” một tiếng, sau đó liền ngồi xổm xuống nhìn Triệu Tương Nghi: “Cha và bà nội cháu dạy cháu như vậy? Vậy mẹ cháu thì sao, nàng ấy sao không dạy cháu chút đạo lý? Ai, cháu có biết mẹ cháu đi đâu không?”.

Triệu Tương Nghi trong lòng thầm mắng, những người này đúng là trên miệng không có tích đức, vạch vết sẹo của người ta ra tốt lắm sao? Nàng nhất thời có chút hối hận khi mua đồ tại cửa hàng nhỏ này, đúng là đánh giá thấp khả năng bát quái nhiệt tình của thôn dân ở Triệu gia thôn.

“Cha cháu có nói, không thể cùng người xấu nói chuyện!” Triệu Tương Nghi cũng lười tính toán với người này, hừ một tiếng, ném tiền trong tay rồi cầm lấy túi kẹo rồi đi, dù sao thân phận hiện tại của nàng là một hài tử ba tuổi, ai có thể tức giận một hài tử chứ?.

“Ồ này, ta thành người xấu khi nào vậy!” Phía sau còn truyền đến giọng nói không phục của người nọ, rồi lại không có khả năng nói Triệu Tương Nghi như thế nào được, trái lại khiến người khác cười hắc hắc một trận.

Rời khỏi cửa hàng nhỏ, trong lòng Triệu Tương Nghi rất không thoải mái, dọc đường đi đều thấy thôn dân nhìn nàng mà khoa tay múa chân, biết rõ hành vi của Lã thị, đã ảnh hưởng rất lớn đến thể diện của Triệu gia, về sau nhà của nàng sao có thể đứng vững trong thôn?

Đang cầm túi kẹo đậu cúi đầu suy nghĩ, sau lưng chợt truyền đến tiếng hô to:” Đứng lại”

Triệu Tương Nghi tim đập mạnh, ngẩng đầu lên nhìn trời, ánh sáng mặt trời phía trên chói lọi, thầm nghĩ thôn trang nhỏ như vậy mà giữa ban ngày xuất hiện đạo tặc.

Xoay người lại, nàng không khỏi mê mang nhìn ba đứa bé trai phía sau lưng mình, trong lòng thầm nghĩ chắc tụi nó đang gọi mình?

“Hắc hắc hắc, người còn nhìn cái gì! Chính là ta gọi người đó!” Nam hài đứng ở giữa ước chừng mới bảy, tám tuổi, mặt ngăm đen, cái miệng cong cong lên, điểm chết người là dưới hai lỗ mũi là hai hàng nước mũi màu vàng ... Thỉnh thoảng hắt vào vài cái, thời điểm nước mũi chảy xuống, lưỡi hắt thuận tiện liếm vài lần vào miệng.

Triệu Tương Nghi cảm thấy ghê tởm mà nắm chặt tay, nhép nhép môi, tận lực không muốn nhìn thấy nam hài đó.

“Trong tay ngươi là cái gì?” Một nam hài khác mở miệng, sợ hãi, liền đứng ở phía sau nam hài chảy nước mũi kia, rồi lại được nam hài chảy nước mũi kia bảo hộ, lúc nói chuyện không khỏi có mấy phần khuyến khích.

Lúc này Triệu Tương Nghi mới ý thức được trong tay nàng là một cái túi kẹo đậu, rút tay dấu ở phía sau, vươn người lên nhìn đám nam hài muốn đánh cướp kia nói: “Các người muốn làm gì!” Giọng nói trong vắt, mặc dù không lớn tiếng, nhưng cũng có chút lo lắng.

Bọn họ cũng không ngờ rằng Triệu Tương Nghi không sợ bọn họ, hai mắt cũng lộ ra chút kinh ngạc. Nam hài chảy nước mũi cầm đầu liền chỉ vào Triệu Tương Nghi khí thế nói: “Không muốn bị bọn tao đánh thì ngoan ngoãn đem kẹo đậu đưa đây, nếu không bọn tao sẽ tiến lên đoạt lấy!”

Oa, mấy từ này thật có chút giống như trong phim ảnh Hắc bang đi cướp bóc vậy, nếu Triệu Tương Nghi nàng thật sự là một tiểu hài tử mới ba tuổi, không biết bị hù dọa thành bộ dáng gì rồi, nhưng đáng tiếc à, nàng kỳ thật đã hơn hai mươi tuổi giả thành một đứa trẻ mà thôi, căn bản sẽ không sợ sự uy hiếp của bọn họ.

Bởi vậy nên thông minh quá sẽ bị thông minh hại, Triệu Tương Nghi cũng quên rằng thân thể này chỉ mới hơn ba tuổi là cùng, yếu ớt không chịu nổi, làm sao có thể thành đối thủ của bọn hắn chứ?

Nhưng trong đầu nàng hiện tại mơ hồ muốn cùng bọn hắn động thủ động cước...

“Ôi chào! Mau nhìn xem đây không phải là người nhà của nó sao?” Phía trước một nam hài bỗng nhiên sợ hãi chỉ vào Triệu Hoằng Nhân đứng ở phía sau Triệu Tương Nghi nói.

Đây không phải Triệu Hoằng Nhân, con trai của tam thúc, năm nay đã sáu tuổi, đồng thời là anh họ của nàng sao.

Nàng luôn luôn cùng với người nhà tam thúc không thân, nhưng nghĩ đến tình cảnh bây giờ của mình, có một người giúp đỡ không phải là rất tốt hay sao, anh họ Triệu Hoằng Nhân của nàng, sống lại không thân, cũng không thể nào đối nghịch với nàng mà đi giúp người ngoài ăn hiếp nàng được?

“Hoằng Nhân ca!” Triệu Tương Nghi lùi về phía sau vài bước, giọng nói non nớt chỉ về phía đám hài tử tức giận nói, “Bọn hắn khi dễ ta!” Ý là muốn Triệu Hoằng Nhân đứng bên cạnh nàng mà tăng thêm dũng cảm cho nàng!

Không nghĩ tới, vừa dứt lời, đám tiểu tử kia đột nhiên phá cười lên, tiền phủ hậu ngưỡng [5], đang lúc Triệu Tương Nghi không hiểu gì cả, nam hài chảy nước mũi kia nhìn về phái Triệu Hoằng Nhân cười xấu xa nói: “Người lại đây!”

Triệu Hoằng Nhân liền nhìn hốc mắt ửng đỏ, diêm dâm đáng yêu của Triệu Tương Nghi, lại nhìn một đám hài tử khí thế hư hống, cuối cùng bĩu môi, cúi đầu yếu đuối đi về phía đám hài tử hư hống đó.

Nhìn thấy như vậy, hai mắt Triệu Tương Nghi thật muốn rơi xuống!

Đây là cái chuyện gì à? Hắn tốt xấu gì cũng là thân nhân của nàng, cư nhiên mặc kệ an nguy của nàng, liền chạy đến chỗ bọn tiểu tử bên kia cùng nhau phối hợp khi dễ nàng?!

Có lầm hay không...

Nam hài chảy nước mũi nhìn thấy Triệu Hoằng Nhân phần nộ đi tới, liền dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Triệu Tương Nghi, thuận tiện hít hít hai hàng nước mũi đậm đặc của mình, giống như tuyên bố rằng mình đã thắng.

“Người hãy nghe cho kỹ!” nam hài chảy nước mũi rất khí thế chỉ vào Triệu Hoằng Nhân, hướng về phía Triệu Tương Nghi bĩu môi.”Chỉ cần người chạy đến trước người nàng nhổ một ngụm nước miếng, sau đó liền mắng to ba tiếng ‘tiểu bại hoại’, sau này chúng ta sẽ dẫn người đi chơi. Nếu người không dám làm, chúng ta sau này sẽ gọi người là đồ nhát gan!”

Khóe miệng Triệu Tương Nghi rút rút lại, đây là chuyện gì?

Xung quanh bị đám hài tử bắt đầu ồn ào la hét, lại xô đẩy nói Triệu Hoằng Nhân là không dám làm, lại mắng Triệu Tương Nghi là tiểu bại hoại...

Lúc này Triệu Tương Nghi thật sự muốn nổi giận, muốn cướp kẻo, muốn đe dọa nàng thì không sao, nhưng dám dùng lời nói để vũ nhục nhân cách của nàng, vậy thật rất nghiêm trọng à!

“Bọn người xấu các người, dựa vào cái gì dám mắng ta!” Nói xong liền đem kẻo nhét vào trong ngực, xông lên đánh nhau

Triệu Hoằng Nhân nhìn thấy Triệu Tương Nghi giống như gà con tức giận, không khỏi có chút kinh ngạc, lại nhìn bộ dạng chính mình, trong lòng không khỏi có chút khó chịu

Nam hài chảy nước mũi vui vẻ chỉ vào Triệu Hoằng Nhân hung hăng quát lên: “Này nhé, người còn không bằng cái ‘tiểu bại hoại’ đó nữa đâu!”

Triệu Hoàng Nhân người run cả lên, cuối cùng liền hạ quyết tâm, đẩy cái tiểu tử hư hỏng kia ra, chạy đến trước mặt Triệu Tương Nghi nói: “Tiểu bại hoại đệ tiện!” Nói xong vẫn còn cảm chưa đã ghiền, liền ngửa miệng mắng to, “Mẹ ta kể cho ta nghe, mẹ ngươi chạy trốn theo người tình là tiện bại hoại, làm chúng ta mất hết mặt mũi! Ngươi là do mẹ ngươi sinh, cũng là tiện bại hoại! Tiểu tiện bại hoại!”

Nhiều tiếng nhục mạ, xuất ra từ miệng của một hài tử sáu tuổi, mặc dù là giọng nói trong trẻo non nớt, nhưng cũng đánh mạnh vào lòng của nàng.

Thế cho nên, Triệu Hoàng Nhân muốn phun nước miếng vào người nàng, nàng cũng không đủ nhanh nhẹn để tránh thoát...

Cũng may không biết người nào ở phía sau lưng nàng, chợt tiến lên kéo nàng ra phía sau, tránh được một màn phun nước miếng của Triệu Hoàng Nhân... Vành mắt nàng cũng nhanh đỏ lên, nước mắt cứ vậy mà chảy ra.

Nàng quay đầu lại nhìn mới biết người kia không phải là ai xa lạ mà là đại ca ruột của nàng, Triệu Hoàng Lâm.

Cũng không để ý rằng mình đã hơn hai mươi tuổi rồi, liền dùng hết sức lực nhào vào trong lòng đại ca Triệu Hoàng Lâm, trong miệng thỉnh thoảng ngập ngừng nói: “Ca ca... Bọn hần thật hư, muốn cướp kẹo của muội, lại còn mắng muội nữa...”

=====

[1] giống như câu long trời lở đất ở

[2] việc vặt vãnh, chuyện nhỏ nhặt không đáng kể

[3] nguyên văn thuyết tam đạo tứ nghĩa là bàn luận lung tung

[4] Triệu Ái Tử = Triệu thấp bé

[5] Tiền phủ hậu ngưỡng: cười đến nổi hết gặp người ra phía trước lại gặp người ra phía sau= cười ngặt nghèo

3. Chương 3: Không May Xảy Ra Chuyện Đánh Nhau

Biểu tình bây giờ trên mặt Triệu Hoàng Lâm thật sự rất khó coi, mặt xám trắng, môi mím chặt, lông mày vì tức giận mà nhăn lại.

Bọn tiểu tử kia vì sao lại ồn ào quá tháo, cảnh tượng Triệu Hoàng Nhân vâng lời bọn tiểu tử đó mà đi ức hiếp tiểu muội, hần chính là vừa trở về thôn đã thấy rất rõ ràng.

Hôm nay tiểu muội lại ở trong lòng hần khóc bù lu bù loa, khiến cho hần cảm thấy đau lòng, lại nghĩ đến nguyên nhân phát sinh ra, đôi tay vì tức giận mà nắm chặt thành quyền, run run lên..

Đám tiểu tử kia nhìn thấy trên mặt Triệu Hoàng Lâm lộ ra một cỗ hàn ý, cả người không khỏi run sợ.

“Hoàng Nhân, đệ vừa rồi mắng Tương Nghi là gì, nói lại một lần nữa cho ta nghe.” Triệu Hoàng Lâm không thèm nhìn đến mấy tiểu tử còn lại, chỉ đơn thuần nhìn Triệu Hoàng Nhân.

Triệu Hoàng Nhân ở nhà vốn đã rất sợ Triệu Hoàng Lâm, chỉ thấy cảm thấy vị anh họ này ngày thường rất lịch sự, nhưng lúc anh họ tức giận lên, bộ dáng thật sự rất là dọa người!

Lúc này bị Triệu Hoàng Lâm hỏi, Triệu Hoàng Nhân chỉ há miệng run rẩy đứng không vững, cúi đầu lấp bấp không nên lời: “Không... Không có gì...”

“Huynh lúc này rõ ràng là mắng muội!” Triệu Tương Nghi nắm chặt tay đại ca, tức giận nhìn Triệu Hoàng Nhân nói.

Lúc này hần giúp đỡ đám tiểu tử hư hỏng kia khi dễ nàng, làm cho nàng sợ đến ngây người ra... một nam hài chỉ mới sáu tuổi, đã bắt chước nói theo cha mẹ chẳng ra gì của mình, đủ loại từ ngữ nào là tiểu bại hoại, hần có hiểu từ ấy là gì không, lại dám đem ra mắng...

Ở chỗ này, nàng không khỏi buồn bực, rốt cuộc Dương thị và Triệu lão tam đối với hài tử của mình dạy dỗ thành dạng gì rồi, thực đúng là loại giáo dục "cực phẩm" à. Sau này đứa nhỏ trưởng thành, ở phương diện làm người không phải giống như cha mẹ nó chút, có thể trở nên tốt sao?

Nam hài chảy nước mũi ở một bên cẩn thận quan sát, thấy Triệu Hoàng Nhân thật giống như là một con hổ giấy, ngoài sáng biết làm công phu dọa người, bọn hần nhiều hơn hai anh em họ Triệu mà, sợ cái gì?

Nghĩ đến điểm tốt này, lá gan của nam hài chảy nước mũi cũng lớn hơn, đối với đồng bọn của mình kêu la: "Sợ cái gì? Chúng ta nhiều người, chẳng lẽ lại sợ hai huynh muội bọn nó?" Vừa nói lại nhìn Triệu Hoàng Nhân, như cũ hai mắt nhướng lên đem mũi nhọn nhìn nó, "Này uy uy, người muốn ở đó giúp hai huynh muội tụi nó, hay là muốn gia nhập cùng bọn tao?"

Hai tiểu tử còn lại thấy nam hài chảy nước mũi nói như vậy liền nhìn Triệu Hoàng Lâm, đúng là như thế, liền tới rít ồn ào thúc giục Triệu Hoàng Nhân: "Này này, nhìn nó kia, có phải hay không là sợ về nhà bị người lớn đánh ..."

Triệu Hoàng Nhân nhìn Triệu Hoàng Lâm một cái, thấy anh họ mình bộ dáng thật muốn ăn thịt người, khe khẽ lắc đầu, liền xoay người chạy về phía bọn nam hài chảy nước mũi, vậy có nghĩa là hần muốn cùng với bọn tiểu tử hư kia hợp sức đối phó với hai huynh muội Triệu Tương Nghi

Triệu Tương Nghi nắm chặt lấy tay đại ca nàng, hướng lên mặt đất phun một ngụm nước miếng: "Đồ vong ơn bội nghĩa! Bà nội thường ngày dạy chúng ta như thế nào, huynh liền quên rồi à! "

Triệu Hoàng Lâm giữa lúc buồn bực, vừa nghe thấy lời nói bén nhọn do tiểu muội nói ra, lông mày nhíu chặt lại cúi đầu nhìn nàng, thăm quan sát tỉ mỉ một chút, rồi ngồi xổm xuống vuốt gương mặt nhỏ của Triệu Tương Nghi: "Tiểu muội những lời này là học theo ai? Tuổi còn nhỏ như vậy, sao có thể học theo người khác nói như thế."

"Vâng...Lúc này ở cửa hàng nhỏ đầu thôn... Tương Nghi từ nay về sau wow, không bao giờ nói nữa." Đỉnh đầu Triệu Tương Nghi đầy hắc tuyến, vừa này nhất thời tức giận hành động của Triệu Hoàng Nhân, lại quên mất thân phận của nàng là một tiểu hài tử ba tuổi, trực tiếp nhớ đến những lời mắng sắc bén ở kiếp trước mắng ra khỏi miệng, vừa vặn bị Triệu Hoàng Lâm nghe được, thật may là không bị huynh ấy hoài nghi gì.

"Này, tiện bại hoại." Nam hài chảy nước mũi lên tiếng cắt đứt cuộc nói chuyện của hai huynh muội, lại học theo người lớn khoanh tay lại, hất mặt lên, "Người cho là ca ca ngươi đến đây, chúng ta sẽ sợ hãi sao?"

Triệu Tương Nghi cảm giác được, đại ca nàng vừa nghe ba chữ kia, cả người liền cứng đờ, hàm răng cắn chặt lại, vang lên tiếng ken két.

Hần đột nhiên đứng dậy, theo bản năng đem tiểu muội đẩy ra đằng sau lưng giấu kỹ, nhìn nam hài chảy nước mũi trước mặt cả người không khỏi run lên, nghiêng răng nghiêng lợi phun từng chữ: "Người vừa rồi nói cái gì đó, lặp lại thêm một lần nữa cho ta."

Lời nói giống như lúc này, mới vừa rồi cũng đã hỏi Triệu Hoàng Nhân như vậy, Nam hài chảy nước mũi lơ đãng, chỉ tiếp tục khoanh tay đứng tại chỗ đưa mắt chỉa mũi nhọn ra, bộ dáng không sợ trời: "Ta nói tiện bại hoại, thế nào?"

Triệu Hoàng Lâm nhìn đến cực hạn, liền buông tay Triệu Tương Nghi ra, dặn dò nàng đứng yên ở một bên, rồi xoay người lại xông lên phía trước, nhắm ngay nam hài chảy nước mũi cho một quyền!

Nam hài chảy nước mũi cũng không ngờ đến Triệu Hoàng Lâm sẽ đánh nó, nó lảo đảo một cái không đứng vững, ngã người về phía sau, cả người ngã xuống.

Mọi người bao gồm cả Triệu Tương Nghi đều cảm thấy quái lạ.

Triệu Hoàng Lâm ngày thường đều có vẻ tư văn nho nhã, trong nhà cũng rất ít khi cho hần xuống đồng làm việc, cho nên thân thể luôn gầy tong gầy teo, không nghĩ đến vừa ra tay lại có khí lực lớn đến vậy!

“Bọn bây còn ngây ngốc ở đó làm gì, còn không mau lại đây giúp tao đánh nó!” Nam hài chảy nước mũi bên kia bị đánh đến nổi mặt có chút sưng lên, đau rát, nhất thời trong lòng nó đối với Triệu Hoàng Lâm có vài phần oán giận.

Mấy hài tử còn lại nghe phân phó, lúc này mới tỉnh lại, đều xông lên phía trước, nín áo của Triệu Hoàng Lâm lại, tốp năm tốp ba bắt đầu tại chỗ đánh nhau.

Triệu Tương Nghi ở một bên đứng nhìn, trong lòng nhất thời luống cuống không biết nên làm gì.

Mới vừa rồi nhìn thấy đại ca cho nam hài chảy nước mũi kia một quyền, trong lòng nàng cảm thấy hân hoan, nhìn thấy được đại ca thật là uy phong, thật là đẹp trai, nhìn thấy nam hài chảy nước mũi bị đánh, trong lòng cũng hả giận vài phần!

Nhưng bây giờ, bọn hần lại nhiều tên như vậy mà đại ca chỉ có một mình, như vậy chẳng khác nào lấy ít địch nhiều, nếu thật sự xúc động, tiểu hài tử tuy khí lực không lớn, nhưng cũng rất nguy hiểm nha!

Triệu Hoàng Lâm hiển nhiên là tức giận vô cùng, mắt liền đỏ lên, nhắm đến những hài tử xông lên cùng mình ẩu đả mà đánh! Hoặc xé rách quần áo lẫn nhau, hoặc đè đối phương xuống đất mà vùng vẫy mãnh liệt.

Đáng hận nhất chính là, Triệu Hoàng Nhân không ở bên khuyên can, còn tham gia với đám hài tử hư kia vây đánh Triệu Hoàng Lâm, thỉnh thoảng còn đánh anh họ mình hai ba cái, tựa như đang mở đường cho đám hài tử kia đánh.

Triệu Tương Nghi cực kỳ tức giận, đại ca nàng căn bản tay trái gà không chặt, bị đánh lâu như thế này khẳng định không phải là đối thủ của đám hài tử kia, trong lòng nàng gấp lên, chẳng để ý cơn tức giận với Triệu Hoàng Nhân, chỉ có thể ở nguyên tại chỗ gấp đến độ xoay vòng vòng!

Nơi này là một mảnh đất trống trải, chờ nàng đi gọi người lớn đến, không biết bọn họ nháo đến độ nào rồi... Nước xa không cứu được lửa gần!

Nhưng nàng chỉ mới có ba tuổi, thể lực đơn bạc, nếu xông lên thì cũng bị đánh, đến lúc đó sẽ khiến Triệu Hoàng Lâm xuất thần mà chiều cổ nàng, chẳng phải sẽ liên lụy đến đại ca nàng sao?

Nên làm gì mới tốt đây...

Triệu Tương Nghi một mắt nhìn về phía trước hô to: ” Đừng đánh nữa”, một mắt ở nguyên tại chỗ mà lo lắng.

Đang lúc nàng tâm hoảng ý loạn, Triệu Hoàng Lâm bỗng nhiên kêu rên một tiếng, nàng cả kinh lập tức nhìn về phía trước, chỉ thấy Triệu Hoàng Lâm bị đám tiểu tử hư hỏng kia bắt tay đặt chéo ra sau lưng bị đè nằm xuống đất, lưng bị nam hài chảy nước mũi kia đập lên, quần áo trắng sạch lúc này bị dính bẩn một mảng lớn.

Mấy tiểu hài tử còn lại đều hươ tay múa chân có chút hả hê hướng về phía Triệu Tương Nghi làm mặt quỷ, ý bảo là bọn hần đã thắng. Cùng lúc trên mặt tiểu tử Triệu Hoàng Nhân kia nở nụ cười đắc ý, giống như nhìn thấy Triệu Hoàng Lâm kinh ngạc là một việc sáng khoái bao nhiêu!

Triệu Tương Nghi lúc này bị cảnh tượng trước mắt làm cho đau lòng ...

Thật vô sỉ, nhiều người khi dễ một người!

“Tiểu muội, chạy mau!” Triệu Hoàng Lâm cắn chặt môi mỏng, mặc dù là bị một đám hài tử khổng lồ chế nằm trên mặt đất, nhưng vẫn mở to đôi mắt đen quật cường, một bộ dáng uy vũ không chịu khuất phục.

Triệu Tương Nghi trong lòng đau, huyết thái dương vì nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà nhú lại.

Nàng sẽ không đi, một bước sẽ không rời khỏi đây lúc này.

Cả người cúi xuống, đôi tay không tìm được mà tìm một hòn đá sắc nhọn trên mặt đất, cả người giống như không khống chế được, run rẩy cầm hòn đá kia, xuất hết toàn bộ sức lực mà ném về đám tiểu tử hư hỏng nọ.

“Bọn người xấu các người, dám khi dễ đại ca ta!” Nàng kêu gào lên liền xông tới, nhưng mới bước được một nửa, không biết là ai trong số đám tiểu tử kia “A” hét to một tiếng.

Ngay sau đó tên tiểu tử hơi hèn nhất lúc trước chột kinh hô: “Không tốt, máu chảy ra rồi kìa!”

Bọn tiểu tử kia bắt đầu hoảng loạn, hai tên tiểu tử đang giữ tay của Triệu Hoàng Lâm cũng bị dọa cho sợ thoát buông tay ra, Triệu Hoàng Lâm thừa dịp đó đẩy bọn tiểu tử kia ra, sau đó nhanh nhẹn đứng lên, liền chạy nhanh đến chỗ Triệu Tương Nghi, một tay ôm lấy nàng: “Tiểu muội không khóc, Ngoan không khóc. Là ca ca không tốt, là ca ca không có bảo vệ muội tốt...”

“Oa...” Triệu Tương Nghi nhìn thấy hai bàn tay đại ca nàng da bị rách cả ra, cả người quần áo đều bẩn, lỗ mũi cảm thấy chua xót, oa một tiếng rồi khóc lên.

Mà ở đằng trước, cái đám tiểu tử hư hỏng kia chẳng biết kêu la gì, liền lập tức giải tán, chỉ lưu lại Triệu Hoàng Nhân đang đau nằm ở trên mặt đất, không nhúc nhích gì được.

Tầm mắt mơ hồ nhìn thấy một màu đỏ tươi, tim Triệu Tương Nghi lập tức đập nhanh lên, vội vàng ngừng khóc lại, nàng lấy tay lau nước mắt, cẩn thận nhìn về phía Triệu Hoàng Nhân, chỉ thấy hân ta quỳ rạp trên mặt đất, che lấy đầu mà khóc, hai vai đều run lên.

Mà trên mặt đất trải đầy bụi kia, có một vũng máu tươi lưu lại đó...

“Ca ca, ca ca, máu...” Chính là lúc này bị nàng ném đá trúng sao?

Triệu Hoàng Lâm lúc này mới chú ý đến tình trạng của Triệu Hoàng Nhân, mặc dù không thích hân lắm, nhưng cũng nhanh buông tiểu muội ra, dắt nàng chạy đến trước mặt Triệu Hoàng Nhân, lúc sau phát hiện tình huống không ổn, lập tức ngồi xổm xuống hỏi: “Làm sao vậy, không có sao chứ? Đừng hoảng hốt, ta nhanh chóng kêu người lớn đến!”

Vừa nói xong lại cảm thấy không ổn, liên quan đến đầu là chuyện rất lớn, không thể trì hoãn, chính là một tay dắt tiểu muội, một tay dùng lực đỡ Triệu Hoàng Nhân đứng dậy: “Đi, chúng ta nhanh chóng về nhà tìm bà nội, bà nội ngày thường thường phơi thảo dược, thoa lên một chút thì sẽ không sao nữa!”

4. Chương 4: Huynh Muội Bị Đánh

Gia đình Triệu Tương Nghi nhân khẩu rất nhiều, ông nội bà nội tổng cộng nuôi sống được bốn người con, hiện giờ trong nhà không ai ra ở riêng, mọi người trong gia đình đều chen chúc nhau ngồi trong phòng lớn, phòng nào có xảy ra chuyện gì, mọi người đều biết cả.

Bên này Triệu Hoàng Lâm dắt theo tiểu muội dìu Triệu Hoàng Nhân một đường khó khăn chạy về nhà, dọc đường đi Triệu Hoàng Nhân đều khóc đến tê tâm liệt phế, trên đường tất cả thôn dân cũng đều nhìn thấy hết, mỗi người đều bị máu trên đầu và trên tay của Triệu Hoàng Nhân dọa cho đến kinh hồn bạt vía..

Bà nội Phương thị nghe thấy tiếng khóc nhất thời liền bỏ việc trên tay xuống, giống như một cơn gió từ trong nhà chạy ra, nghĩ rằng bọn hài tử nói nhao nhao lên rồi khóc, chỉ là việc nhỏ bình thường thôi. Nhưng chột nhìn đến bộ dáng cả người đầy máu của Triệu Hoàng Nhân, bà suýt nữa bị dọa muốn ngất đi!

“Bà nội, bà nhanh chóng đi lấy thảo dược bà thường phơi cho Hoàng Nhân dùng đi, cụ thể xảy ra chuyện gì, Hoàng Lâm nhất định sẽ giải thích cho bà nghe?” Giọng nói của Triệu Hoàng Lâm có điểm dồn dập, hân tuy rằng chỉ mới tám tuổi, nhưng hân khác với bạn cùng lứa một điểm là trưởng thành sớm hơn thôi, hân biết bị thương ở đâu là rất nghiêm trọng.

Phương thị bị dọa đến mức vỡ cả mật, bà xưa nay thường đau lòng cho hài tử, bây giờ thấy bộ dáng tôn tử của mình như thế này, cũng gấp đến độ nước mắt muốn rơi xuống, sững sờ đứng một hồi, mới nhớ ra là phải vào nhà tìm dược thảo.

Triệu Tương Nghi sợ Triệu Hoàng Nhân vì thương thế ở đầu không kịp điều trị sẽ xảy ra chuyện không may, liền buông tay đại ca mình ra, chạy theo Phương thị giúp đỡ thu xếp.

Nhị thẩm Lý thị vừa mới sinh em bé hiện còn ở trong nhà ở cũ, chợt nghe đến động tĩnh ngoài phòng, không khỏi có chút khó hiểu, nhưng chỉ ôm hài tử của bản thân vào lòng vỗ về, nghĩ đến chuyện lớn xảy ra khẳng định không lớn hơn được sự kiện của Lã thị.

Mà tam thẩm Dương thị, lười biếng lác mông chậm rãi từ trong nhà đi ra. Nàng vốn giở thủ đoạn để lười biếng, lại thích tham gia náo nhiệt chuyện tốt của người khác, ở trong nhà nghe bên ngoài ồn ào lên, còn tưởng là xảy ra chuyện gì để nàng có thể bà tám, cũng không ngờ đi ra ngoài nhìn xem.

Lúc này, Triệu Hoàng Nhân được Triệu Hoàng Lâm giúp đỡ đi vào trong nhà, vẫn như cũ khóc bù lu bù loa lên.

Phương thị lấy chiếc khăn lụa tùy thân của bà đem ngâm rượu gạo cho ướt. Lại cẩn thận từng li từng tí lau vết thương trên đầu Triệu Hoàng Nhân, Triệu Hoàng Nhân đau đến mức miệng la oai oái lên, Phương thị thấy đau lòng cháu trai, trong miệng liền hô “Tạo nghiệp à, tại sao lại bị thương thành như vậy”, sau đó nước mắt lăn chã rơi xuống.

Sau khi lau sạch sẽ miệng vết thương, Phương thị tay chân lưu loát đem được thảo ngày thường hái được trên núi nghiền ra nước, lại đem khối vải bố sạch gói kỹ ... cẩn thận giúp đỡ Triệu Hoàng Nhân băng bó lại vết thương trên đầu.

Tim Triệu Tương Nghi đập nhanh lên, nhìn bộ dạng đau lòng của bà nội, nếu biết hòn đá kia là do nàng ném, không biết bà sẽ tức giận thành bộ dáng gì nữa...

Đang lúc do dự, phía sau lưng nàng truyền đến một trận âm thanh gào thét như giết heo vang lên, Triệu Tương Nghi không khỏi giật mình, xoay người lại nhìn thì thấy Dương thị kêu cha gọi mẹ rồi vội chạy đến bên người Triệu Hoàng Nhân.

“Ai yêu, là kẻ đáng chết nào dám đánh đầu con ta thành như thế này!” Dương thị một mặt ôm con mình, một mặt la to đến mức cả thôn giống như đều nghe thấy.

Phương thị vốn không thích gì nàng dâu thứ ba, lần này thấy nàng ta không biết rõ cái gì, liền bắt đầu la hét lên làm cho người ta không thể nào sống yên ổn được, mặt bà lạnh lại: “Trước tiên đem sự tình làm rõ lại rồi nói sau, chung quy chắc là do ai đó hù dọa.”

“Trước cho Hoàng Nhân cầm máu lại đã, một lát nam nhân trong nhà đi làm việc về rồi nói sau, mau cầm tiền đi tìm lang trung đến khám cho Hoàng Nhân đi, bị thương ở đầu không phải là việc nhỏ đâu.” Phương thị mặc dù tay chân luống cuống cả lên, nhưng sau khi băng bó cho Triệu Hoàng Nhân xong, thấy vết thương trên đầu cháu trai cũng không sâu, tâm cũng buông xuống, từ từ bình tĩnh lại.

“Hai người các người mau nói, là ai đem con ta đánh thành như vậy?” Dương thị không để ý đến mẹ chồng mình giáo huấn, chỉ ôm Triệu Hoàng Nhân nhìn hai huynh muội Triệu Tương Nghi, giống như khẳng định rằng hai huynh muội bọn họ đánh con nàng ta.

Mặc dù cũng chính xác...

Nhưng Triệu Tương Nghi vẫn không thích bộ dáng thích gây sự của Dương thị.

Giương mắt nhìn đại ca nàng, thấy huynh ấy vẫn giống như ngày thường, thói quen mím chặt môi, nhíu lông mày lại.

“Ai yêu, ta không muốn sống nữa! Giữa trưa cơm nước xong Hoàng Nhân vẫn còn tốt, tại sao thoáng cái không thấy, trên đầu lại có thêm một vết thương thế này... Máu chảy không ngừng, sợ là mất đi nửa cái mạng à...” Dương thị thấy hai huynh muội Triệu Tương Nghi không nói lời nào, bỗng nhiên đặt móng xuống đất, một lúc khóc một lúc kêu to, tức giận kêu oai oái lên, vừa chỉ vào Triệu Hoàng Lâm mắng, “Người hảo hảo chỉ hơn Hoàng Nhân có hai tuổi, làm ca ca như thế nào mà không biết che chở đệ đệ của mình thế ... Người đứng là không có mẹ dạy mà...”

Tóm lại, lời khó nghe đều lấp bốp mắng to ra, cuối cùng còn nói đến mẫu thân Lã thị của Triệu Tương Nghi.

“Vợ lão tam, con đừng có ở trước mặt bọn trẻ nói gì đó!” Phương thị lúc này là hoàn toàn phát hỏa, chuyện lớn của Lã thị khó khăn lắm mới làm bộ không đề cập đến, không ngờ nàng ta còn chỉ lên mặt Triệu Hoàng Lâm mắng đến khó nghe như vậy.

Triệu Tương Nghi tay nhỏ nắm chặt lại, nhìn Dương thị với vẻ mặt chán ghét, nàng ta chính là người như vậy, dù là lỗi gì, cũng rất vui vẻ hướng lên đầu người khác. Nếu hôm nay nếu nói chính Triệu Hoàng Nhân tự ngã xuống đất mà bị thương đầu, nàng ta cũng sẽ chỉ vào mặt Triệu Hoàng Lâm là không biết bảo vệ đệ đệ, hoặc chỉ trích Phương thị là không chăm sóc tốt cháu trai. (J: càng ngày càng không thích Dương thị à, người đầu mà lười biếng, vô duyên quá chừng)

Tuyệt đối sẽ không trách cứ Triệu Hoàng Nhân ham chơi, hoặc trong lòng không muốn bị chỉ trích là một người mẹ không chăm sóc tốt con trai mình.

“Bà nội...” Triệu Hoàng Lâm vừa muốn nói cái gì, lại nghe thấy giọng nói của cha mình là Triệu Tín Lương ở ngoài phòng hướng vào trong nhà rống một tiếng: “Hoàng Lâm, con lăn ra đây cho cha!”

Hai huynh muội đều nghe thấy giọng nói tức giận của cha mình, thân thể đều run lên, cả hai huynh muội đều nhìn nhau, run rẩy bước ra khỏi phòng.

Ở ngay tại ngưỡng cửa, Triệu Hoàng Lâm chợt ngồi xổm xuống vỗ đầu tiểu muội: “Tiểu muội, chuyện ngày hôm nay không quan hệ một chút gì đến muội cả, đợi đến lúc nói chuyện không được nói lung tung, để cho ca ca nói, nhớ không?”

Tâm Triệu Tương Nghi thoáng động, đại ca nàng lúc này đây là muốn tự mình dọn dẹp cục diện rồi rầm này sao, càng làm người khác giật mình hơn chính là nàng cầm đá ném trúng, nàng sao có thể để người khác chịu tội thay mình được! Hơn nữa, chẳng phải lúc đó vì bảo vệ nàng mà đại ca cùng người khác đánh nhau sao...

Vừa định mở miệng, lại nghe thấy cha nàng hung ác hướng về phía bên này hô lên: “Còn không mau bước ra đây!”

Triệu Tín Lương lúc này làm sao vậy, chưa bao giờ thấy hấn phát hỏa lớn như thế... Tuy là Lã thị bỏ chồng cùng người tình chạy trốn, cũng không liên quan đến chuyện của Triệu Hoàng Lâm à.

Bên ngoài động tĩnh ngày lúc càng lớn, khiến cho Triệu Nguyệt Cẩm đang ở trong phòng cũng phải buông khung thêu trên tay xuống, đứng dậy bước ra cửa xem rốt cuộc xảy ra chuyện lớn gì.

Triệu Nguyệt Cẩm là tiểu cô cô của Triệu Tương Nghi, là đứa con út của Phương thị, nàng là nữ nhi duy nhất trong bốn người con của bà. Tính tình nhút nhát, thường ngày không làm việc đồng áng liền dấu mình trong nhà thêu hoa không bao giờ đi ra cửa lớn, không có thường cùng người khác trò chuyện.

Bên này Triệu Tín Lương mất tức giận nhìn Triệu Hoàng Lâm, Dương thị lại ở trong nhà nháo lên rồi khóc lớn, nàng cảm thấy trong đầu hoang mang khó hiểu, vội vàng tiến lên vài bước khuyên một câu: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra... Đại ca, huynh sao lại tức giận?”

Triệu Tín Lương không để ý đến câu hỏi của Triệu Nguyệt Cẩm, chỉ tùy tiện khoát tay xông lên phía trước một tay nắm áo Triệu Hoàng Lâm, rồi sau đó dẫn ra ngoài, trong miệng còn mắng: “Người không còn là con nít, lại đi học người ta đánh nhau! Nếu không phải người trong thôn nhìn thấy chạy đến nói với ta, ta chẳng phải bị người vụng về lấp liếm chuyện này rồi sao!”

Triệu Tương Nghi đuổi kịp đến, kinh hồn bạt vía, nghe lời nói của phụ thân, nghĩ đến trong thôn vừa rồi có người nhìn thấy một màn vừa rồi, lại lén đi gặp phụ thân mách lẻo!

“Đứng yên!” Triệu Tín Lương kéo nhĩ tử một cái, tiếp tục xoay người tìm trên mặt đất một cành trúc lớn bằng một ngón cái, nhắm đến mặt đất phất một cái, nhất thời phát ra tiếng vang khiến người ta phải kinh sợ, hấn đây là muốn đánh con mình.

“Hừ, đây quả thật là nghiệp chướng!” Phương thị nghe thấy động tĩnh bên ngoài, vội vàng tăng cường bước chân đi ra khỏi phòng, ngăn cản Triệu Tín Lương mà khuyên nhủ, “Thì thế nào, chỉ có vậy thôi mà! Lão Đại con trước kia không phải cũng như vậy sao, bây giờ lại như thế nào lại muốn đánh người à! Hải

tử có làm gì sai, chúng ta cùng nó nói đạo lý một hồi là được, chẳng lẽ đánh nó một trận trầy da sứt trán trong lòng con sẽ tốt hơn!”

“Đúng vậy...Đại ca,huynh không nên đánh cháu nó” Triệu Nguyệt Cầm đứng ở bên cạnh mẫu thân mình, ngập ngừng khuyên lơn.

“Hôm nay đừng có ai vì nó mà nói hộ!” Triệu Tín Lương nắm chặt cành trúc trên tay nhìn về phía Triệu Hoàng Lâm quát, “Người buổi sáng còn đáp ứng ta cái gì, hả?”

“Cái gì sẽ nghe lời hiểu chuyện, sẽ chăm sóc tốt muội muội, hả?” Giọng nói của Triệu Tín Lương so với bình thường to hơn bốn năm lần, gào to đến mức rung cả trời, hai mắt đỏ lên vì tức giận.”Người cư nhiên xông lên đánh người ta, còn khiến người ta bị thương! Người nói mau! Người đem ai làm cho bị thương, ta đây làm cha phải thay người đi xin lỗi người ta!”

Triệu Hoàng Lâm mím môi quật cường, hốc mắt đều ẩm ướt, nhưng vẫn cố không để rơi nước mắt, bộ dáng vẫn luôn ẩn nhẫn kiên cường. Bên này thấy phụ thân mình tức giận, cái gì cũng không nói, thẳng tắp ở trước mặt Triệu Tín Lương quỳ xuống: “Vâng, là nhi tử bất hiếu mong phụ thân hãy trách phạt.”

Triệu Tín Lương lúc này bị kích thích, giơ cao cành trúc trong tay không phân nặng nhẹ mà đánh lên người Triệu Hoàng Lâm, Phương thị thấy mình khuyên can không được, lại đau lòng thay cho cháu trai còn trời gà không chặt, mà Triệu Nguyệt Cầm ở bên người dựa vào bà mà rú rít khóc.

Triệu Tương Nghi nhìn không nổi bộ dạng cắn răng ẩn nhẫn đau đớn của Triệu Hoàng Lâm, liền bước chân nhỏ chạy nhanh đến cản cho Triệu Hoàng Lâm vài cái, còn khóc nói: “Không cho phép đánh ca ca, ca ca có lỗi gì đâu! Oa...” Ngay sau đó lại là oa oa khóc lớn.

Nhìn thấy nữ nhi mới ba tuổi của mình trên da trắng mịn có vài vệt đỏ, Triệu Tín Lương tay phải run lên ném cành trúc đi, run rẩy đặt móng ngồi xuống đất, toàn thân tựa như không có sức lực: “Ta vô dụng, ta vô dụng!”

“Vợ trông không nổi, hài tử chăm sóc không tốt, ta còn hữu dụng gì!” Triệu Tín Lương tâm tê liệt phé gào thét, nước mắt chọt rơi xuống, đem hết tất cả thống khổ cố gắng đè ép từ sáng đến giờ toàn bộ phát tiết ra hết.

Hắn luôn xem trọng Lã thị, dù nàng ta có ham hư vinh lưỡi biếng, có lúc lại châm chọc hắn, nhưng hắn vẫn xem trọng nàng ta. Nhưng hiện giờ, nàng ta lại theo người khác chạy trốn, đem mặt mũi của Triệu gia liền ném đi, gai mọc lên đâm vào tim hắn!

Triệu Tương Nghi nhìn một nhà lớn nhỏ bộ dáng thật thê thảm, lỗ mũi nhất thời ề ẩm, cổ họng giống như bị cái gì chặn lại, nước mắt cũng theo đó mà dâng lên.

Đúng lúc, Triệu lão gia tử còn có Triệu lão nhị, Triệu lão tam làm việc ngoài đồng trở về, nhìn thấy trong nhà mình là một trận hỗn loạn, đều có chút bối rối, vội vàng tiến lên hỏi chuyện gì đã xảy ra!

Triệu lão gia tử biết chuyện tình của Lã thị, mọi người trong thôn lại bàn tán sôi nổi, ông ở trong ruộng làm việc cũng nghe thấy được, chỉ thiếu là không phát hỏa thật lớn, hôm nay mới hết giận một chút, thấy người trong nhà bây giờ lại khóc, nghĩ đến là xảy ra chuyện không tốt, trong lòng cũng thấy cấp bách.

“Lão gia tử ông mau khuyên lão đại đi, nó lấy cành trúc đánh hai đứa nhỏ đó!” Phương thị nhanh chóng lau nước mắt tiến lên nói, lão đầu tử là chủ gia đình, ở trong nhà nói chuyện vẫn rất có phân lượng, vả lại cả hai ông bà đều đau lòng hài tử, không nỡ đánh người, gia đình này tuy là một hộ nông dân, nhưng không bao giờ chủ trương sử dụng bạo lực.

“Ta nói cái lão đại người, cái tên tiểu tử thú này, hài tử nó còn nhỏ, còn là hai đứa bị người đánh? Người nói xem có phải hay không người bị văng đầu hả?” Triệu lão gia tử đặt cuốc xuống đất, tiến lên lấy tay đỡ hai huynh muội Triệu Tương Nghi, để cho Phương thị cùng Triệu Nguyệt Cầm chăm sóc, lại xoay người nói với Triệu Tín Lương.

Lúc này, trong phòng Dương thị chọt gào thét một tiếng, sau đó khóc trời đập đất đi ra chỉ vào Triệu Tín Lương mà mắng:” Huynh là Sát Thiên Dao [1] đây, cái tốt không dạy, lại đi dạy hai đứa nhỏ của huynh cùng bạn hữu đánh con trai ta”

(J: O.O, cái bà Dương thị này....)

====

[1] Sát Thiên Dao: ngàn đao giết người

5. Chương 5: Dương Thị La Lối Om Sòm

Triệu Tín Lương mặc dù biết hai huynh muội họ cùng người khác đánh nhau, nhưng không có biết còn liên lụy đến Triệu Hoằng Nhân, cho nên Dương thị bỗng nhiên chạy ra khỏi phòng không nói không rằng liền mắng hấn, cũng chọc giận Triệu Tín Lương hấn.

“Người không có việc gì thì trở vào trong nhà, đừng có ở trước mặt ta mà kêu la, đừng cho là ta không biết người mỗi ngày không có việc gì làm liền đi bới móc, chằm ngòi chuyện người khác!” Triệu Tín Lương từ sáng đến giờ đã rất chán ghét chuyện vợ chồng lão tam cùng Dương thị lấy chuyện Lã thị ra mà bàn luận.

“Ôi chao, ôi chao, đại ca, huynh như vậy là làm sao!” Triệu lão tam thấy vợ mình đưa mắt ra hiệu, liền khề đẩy Triệu Tín Lương, lời nói cũng mang theo oán trách. “Chuyện này còn chưa rõ ràng gì, huynh như thế nào lại đi mắng người ta, buổi sáng chuyện kia...” (J: OMG, hai bác này làm con bái phục, trình độ vô sỉ đúng là cực phẩm)

“Đệ câm miệng lại cho ta! Người nào còn không biết rõ liền đi mắng chửi người? Tại sao đệ không nói vợ đệ đang mắng chửi ai kia!” Triệu Tín Lương cả người không khỏi phát run, làm cho Triệu lão tam hoảng sợ một trận.

” Ai yêu, cuộc sống như thế này sao có thể vượt qua à!” Dương thị vỗ đùi một cái, móng cũng đặt lên đất, đôi tay nàng không ngừng đánh vào ngực kêu gào lên, “Hoằng Nhân đầu bị đánh có một lỗ thủng đấy, máu chảy ra không ngừng, về sau chẳng phải còn lưu lại cái bệnh gì không tốt à! Đều tại hai cái hài tử kia đi gây họa, ta đây không trách chúng thì trách ai!”

“Được rồi vợ lão tam!” Phương thị một mặt an ủi hai người con trai, một mặt cau mày nhìn Dương thị nói, “Con như thế này là bộ dạng gì nữa, nhanh đứng lên đi, có chuyện gì thì cứ tìm hiểu rõ rồi cùng mọi người thương lượng vẫn không muộn, con ồn ào như vậy là muốn người ngoài thấy chuyện cười nhà chúng ta đúng không!” Phương thị mặc dù là một thôn phụ nông gia, bà cũng không có giống như Dương thị mà ngồi dưới đất vỗ đùi vừa khóc vừa hét giống như hát tuồng vậy, khiến người ngoài nhìn vào không phải nói mấy câu thật khó nghe, đúng là mất mặt.

Dương thị cũng mắt diếc tai ngơ, chỉ ngồi dưới đất khóc kêu, đem tình hình Triệu Hoằng Nhân đang ở trong phòng vừa khóc vừa nói ra ngoài.

Triệu lão tam vừa nghe đến con trai bảo bối của mình bị nện một cái có lỗ thủng trên đầu, mặt lập tức vàng lại, bị dọa cho trắng bệch ra! Bước chân nhanh về phía trước nhìn Dương thị dò hỏi: “Bà, bà là đang nói cái gì, con trai của ta là làm sao!”

“Ta không muốn sống nữa!” Dương thị nhìn lên thấy chồng mình đang đứng bên cạnh nhìn, liền khóc rống lên muốn rung cả trời, cổ họng kêu đến muốn khàn khàn.”Bản thân ông mau vào xem một chút, con trai chúng ta chảy thật nhiều máu à!”

Triệu lão tam vừa nghe xong, trong bụng trầm xuống, liền buông Dương thị ra, nhấc chân chạy vào phòng. Trong phòng, Triệu Hoằng Nhân nghiêng ngả ở trên giường nói lầm bầm với Phương thị, thấy cha mình đi vào, trong lòng cảm thấy ủy khuất, oa một tiếng liền khóc lớn. Nước mắt nước mũi lộp bộp rơi ra, cả khuôn mặt đều lấm lem.

Ngoài phòng, da đầu Triệu Tín Lương tê dại, nhìn xem hai đứa con của mình, lại nhìn thấy Dương thị khóc trời đập đất om sòm, huyết Thái Dương đột nhiên nhảy lên, tay nắm chặt thành nắm.

Lão đầu tử dựa theo lời của Dương thị cũng biết rõ được sự tình, dùng ánh mắt không tưởng tượng nổi nhìn hai huynh muội Triệu Hoàng Lâm và Triệu Tương Nghi. Hai đứa nhỏ này, một đứa tuy còn nhỏ nhưng trưởng thành sớm, lại vô cùng lễ phép, một đứa thì nhu thuận đáng yêu, làm người ta không khỏi ưa thích, ngày thường ông đều đau lòng hài tử mà đối xử với chúng đều bình đẳng như nhau, chung quy lại càng thêm thương yêu với hai đứa nhỏ này hơn, cũng không phải ông thiên vị, chỉ là hai đứa nhỏ này làm người ta đau lòng thay thôi.

Bây giờ đột nhiên biết được hai huynh muội lấy đá ném trúng đầu Triệu Hoàng Nhân, làm nó bị thương ngay đầu, lão đầu tử trong lòng càng không thể nào tin được!

“Chờ một chút.” Triệu lão gia tử thoát cái xuất ra khí thế của một nhất gia chi chủ, chủ trương đại cuộc, “Việc này chắc chắn là hiểu lầm, ta cảm thấy không đúng lắm, nếu nghe lời nói tùy tiện của vợ lão tam chẳng thà nên nghe lời giải thích của bọn nhỏ đi, mọi người trước đừng hoảng hốt.” Lại nghiêng đầu nhìn bạn già của mình, “Xảy ra chuyện lớn như thế này, sao bà không cho người chạy ra ruộng nói với ta một tiếng chứ, hiện tại Hoàng Nhân như thế nào rồi, chúng ta bây giờ không cần so đo gì nữa, nhanh chóng đưa hài tử đến tìm lão Ôn đi, để lão ta nhìn xem như thế nào!” Lão Ôn là lang trung duy nhất trong thôn, ông ta tên thật là Triệu Hiếu Ôn, mọi người quen gọi ông là lão Ôn.

“Ta đã rửa vết thương và băng bó cho nó rồi, lúc này tính toán đưa nó đi gặp lão Ôn, đúng lúc lão đại định đánh hài tử, các người còn ở trong ruộng chưa về kịp. Bất quá, mọi người hãy yên tâm, vết thương đó ta cũng xem rồi, không sâu lắm, chẳng ảnh hưởng gì đến bên trong.” Lời nói của Phương thị khiến lòng của tất cả mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm, lại nghe thấy giọng nói như ý của Triệu Tín Lương:

“Bất kể như thế nào đi nữa, trước tiên cho Hoàng Nhân chữa trị hết rồi nói.”

Vào giờ phút này, tâm trạng của hân cũng bình ổn xuống, trở lại là một Triệu lão đại của ngày thường.

Triệu lão tam cũng vừa lúc ôm Hoàng Nhân đi ra, ngày cũng dần kết thúc, cho tới khi trời gần tối, khắp nơi trong không khí đều mang khí lạnh ẩm ướt.

Triệu Tương Nghi dựa vào trong lòng Phương thị, lạnh run lên, mới vừa rồi bị Triệu Tín Lương đánh vài cái, cổ tay bắt đầu ần ần đau, thêm nữa là buổi tối trời dần chuyển lạnh, thân thể nhỏ của nàng dựa càng chặt hơn.

Nhìn đến đại ca nàng, trên mặt, cổ và tay, khắp nơi đều là vết đỏ dọa người, cũng không biết trên lưng và chân có nhiều hơn không... Lần này xem ra Triệu Tín Lương hạ thủ rất tàn nhẫn.

Triệu Tương Nghi cũng không rõ lắm cuộc sống của bọn họ ngày trước ra sao, nhưng trùng sinh đã hơn ba tháng, đây là lần đầu tiên nàng thấy Triệu Tín Lương đỏ mặt mắng chửi người mù quáng như vậy.

Chờ mấy người lớn ôm Triệu Hoàng Nhân đến cho lão Ôn xem trở về, chỉ nói vết thương trên đầu Triệu Hoàng Nhân chỉ là ngoài da, không có tổn hại gì, điều dưỡng vài ngày rồi sẽ tốt, Dương thị vốn không chịu bỏ qua chuyện này.

Sau khi đã ăn cơm tối, Dương thị lại ngồi dưới đất tiếp tục khóc, rước lấy không ít thôn dân mới ăn cơm xong nhàn rỗi không có việc gì làm đến xem, mọi người nhiệt tình hưng phấn xem kịch, Dương thị càng thêm dửng dưng cảm một chút, chẳng đem cổ họng khàn khàn gào thét đến cực hạn, cảm giác tê tâm phế liệt mới chịu bỏ qua.

Chỉ nói Triệu gia hai lão đầu bất công, chỉ biết đau lòng cho hai đứa con nhà lão đại, không quan tâm đến mẹ con nhà nàng. Nhất thời lại mắng cái nhà này không công bằng, cuộc sống bây giờ của nàng không cách nào vượt qua được rồi, nhi tử của nàng bị đánh đến đầu cũng chảy máu, còn hai hài tử gây chuyện kia cũng chỉ bị mắng thôi, cũng không làm gì khác. Thâm độc hơn nữa, lại đem chuyện Lã thị nói ra, ám chỉ là hai đứa con không có mẹ dạy...

Mỗi hành động tiếng nói mơ hồ lộ ra chút ý tứ, Phương thị ở một bên nhìn thấy, ánh mắt tức giận muốn đỏ lên, bà cùng Triệu lão gia tử, cả hai đều muốn một gia đình hòa thuận, tuổi cũng không tính là già rồi, nên định đợi thêm vài năm nữa, đợi cho đến khi hôn sự của con gái út Triệu Nguyệt Cẩm xong xuôi đã... sau đó mới thương lượng cho ở riêng.

Mà mấy năm nay, Dương thị đều đem chuyện nhỏ nhặt trong nhà này đem ra nói với người khác, gì mà cuộc sống không vượt qua được, ý tứ chính là muốn được ở riêng.

Các thôn dân vốn đến xem náo nhiệt bị Triệu lão nhị ra mặt nói vài câu liền giải tán, chuyện này Triệu lão nhị vốn là người ngoài cuộc, nhưng từ trước đến nay Triệu lão nhị đều rất thân với Triệu Tín Lương, ông cũng không nhin được cái tính nói không có đạo lý của Dương thị, sau khi dụ dỗ giải tán được ngoại nhân ông liền hướng Dương thị khuyên vài câu: “Ta nói này đệ đệ và đệ muội, lão Ôn cũng nói vết thương của đứa nhỏ không đáng ngại gì, cũng không cần dùng đến thuốc, chỉ nói được thảo mà mẹ đã dùng kia rất hiệu quả, bảo đảm đều tốt, không lưu lại bệnh căn. Muội còn ở đây kêu la gì nữa, chẳng lẽ muội thấy vui khi cho ngoại nhân biết được chuyện cười nhà chúng ta? Không phải chỉ là một câu thoại nói cho tốt sao, ‘ Nếu muốn hảo, đại tác phẩm tiểu ‘ [1] muội không phải đã thấy rồi sao?”

Dương thị đối với lời nói của Triệu lão nhị làm như không nghe thấy, vẫn tiếp tục ngồi dưới đất vỗ đùi đập ngực khóc đến khi cổ họng muốn khàn cả tiếng.

Triệu Tín Lương thật sự đau đầu, một ngày hôm nay, từ lúc sáng cho đến tối toàn xảy ra chuyện không tốt, huyết thái dương đột nhiên nhú lại, da đầu căng lên.

Nặng nề thở dài một hơi, hần nhìn thấy hai đứa con của mình dựa vào trong lòng Phương thị, cuối cùng hần bình tĩnh lại hỏi Triệu Hoàng Lâm một câu: “Hoàng Lâm, con nói đi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, đang êm đẹp tại sao con lại cùng Hoàng Nhân đánh nhau, còn đem nó đánh đến vỡ đầu?”

“Đều là lỗi của nhi tử, cầu xin cha cứ trách phạt con.” Triệu Hoàng Lâm cau mày lại, bộ dáng mím chặt môi quật cường không muốn nói chuyện tình xảy ra hôm nay.

Triệu Tương Nghi nhìn thấy không hỏi đau lòng, cầm lấy tay đại ca giật giật vài cái, Triệu Hoàng Lâm liền đưa tay xoa đầu tiểu muội, nhẹ nhàng dụ dỗ nói: “Tiểu muội không sợ, lát nữa ca sẽ rửa mặt và chân cho muội, đồ dành cho muội ngủ.”

Phương thị vừa lúc nghe được lời nói khéo léo lại hiểu chuyện của Triệu Hoàng Lâm, không khỏi mềm lòng: “Ôi trời ơi, các người có nghe thấy không, Hoàng Lâm là một người hiểu biết, sao lại có thể làm ra chuyện như vậy, xem như thật là do nó làm, cũng không phải là cố ý, dù sao Hoàng Nhân cũng không bị thương nặng gì, chuyện này à, ta xem cứ như vậy cho qua thôi.”

“Cứ như vậy cho qua? Ai yêu, chính miệng mẹ nói ra đấy nhé... Ta đã nói cái gì,hiện giờ mọi người đều thấy cả rồi đấy? Cha mẹ chính là thiên vị hai đứa nhỏ nhà đại ca! Bây giờ nếu con trai nhà ta làm chuyện này, cha mẹ không chừng sẽ cắt đứt xương sống của nó mất ... Mạng của ta làm sao lại như vậy khổ à,ở trong nhà việc cực nhọc, làm trâu làm ngựa, nhưng vẫn không chiếm được yêu thương của cha mẹ chồng ... Ta không muốn sống nữa, không muốn sống nữa!” Dương thị vỗ đùi, lại bắt đầu gào thét như hát tuồng.

Nhưng là,người nào trong nhà cũng đều biết, Dương thị thường ngày mới bắt đầu làm việc không phải kêu là đau thắt lưng thì cũng kêu là đang nhức đầu, tóm lại là nàng ta luôn có đủ mọi mánh khéo để lười biếng, trừ Lã thị yếu ớt ra, nàng ta chính là một kẻ dối trá. Còn về phần một nhọc, làm trâu làm ngựa, phi, người lớn trong Dương gia mà nghe xong, chắc cũng không nhin được mà oán thầm nàng ta vài câu.

Triệu lão gia tử ghét nhất là trong nhà có người hay khóc la làm ồn ào, chính là giận tái cả mặt quát lên: “Vợ lão tam con là đang nói cái gì! Ta với mẹ chồng con có bao giờ đánh hài tử đâu? Cái gì mà đánh đứt xương sống hả? Lời này của con nói ra phải có bằng chứng rõ ràng à!”

“A! Mẹ con đau à, mẹ nắm con làm cái gì...” Triệu Hoàng Nhân bị Dương thị mãnh liệt nắm lên cánh tay, nhất thời kêu to một tiếng, lại liên lụy đến vết thương trên đầu, đau đến mức há miệng ra, khóc oai oái lên.

Dương thị vốn muốn dùng nước mắt của con trai, để tranh thủ sự đồng tình của mọi người, vì chính nàng mà chủ trì công đạo, nhưng cũng không nghĩ đến con trai nhà nàng không có tiền đồ như vậy, làm cho nàng ta mất hết thể diện

“Chuyện này căn bản không phải là như vậy!” Lúc này, Triệu Tương Nghi cũng không nhin được nổi, liền tránh thoát bàn tay đang nắm tay nàng của Triệu Hoàng Lâm ra, nện bước chân ngăn chạy đến, đứng trước mặt mọi người phát ra giọng nói non nớt của nói: “Là Hoàng Nhân ca ca trước cùng với người khác cùng

nhau khi dễ con, đại ca... đại ca vì không nhịn được, mới ra tay bảo hộ của con!” Nói xong hai hàng lệ liền rơi xuống, cộng thêm gương mặt đầm đìa đáng yêu, làm người khác phải đau lòng thay.

Dương nhiên, ngoại trừ Triệu lão tam và Dương thị ra.

“Tương Nghi, con đang nói cái gì, đến đây với ông nội, không sợ, mau đem chuyện gì đã xảy ra nói cho mọi người nghe.” Triệu lão gia tử vốn không muốn tính toán gì hết, dù sao không xảy ra chuyện gì lớn, xem như không đề cập đến, gia đình sẽ thuận hòa lại với nhau.

Bất quá, giờ phút này nghe thấy tôn nữ nhà mình ủy khuất khóc lên, cảm thấy bên trong chuyện này còn có ẩn tình, lại nghe Triệu Tương Nghi la hét nói Triệu Hoàng Nhân cùng với người ngoài phối hợp nhau khi dễ người trong nhà, Triệu lão gia tử đối với chuyện này càng thêm khó chịu, ông bình sinh ghét nhất chính là chuyện người nhà lại đi khi dễ người nhà.

===

[1] ai biết câu này edit làm sao nói cho mình biết nha

6. Chương 6: Người Nhà Đi Khi Dễ Người Nhà

Triệu Tương Nghi biết rõ, sở dĩ Triệu Hoàng Lâm cắn chặt răng quật cường không nói cho người lớn trong nhà biết sự tình, vì chuyện này cũng liên quan đến nàng, cục đá ném trúng đầu Triệu Hoàng Nhân là do nàng ném, để bảo vệ nàng không bị tổn thương, hấn thà đương đầu chịu đựng không nói.

Tiếp theo.... Nguyên nhân gây ra chuyện này cũng là liên quan đến Lã thị, bất kể là lúc trước hấn luôn tôn kính với người mẹ này nhưng còn bây giờ trong suy nghĩ của hấn Lã thị chính là nỗi sỉ nhục và phẫn hận, hấn không muốn cùng người khác nhắc tới Lã thị.

Cho nên hấn tình nguyện để phụ thân đánh, bị Dương thị mắng vào mặt, cũng không nguyện ý đem chân tướng nói cho người lớn trong nhà biết.

Nhưng Triệu Tương Nghi có thể không làm được như hấn, nàng luôn nhìn thấy Triệu Hoàng Lâm lúc nào cũng ôn văn tư nhã, chỉ vì bảo vệ nàng mà cam lòng chịu phạt, bị người lớn trong nhà xem như là một hài tử hư hỏng. Nàng quyết định sẽ đứng ra, đem sự tình một năm một mười nói rõ hết cho người lớn trong nhà biết, nếu không, chuyện này mà không rõ ràng thì ngày nào Dương thị cũng sẽ đem chuyện này ra chỉ trích nhà họ, là cơn đau lưng của Triệu Tín Lương.

Nhìn thấy ông nội Triệu lão gia vì bộ dáng ủy khuất của nàng mà đau lòng, đúng lúc lại là người đầu tiên an ủi nàng, đương nhiên nàng sẽ lợi dụng điểm nhỏ ấy của một hài tử chưa hiểu chuyện mà khóc hu hu nói: ” Hôm nay con đi cửa hàng nhỏ ở đầu thôn mua kẹo ăn... Hu hu hu, gặp mấy tiểu hài tử chặn đường muốn cướp kẹo của con... Hu hu hu, Hoàng Nhân ca ở đằng sau lưng con...”

“Tiểu muội đừng nói nữa!” Triệu Hoàng Lâm gấp cả lên, sợ rằng Triệu Tương Nghi sẽ đem chính mình khai ra, khi đó sẽ bị phạt nặng, hấn liền dây giũa nhảy ra khỏi ngực của Phương thị, chân nhỏ nện bước nhanh đến bên người tiểu muội.”Tiểu muội đừng khóc, ca ca ôm muội vào trong nhà”

“Muội không muốn!” Triệu Tương Nghi vốn chính là âm thầm cắn đầu lưỡi của mình, cứng rắn bức ra vài giọt nước mắt, nhưng không thành công, sau lại tiếp tục khóc, nàng chỉ vừa nghĩ đến chuyện Lã thị bỏ trốn theo tình nhân thôi đã không biết gây tổn thương cho phụ thân và đại ca nặng đến mức nào rồi, nghĩ đến bộ dáng đại ca Triệu Hoàng Lâm vì nàng mà cam lòng chịu phạt, lỗ mũi có chút xót, nước mắt của nàng tựa như hệ thống cung cấp nước uống mà chảy không ngừng.

Bên này thấy Triệu Hoàng Lâm muốn ngăn cản nàng không cho nói, nàng đối với Triệu Hoàng Lâm kêu một tiếng, rốt cuộc cũng không nói thành lời, chỉ một mặt khóc, khuôn mặt trắng nõn vì thế mà đỏ bừng lên.

“Ngoan nào, ngoan nào, Tương Nghi đừng khóc”. Phương thị tăng cường bước chân bước đến, đem Triệu Tương Nghi ở trong vòng tay của Triệu Hoằng Lâm kéo ra, ôm chặt thân thể nhỏ bé của nàng lại, một hồi dụ dỗ.

Người được mùi hương trên người Phương thị, cảm xúc của Triệu Tương Nghi dần ổn định, một lúc sau tỉnh táo lại, một mặt vì khóc mà thân thể nhỏ run lên, một mặt lôi kéo bàn tay ấm áp của Phương thị: “ Bà nội, Tương Nghi ngoan ngoãn, không có nói dối, hức...Hôm nay thật chính là Hoằng Nhân ca ca cùng bọn tiểu tử hư phối hợp với nhau khi dễ con, hức, đại ca vì nhìn không được, mới ra tay đánh ... Bọn họ, bọn họ muốn cướp kẹo của con để ăn....Còn, hức hức, Còn giúp đỡ Hoằng Nhân ca ca mắng con nữa.”

“Bọn hần chửi, mắng con cái gì?” Nghe được từ trong tiếng khóc của Triệu Tương Nghi, người lớn trong nhà dần biết được chân tướng sự việc, trong đầu chợt hiện ra cảnh tượng buổi chiều hôm nay, một đám hài tử hư hỏng vừa đánh nhau vừa cười nhạo hai huynh muội Triệu Tương Nghi.

“Oa...” Triệu Tương Nghi bị Triệu lão gia tử hỏi như vậy, nhất thời khóc rống lên.”Bọn họ mắng con cái gì mà tiện bại hoại...Hoằng Nhân ca ca còn nói mẹ con chạy trốn theo người khác, oa... Mẹ có phải hay không sẽ không trở lại nữa, Tương Nghi muốn ăn bánh ngọt do mẹ làm, hu hu hu.”

Mặc dù trong lòng Triệu Tương Nghi rất chán ghét Lã thị, thậm chí còn hi vọng lần này nàng ta chạy trốn theo người khác ra khỏi Triệu gia thôn, về sau vĩnh viễn đừng quay trở về nữa.Trong tình cảnh này, nàng vẫn quyết định lợi dụng đặc quyền của một tiểu hài tử chưa hiểu chuyện, tiếp tục khóc đến mức tê tâm liệt phế đòi mẹ, gọi lên sự đồng tình của người lớn trong nhà, vì thế mà hóa giải được mâu thuẫn, ít nhất không đem sai lầm quy hết về nhà của nàng, dù sao việc này cũng là nàng làm sai, nhưng rõ ràng là tiểu tử Triệu Hoằng Nhân đó không được dạy dỗ tốt nên mới đi khi dễ người cùng một nhà.

Triệu lão gia tử vừa nghe Triệu Tương Nghi kể xong, lại nhìn bộ dáng của Triệu Hoằng Lâm vì nhẩn nhẹn mà thân thể hơi run, mắt đỏ bừng lên.

“Cái nhà này xem ta chết rồi sao?!”Triệu lão gia tử đột nhiên quay sang nhìn Triệu lão tam và Dương thị rống lớn một tiếng, hừ được Dương thị đang định mở miệng nói, rốt cuộc cũng không dám la lối hay om sòm nữa, chỉ biết ngây ngốc nhìn Triệu lão gia tử.

Dương thị lúc đầu là đang ở trong phòng nghe được nhi tử vừa khóc vừa nói là bị hai huynh muội Triệu Tương Nghi đánh hấn thành dạng này, nàng ta liền tức giận đến mức phổi muốn nổ tung! Nàng ta cũng không biết rõ sự tình lắm, chỉ nhận định rằng hai huynh muội kia khi dễ con nàng, vì vậy mới dám to gan mà la lối om sòm như thế, hơn nữa cũng nhân cơ hội này thực hiện ý định trong lòng mình—— ở riêng.

Bây giờ nghe lời nói của Triệu Tương Nghi giống như một cô gái ngoan ủy ủy khuất khuất đem chân tướng sự việc nói ra, trong lòng Dương thị run một cái, ý tưởng hồ nháo trong lòng cũng vỡ tan. Trong nhà lời nói của Triệu lão gia tử rất có trọng lượng, hơn nữa có một loại người ông rất ghét đó là người nhà mà đi khi dễ người trong nhà mình.

“Lão tam, vợ lão tam hai đứa sao không nói gì hết vậy!” Triệu lão gia tử tức giận đến nỗi hai tay run rẩy, gân xanh nổi lên.”Việc như thế này mà các con cũng dám nói trước mặt bọn nhỏ sao?”

Người lớn trong nhà đều biết rõ, hài tử thì chân chính biết cái gì là ”tiện bại hoại”? Hơn nữa Triệu Hoằng Nhân chỉ mới có sáu tuổi, nếu không phải có người lớn dạy hấn nói ” Tiện bại hoại”, chính hần sẽ biết nói từ đó sao?

Dương thị thấy chuyện này có liên quan đến chuyện Lã thị, lại thấy bộ dạng của Triệu lão gia tử bây giờ hệt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng ta vậy, trong lòng nhất thời có chút chột dạ.

Đúng là nàng ta và chồng cũng từng ở trước mặt hài tử công khai chỉ trích Lã thị, chính miệng nàng ta còn dăn dò Triệu Hoằng Nhânvà đại nữ nhi Triệu Tương Liên rằng, Lã thị nhà đại thúc là một kẻ bại hoại, mỗi ngày đều liếc mắt đưa tình với nam nhân khác, hai người bọn hần tuyệt đối không được chơi đùa với hai huynh muội Triệu Tương Nghi, hai huynh muội đó chính là tiểu bại hoại, nếu đi chơi cùng hai tiểu hài tử đó, sẽ học lấy thói xấu.

“Hải...” Phương thị nặng nề thở dài một hơi, kéo hai người Triệu Tương Nghi và Triệu Hoằng Lâm ôm vào lòng. “Ta thấy việc này à, chỉ bằng bỏ qua đi, trong nhà bây giờ đã đủ loạn rồi, nhiều một chuyện không

bằng bớt một chuyện. Lão đầu tử ông cũng đứng lớn tiếng như vậy nữa sẽ dọa bọn nhỏ đấy, tôi thấy Hoàng Nhân không phải là cố ý. Ông muốn nói cái gì, thì đợi cho mọi người bình tĩnh lại, giáo huấn lão tam và vợ nó một chút là tốt rồi.”

Những lời này vừa nói xong, lời nói của Dương thị lúc trước vốn là có đạo lý nên nàng ta mới khóc la om sòm như vậy, chỉ trong nháy mắt lời nói của Dương thị liền không có đạo lý.

Lúc này, nàng ta ta vội kéo ông chồng của mình đứng lên, ôm lấy Triệu Hoàng Nhân đang khóc hu hu nhanh chân chạy vào trong phòng, giống như là sợ Triệu lão gia tử gây khó dễ cho nàng ta, nhưng cũng vì việc này mà nàng ta đối với lão đại Triệu Tín Lương giận dữ.

Triệu lão tam nhìn thấy vợ mình như vậy, cũng sợ sệt, vội vàng cất bước đuổi theo vợ vào phòng trong, chỉ nghe “Phanh” một cái, cửa đóng chặt lại.

“Ồ hay, bà mau xem nàng ta, mau xem nàng ta kìa, lão tam nguyên bản không có mơ hồ như thế này, chính là từ khi nàng ta gả vào nhà này, mới trở nên kỳ quái như thế!” Triệu lão gia tử chỉ vào nơi ở của tam phòng nhìn Phương thị buồn bực nói, được Phương thị một phen khuyên nhủ, lửa giận mới thoáng lắng xuống.

Sau đó mới yên tĩnh lại nói: “Tóm lại chuyện hôm nay ta nhất định phải can thiệp, xem đi đã thành cái quái gì rồi! Chuyện ở đại phòng hôm nay vốn không thể cứu vãn được! Cư nhiên ở trước mặt hài tử tùy tiện nói này nói nọ, còn dạy cho hài tử khi dễ hai đứa nhỏ ở đại phòng nữa chứ, này, này chính là xem cái gia chủ là ta chết rồi sao?!”

“Được rồi, được rồi!” Phương thị thấy Triệu Tín Lương nghe Triệu lão gia tử nhắc đến chuyện của Lã thị, nháy mắt mặt trắng bệch lại đến mức khó coi, liền khuyên nhủ. “Trời cũng đã tối rồi, đừng có nói nữa mau vào nhà đi! Đừng có mỗi ngày nói cái gì xem như chết rồi, nói gở cái gì đó hử!” Lại đến gần Triệu lão gia tử hạ thấp giọng nói xuống, “Ông còn không thấy mặt lão đại không nén được cơn giận à, ông còn ở đây sát muối lên vết thương của nó làm gì!”

Vừa nghe bạn đời mình nói như vậy, Triệu lão gia tử thở dài một tiếng, nhìn sang Triệu Tín Lương, cả người tinh thần đều sa sút bước vào trong nhà, sớm không thấy bóng dáng.

Lại nhìn sang hai đứa nhỏ, một đứa khóc đến khi trên mặt đều muốn bắn, một đứa mím chặt môi không ngừng lau nước mắt trên mặt tiểu muội.

Trong lòng không biết tư vị gì, chỉ cẩn thận dặn dò Phương thị: “Bà chính là bà nội của bọn nó, phải hết lòng chăm sóc hai đứa nhỏ này, tôi thấy Tín Lương chịu đả kích không nhỏ đâu, nên tối nay bà đừng để Tương Nghi ngủ ở đại phòng mà đem nó đến phòng của Nguyệt Cầm đi, bà và Nguyệt Cầm ngủ cùng với hai đứa nó, cẩn thận an ủi hai huynh muội nó cho tốt.” Sau khi phân phó xong, Triệu lão gia tử trong lòng lại muốn dạy bảo hai người Dương thị xem lại cách giáo dục nhi tử của mình cho tốt, ông nghĩ rằng cái nhà này nếu tiếp tục như vậy sẽ không tốt, đợi ngày mai sau khi làm việc dưới ruộng trở về, ông sẽ triệu tập tất cả nhi tử cùng con dâu lại một chỗ, cùng các con nói một chút về chuyện của Lã thị, nếu không nói cho rõ ràng, không biết ngày nào đó Dương thị lại nóng nảy tại đại phòng đem chuyện Lã thị nói ra.

Trời đã tối hẳn, ban đêm, bầu không khí mang theo khí lạnh ẩm ướt nặng nề.

Bà nội Phương thị và cô cô Triệu Nguyệt Cầm lôi kéo hai huynh muội Triệu Hoàng Lâm vào trong nhà lớn bên kia bôi thuốc, cớ cái xiêm y màu trắng đã bị bẩn của Triệu Hoàng Lâm ra, nhìn thấy trên người hắn đều vết bầm tím, Phương thị không nhịn được đau lòng liền rơi lệ: “Cha con đúng là quá đáng, sao lại ra tay nặng như thế này... Ai yêu, nhìn một xem này, làn da non mềm bị đánh thành cái dạng gì đây.”

“Con không sao, bà nội con không đau.” Triệu Hoàng Lâm cố chịu đau đớn trên người, ngửa đầu lên, cố gắng duy trì nụ cười trên mặt, rất hiểu chuyện nhìn Phương thị nói một câu.

Phương thị lại càng thêm đau lòng cháu nhỏ, một bên vì hắn mà thoa thuốc lên vết thương, một bên lại nhìn sang Triệu Tương Nghi. Triệu Nguyệt Cầm đang giúp Triệu Tương Nghi thoa thuốc, cổ và cánh tay tổng cộng có sáu vết hồng, may mắn là không có nặng như trên người Triệu Hoàng Lâm.

Triệu Tương Nghi vì đau đớn cùng tinh thần hỗn loạn cũng dần buồn ngủ, trước khi mí mắt đóng lại, nhìn thấy nụ cười ấm áp kiên cường trên mặt của đại ca Triệu Hoàng Lâm, bà nội Phương thị cùng cô cô Triệu Nguyệt Cầm dịu dàng che chở và an ủi.

Nàng đã ở đây ba tháng nhưng hôm nay chính là ngày hỗn loạn nhất.

Mẹ thì chạy trốn theo tình nhân, toàn thôn đều chỉ trỏ nhà nàng, làm cho tất cả mọi người trong nhà không ai góc đầu lẩn nổi. Nàng và đại ca lại đi đánh nhau, Triệu Hoàng Nhân thì bị thương ... Cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cha mù quá đánh người, còn người bị đánh lại là đại ca của nàng. Còn có Dương thị la lối om sòm không biết bao nhiêu lần, thêm nữa là sự dục dăng của đại ca Triệu Hoàng Lâm khiến cho nàng phải cảm động,

Đêm dần khuya, Triệu Tương Nghi mơ màng nghe thấy tiếng thở dài của hai người Phương thị và Triệu Nguyệt Cầm

Mặc dù không muốn nhìn thấy Lã thị đứng ngay trước mặt nàng, nhưng tự trong đáy lòng Triệu Tương Nghi hi vọng rằng, một ngày hôm nay, toàn bộ sự tình phát sinh ra kia chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Bởi vì nàng biết, đối với phụ thân và đại ca, Lã thị có ý nghĩa rất quan trọng với họ. Nàng ta đột ngột rời đi, khiến cho cả gia đình đều thay đổi.

7. Chương 7: Cô Cô Dị Dàng

Ngày hôm sau, Triệu Tương Nghi từ trong một mảnh im lặng tỉnh lại, cả Triệu gia cũng đã khôi phục lại an bình thường ngày, không hề giống như ngày hôm qua đều tranh cãi hỗn loạn.

Cô cô Triệu Nguyệt Cầm ôn nhu săn sóc giúp nàng mặc quần áo vào, lại giúp đỡ nàng đánh răng, rửa mặt, cuối cùng là giúp nàng mang giày, sau đó ôm nàng bước ra khỏi phòng chuẩn bị dùng điểm tâm.

Hôm nay trời đẹp, sương mù cũng tan đi không ít, tất cả mọi người trong Triệu gia cùng nhau ngồi trong sân nhỏ ngoài phòng, Phương thị và Dương thị đều bận rộn chuẩn bị điểm tâm cho cả nhà.

Hoàn cảnh Triệu gia bây giờ rất nghèo, bữa ăn từ trước đến giờ đều rất đơn giản, điểm tâm chỉ có ngô cùng bát cháo loãng, kèm với món cháo món là củ cải ướp muối, mỗi ngày đều ăn như vậy, nếu không đề cập đến vấn đề dinh dưỡng, thì chính là ăn cũng rắc rối.

Cuộc sống gia đình của Triệu Tương Nghi khi trước đều cực tốt, từ nhỏ đến lớn việc ăn mặc không cần lo, ngày thường đều ăn cơm gạo tẻ cũng phát ngấy, chưa bao giờ nghĩ đến việc ngay cả cơm gạo tẻ cũng không có mà ăn.

Bất quá tài nấu nướng của Phương thị không tệ, củ cải ướp muối kia sau khi lấy ra khỏi hũ xào lên, nhờ kỹ thuật khéo léo xào củ cải như vậy mà khi ăn với cơm có hương vị rất ngon. Ăn cùng với chén cháo hoa, đối với cả gia đình mà nói ăn như thế cũng xem như tạm được.

Bên này, chờ các nam nhân làm xong việc nặng trong nhà, đám người Triệu Nguyệt Cầm cũng cho gà ăn xong, mọi người liền quay lại ngồi trên bàn chờ điểm tâm.

Ngày hôm nay, thoát nhìn Dương thị đặc biệt cao hứng, đặc biệt tốt, giống như hôm qua không có chuyện gì xảy ra vậy. Triệu Tương Nghi còn đang nghi hoặc thì thấy Phương thị từ trong phòng bếp mang ra một cái chén nhỏ, vừa hâm nóng vừa bước nhanh đi tới bỏ xuống trên bàn.

Mùi hương trong chén nhỏ bay ra khắp nơi, khiến cho mọi người ngồi trên bàn đều động tâm, nước miếng cứ vậy mà rơi xuống.

“Ưm hừm, vẫn là mẹ rất thương bọn nhỏ!” Dương thị liếc sang hai huynh muội Triệu Tương Nghi một cái, sau đó nhanh tay nhanh chân đoạt đi chén nhỏ kia, cũng chẳng thèm để ý đến chén vẫn còn nóng. Nàng ta một bên xoa xoa tay bị bỏng, một bên vỗ đầu Triệu Hoàng Nhân nhếch miệng cười nói:” Mau ăn đi, nếu không hai huynh muội Triệu Hoàng Lâm tham ăn nhìn thấy đó.”

A, hóa ra là mùi thơm nhẹ nhàng của chén canh trứng, vì nghĩ đến vết thương trên đầu Triệu Hoàng Nhân nên mới làm riêng cho hắn.

Triệu Tương Nghi trong lòng thầm nói, một bên nhìn thấy ý cười trên mặt Phương thị, tâm liền cảm thấy ấm áp, ấn tượng với Phương thị cũng tốt hơn.

“Tam thẩm không nên nói như vậy, con và Tương Nghi từ trước đến nay cũng không phải là có tầm mắt hạn hẹp, đồ ăn ngon ở trước mắt một cái cũng chưa đụng đến.” Triệu Hoàng Lâm trên người còn có thương tích, lúc nói chuyện lại giống như thường ngày đều lễ phép như thế, mắt nhắm lại, nhìn Triệu Hoàng Nhân ngồi bên cạnh, cả Triệu Tương Liên đang chảy nước miếng.

Triệu Tương Liên so với Triệu Hoàng Nhân lớn hơn một tuổi, từ nhỏ đã không được ăn thứ gì tốt, lại còn Dương thị có tính tham ăn, nên nàng ta từ nhỏ đã có cũng dưỡng thành thói tham ăn, vừa thấy đệ đệ mình vì bị thương nên mới có canh trứng để ăn, mắt đỏ lên không khỏi hâm mộ, nhất thời cảm thấy đĩa củ cải muối xào trên bàn khó ăn vô cùng.

Dương thị nhìn thấy bộ dáng chảy nước miếng của Triệu Tương Liên, nuốt nước miếng, vươn tay đánh vào lưng Triệu Tương Liên một cái, ngoài miệng há miệng mắng: “Mau ăn đồ ăn trong chén của con đi, nhìn canh trứng của đệ đệ làm gì? Đó là bà nội làm cho đệ đệ dùng để bổ thân thể, con làm sao không hiểu chuyện như thế hử!”

Nước mắt Triệu Tương Liên giàn giụa rơi xuống nhìn Dương thị, lại nhìn về chén canh trứng trong tay Triệu Hoàng Nhân, dùng sức ngửi một cái rồi nuốt một ngụm nước bọt, sau đó vùi đầu húp chén cháo ngô trong tay.

“Được rồi, sáng sớm ồn ào cái gì, mau ăn cơm!” Triệu lão gia tử trong đầu buồn bực húp một hớp cháo ngô, gấp một miếng củ cải xào bỏ vào miệng, liếc mắt nhìn Dương thị một cái, sau đó không nói gì thêm.

Triệu Hoàng Nhân vùi đầu ăn chén canh trứng nhỏ không ngừng vang tiếng xụt xụt, lại giống như thường ngày nhìn hai huynh muội Triệu Tương Nghi, như là khoe khoang rằng trong tay mình có đồ ăn ngon hơn.

Triệu Tương Nghi không nhịn được mà trừng mắt, kiếp trước đồ ngon gì mà nàng còn chưa từng ăn qua? Còn có thể thèm muốn một chén canh trứng nhỏ kia sao?

Triệu Hoàng Lâm một bên chậm rãi dùng chén cháo loãng trong tay mình, một bên nghiêng đầu nhìn tiểu muội, thấy nàng đang cúi đầu dùng chén cháo, không khỏi đau lòng. Biết nàng rất hiểu chuyện, không tham ăn chén canh trứng nhỏ trong tay Triệu Hoàng Nhân, nàng càng làm như vậy thì người làm đại ca như hắn trong lòng càng khó chịu hơn.

Suy nghĩ một chút, hắn liền vươn tay nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé của nàng.

Triệu Tương Nghi liền biết, Triệu Hoàng Lâm từ trước đến nay làm động tác nhỏ như thế này chính là có chuyện muốn nói với nàng, lại không muốn cho người ngoài biết hắn sẽ nhéo nhéo tay nhỏ của nàng, ý bảo là có chuyện muốn nói.

Trong lòng có chút muốn cười, linh hồn ở bên trong cơ thể nhỏ này đã hơn hai mươi tuổi rồi, nếu đây là cơ thể đã mười hai mười ba tuổi, thì Triệu Hoàng Lâm sao dám lén lút ra hiệu như thế chứ? Tiểu hài tử ba tuổi có thể hiểu sao...

May mắn là cho đến nay hắn không có hoài nghi là nàng có thể hiểu được động tác này của hắn.

Ăn xong điểm tâm, các nam nhân trong nhà đều mang cuốc ra đồng làm việc, bao gồm cả Triệu Tín Lương.

Hôm nay hắn giống như che dấu tâm tình chính mình lại, một lần nữa bắt đầu sinh hoạt bình thường. Khi nhìn thấy hai huynh muội Triệu Tương Nghi, trong mắt hắn chứa đựng sự áy náy cùng lời xin lỗi, nghĩ lại ngày hôm qua hắn ra tay nặng như thế, thật đúng là không nên.

Sau khi biết hết sự tình, hắn cảm thấy mình đã sai khi ra tay đánh con.

Còn những bộ quần áo vụn vặt của Lã thị, cùng toàn bộ những ký ức về nàng ta hắn cũng đã hủy hết rồi, trong nhà không có để lại một chút đồ dùng thường ngày của nữ nhân đó hết.

Bên này, Phương thị chăm sóc Lý thị đang ở cũ, Triệu Nguyệt Cầm thì đang nấu cơm trong nhà, cho nên không xuống ruộng làm việc, bởi vì làm việc trong ruộng nên phải có người đi đưa cơm và nước uống vào

buổi trưa, cứ như vậy toàn bộ rơi xuống trên người Dương thị. Thường ngày, nàng ta còn cố gắng duy trì, ngoài miệng cũng chỉ tùy tiện oán giận mà thôi.

Nhưng hôm nay, Dương thị thập phần kiên định ngồi trên bàn đá xanh ở tiểu viện, bắt chéo chân lên, lăm bằm nói chuyện lớn.

Ý là con nàng ta hiện giờ đang bị thương, người làm mẹ như nàng ta phải ở nhà chăm sóc cho nhi tử.

Triệu Tương Nghi vừa nghe đến đây đã muốn tức giận, chăm sóc nhi tử? Đây cũng xem như là một cái có sao...Thường ngày hai tỷ đệ Triệu Hoằng Nhân đều do Phương thị dốc lòng chăm sóc, nàng ta làm mẹ có bao giờ quan tâm đến con cái một lần đâu? Lúc này chính mùa thu hoạch, đang lúc cần người, nàng ta lại nói cần chăm sóc nhi tử, mang cái tư thế mẹ hiền đó ra là muốn lừa gạt ai?

Nhưng Phương thị từ trước đến nay chưa bao giờ so đo với nàng ta những việc lật nhật như lông gà vỏ tỏi này, bắt quá trong lời nói còn có cân nhắc, liền tùy nàng ta muốn làm sao thì làm....Vừa vặn việc của các nam nhân ở ngoài đồng không sai biệt lắm, nàng ta vốn lười biếng, không giúp được cái gì, liền dứt khoát để nàng ta ở nhà cho rồi, cũng đỡ cho chính mình phiền lòng.

Dễ dàng đáp ứng.

Triệu Tương Nghi nhìn thấy trong mắt Dương thị có một tia khoái ý xẹt qua sau đó biến mất, nàng ta đứng bên cạnh nàng nên khi dễ nàng chỉ mới ba tuổi không hiểu gì lắm bằm nói: “Hừ, người đúng là đồ không có mẹ dạy, lần sau còn dám đánh nhi tử của ta, ta nhất định sẽ lột da ngươi!” Thấy Phương thị từ trong phòng đi ra, Dương thị lập tức im lặng không nói gì, đổi thành vẻ mặt có nụ cười vuốt đầu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi một phen tránh thoát, xoay người chạy vù đến bên người Phương thị, giọng nói giòn giã cất lên:” Bà nội, bà nội, mẹ con đã trở về rồi sao? Mẹ đâu rồi ạ? “.

Tim Phương thị như muốn rớt ra, hung hăng trừng mắt Dương thị một cái, sau đó mặt cười tươi nhìn Triệu Tương Nghi nói: “Tương Nghi à, có bà nội, có cô cô cùng con chơi không vui sao? Mẹ con đây à, nàng ấy đang ở chỗ rất rất xa, phải đợi đến khi Tương Nghi trưởng thành, trở thành một đại cô nương thì mẹ con mới trở về được. Tương Nghi vẫn còn nhỏ, chúng ta sẽ ở cùng với con, con thấy như vậy có được không?”

“Dạ được!” Triệu Tương Nghi ôm cổ Phương thị cười khanh khách, đôi mắt già nua của Phương thị có chút lệ khiến lòng nàng cảm thấy đau, cúi đầu lên vai Phương thị che đi hốc mắt sớm đỏ của chính nàng.

“Ôi chào, nương, con không có nói với Tương Nghi cái gì cả, chỉ sờ đầu con bé và nói vài câu quan tâm mà thôi” Dương thị nói xong, muốn bước đến chỗ Phương thị giải thích.

Phương thị cũng lười tính toán cùng nàng ta, chỉ hét lên một tiếng:”Đi đi, đi chăm sóc con của ngươi đi, thuận tiện giúp đỡ Nguyệt Cầm đang nấu cơm trưa mà đi chẻ củi dùng để đốt!”

“Ôi, thật sự là không khéo!” Dương thị nói xong liền đưa tay chỉ xương eo của mình, “Nương, ngài xem đi, con đem qua vì chăm sóc Hoằng Nhân nên ngủ không ngon chút nào, ngài cũng biết mà, từ sau khi con sinh hai đứa nhỏ,xương cốt cũng không tốt lắm, việc chẻ củi kia trước đành ủy khuất để Nguyệt Cầm làm vậy, đợi sau khi xương cốt con khỏe lại, con mỗi ngày sẽ giúp muội ấy chẻ củi.” Dứt lời, nàng ta giống như một làn khói bay chạy vào trong phòng của mình.

Phương thị ở ngay tại chỗ tức giận đến phát run, miệng thẳng mắg: “Lão tam đúng là tầm mắt hạn hẹp, không biết lúc trước nhìn trúng cái gì của đồ lười biếng nhà ngươi.Nếu không phải vì lão tam và hài tử thì ta đã sớm cầm củi nấu bếp lên đánh ngươi rồi!” Nói xong lại nhìn cháu gái nhỏ trong lòng, tâm tình cũng thu liễm lại dần, nở nụ cười sờ đầu Tương Nghi nói: “Tương Nghi không nên học theo tam thẩm của con nha, vừa lười biếng lại biết dùng mảnh khỏe, như vậy sẽ không ai thích con con cả, con biết chưa?”

“Ân!” Triệu Tương Nghi tròn mắt gật đầu, lại nhìn sang thấy Triệu Nguyệt Cầm đang bận rộn. “Tương Nghi muốn giống như cô cô vậy, sau này khi con lớn lên sẽ phụ giúp việc nhà, kiếm tiền để cho mọi người trong nhà đều có một cuộc sống tốt hơn!”

Tay đang làm việc của Triệu Nguyệt Cầm ngừng lại, ngại ngần nhìn Triệu Tương Nghi cười. Tính tình tiểu cô này là như vậy đấy, khi có người lớn trong nhà thì rất nhút nhát, còn thường xuyên tổn chút tâm tư làm đồ chơi cho Triệu Tương Nghi chơi.

Dựa theo quan sát của Triệu Tương Nghi thì tiểu cô này tuyệt đối không có ngốc, càng đừng nói chi là nhút nhát, chỉ là nhà này có nhiều người, chuyện lật vật gì cũng gom lại một chỗ, đem tính cách nàng ấy đè nén lại, khiến cho nàng ấy trước mặt người khác chỉ lộ ra bộ dáng sợ hãi mà thôi.

Kỳ thật, nàng ấy không phải nhát gan, mà là ôn nhu.

Phương thị vừa nghe cháu gái nhỏ hiểu chuyện nói như vậy trong lòng cũng ấm lên, tinh thần sảng sốt, sau đó liền hí mắt cười: “Này nhé, Tiểu quai quai những lời này là con theo ai học được.”

Triệu Tương Nghi trong lòng hồi hộp giật mình, vừa lúc quay đầu lại thì thấy Triệu Hoàng Lâm đi tới, nụ cười nhất thời cong lên, thuận tay chỉ: “Ca ca!”

Phương thị vừa cao hứng vừa vỗ vỗ đầu nhỏ của Triệu Tương Nghi: “Bà nội sẽ đem những lời này nhớ kĩ, chờ đến khi Tương Nghi lớn lên, mong Tương Nghi sẽ cho bà nội hưởng thụ cái phúc này.”

Cùng lúc đó, Triệu Hoàng Lâm đi tới trước mặt cả hai người, đưa tay ra trước mặt tiểu muội: “Bà nội, bà đi làm việc đi, tiểu muội đã có con chăm sóc rồi.”

“Hoàng Lâm à, bản thân con cũng phải cẩn thận chút, trên người còn có vết thương đây.”

“Bà nội, con đã biết.” Triệu Hoàng Lâm hai mắt mỉm cười, thuận tay ôm Triệu Tương Nghi vào trong ngực.

Triệu Tương Nghi lúc này mới nhớ ra, buổi sáng lúc ăn cơm, Triệu Hoàng Lâm có nhéo nhéo tay nàng ý là có chuyện muốn nói, trong lòng nàng cân nhắc, hẳn rồi cuộc là muốn nói cái gì với nàng đây?

8. Chương 8: Không Cho Phép Nhắc Lại

Triệu Hoàng Lâm ôm Triệu Tương Nghi vào trong phòng, cẩn thận đặt nàng ngồi lên ghế, nhìn vết thương trên cổ nàng, đau lòng hỏi: “Tiểu muội còn đau nữa không?”

“Không đau, Tương Nghi là bé ngoan, không có khóc.” Triệu Tương Nghi thề rằng, nàng từ trước đến giờ chưa từng nói dối mà tim không đập, mặt không đỏ như vậy cả, hơn nữa da đầu có cảm giác tê dại.

Triệu Hoàng Lâm cười an ủi, vỗ đầu nàng, rồi ngồi xổm xuống nhìn thẳng nàng hỏi: “Tiểu muội, muội có muốn ăn cá không?”

Triệu Tương Nghi nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ một chút, nhất thời trong lòng hiểu được, chắc chắn là sáng nay đại ca nhìn thấy Triệu Hoàng Nhân có canh trứng chim ăn, lại sợ nàng cũng muốn ăn, càng muốn bồi bổ thân thể của nàng, nên mới hỏi nàng như vậy. Sở dĩ lúc sáng nói với mọi người trong nhà như thế, chính là không muốn Dương thị trộn quấy phân heo nghe được, lại đánh cái chủ ý tham lam gì đó.

Gật đầu: “Muốn, cô cô làm món canh cá, uống ngon!” Trù nghệ của Triệu Nguyệt Cầm là do chính tay Phương thị dạy, rất là tỉ mỉ, chỉ trách nhà này rất nghèo, không có nguyên liệu quý hiếm gì để Triệu Nguyệt Cầm luyện tập hết.

“Tốt lắm, muội muội ngoan, ở đây chờ ca ca một chút, một lát nữa ca ca sẽ dẫn muội ra bờ sông câu cá.” Triệu Hoàng Lâm mỉm cười, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Không lâu sau, Triệu Hoàng Lâm quay lại, trên tay cầm một chiếc cần câu tự làm và chiếc gùi do Triệu Tín Lương nhân lúc nhàn rỗi làm ra, nhìn Triệu Tương Nghi mà vầy vầy đồ trong tay: “Chúng ta đi thôi, hôm nay nhất định phải câu được mấy con cá rồi nhờ cô cô làm canh cá cho muội uống.”

Triệu Tương Nghi cười khanh khách cả lên, vỗ vỗ tay nhỏ hoan hô, vui vẻ chọc cười đại ca.

Huynh muội hai người tìm Phương thị để nói chuyện, Phương thị rất lo lắng khuyên một hồi, nói thời tiết lúc này là cuối mùa thu, bờ sông ít người, nếu có chuyện gì xảy ra, sẽ tìm không thấy người để giúp..

Huống hồ là Triệu Hoàng Lâm tuổi còn nhỏ, phải chiếu cố đến tiểu muội mới ba tuổi, lúc này mà không có người lớn đi cùng thì Phương thị khó lòng mà yên tâm cho được.

Triệu Hoàng Lâm chủ ý đã định, hẳn không muốn lúc này buông tha, rơi vào đường cùng, hẳn đành đưa hai hài tử ở Tề gia bên cạnh ra thuyết phục Phương thị: “Bà nội, kỳ thật không phải chỉ có con và tiểu muội đến bờ sông chơi đâu, còn có a Sâm ca và Uyển Dao muội muội cũng đi nữa, ngài cũng biết a Sâm đã mười tuổi rồi, lại có khả năng bơi lội rất tốt, bây giờ bà nội có thể an tâm để tụi con đi chứ?”

Phương thị suy nghĩ một lát, vẫn có chút không yên lòng, bà biết rõ tính tình của cháu trai mình, không dễ gì mà ngăn được nó cả, thân mình cúi xuống nhỏ giọng dặn dò: “Vậy con phải đáp ứng với bà nội, trước giờ cơm trưa phải mang Tương Nghi trở về, dù có câu được cá hay không, trở về ăn cơm vẫn là quan trọng hơn.”

“Ai, được rồi!” Triệu Hoàng Lâm mỉm cười ngọt ngào đáp ứng Phương thị.

Mang theo công cụ, lại giúp đỡ Triệu Tương Nghi mặc thêm một lớp áo, sau khi thu dọn lưu loát xong, Triệu Hoàng Lâm liền dẫn tiểu muội xuất môn đi câu cá.

Ra khỏi cửa, Triệu Tương Nghi nhỏ giọng hỏi đại ca một câu: “Ca ca, ca thực sự gọi a Sâm ca và Uyển Dao tỷ đi cùng ra bờ sông sao ạ?”

Triệu Hoàng Lâm gật gật đầu: “Muội cũng không phải là không biết bà nội chúng ta đó, nếu không đi kêu, đợi khi bà nội hỏi tới, nhất định sẽ giận chúng ta lắm.”

Triệu Tương Nghi ngẫm lại thấy cũng đúng, liền gật đầu.

Chỉ trong chốc lát bọn họ đã đến Tề gia ở bên cạnh, nhà này từ bên ngoài Triệu gia thôn di cư đến, đã ở Triệu gia thôn được mười năm rồi, chủ nhà này là thợ mộc, người thành thật lại hay chịu khó, nên người trong thôn có việc vặt gì khó không làm được đều đến nhờ vả hẳn giúp đỡ, tất cả mọi người trong thôn đều gọi hẳn là Tề mộc tượng[1].

Thê tử Ưông thị của Tề mộc tượng là một nữ nhân rất là ôn nhu, bình thường đối đãi với hai huynh muội Triệu Tương Nghi thập phần khách khí, là người rất nhiệt tình. Lúc trước hai huynh muội có nhắc đến a Sâm ca chính là con trai lớn nhất của Tề mộc tượng, Tề Sâm, mà Uyển Dao chính là con gái nhỏ của Tề mộc tượng, Tề Uyển Dao.

Nghe nói cái tên Tề Uyển Dao này là do một thầy tướng số đặt cho, tiên sinh kia có xem qua mạng của Uyển Dao, nói rằng nàng sau này tiền đồ vô lượng, cuộc sống sau này giàu sang có thể hưởng thụ được vinh hoa phú quý, chỉ là trước đó phải gặp lấy một ít khổ cực mà thôi.

Một nhà Tề thị nghe xong, rất là vui mừng, đối với nữ nhi duy nhất này càng cẩn thận hơn. Mặc dù gia cảnh Tề gia nghèo khó, cái gì không tốt đều ăn hết, mỗi ngày đều kiên trì cho Tề Uyển Dao ăn cơm, cứ như là xem nàng ấy là một người phú quý mà cho ăn gạo trắng.

Sáng nay, Tề mộc tượng đã lên trần làm việc cho người ta, hai huynh muội liền lễ phép lên tiếng chào hỏi Ưông thị, nói rõ ý định đến đây của mình, Ưông thị cũng không giống như Phương thị mà lo lắng, đi gọi con mình đến, dặn bọn họ vài câu, liền cho bọn họ theo hai huynh muội ra bờ sông.

Bên này, Triệu lão gia tử cũng sớm làm xong việc ở trong ruộng, thừa dịp trước giờ cơm trưa chạy về nhà, Phương thị lấp bắp kinh hãi, nghĩ là có chuyện gì xảy ra, bởi vì nam nhân trong nhà có mấy khi trở về sớm như vậy. Hỏi kỹ lại, mới biết là Triệu lão gia tử không yên lòng với sự kiện ngày hôm qua, nghĩ đến trước tiên phải triệu tập mọi người trong nhà lại một chỗ cùng nhau thương nghị.

Sau khi dùng cơm trưa xong, mọi người cũng muốn đi ra ngoài ruộng làm việc tiếp.

Dương thị thấy thế, cũng nổi lên toan tính, miệng thì lầm bầm không biết nói cái gì, Phương thị vừa đến gần nên nghe thấy, liền tức giận trừng mắt nhìn Dương thị mắng: “Ngay cả việc ấy mà ngươi cũng muốn tính toán!”

“Con nói có sai sao?” Dương thị vốn chỉ là nhỏ giọng nói thôi, không nghĩ đến mẹ chồng mình nghe được mà mắng mình, lại càng nhịn không được cảm giận nói: “Bây giờ con vất vả lắm nên mới không đi đưa cơm ra đồng, bọn họ liền sửa lại mà trở về ăn cơm, tiết kiệm không ít công việc chưa làm, có phải hay không là chờ đến ngày mai muốn con làm hết những công việc còn chất đống đó của họ hay không. Con bà nó chứ,

cái này là đồng dạng sao? Hơn nữa còn có chuyện gì trọng yếu, lần trước sao không thể nói cùng mọi người đi? “

“Được rồi, mẹ Hoảng Nhân, con cũng đừng ở đằng đó mà mở miệng nói nữa, nhanh chóng dọn dẹp xong rồi lên phòng lớn, ta đây thực sự có chuyện muốn nói với cả nhà.” Triệu lão gia tử tức giận nhìn Dương thị, quay đầu lại đi lên phòng lớn, một đám con trai con gái cũng theo đi vào.

Dương thị ở nguyên tại chỗ dậm chân, lại mở miệng mắng vài câu, mới cảm giác được dễ chịu một chút, sau đó cũng đi theo vào.

Mọi người lần lượt đều ngồi xuống, Triệu lão gia tử và Phương thị đều ngồi ở phía trên, không khí trong phòng nhất thời yên tĩnh, Triệu lão gia tử buông tẩu thuốc trong tay xuống, gõ lên bàn, nặng nề thở dài một hơi rồi ngẩng đầu lên nói: “ Hả... Vận đen trong nhà cũng đi rồi, các quây sập ở khắp nơi không ai mà không biết nương tử vô liêm sỉ cùng chạy trốn theo tình nhân kia!” Khi nói đến lời này, Triệu lão gia tử gương mặt nhìn con trai lớn Triệu Tín Lương, trong mắt mang theo đồng tình cùng khổ não.

Mọi người lúc này mới hiểu được, trong miệng phụ thân là đang nói đến chuyện lớn, chính là chuyện Lã thị.

“Việc này đều là quá khứ cả rồi, ai cũng không được bàn luận nữa.” Triệu Tín Lương khẩu khí thần nhiên, tay nắm chặt lại làm cho người ta nhìn thấy đều có chút sợ hãi.

Triệu lão gia tử cũng khoát tay, nhìn Triệu Tín Lương nói: “ Quá khứ? việc này cứ xem như vậy mà bỏ qua sao? Nếu hôm nay ta không triệu tập mọi người cùng ngồi xuống nói chuyện, nói cho rõ, thì chuyện này có thể xem như là quá khứ được sao?”

Triệu Tín Lương mím chặt môi lại, thần thái giống hệt như con trai Triệu Hoảng Lâm, không lên tiếng, chỉ khó chịu nắm chặt tay lại.

Triệu lão nhị ngồi ở bên cạnh, thấy hần như vậy trong lòng không chịu nổi, vươn tay khoát lên vai hần hần, vỗ vỗ vài cái an ủi.

“Ai ôi, chuyện này thôi ...” Tính tình Dương thị rất là thiếu kiên nhẫn, thấy Triệu lão gia tử nói đến chuyện của Lã thị, tâm sinh ra ngứa ngáy, nếu không tùy tiện nói vài câu sẽ không thấy thoải mái.

Bất quá năng lực ta vừa mới nói vài câu, đã bị Phương thị cắt đứt: “Mẹ Hoảng Nhân! Trong chuyện này, người không có tư cách chen miệng vào chính là con!” Thấy Dương thị nghe xong đã đụng người của Triệu lão tam, ý bảo hần làm chỗ dựa cho nàng ta, Phương thị liền trừng mắt nhìn lão tam nói. “Lão Tam! Con không được nói giúp cho nàng ta, chẳng lẽ mẹ chỉ mới nói có vài câu còn không nói đúng sao? Nàng ta cũng đâu phải là thiếu phụ nhân hay là thiên kim tiểu tử của quan lại đâu, con cứ như vậy mà chiều chuộng nàng không phải là để cho người khác nói vài câu à?”

Triệu lão tam nghe được lời nói của Phương thị, cũng không tiện mở miệng nói, chỉ biết cúi đầu ngồi ở một bên, nhưng bị Dương thị dùng khuỷu tay chọc vài cái, lại bị nàng ta thăm mắng vài câu “Đồ vô dụng”.

“Được rồi, đều đừng cãi nữa!” Triệu lão gia tử buồn bực phát tay, chuyện Lã thị đã đem cái mặt già của ông làm mất hết, từ ngày hôm qua đến ngày hôm nay, trong thôn không biết có bao nhiêu người ở trong tối cười nhạo ông rồi, lại cười Triệu Tín Lương không giữ được vợ.

“Tín Lương à” Triệu lão gia tử ngẩng đầu lên nhìn đứa con lớn nhất. “Việc này à, cha thấy là..... Hả.” Ông thở dài một hơi, lại nói tiếp, “Nàng ta nếu đã có tâm cùng người khác chạy trốn thì con có dùng dây thừng trói nàng ta ở nhà, cũng là trói không được ... Lại nói đến, mẹ Hoảng Lâm từ khi đến nhà của chúng ta, cũng chưa làm được việc gì là tốt cả, nàng ta được nuông chiều đến lười biếng cha cũng không nói đến nhưng lại hay bối mồm. Nói tóm lại thì bên trái ăn không quen, bên phải cũng ở không tốt, cha thấy điều kiện bên nhà mẹ đẻ nàng ta không tốt gì, lại đem nàng ta dưỡng quen thành thói nuông chiều. Bây giờ lại cùng người khác chạy trốn, thật ra cũng không phải tất cả đều là xấu, ít nhất là sau này cả nhà chúng ta mỗi ngày không có bị nàng ta chọc tức là được. Đi rồi cũng tốt, tương đương với việc không cần nuôi một người ăn không ở rồi không làm việc gì! Trong nhà ít nhiều cũng giảm bớt đi một phần lương thực.”

“Cha nói có lý.” Triệu Tín Lương khẩu khí vẫn như trước mà bình thản, “Từ ngày hôm qua cho đến bây giờ, con cũng đã suy nghĩ thông suốt rồi, mặc kệ nàng ta đến nơi nào, con cũng sẽ không đưa cái mặt đi tìm,

cho dù nàng ta sau này biết được mình đã sai lầm muốn trở về đây, con cũng sẽ không đáp ứng cho nàng ta bước vào cửa!”

“Ồ hay.” Dương thị kéo dài âm cuối cười nhạt, âm thanh lạnh lạnh lại khó nghe, “Trong nhà Thế Hữu là như thế nào à, đại tẩu nàng ta hưởng phúc còn không kịp nữa là, sao lại có thể quay trở về cái nhà này được chứ?”

” Mẹ Hoằng Nhân!” Triệu lão gia tử giận run cả người, chỉ tay vào mặt Dương thị tức giận nói, “Biển đi, người cút ra ngoài cho ta!”

Dương thị cũng là nhất thời nhẹn không được, đem ý nghĩ trong lòng nói ra, lại thấy bộ dáng cha chồng giống như muốn ăn thịt nàng ta, miệng quất quất lại, đứng dậy lắc mông đi ra ngoài.

“Hải...” Phương thị thở dài một cái. “Nhà chúng ta có ba nàng dâu, trừ vợ của lão nhị ra còn lại đều không làm cho người khác bớt lo!”

“Lão Tam!” Triệu lão gia tử bị chọc tức chỉ vào Triệu lão tam, “Hôm nay, cha triệu tập các con ở đây là muốn nói chuyện này. Vừa rồi con cũng nghe lão đại nói gì rồi chứ, việc này cứ vậy mà xem như quá khứ đi, các con hiện tại đã nghe xong, đều nên đem ý nghĩ trong lòng nói rõ cả ra, chuyện này về sau chỉ được để trong bụng không được phép ở trong nhà nhắc tới nữa! Nhà của chúng ta từ nay về sau không có người như vậy tồn tại, hiểu chưa! Nhất là vợ của con, con nên về phòng hảo hảo nói chuyện với nàng ta đi, đừng có cả ngày nghe nàng ta, học mấy thứ hoa lý hồ tiểu [2], mỗi ngày đều dùng mảnh khốc để lưỡi biếng, không làm được chuyện gì đúng đắn!”

“Vâng, con biết rồi thưa cha...” Triệu lão tam trong lòng rất là không thoải mái, có thể là hắn có chút sợ vị phụ thân này, không dám biểu hiện bên ngoài, chỉ có thể ngoài miệng vâng, dạ mà thôi.

“Mặt khác, chuyện này đối với hai đứa nhỏ trong phòng lão đại là đả kích rất lớn, Tương Nghi có thể chưa hiểu gì, nhưng còn đứa trẻ Hoằng Lâm lúc nhỏ đã chú ý đến như vậy, sợ là trong lòng rất đau khổ, các con về sau cũng nên chiếu cố hai huynh muội bọn nó thật tốt, trong nhà có cái gì tốt đều phải cho bọn nó dùng trước, có biết không?” Triệu lão gia tử dò xét một vòng từ trên xuống dưới, cảm thấy mấy đứa con của lão cũng không có ý kiến gì, duy chỉ có lão Tam cúi đầu đằng kia là lòng dạ hẹp hòi, tức giận mà hừ hừ một tiếng.

Hắn không yên lòng sợ rằng đem ý tưởng trong lòng ra nói sẽ làm cho lão gia tử phát hỏa lần nữa. Thứ nhất, sau này trong nhà sẽ không cho phép bất cứ ai nói chuyện của Lã thị và không được phép nói chuyện của Lã thị ra bên ngoài. Thứ hai, lão gia tử lần này là muốn che chở cho hai đứa nhỏ ở đại phòng, không thể cùng bọn nhóc đó so đo được.

Sau khi đem chuyện này an bài thỏa đáng xong, Triệu lão gia tử mới cho mọi người trong nhà giải tán, lại chỉ lưu một mình Triệu Tín Lương ở lại trong phòng, nói là có chuyện muốn nói với hắn.

Triệu Tín Lương lưu lại cùng ông, chờ mọi người người đi ra ngoài hết rồi, Triệu lão gia tử mới thở dài một hơi, đi đến trước mặt Triệu Tín Lương vỗ vai hắn an ủi: “Đều tại ta và mẹ con không tốt, năm đó không có cẩn thận hỏi thăm kỹ chi tiết về mẹ Hoằng Lâm, nếu sớm biết nàng ta là người như thế thì ta và mẹ con có bị đánh chết cũng không đồng ý hôn sự này.”

“Cha, tất cả đều là quá khứ hết rồi, con cũng đã nghĩ thông suốt, vì hai đứa nhỏ, phải tiếp tục sống... Con cũng sẽ không nghĩ ngợi lung tung nữa, cũng không làm ra những chuyện khác người, đã khiến cho cha mẹ lo lắng rồi.” Triệu Tín Lương bình tĩnh nói, hiển nhiên là không có đề cập đến Lã thị.

“Kia, thông gia bên kia...” Triệu lão gia tử cau mày lại, tuy rằng ngày đó Lã thị đã chạy trốn cùng người khác, trong lòng ông cũng sớm không thừa nhận đứa con dâu này, có thể chỉ trong một thời gian ngắn, đối với nhà mẹ của Lã thị vẫn chưa sửa lại miệng được.

“Hừ, nữ nhi của bọn họ làm ra sự tình này, chờ khi tin tức đến tai bọn họ, tất nhiên là không thể không đến nhà chúng ngàn bồi vạn bồi rồi, đến lúc đó ngài và mẹ cứ trực tiếp đuổi người là được, con cũng không muốn gặp họ.” Nói đến nhà mẹ đẻ của Lã thị, giọng điệu của Triệu Tín Lương càng thêm lạnh lùng.

Chỉ nghĩ đến cuộc sống sống ngày trước, một nhà cha mẹ vợ đều đối với hắn yêu cầu cùng bất bẻ, còn hắn một mặt vẫn là bộ dáng phục tùng tuân theo, trong lòng hắn cũng không có tư vị gì.

Mà hần vạn lần không ngờ, kế tiếp Triệu gia hần còn có phải trải qua một chuyện lớn nữa, làm cho mọi người trong nhà càng không thể chịu đựng nổi.

===

[1] Tề mộc tượng= thợ mộc nhà họ Tề

[2] Hoa lý hồ tiểu: nói chuyện không thực tế, giống như cái kiểu bịa chuyện để nói ầy

9. Chương 9: Thông Gia Đến

Đã là cuối tháng tám, trong tiết cuối thu, nước sông lạnh tựa như băng. Nếu đem tay ngâm trong nước chắc chắn sẽ bị đông lại. Hai huynh muội Triệu Tương Nghi đi theo Tề gia hai huynh muội câu cá trở về, trên đường đi nhạc a a [1], không khí hòa thuận hòa thuận vui vẻ.

Triệu Hoằng Lâm hí mắt cười, một tay nắm bàn tay nhỏ của tiểu muội, tay kia lắc lắc giỏ trúc đang cầm, bên trong có đến bốn, năm con cá trích dài bảy tấc, vừa lúc đem về có thể nhờ cô cô Triệu Nguyệt Cầm nấu thành một nồi canh, cấp cho tiểu muội một bữa ăn ngon lành.

Trong tay Tề Sâm cũng cầm một cái giỏ trúc, cá bên trong so với cá trong giỏ của Triệu Hoằng Lâm nhỏ hơn một chút nhưng số lượng lại nhiều hơn. Kỳ thật những con cá lớn đều là Triệu Hoằng Lâm xin Tề Sâm cho hần, hần đem số cá nhỏ rất nhiều kia trao đổi với Tề Sâm. Tề gia bọn họ tuy nghèo khó nhưng có thể nói so với Triệu gia đông người thì tốt hơn rất nhiều, hai huynh muội Tề Sâm bình thường ăn mặc so với hai huynh muội Triệu Tương Nghi đều tốt hơn chút, cũng không tham gì mấy con cá, mà rất thoải mái trao đổi với Triệu Hoằng Lâm.

Tề Uyển Dao mới bảy tuổi thường ngày đi theo mẫu thân học may vá, trù nghệ, làm việc nhà, cũng không có buồn bực gì, vì sáng sớm được trưởng bối cho phép đi ra bờ sông câu cá, được đi chơi rất là thích, cho nên tâm tình hết sức tốt, lúc nào cũng cười trên gheo Triệu Tương Nghi, mấy đứa trẻ vừa đi vừa cười, làm cho không khí lạnh cuối mùa thu mang vài phần ấm áp.

Về đến cửa nhà, Tề Uyển Dao ngọt ngào nói cảm tạ với hai người Triệu Hoằng Lâm và Triệu Tương Nghi, còn nói: "Lần sau còn có việc hay như thế này, có thể đến đây kêu muội và ca ca đi chung, muội mỗi ngày đều ở nhà cùng mẹ học này học nọ, sớm buồn muốn điên rồi."

"Được rồi, trong giỏ trúc này có một đầu con cá lớn do muội câu lên đấy, cảm ơn muội nhiều." Triệu Hoằng Lâm quơ quơ cái giỏ trúc lên, cười hí mắt

Tề Uyển Dao trong chốc lát liền ngơ ngác, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên, ngại ngần quay sang chỗ khác cười, cuối cùng là nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Tương Nghi, rồi cùng ca ca đi vào trong nhà.

"Tiểu muội, chúng ta cũng đi về nhà thôi, tránh việc quay về trễ, nếu không bà nội sẽ lại cần năn nỉ cho xem." Triệu Hoằng Lâm câu được cá, tâm tình rất là tốt, lại thấy tiểu muội nhà mình nhìn theo phương hướng hai huynh muội Tề gia rồi đi đến phát ngốc, hần liền tò mò ngồi xổm xuống nhìn theo ánh mắt của nàng, "Nhìn cái gì đó, có chuyện gì sao?"

"Ca ca." Triệu Tương Nghi đột nhiên quay đầu lại nhìn thẳng vào ca ca nàng, một bộ dáng thiên chân vô tà [2], "Mới vừa rồi Uyển Dao tỷ đỏ mặt đấy."

Triệu Hoằng Lâm tâm động một cái, có chút không hiểu ý tứ của tiểu muội, cũng chỉ là vừa cười vừa sờ đầu nàng, lúc sau cầm tay nàng đi theo dọc đường về nhà.

Phương thị thấy cháu trai và cháu gái của mình đúng là đem về nhà mấy con cá không lớn cũng không nhỏ, vui mừng đến mức mắt muốn nở hoa, rồi thối phồng lên nói hai huynh muội thật là lợi hại! Vừa nghĩ đến tính tình tham ăn của Dương thị, liền đồng ý với hai huynh muội nói: "Ai yêu, bây giờ Hoằng Lâm và Tương Nghi đã cho cả nhà ăn thêm một món mặn rồi, một hồi cô cô của các con nấu canh cá, sẽ cho hai người các con nhiều nhất!"

“Cho tiểu muội uống nhiều là chính, muội ấy đang ở độ tuổi mới lớn.” Triệu Hoằng Lâm hai mắt đều mang ý cười, lại rất hiểu chuyện nói thêm, “Mặt khác nhị thẩm mới vừa sinh tiểu đệ đệ, cũng cho nhị thẩm nhiều một chút để bổ người.”

“Hay, Hoằng Lâm thực biết nghe lời, tuổi còn nhỏ mà đã hiểu chuyện như vậy! Bà nội không thương con sao mà được”. Trong lòng Phương thị không khỏi vui mừng, liền ngồi xổm xuống trêu ghẹo nói: “Con có biết không, cha con lúc còn nhỏ như con cũng không có hiểu chuyện như thế này ... “Nói xong, đem những chuyện thú vị lúc nhỏ của Triệu Tín Lương ra kể, chính là khiến cho hai huynh muội đều vui vẻ..

Cơm trưa có mùi canh cá thơm ngào ngạt, tất cả mọi người đều ăn nhiều hơn bình thường, tuy vẫn dùng lương thực phụ nhưng tất cả mọi người đều ăn say sưa ngon lành, cười cười nói nói, hòa hợp êm thấm.

Dương thị vốn là vừa nghe cơm trưa có cá để ăn, liền liếm lấy mặt cười hi hi nói là muốn giúp đỡ Triệu Nguyệt Cẩm làm cơm trưa, kỳ thật chính là muốn ăn vụng, hơn nữa còn nhân cơ hội lạng lẽ cắt xén, cho con gái của nàng ta nhiều thêm một chút canh cá, thịt cá.

Triệu Nguyệt Cẩm tuy rằng nhất gan, tâm cũng nhỏ, đã sớm nhìn ra tâm tư của Dương thị, nhưng là nói ra ngoài miệng cũng rất mất mặt, không dám nói Dương thị. Chỉ đành ngậm ngừ kiểm cố nói Dương thị thân thể không tốt, không cần nàng ta bận tâm đến việc này. Mà buổi sáng Dương thị cũng đã nói qua là thất lưng nàng ta bị đau, lúc này trên mặt nàng ta ngượng nghịu, không thể làm khác hơn đành mặt dày nói rằng hông của mình tốt lắm rồi.

Trùng hợp là bị Phương thị nhìn thấy, tức thì đối với Dương thị tức giận, cuối cùng bảo nàng ta đi chẻ củi, Dương thị lại ồn ào nói thất lưng mình bị đau, Phương thị cũng không thêm để ý tới, dứt khoát châm chọc nói: “Vừa rồi cũng không biết là ai nói, thất lưng của mình đã tốt lên rồi, có thể giúp đỡ làm cơm trưa! Nếu không còn việc gì nữa, sao không đi chẻ củi đi!”

Cứ như vậy, Dương thị thấy không có lợi, trái lại còn bị bắt đi chẻ củi nữa, lúc này liền ở trên bàn cơm kêu đau đầu, lại ồn ào nói thất lưng bị đau.

Phương thị chỉ vào Dương thị nói là tham ăn, khiến cho mọi người chưa ăn gì đã hết đồ ăn, bà sớm đem nồi canh cá lớn chia ra làm nhiều phần. Một phần cho vợ của Triệu lão nhị là Lý thị dùng, vì nàng ấy còn ở trong tháng nên cần được bồi bổ. Một phần cho hai huynh muội Triệu Hoằng Lâm, cá là do bọn hắn cầu được, đương nhiên bọn hắn phải được phần nhiều hơn, còn lại một phần lớn đều phân chia cho những người còn lại ăn cơm trưa.

Dương thị vừa thấy nồi canh cá lớn như vậy chưa gì đã hết một nửa, nhất thời mất hứng, cầm chiếc đũa lên gõ âm dương quá khí nói: “Này chính là quá coi trọng hai huynh muội Triệu Hoằng Lâm rồi, mọi người nhìn xem, bữa trưa hôm nay còn được dùng cơm trưa? Trực tiếp nhận lấy chén canh cá có mấy miếng thịt cá to, cũng muốn ăn no rồi, lại tiếp tục uống thêm vài ngụm canh, cái bụng đã muốn căng đến nứt ra!” Nói xong lại lầm bầm vài tiếng, “Chính là mệnh tốt à, trong nhà có một nồi canh cá lớn cũng bị hai người bọn hắn ăn hết nửa nồi đấy!”

Triệu lão gia tử vừa mới cùng mọi người thương nghị chuyện của Lã thị, muốn mọi người chờ sau khi hai huynh muội Triệu Tương Nghi tốt lên một chút, lúc này lại nhìn thấy Dương thị bắt đầu nói hai huynh muội họ như vậy, lấy ánh mắt dùng sức trừng Triệu lão tam, Triệu lão tam cũng sợ phụ thân tức giận, chỉ đành để đũa xuống, phần nộ mắng vợ mình, kêu nàng chờ ăn nói tùy tiện nữa.

“Ai, ta có nói sai sao? Nhị tẩu còn đang ở trong tháng, nếu đem hết đồ ăn này cho tẩu ấy, ta cũng sẽ không có nói gì nha!” Lời này là muốn đâm chọc Lý thị, Lý thị ở trong phòng nghe được, ngồi trên giường tức giận đến răng cũng nghiến lại, Triệu Nguyệt Cẩm đang giúp đỡ nàng ăn cơm, nhìn thấy bộ dáng này của nàng, cũng là nhanh chóng khuyên nhủ, không muốn nàng để ý đến người không hiểu biết kia.

Dương thị vẫn cảm thấy là nói chưa đủ, lại là nói tiếp đi: “Nhưng hai huynh muội bọn hắn tuổi còn nhỏ, ở trong nhà cũng không có làm việc gì, chỉ ở trong nhà ăn, sao lại có thể giống như nhị tẩu mà ăn nhiều thứ tốt như thế!”

“Mẹ Hoằng Nhân! Người câm miệng lại cho ta, có cá cho người ăn mà người vẫn không im miệng được sao?!” Phương thị đặt chén xuống, trên mặt cũng mất hứng nói, “Người cả ngày đều ở nhà ồn ào, gia đình đang yên đang lành bởi vì người mà âm ỉ cả lên. Mấy con cá này là do hai huynh muội Hoằng Lâm và Tương

Nghi ra bờ sông câu được, ta cho tụi nó nhiều hơn thì thế nào? Ta có đưa hết bát canh cá này cho tụi nó cũng không có quá đáng nữa là!”

“Ồ.” Triệu lão nhị chợt sững sốt một chút, “Vây phần này của ta nên giữ lại đi, ta không ăn đâu, nếu ta sớm biết hai người tụi nó muốn đi câu cá thì đã đi theo rồi, chuyện này rất nguy hiểm à! Mẹ, ngài đem phần canh cá của con giữ lại đi, đến tối lại lấy ra hâm nóng cho Tương Nghi uống.”

“Không sao hết, nhị thúc, thúc cũng ăn đi, con cùng tiểu muội ăn chung một phần là được rồi. Chỉ mấy con cá mà thôi, ăn hết thì ngày mai con và tiểu muội sẽ đi câu tiếp.” Triệu Hoàng Lâm tuy còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện mà cười, ý bảo là Triệu lão nhị không cần tiết kiệm làm chi, cứ ăn đi.

Kỳ thật chỉ là mấy con cá mà thôi, ở gia đình nhà nông cũng chẳng phải là vật hiếm lạ gì, mọi người nếu muốn ăn, cũng có thể ra sông bắt lấy. Chẳng qua bây giờ đã là cuối mùa thu, thời tiết rất lạnh, hơn nữa còn đang là ngày mùa, tất cả mọi người không ai nguyện đi ra sông mà bắt cá, cho nên mấy con cá trong mùa thu đông này được xem như là vật hiếm lạ.

Triệu Tương Liên ngửi thấy mùi thơm của canh cá, linh hồn nhỏ bé cũng sớm đánh mất, lúc này thấy người lớn trong nhà không động đậy, liền nhịn không được, vùi đầu ngay chén của mình, uống đến vang ra cả tiếng.

Dương thị vừa nhìn thấy, tức giận đánh mạnh lên lưng Triệu Tương Liên, suýt nữa khiến cho nàng bị sặc chết.

Một chén canh cá lớn cứ như thế văng tung tóe ra cả bàn, Phương thị vừa định phát hỏa, đã thấy cách cửa nhà không xa là một chiếc xe trâu đang chạy đến, nhìn kỹ mới phát hiện người ngồi trên xe không phải ai khác chính là người nhà mẹ đẻ của Lã thị!

Tâm nhảy lên một cái, Phương thị cũng chẳng còn tâm tình đi giáo huấn Dương thị nữa, vội vàng tung sở trường thọt bạn già của mình xuống, nhỏ giọng nói: “Này, ông nhìn xem, buổi sáng mới nhắc tới, bây giờ đã đến đây rồi.”

Hai huynh muội Triệu Hoàng Lâm cũng là nghe thấy được, theo tiếng xe mà nhìn ra, đúng là nhìn thấy bà ngoại Lưu thị mang theo tiểu di Lã Kim Hoa đi về phía nhà mình.

Quay đầu lại, Triệu Tương Nghi ngửi thấy mùi thơm trong chén canh cá còn nóng, hai mắt liền nheo lại. Kiếp trước nàng cực kỳ ghét ăn món nào có thịt cá, bất kể nấu như thế nào, mỹ vị ngon ra sao, nàng chung quy không ăn được thịt cá vì mùi tanh nồng ở bên trong. Nhưng kiếp này, liên tiếp hơn ba tháng ăn lương thực phụ thỉnh thoảng ăn được bữa cơm có thịt cá là mơ ước của nàng à.

Há mồm húp lấy một ngụm canh nóng, chỉ cảm thấy trong miệng là mùi hương thơm ngon vô cùng, đúng là dùng sức ngửi cũng không ngửi thấy mùi tanh của cá bên trong, chỉ cảm thấy ngon miệng, mùi thơm tràn đầy.

Không bao lâu, mẫu thân của Lã thị mang theo con gái nhỏ Lã Kim Hoa bước xuống xe trâu, đối với những người tốt trong thôn đang đứng ở đó nói cảm tạ, sau đó cười híp mắt với bọn người Triệu gia nhị lão đã sớm buông chén xuống ra ngoài cửa “Nghênh đón”.

Tính cách của Lưu thị cùng con gái Lã thị không khác nhau là mấy, được nuông chiều lại hay soi xét, không có bản lãnh gì hết.

Thấy cả đại gia đình đang dùng cơm trưa, chính là đưa đầu cười cười: “Ồ, là đang dùng cơm trưa sao? Ôi này, tay nghề của thân gia càng ngày càng tốt, mùi thật thơm à!”

Phương thị biết, lúc sáng Lưu thị mang theo con gái chạy đến Triệu gia thôn, đúng lúc làm nhiệm vụ giữa trưa, không phải là đến đây chỉ để ăn một bữa cơm? Nếu là bình thường, bà thỉnh thoảng cũng cho thôi, hai người phụ phụ Phương thị cũng không thích tính toán so đo với người khác.

Nhưng bây giờ là lúc nào, hoàn cảnh gì? Bà ta có thể ở đây mà đưa ra cái mặt dạn dày ra tính toán như thế sao, Phương thị trong lòng không thể không thâm oán bà thông gia này vài câu.

Bất quá Phương thị từ trước đến nay coi trọng lễ nghi này nọ, chỉ có thể giữ thể diện cười cười nói mấy câu: “Bà thông gia còn chưa ăn trưa đi, đến, cùng nhau ăn, nhà chúng tôi giữa trưa vừa vặn câu được mấy con

cá đem về nấu canh, phối thêm mấy món ăn khô ha ha, cũng không có đồ ăn ngon gì chiêu đãi bà thông gia cả.”

“Ai ôi, lão tử tử chính là khách khí quá!” Lưu thị cười đến mặt mày tung bay, lôi kéo con gái nhỏ Lữ Kim Hoa của mình đi vào trong Triệu gia, giống như xem đây chính là nhà của mình vậy.

Triệu lão gia tử tức giận hừ hừ, rất không thích cái bộ dáng mặt dạn mày dày của bà thông gia này.

Phương thị một bên cũng nén giận, chột bạn già mình, bà cũng là muốn nhìn xem, tại sao lúc này Lưu thị lại đến nhà bọn họ, có ý kiến như thế nào đối với hành vi của nữ nhi mình đây!

====

[1] Nhạc a a = vui tươi hớn hở

[2] Thiên chân vô tà = ngây thơ, trong sáng thuần khiết

10. Chương 10: Còn Có Thể Không Cần Mặt Mũi Nữa Sao?

“Ô, tôi nói chắc cuộc sống lúc này của thông gia đều thoải mái như thế này đây, mỗi ngày đều có thịt cá ăn như thế mà!” Lưu thị lôi kéo của mình con gái nhỏ Lữ Kim Hoa một đường đi vào nhà, các nàng đến khiến cho tất cả mọi người khiếp sợ không ít.

Phương thị giận tái cả mặt, thần nhiên đáp lại một câu: “Phải, chính là hôm nay cháu trai cháu gái đi ra ngoài sông câu cá đem về, mới khiến cho cả nhà có được món ăn mặn để ăn à. Ngày thường làm gì có điều kiện tốt để có cá mà ăn? Nhà của chúng ta chỉ là cái miếu nhỏ, sao có thể cung ứng nổi những cái này cho đại Bô Tát chứ.” Lời này đây chính là châm chọc Lưu thị ngại bản yêu phú [1], chẳng qua không có chỉ mặt gọi tên thôi.

Lưu thị cũng biết nữ nhi của mình gây ra chuyện lớn, lúc này lại nghe Phương thị nói như thế, cũng là lòng dạ đều biết rõ, chỉ là ở trên mặt không biểu hiện gì thôi, lại tiếp tục cười híp mắt: “Thân gia nhị lão đúng là tốt số, có con trai con dâu hiếu thuận, con cháu còn nhỏ như vậy đã nhu thuận rồi.”

Đối mặt với lời khen tặng giả dối của Lưu thị, Phương thị cùng Triệu lão gia tử đều xem như không nhìn thấy. Chỉ lạnh nhạt đi lấy bát đĩa, đưa cho hai người trước mặt, ý bảo là các nàng cùng ăn cơm.

Triệu Tín Lương bởi vì chuyện của Lữ thị, mà thập phần chán ghét nhìn Lưu thị và Lữ kim Hoa, cho nên cơm còn chưa ăn xong đã đem bát đặt xuống trên bàn rồi, xoay người thở phà đi ra bắc phòng.

Không khí nhất thời trở nên lúng túng vô cùng, Triệu Tương Nghi bởi vì Lưu thị và Lữ Kim Hoa duyên có đến đây, nhất thời không muốn ăn uống gì nữa, chỉ cầm bát canh cá trong tay vù vù uống cho xong hết, tiếp tục ăn chút điểm tâm, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn đại ca mình và bà nội Phương thị.

Phương thị cũng không hy vọng chuyện lớn của người lớn gây ra ảnh hưởng đến tiểu hài tử, sau đó gạt đầu dặn Triệu Hoàng Lâm: “Hoàng Lâm, con trước đem muối muối đi ra căn phòng ở phía bắc chơi đi, sẵn tiện khuyên nhủ cha con luôn.”

“Vâng, bà nội con biết rồi.” Triệu Hoàng Lâm lạnh lùng liếc mắt sang Lưu thị cùng Lữ Kim Hoa một cái, sau đó ôm lấy Triệu Tương Nghi xoay người rời đi.

Vừa mới đi vài bước, lại nghe thấy Lưu thị ngồi ở đó hét lên: “Nga ô ô, mới bao lâu không gặp, hai đứa Hoàng Lâm và Tương Nghi lại trở nên không có giáo dưỡng như vậy, thấy bà ngoại và dì Kim Hoa cũng không biết chào sao.”

Thân mình Triệu Hoàng Lâm cứng đờ lại, nhếch môi mỏng, không có quay đầu lại nhìn Lưu thị hoặc là trả lời bà ta, chỉ ôm chặt tiểu muội ở trong tay, nhắc chân bước ra khỏi nhà lớn.

Phương thị tức giận môi khẽ run, nhìn thấy mấy đứa nhỏ còn lại cũng đều ăn xong không sai biệt lắm, liền ổn định tình hình bảo Dương thị mang Triệu Tương Liên cùng Triệu Hoàng Nhân rời đi. Dương thị rất thích góp vui, lúc này lại thấy Lưu thị và Lữ Kim Hoa đến đây cũng muốn một cước vạch tội, xem kịch vui cho nên có chút không muốn rời đi.

Triệu lão gai tử vốn là ghen lên một hơi không có chỗ phát, lúc này cũng nhịn không được, cầm đũa lên dùng sức ném vào đầu Dương thị: “Cút đi!”

Mọi người đều bị hù đến nhảy dựng lên, Dương thị càng cảm thấy ủy khuất, ngày thường cha mẹ chồng dù có ghét bỏ nàng ta nhưng cũng rất ít khi động thủ với nàng ta như thế.

Chần chờ một lúc, trong lòng cũng e ngại, liền nhanh chóng ôm Triệu Hoàng Nhân nắm tay Triệu Tương Liên rời đi.

Triệu lão tam thấy thế, đều không dám nói một câu thay cho lão bà của mình. Lúc này, trong phòng ăn tại nhà lớn cũng chỉ còn lại có Triệu gia nhị lão, Triệu lão nhị, Triệu lão tam, Triệu Nguyệt Cẩm, cùng với... Thông gia Lưu thị và con gái nhỏ của bà ta Lữ Kim Hoa.

“Nguyệt Cẩm, con đem cơm vào trong phòng mà từ từ ăn.” Phương thị xoa nhẹ cái trán hơi đau của mình, cẩn thận dặn dò, con gái nhỏ của bà vốn tính tình rất nhất gan, bà cũng cũng không muốn cho bà thông gia kia tiếp tục nhìn thấy được hình ảnh kinh hãi xấu xí đó của nhà mình.

Đám người không sai biệt lắm đều rời đi, Phương thị một hồi sau mới bình tĩnh lại, nhàn nhạt nhìn tay đang cầm chén đũa của Lưu thị: “Muội tử à, ta là người không phải càn quấy, nên về lễ nghi, ta cũng đều làm hết được. Hiện tại tất cả mọi người đi rồi, theo như chúng ta đều thấy, muội cũng nên đem ý nghĩ trong lòng hảo hảo nói ra hết thành câu đi.”

Lưu thị trong lòng biết Phương thị miệng nói rất đúng, mà trong lòng bà ta đúng lúc cũng là có tính toán, vừa định mở miệng đã bị Triệu lão gia tử cắt ngang: “Người không có cửa nói với chúng ta, người còn không biết con gái người gây ra chuyện tốt gì à!” Nói xong liền tức run người lên, giận không kềm được..

“Ồ, xem ngài nói gì thế này!” Lữ Kim Hoa tính khí đánh đá như thế đó, hơn nữa được mẫu thân Lưu thị di truyền cái tính nịnh bợ cùng với tham lam, lại thấy Triệu lão gia tử tức giận lên mắng chửi người, trong lòng không chịu nổi nửa điểm ủy khuất, đứng dậy chống nhanh mắng, “Tại sao nói tỷ của ta như thế hả? Tỷ ấy bất quá không chịu nổi được nhà các người, nên mới theo đuổi hạnh phúc của mình, có gì sai chứ?”

Lời vừa nói ra, Triệu gia nhị lão, cùng với Triệu gia hai huynh đệ nhất thời ngây ngẩn cả người.

Vốn tưởng rằng, thông gia Lưu thị cùng Lữ Kim Hoa hai người lần này đến đây, là vì chuyện của Lã thị mà nhận lỗi, nhưng không thành công, hai người bọn họ lại mặt dày tới đây vì Lã thị tìm công bằng?!

“Ta, tại ta là bị điếc hay văn bình thường à?” Triệu lão gia tử phản ứng trước tiên, “Người, người vừa rồi nói cái gì?” Vươn tay ra chỉ vào Lữ Kim Hoa, Triệu lão gia tử lúc này lộ ra bộ mặt hung thần, Lữ Kim Hoa tuy rằng đánh đá mãnh liệt, nhưng cũng có chút sợ hãi.

Chỉ biết rúc vào trong lòng mẫu thân, quay mặt đi chỗ khác phần nộ nói một câu: “Ta có nói sai sao.”

“Cút đi! Hai người các người cút ra ngoài cho ta!” Triệu lão gia tử tức giận mắt cũng đỏ lên, tay run run cầm lấy một cái bát to, nói xong liền ném xuống đất, miệng liên tục mắng mấy lời khó nghe!

Mấy nhà cách vách cũng nghe thấy động tĩnh bên này, trong lòng không khỏi đâm chiến, không biết là đã xảy ra chuyện gì. Lý thị cũng muốn chạy ra khỏi phòng khuyên bảo vài câu, nhưng ngại chính mình còn đang ở trong thán, Triệu Nguyệt Cẩm đang đứng ở trong phòng Lý thị, cũng là sợ hãi tránh ở một bên, không dám lên tiếng.

Mà tại bắc phòng, Triệu Tín Lương cùng hai đứa nhỏ ngồi tại chỗ không nói một lời, ai cũng không nói chuyện, không khí nhất thời cứng ngắc xấu hổ.

Ngược lại Dương thị ở tây phòng, sau khi dắt hai đứa nhỏ rời đi liền nhón chân ở tại cửa phòng nhìn về phía phòng lớn, liếc mắng kéo dài lỗ tai lắng nghe động tĩnh bên ấy, ý đồ muốn biết chút tin tức. Đợi nàng ta có thời gian sẽ lập tức đi nói cho đám thôn phụ giống nàng ta yêu nói chuyện huyền thuyên biết.

“Lão đầu tử, ông trước tiên ngồi xuống, đừng có vì tức giận mà hại đến thân thể của mình, không đáng giá đâu!” Phương thị từ lúc nhìn thấy thái độ và lời nói của Lữ Kim Hoa cùng Lưu thị, cũng không tiếp tục gở công phu đại diện cả nhà nói chuyện mà trực tiếp cùng hai người trở mặt, “Bà thông gia, ta đến bây giờ cũng còn như vậy tôn trọng bà một tiếng! Làm người muốn hay không nói một chút lương tâm? Mẹ Hoàng Lâm từ khi tiến vào cửa nhà bọn ta làm dâu, việc nhà thì làm ít nhất nhưng tiêu xài này nọ trong nhà không phải nhất thì cũng là nhì, nào là son phấn cùng trang sức, nàng ta cái nào cũng coi trọng! Nhà cũng chúng ta mặc dù xuất thân là nông dân, không có nhiều tiền, nhưng chúng ta luôn tận lực thỏa mãn nàng ta! Có thể nói là nhà chúng ta nghèo không có dư dả gì nhiều, nhưng lương tâm ta muốn nói một câu, mẹ Hoàng Lâm từ khi đến đây có thể chịu một chút xúi khổ? Hiện giờ nàng ta không biết thẹn, làm ra chuyện tình mất mặt như thế này, trong lòng bà không những xấu hổ mà còn ở đây nói là nhà chúng ta sai sao?”

“Ôi, hai ông bà thông gia sao lại có sức lực kêu la đến bực này.” Lưu thị cuối cùng uống xong một ngụm canh cá, mới là chậm rì rì đứng dậy nhìn mọi người trong nhà. Phương thị thấy thế, không khỏi phun lên mặt đất một ngụm nước bọt, châm chọc cái điệu bộ mặt dày mặt dạn mà còn tham lam của bà thông gia này.

“Ta đây không phải là đến đây để nhận tội thay cho nữ nhi của mình sao?” Lưu thị đưa tay quệt quệt cái mồm mép lém lỉnh của mình, sau lại liếc mắt nhìn con gái nhỏ, cười làm lạnh nói “Kim Hoa chưa có lập gia đình nên không có hiểu chuyện, nói chuyện không biết nặng nhẹ ra sao, hai ông bà thông gia đừng có để trong lòng à.”

“Nói chuyện cẩn thận một chút, ai là thông gia của bà hả!” Triệu lão gia tử hai mắt đỏ sẫm, ngồi tại chỗ thở phì phì nói.

Phương thị kéo ông một phen, sau lại nhìn về phía mẹ con Lưu thị, bà cũng là muốn nhìn xem, hai cái người không biết hổ thẹn này bây giờ sẽ nói ra lời nói hoang đường nào nữa!

“Vâng, dạ dạ!” Lưu thị kéo dài âm cuối, thở dài một hơi, cười nói, “Phượng Hoa nhà chúng ta à, làm ra cái chuyện tình này xác thực là có hơi quá, nên ta thay mặt nó xin lỗi con rể và người nhà thông gia.”

Lữ Kim Hoa vừa nghĩ đến mục đích hai người đến đây, nhìn thấy bộ dáng Lưu thị mặt cười làm lạnh giọng nói nhỏ nhẹ không có tức giận, nhất thời không bỏ qua được, đến gần lỗ tai Lưu thị hạ giọng nhắc nhở nói: “Nương, ngài không phải đã quên chúng ta đến đây để làm cái gì đi?”

Lưu thị tâm căng thẳng, nhất thời có chút hối hận khi dẫn theo con gái nhỏ, vì để tránh nàng ta phá hư chuyện, bà liền ở trong tối nhanh chóng đánh Lữ Kim Hoa một cái, cũng cẩn thận nói: “Con biết cái gì! Vả lại nhìn mẹ của con cùng người nhà bọn họ nói chuyện đây!”

Triệu lão gia tử không thích nhìn thấy bộ dáng hai mẹ con Lưu thị âm thầm bàn bạc, giữa lòng mày của các nàng lộ ra một tia sáng biểu hiện trong lòng có tính toán, ông rất là ghét cái dạng người này.

“Được rồi.” Phương thị cau mày khoát tay, nhìn Lưu thị nói, “Xem như là Triệu gia chúng ta đến đời thứ tám này thất bại đi, đã rước lấy nữ nhi không biết liêm sỉ nhà bà vào nhà! Nay việc này xem như bỏ qua, chúng ta cũng không muốn cùng nhà bà có quan hệ gì nữa, các người trước trở về đi, để cho cả đại gia đình chúng ta được yên tĩnh một chút.” Phương thị liệu trước cả hai người Lưu thị nhất định sẽ nói ra lời không hay, nói là đến xin lỗi, nhưng một chút thành ý cũng không có, giống như là đến đây chiếm chút tiện nghi để chế giễu, làm trong lòng mọi người thấy không thoải mái.

Lưu thị thấy thế, biết là tình huống không ổn, không kéo dài nổi, chính là bước nhanh lên phía trước kéo tay của Phương thị, lại bị Phương thị dùng lực hất ra hơn nữa còn bị bà ấy hung hăng trừng mắt. Nhưng Lưu thị hồn nhiên như không có chuyện gì xảy ra, chỉ cười làm lạnh nói: “Ai ôi, ta nói tỷ tỷ này, khuê nữ nhà ta đích thực làm chuyện quá đáng, nhà của tỷ lại muốn sau chuyện này không muốn cùng người nhà bọn ta liên quan nữa...Vậy ta nhìn đây cho rõ nha, hai bên dứt khoát lưu loát một chút, cho thống khoái à!”

“Bà đây là có ý gì?” Tâm Phương thị động, trực giác nói cho bà biết, nhất định trong lòng Lưu thị đánh cái chủ ý xấu, lập tức cảnh giác nhìn nàng ta chăm chăm.

Lưu thị bật cười, khoát tay nói: “Ai ai các người đừng có nhìn ta như vậy à, ta hiện tại cũng không muốn cùng các người tranh giành gì, nhìn các người...”

“Có cái rắm gì thì phóng đi!” Triệu lão gia tử nhin đủ khi nhìn cái bộ dáng làm ra vẻ này của Lưu thị rồi. Một bên Triệu lão tam thật thoải mái nhàn nhã xem vở kịch hay đang diễn, dù sao người chạy trốn theo người khác không phải là vợ hắn à. Ngược lại thì Triệu lão nhị rất có lương tâm, tay nắm chặt lại thành nắm đấm, vẻ mặt đầy lo lắng nhìn phụ mẫu của mình.

Đối mặt với lửa giận của Triệu lão gia tử, Lưu thị cả một câu oán giận cũng không có, cái này không giống như bà ta thường ngày thích tính toán. Bên này, bà ta lại ợ hơi một cái, nhìn triệu lão gia tử cùng Phương thị cười hì hì nói: “Đau dài không bằng đau ngắn, lần này Phượng Hoa rời đi, sợ rằng không bao giờ... trở lại nữa, nên xin hai ông bà thông gia rộng lòng giúp đỡ, mời lão đại nài các người viết một cái hưu thư, từ này về sau hai nhà chúng ta đường ai nấy đi, cũng tránh cho nhà các người ngại nhà chúng ta bẩn thỉu, làm các người dơ bẩn ...”

“Đồ lưu manh!” Phương thị cả người run rẩy chỉ vào Lưu thị, nước mắt vì tức giận cũng muốn rơi ra, “Còn có thể không cần mặt mũi nữa sao?”

===

[1] Ngại bẩn yêu phú: ghét kẻ nhà nghèo, yêu kẻ nhà giàu.

11. Chương 11: Bí Ẩn Của Việc Bỏ Trốn

“Thế nào là không biết xấu hổ à? Làm sao lại không biết xấu hổ, bà nói một chút xem!” Lã Kim Hoa thấy mẫu thân đã đem mục đích hôm nay đến đây nói ra, cũng không nhin nữa, bước lên vài bước chỉ vào mặt Phương thị mắng.

“Tạo nghiệp à...” Phương thị cả người mềm nhũn, ngồi xuống tại chỗ, nước mắt đã chảy rơi xuống, Triệu lão nhị nhìn thấy liền nhanh chóng bước tới đỡ mẫu thân mình đứng dậy, lộ ra vẻ mặt chán ghét nhìn hai mẹ con Lưu thị, “Hai người các người mau rời khỏi nhà ta nhanh, nơi này không có chào đón các người!”

“Ai ai, không nên nói như vậy à.” Nhất định trình độ da mặt dày của Lưu thị rất cao, cư nhiên có thể đứng tại chỗ bẻ ngón tay mình tính toán cho bọn họ xem, “Chúng ta đúng thật là muốn đi, bắt quá phải ở lại đây trước khi đi, cũng phải đem sổ sách ra tính cho rõ ràng mới được à. Mọi người xem ha, đầu tiên là khuê nữ nhà bọn ta làm ra cái chuyện đáng xấu hổ này, đúng thật là có chút quá đáng, chính là bọn ta vừa rồi đến đây để nói lời xin lỗi đó à. Lại rất có lòng thành nha, con bé làm gì thì cũng đã làm rồi, chẳng lẽ muốn người làm mẹ như ta phải cầm lấy dao chém con gái mình sao? Cuối cùng, bọn ta đã đem mọi chuyện nói rõ ràng, nhà các người cũng mau làm xong từ thư đưa cho bọn ta, việc này à, cứ như vậy cho nó qua đi.”

“Đúng à, tỷ của ta làm vậy cũng là xuất phát từ một mảnh hiếu tâm đấy, muốn cho cha mẹ của ta có cuộc sống tốt hơn không phải sao?” Lã Kim Hoa tiến lên vài bước phụ họa nói, thẳng đem người một nhà Triệu Tương Nghi tức giận đến bốc khói!

“Ha ha ha...” Triệu lão gia tử giận quá thành cười, nhìn nhi tử và bạn già mình lớn tiếng nói, “Nghe rồi chứ? Gặp rồi chứ? Trên đời này cư nhiên có người không biết xấu hổ như vậy! Khuê nữ của mình làm ra cái chuyện lớn đáng xấu hổ này mà còn không biết thẹn, nhà chúng ta trước cũng không có đến nhà họ đòi thuyết pháp, còn không muốn lão Đại hưu thê, bọn họ thật sự chạy đến đây đòi thuyết pháp, đòi hỏi hưu thư, trông mong nhà chúng ta cùng nhà bọn họ cắt đứt quan hệ, giúp cho bọn họ đi theo ‘Con rể’ có tiền để hưởng phúc!”

“Biến, hai người các người mau cút ra khỏi nhà ta!” Phương thị hai tay run rẩy muốn đánh, nước mắt đọng lại trong hốc mắt, bà đứng dậy cao giọng liên tục mắng, hơn nữa còn lấy chổi ở trong phòng lớn nhằm ngay hai mẹ con Lưu thị đánh, thật sự đem hai người họ bức ra khỏi nhà lớn!

Trong sân nhỏ của Triệu gia, Lưu thị thấy đối phương khó giải quyết giống như không muốn thỏa hiệp vậy, tay liền cầm lấy sát giản [1] của mình, dứt khoát cùng đối phương xé toang khuôn mặt tươi cười làm lành, giọng nói nhỏ nhẹ không tức giận lúc này ra.

“Ôi nhé,ta không muốn sống nữa!” Lưu thị vỗ đùi ngồi ở trong sân khóc reo lên, thấy bên ngoài không ít thôn dân đến xem náo nhiệt, nàng tùy tiện vốc hết nước mắt nước mũi ra,”Ta nuôi khuê nữ là dễ dàng lắm sao! Chính mình phải ăn mặc thật tiết kiệm đem khuê nữ nuôi lớn, lúc nhỏ... Mặc dù điều kiện nhà các người không tốt ta cũng là dứt khoát đem khuê nữ của mình gả tới đây... Con dâu còn trẻ lại xinh đẹp như vậy lại ở nhà các người làm trâu làm ngựa, các người còn muốn thế nào! Hiện giờ nàng gây ra chuyện sai như vậy, ai mà lúc trẻ mà chẳng làm sai à, các người luôn nắm điểm này không buông, cái này giống nhau sao!”

Người trong các phòng thấy động tĩnh càng lúc càng lớn, chính là không nhịn được,liền đi ra ngoài xem sự tình rồi cuộc phát triển thành bộ dáng gì rồi...

Đầu tiên là nhìn thấy bộ dáng đang vỗ đùi của Lưu thị tự động khóc hát giống hệt bộ dáng Dương thị trước đây, đỉnh đầu Triệu Tương Nghi nhất thời chảy hắc tuyến, chẳng lẽ nông phụ nông gia đều thích bày ra cái bộ dạng này sao?

Triệu lão nhị lấy đại cục làm trọng, liền nhanh chóng giải tán thôn phụ già trẻ đang xem náo nhiệt đi, trở lại nhìn thấy hai mẹ con Lưu thị, không khỏi có chút đau đầu. Chỉ đành đi đến bên người Triệu Tín Lương, đem hết sự tình xảy ra lúc này nói cho hắn biết.

Triệu Tín Lương vừa nghe xong phổi đều đều tức giận muốn nổ tung!

Đoạt lấy cây chổi trong tay Phương thị nhắm ngay trên người mẹ con Lưu thị loạn đánh một trận: “Mất ta thật sự bị mù, mới có thể cưới khuê nữ nhà các người! Một đám người không biết xấu hổ là gì!”

Lưu thị không ngại Triệu Tín Lương muốn động thủ, chỉ vội vàng kéo con gái nhỏ nhà mình đứng dậy trốn tránh khắp nơi, giống như con chuột thường làm: “Này uy uy, nhà các người chuyện gì cũng phải từ từ nói nha, đừng có động một chút lại muốn đánh người à!”

“Nhà của chúng ta cho tới bây giờ đều phân biệt rõ phải trái, chỉ khi đối mặt với loại người không biết xấu hổ như các người mới có thể động thủ đánh! Muốn đối phó với kẻ tiểu nhân, phương pháp hữu hiệu chính là không cùng hắn nói rõ phải trái, lời này các người đã nghe qua chưa!” Triệu lão nhị một bên đứng ra ngăn cản đại ca mình, sợ hắn đem mẹ con Lưu thị đánh đến mức nghiêm trọng khi đó phải đứng ra gánh lấy trách nhiệm, một bên lại nhìn về phía hai mẹ Lưu thị không nể mặt mũi cả hai mà mắng to!

Dương thị ở một bên vừa xem vở kịch hay này, vừa lôi kéo phu quân mình, để cho hắn không cần giống như Triệu lão nhị cựa mạnh ra mặt, đến lúc đó sẽ gây rắc rối.

Triệu Tương Nghi ở một bên nghe thấy người lớn trong nhà nói chuyện, mang hai mẹ con Lưu thị ra tính toán cho rõ ràng ...Bên này lại thấy bà nội Phương thị khóc đến mặt đều đỏ cả lên, ông nội Triệu lão gia tử cũng là bị chọc tức đến hai mắt đều là tơ máu, mà cha nàng và nhị thúc một người đánh, một người ngăn...Duy nhất chỉ có tam thúc và tam thẩm là đứng ở một bên xem náo nhiệt tựa như việc này không liên quan đến họ vậy, còn mẹ con Lưu thị đầy mắt hiện ra một tia đắc ý cùng hung hăng càn quấy.

Tất cả hết thấy chuyện này, nguyên nhân khiến cho cả nhà hiện giờ chi ly phá toái [2] thảm thương đều là do Lã thị chạy trốn theo người khác!

Cái gì mà mẫu thân? Nàng ta là mẫu thân sao? Nàng Triệu Tương Nghi thà rằng đời này không có mẹ dạy, không có mẹ thương, cũng chẳng cần một người mẹ như vậy.

“Tiểu muội ngoan.” Triệu Hoàng Lâm ôm chặt lấy Triệu Tương Nghi, nàng đây mới phát giác ra, ca ca của nàng cả người không nhịn được đều run rẩy lên!

Nàng cực lực nhẫn nhịn cơn lửa giận trong lòng muốn trào ra.

Cảm thấy hơi hơi chua xót, nàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Triệu Hoàng Lâm, ở giữa một khung cảnh hỗn loạn không chịu nổi nàng nhu thuận nói: “Ca ca, chờ sau khi nhà chúng ta có tiền,sẽ khiến những người đó phải hối hận...”

Triệu Hoàng Lâm không ngại tiểu muội còn nhỏ đã hiểu chuyện như thế, ngay cả những lời này cũng biết nói, nước mắt nhất thời nhịn không được, rơi xuống trên khuôn mặt trắng nõn như đồ sứ của tiểu muội. Yết hầu giống như bị cái gì rất nặng chặn lại, nói không nên lời.

Trong sân, Lưu thị còn ở đó la hét khóc lên, từ một người đến thay nữ nhi xin lỗi trở thành người vì nữ nhi đến đây lấy lại công đạo, nói là Lã Phượng Hoa ở tại Triệu gia mấy năm nay đều nhận hết mọi ủy khuất cùng ngược đãi, hôm nay bởi vì chịu không nổi thống khổ đó nên mới cùng người khác chạy trốn, cái này không có sai à!

Cả đại gia đình nghe thấy lời Lưu thị và Lã Kim Hoa một xướng một họa giải thích, không khỏi cảm thấy nực cười!

Ngay cả hai vợ chồng Triệu lão tam ở một bên vui sướng khi nhìn thấy người ta gặp họa nghe thấy được, trong lòng mừng mẹ con Lưu thị đúng là không biết xấu hổ, vô sỉ đến cái loại trình độ này!

Triệu Tương Nghi tỉnh táo lại, tỉ mỉ phân tích, không khó để suy ra, mẹ con Lưu thị lần này đến đây yêu cầu như thế, tám chín phần mười là chủ ý của Lã thị và Niên Thế Hữu! Chắc chắn lo lắng Triệu tín Lương bên này chậm chạp không cho hưu thư, đến lúc đó chuyện này bị lộ ra rồi, Lã thị vẫn còn là thê tử của Triệu Tín Lương, nhất định sẽ gặp phiền toái lớn!

Chắc chắn rằng Niên Thế Hữu và Lã thị vì miễn đi nỗi lo về sau, mới xúi giục mẹ con Lưu thị đến đây đòi hưu thư.

Thật không biết xấu hổ!

“Tín Lương, đem hưu thư cho nàng!” Triệu lão gia tử giọng khàn khàn nói, nhìn hai mẹ con Lưu thị “Người cho là nhà chúng ta sẽ nguyện ý cùng nhà các người tiếp tục dính líu sao! Người chuẩn bị ôm ‘Con rể kim quy’ hưởng phúc đi là vừa, đi à, nhanh chóng cầm hưu thư rồi rút đi cho ta! Triệu gia chúng ta ở đây xin chúc nhà các người ‘Hong vận liên liên’ [3], mọi người đều ‘Trường mệnh bách tuế’[4]!”

Lưu thị thấy Triệu lão gia tử đã mở miệng, tiếng khóc liên giảm, trong lòng tràn đầy đắc ý.

Triệu Nguyệt Cẩm nhìn thấy cảnh tượng như vậy có chút sợ hãi, nhìn không được bộ dáng của cha mẹ và các ca ca khàn cả giọng, vội lấy tay áo lau đi nước mắt, rồi hảo hảo an ủi Phượng thị một hồi, sau đó dẫn Triệu Tương, Triệu Hoàng Lâm, Triệu Hoàng Nhân đi vào trong, chờ khi mấy hài tử đi vào trong phòng xong.

Tràng diện liền yên tĩnh trở lại, không giống như lúc này là một trận hỗn loạn không chịu nổi.

Lúc này, nhưng thấy Lã Kim Hoa bóp eo nhỏ ngẩng đầu lên sắc nhọn nói: “Hứ, nói nhà của chúng ta không biết xấu hổ sao? Các người có biết Niên Thế Hữu là ai không?”

Vừa nói vừa thừa dịp trước khi bọn người Triệu lão gia tử nổi giận khoái nhân khoái ngữ [5] nói: “Hừ! Nói cho các người biết, trước khi tỷ tỷ ta gả đến Triệu gia các người, Niên Thế Hữu coi trọng tỷ ta từng đến nhà của bọn ta cầu hôn tỷ ấy! Lúc ấy, vì nhà của hần cha hần mẹ vừa mất, cha mẹ nhìn thấy điềm xấu, lại thấy cửa nhà hần không được nhiều, mới không có đáp ứng! Còn bây giờ hần đi ra biển buôn bán trở về, trở thành người giàu có nhất Triệu gia thôn, tu sửa nhà cũ không nói, còn không có chê tỷ tỷ của ta, nguyện ý cùng tỷ ấy tiếp tục nhân duyên đã đứt, tỷ tỷ cũng chịu không nổi nhà các người đã nghèo mà còn cổ hủ, cuối cùng mới lựa chọn cùng người trong lòng mình rời đi, này là có gì sai đâu!”

“Lại nói tiếp, Niên Thế Hữu biết tỷ tỷ ta ở nhà các người, liền hướng nhà ta cầu hôn, hần chính là người đến trước còn các người là người đến sau! Cho nên đừng có luôn mồm nói tỷ tỷ ta là người không biết xấu hổ chạy trốn cùng người khác, không phải Niên Thế Hữu phá hủy hạnh phúc của các người mà chính các người đã gây trở ngại cho tỷ tỷ ta cùng Niên Thế Hữu à!”

Lã Kim Hoa răng rắc nói xong, mọi người đều sửng sốt!

Triệu Tín Lương da đầu tê dại tiêu hóa hết những thông tin từ trong miệng Lã Kim Hoa nói ra, không dám tin nên ném cái chổi xuống đất, lui về phía sau mấy bước. Nếu không phải Triệu lão nhị một phen đỡ lấy hần, chỉ sợ là lui ra sau ngã loạn choạng rồi ...

Giờ này khắc này, người một nhà Triệu gia, đã muốn không thể dùng câu “Không biết xấu hổ” hoặc câu hay từ nào khác để hình dung mẹ con Lưu thị ...

Mạnh mẽ như vậy đoạt lí, không biết thẹn, điệu bộ đó là trộm nhưng lại kêu bắt trộm, thực sự không có người nào có thể làm ra được.

“Thì ra là như thế, thì ra là như thế, nhà chúng ta hoàn toàn không biết nội tình, còn mặt dày mặt dạn đổ thừa cho khuê nữ của ai đó rồi.” Phương thị tức giận đến nước mắt muốn rơi cũng không được, khóc không thành tiếng.

“Hừ!” Triệu lão nhị nhìn không nổi, nhìn mẹ con Lưu thị nói, “Đây chính là do các người trước sau đều diễn kịch sao, ngại bần yêu phú, không biết liêm sỉ!”

Triệu Tương Nghi trốn ở trong phòng đều nghe thấy rõ ràng, bàn tay nhỏ không khỏi nắm chặt lại, thầm nói, lúc đầu sao không làm vậy cho rồi! Nếu thật sự cảm thấy Niên Thế hữu tốt, vậy vì sao lúc trước không dứt khoát gả Lã thị cho Niên Thế Hữu đi! Bây giờ nhìn thấy người ta giàu có trở về, ngược lại các người mới biết người ta có bản lãnh, ngay cả chuyện khuê nữ hồn nhiên không biết liêm sỉ cùng người ta chạy trốn, các người đều đưa hai tay đồng ý!

Đây là xem bọn ta là cái chó má gì!

“Tín Lương, còn chờ cái gì à!” Phương thị tiến lên vài bước đẩy nhi tử vài cái, “Nhanh chóng đi mời Lý Chính Lai đến thôi, chúng ta đem hưu thư viết ra, sau đó cũng được thanh tịnh!” Vừa mới nói xong, Phương thị chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ngay sau đó, mọi người nói những thứ gì, bà đều nghe không rõ.

===

[1] Giản: là binh khí cổ, xem thêm chi tiết tại <http://vi.wikipedia.org/wiki/Gi%E1%BA%A3n> ; Sát: là giết => Sát giản: vũ khí giết người

[2] Chi ly phá toái: tan tành, phân tán ra

[3] Hồng vận liên liên: vận may đến liên tục

[4] Trường mệnh bách tuế: sống lâu trăm tuổi

[5] Khoái nhân khoái ngữ: người chân thật nói lời thẳng thắn

12. Chương 12: Tình Trạng Ngoài Ý Muốn

“Mẹ, người làm sao vậy! Mẹ, người đừng làm con sợ à!” Triệu Tín Lương tay nhân nhanh nhẹn đỡ Phương thị, lắc lắc thân thể bà, thấy bà vẫn như cũ hôn mê bất tỉnh, chính là bị dọa cho mất hồn.

Triệu lão gia tử hơn mấy đều thấy cả rồi, lập tức bỏ hai mẹ con Lưu thị sang một bên, cất bước chạy đến chỗ Phương thị!

“Bà già! Tỉnh lại à!” Triệu lão gia tử tiếp nhận phương thị từ trong tay Triệu Tín Lương, quơ quơ vài cái, lập tức hoảng hồn, “Tú Mai, Tú Mai!”

Mẹ con Lưu thị ở một bên phần nộ, Phương thị giờ đột nhiên lăn ra bất tỉnh, trong lòng nhất thời khó chịu. Lưu thị thầm nói, nháy mắt đã sắp thành công chỉ còn thiếu một chút nữa thôi, Phương thị tại sao lại... ngay lúc mấu chốt này té xỉu, đây không phải không đúng theo ý mình sao!

Trong phòng Triệu Nguyệt Cầm và đám hài tử nghe thấy động tĩnh bên ngoài, như một làn khói nhỏ chạy nhanh ra ngoài, nhìn thấy Phương thị hôn mê bất tỉnh được Triệu lão gia tử ôm lấy, mọi người nhất thời đau lòng muốn chết, vây quanh bên người Phương thị lú lú cả lên.

“Mau! Mau đưa mẹ con đến chỗ lão Ôn để xem đi!” Triệu lão gia tử lúc này bị dọa sợ đến vỡ mật, ôm lấy Phương thị muốn đi ra ngoài, Triệu Tín Lương và Triệu lão nhị liền hỗ trợ giúp đỡ, một đường hộ tống.

Bên này, Lưu thị vẫn còn chưa từ bỏ ý định, tiến lên đây ba ba địa hỏi một câu: “Ai, các người trước chó đi à! Còn chuyện hưu thư thì sao đây...”

Triệu Tín Lương đi cuối, thấy Lưu thị căn bản không để ý an nguy của Phương thị trái lại không lương tâm tiếp tục nói chuyện hưu thư, chính là nắm lấy áo Lưu thị hung hăng nói: “Lão phu nhân không biết xấu hổ

kia! Mẹ ta nếu xảy ra chuyện gì không may thì hai mẹ con các người cứ chờ đó đền mạng đi!” Nói xong chính là buông lỏng tay ra, dùng lực đẩy Lưu thị sang một bên!

Lưu thị không đứng vững, ngã cái lão đảo ra phía sau... Cũng may sân nhỏ trong Triệu gia là đất xộp, không có làm tổn hại đến xương cốt của bà ta.

Lã Kim Hoa vững vàng đỡ mẹ ruột mình, miệng hùng hùng hổ hổ nói, rồi lại không dám nói lớn tiếng, tình thế hiện giờ nàng nếu còn dám khóc lóc om sòm, không chừng so với mẹ ruột kết cục còn thảm thiết hơn.

Triệu Nguyệt Cầm gấp đến độ nước mắt rơi xuống, vẫn là Triệu Hoàng Lâm cùng Triệu Tương Nghi hai bên trái phải an ủi nàng... Chỉ có Dương thị là ở một bên đưa mắt nhìn phu quân mình, một mặt chao đảo hướng về phía mẹ con Lưu thị bên này đi tới: “Ai ôi ôi, ta nói hai người các người à, vẫn là sớm làm trở về thôi, nếu không đợi cha chồng bọn hần truy cứu đến, các người đừng có chịu không nổi mà chạy nhé!”

“Phi!” Lưu thị hướng Dương thị thổi một ngụm, “Người nghĩ rằng chúng ta muốn lại trong nhà người chắc! Chờ sau khi lấy được hưu thư, chúng ta sẽ lập tức rời đi, có chết cũng không muốn đến nhà các người nữa!”

Dương thị không còn hứng thú, hừ hừ vài tiếng, xoay người kéo hai người con của nàng ta vào phòng.

Trong sân chỉ còn lại có Triệu Nguyệt Cầm cùng hai huynh muội Triệu Hoàng Lâm, Triệu Tương Nghi lạnh lùng nhìn chằm chằm mẹ con Lưu thị, nắm tay nhỏ nắm thật chặt.

“Tiểu muội, đừng để ý tới hai tên tiểu nhân bên kia, chúng ta mau vào trong nhà an tâm chờ bà nội trở về.” Giọng nói Triệu Hoàng Lâm có chút run rẩy, Triệu Tương Nghi ngẩng đầu lên nhìn hần, mới phát hiện ra, ca ca của mình trên mặt sớm bị nước mắt che kín, lòng cũng mềm mại lại!

Đúng vậy à, nàng làm sao lại bỏ quên Triệu Hoàng Lâm, hần lớn hơn nữa thì cũng chỉ là một đứa trẻ mới tám tuổi hiểu chuyện thôi, đối mặt với màn kịch hôm nay của hai mẹ con Lưu thị làm ra rõ ràng chịu không nổi.

Đưa bàn tay nhỏ bé, kiễng đầu ngón chân dùng lực chạm đến tay của Triệu Hoàng Lâm, chắc chẽ nắm chặt lại: “Các nàng thật hư, không phải là bà ngoại và tiểu di của Tương Nghi... Ca ca không nên để ý tới các nàng, đừng khóc, ngoan ngoan à.”

Triệu Hoàng Lâm khom người ôm lấy Triệu Tương Nghi, thân mình bởi vì ấn nhẫn mà run nhẹ nhẹ.

Bên này, Triệu lão gia tử cùng mấy huynh đệ Triệu gia đưa Phương thị đến chỗ lang trung họ Ôn, lão Ôn vừa nhìn thấy tình trạng này cũng là lắp bắp kinh hãi vô cùng, vội đem thảo dược trong tay bỏ xuống cho người mang phương thị vào trong nhà.

Tham dò chút hơi thở của Phương thị, lại vừa dùng sợi chỉ nhỏ bắt mạch cho Phương thị, mắt lão Ôn híp lại một đường, sờ sờ chòm râu của mình, cuối cùng buông cổ tay Phương thị ra, ngẩng đầu lên nhìn Triệu lão gia tử: “Đại tẩu hôm nay không phải bị cái gì kích thích chứ? Mạch tượng của tẩu ấy không ổn định, khí huyết tương nghịch, hư hỏa thẩm thấu vào tâm phế.”

Triệu lão gia tử nghe không hiểu lời chẩn bệnh nho nhã trong miệng của lão Ôn, lại lo lắng cho thân thể Phương thị, liền gấp đến độ mắt đỏ bừng lên: “Lão Ôn à, lần này bất kể như thế nào người nên hảo hảo cứu đại tẩu người, xem như ta đây làm đại ca ta cầu xin người đấy! Sau này người có chuyện gì muốn giúp, ta nhất định sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp người!”

Nói xong thiếu chút nữa quỳ xuống cầu xin lão Ôn, lại bị lão Ôn lập tức đỡ dậy: “Ôi Quang Trung đại ca, có chuyện gì từ từ nói, ca đừng có làm vậy à? Đại tẩu bị bệnh ta sẽ hảo hảo xem, chắc chắn không thành vấn đề.”

Triệu lão gia tử vừa nghe xong, nước mắt lập tức rớt xuống, run rẩy nói: “Không thành vấn đề, nhất định không thành vấn đề... Không thành vấn đề là tốt rồi!”

Huynh đệ Triệu Tín Lương nghe xong, cũng là thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc, Triệu Tín Lương nhớ đến chuyện như thế này là vì hần mà nên, trong lòng không khỏi áy náy, liền ở trước mặt Triệu lão gia tử nhẹ giọng nói một câu: “Cha, đều tại ta... Nếu không phải...”

Triệu lão gia tử cũng vội vàng khoát tay, một mối thở dài: “Trước xem bệnh cho mẹ con là quan trọng hơn, những chuyện khác chờ lúc sau lại nói.”

Triệu Tín Lương nghe xong, cũng cảm thấy có lý, liền không nói gì hơn nữa. Chỉ nhìn lão Ôn lại lo lắng hỏi một câu: “Ôn thúc, thân thể mẹ con không sao chứ, có muốn hay không đưa đến y quán trên trấn để nhìn một chút?”

Lão Ôn một mặt ghim châm cho Phương thị, một mặt bình tĩnh lắc lắc đầu nói: “Không cần, nàng chẳng qua là bởi vì bị kích thích, khí huyết nhất thời không thuận, mới té xỉu như thế. Ta trước châm cứu cho nàng, đợi sau khi nàng ấy tỉnh lại, tiếp theo ta sẽ kê đơn thuốc cho nàng, các người nhớ kỹ cho nàng ấy uống thuốc đúng giờ, điều dưỡng vài ngày lại vô sự thôi.”

Không bao lâu, Phương thị quả nhiên tỉnh lại, hơi thở mong manh nhìn bạn già mình cùng các con, trong đầu lập tức nhớ đến chuyện mình bị hôn mê, nhất thời nhú mày lại, dùng hết sức lực toàn thân hỏi: “Lưu Xuân Anh kia...”

“Bị chúng ta đuổi đi rồi! Bắt đầu từ bây giờ, bà không cần lo lắng nữa, lão Ôn nói thân thể bà không tốt cần điều dưỡng vài ngày.” Triệu lão gia tử giành nói trước, thừa dịp Phương thị không chú ý, đối với Triệu Tín Lương nháy mắt vài cái.

Triệu Tín Lương hiểu ý, thừa dịp lão Ôn kê thuốc cho Phương thị, liền theo cha mình bước ra khỏi nhà lão Ôn, vội hỏi: “Cha, làm sao vậy?”

“Bây giờ con về nhà nhanh đi!” Giọng nói của Triệu lão gia tử có chút gấp, “Đem hai cái con đàn bà ấy đuổi đi, mặc kệ con cho hai ả hươu thư cũng tốt, hay là trực tiếp đánh đuổi đi cũng được! Tóm lại, trước khi cha đưa mẹ con trở về, cha không muốn nhìn thấy hai kẻ không biết xấu hổ ấy còn ở nhà chúng ta!”

Triệu Tín Lương hiểu ý, gật gật đầu, nặng nề mà nhận lời: “Cha, người ở đây chiếu cố nương cho tốt, con biết nên làm như thế nào mà!” Nói xong, vội xoay người lại một đường chạy chậm về nhà.

13. Chương 13: Chuyện Hươu Thư

Bên này, mẹ con Lưu thị quả thật còn đắm chìm ở trong sân Triệu gia, chẳng qua những người còn lại của Triệu gia đang ở trong phòng, đóng chặt cửa không thêm để ý đến hai người bọn họ.

Triệu Tín Lương cửa về đến nhà đã thấy hai mẹ con bọn họ, lập tức nghĩ đến nguyên nhân khiến mẹ mình lâm bệnh, giận đến răng nanh thẳng run, nắm chặt hai đấm lại bước đến hung hăng nói: “Không phải muốn hươu thư sao?, theo ta đến chỗ Lý Chính Lai một chuyến!”

Hai mẹ con Lưu thị mừng rỡ, lắc lư như trẻ nhỏ đi theo sau Triệu Tín Lương, triệu Tín Lương cũng không quay đầu lại chỉ lạnh lùng nói một câu: “Cầm hươu thư rồi thì rút đi cho ta, từ nay về sau đừng có đến nhà bọn ta nữa!”

Lã Kim Hoa vốn định cãi lại, bị Lưu thị lôi kéo một phen, nàng ta khó hiểu, vừa định hất tay xông lên liền bị mẫu thân để mắng chửi, Lưu thị hung hăng quát cho nàng ta ánh nhìn dao găm.

Lúc này, Triệu Hoàng Lâm cũng ôm Triệu Tương Nghi bước ra khỏi cửa, hướng về phía Triệu Tín Lương hô một câu: “Cha, đây là chuyện nhà của chúng ta, Hoàng Lâm cũng muốn cùng đi theo!” Nói xong, ôm lấy Triệu Tương Nghi bước nhanh đi tới bên người Triệu Tín Lương.

Triệu Tín Lương thân mình cứng đờ, cúi người nhìn con trai hiểu chuyện và con gái nhu thuận của mình, trong lòng sớm đau đến vỡ không thành quần [1].

Mọi người một đường đến nhà Lý Chính Lai, lý Chính Lai đối với chuyện của gia đình Triệu tương Nghi là có biết đến, bên này lại thấy một nhà Triệu Tín Lương mang theo hai mẹ con Lưu thị vội vàng đến đây, vả lại trên mặt biểu tình cực kỳ khó coi, đại khái cũng đoán ra mục đích lần này đến đây của họ.

Triệu Tín Lương trước chào hỏi với Lý Chính Lai, sau đến lượt Triệu Hoàng Lâm nắm tay tiểu muội chào Lý Chính Lai, Lý Chính Lai tâm không khỏi cảm thán, hai đứa trẻ hiểu chuyện như thế này lại có một người mẹ như thế, mệnh cũng thật khổ.

Đại khái nói mục đích đến đây của mình, Triệu Tín Lương thở dài một hơi, tận lực che dấu tức giận cùng bi thương, nói với Lý Chính Lai vài câu thỏa đáng: “Lần này phiền toái đại nhân làm chứng cho.”

Lý Chính Lai thấy Triệu Tín Lương khách khí như vậy, liền vô vai hấn vài cái, cười cười, sau chuẩn bị văn phòng tứ bảo [2], bắt đầu vung bút viết từ thư.

Triệu Tín Lương mặc dù không đọc sách, cũng không biết được mấy chữ, nhưng lại kiên trì muốn đọc nội dung hưu thư, Lý Chính Lai dựa theo đó mà viết.

“Nhân đây một bức hưu thư, sau này hai người cả đời sẽ không qua lại gì đến nhau, mặc kệ sinh tử như thế nào, cũng không liên quan gì đến nhau.” Đọc xong một câu cuối cùng, Triệu Tín Lương rốt cuộc không ngăn được nước mắt, run rẩy lau đi..

Nhìn bộ dạng bi thống của phụ thân mình, lại nhìn hai mẹ con Lưu thị cầm lấy phong hưu thư kia thần tình vui vẻ đắc ý vô cùng, Triệu Tương Nghi đau lòng như bị nhéo một đoàn, rất không có tư vị.

Lòng nàng thù hận so với lúc trước biết việc Lã thị bỏ trốn theo tình nhân càng nặng nề hơn, trong lòng nàng lúc này chỉ muốn, làm cho Triệu gia mỗi ngày đều luôn vui vẻ, cuộc sống thêm hưng thịnh, về sau kiếm tiền so với tên Niên Thế Hữu phải nhiều hơn! Đến lúc đó sẽ nhìn Lã thị – cái người bội tình chạy trốn theo tình nhân kia phải hối hận vì sự lựa chọn của nàng ta! Đồng thời nàng cũng muốn đến nhà hai kẻ tiện nhân này mà nhục nhã để cho họ mở con mắt chó của họ thấy rằng, Triệu gia nàng không phải dễ bị ức hiếp như vậy!

Xong xuôi chuyện hưu thư, Triệu Tín Lương liền dẫn hai đứa con của mình về nhà, không một chút để ý đến hai mẹ con Lưu thị cười đắc ý cùng châm chọc.

Mẹ con Lưu thị tự nhiên bị bẽ mặt, chính là cầm lấy hưu thư một đường đi tới cửa thôn Triệu gia thôn, lúc này Lã Kim Hoa mở miệng: “Mế, không phải con nói với người rằng, chuyện này vốn chỉ cần làm cho qua loa là được rồi, bị người lỗ mãng làm cho phức tạp lên, giờ thì hay rồi người hại con cùng người bị cả nhà đó làm cho nhục nhã, người thông suốt chưa!”

“Con biết cái gì mà nói?” Lưu thị nói chuyện không tốt đều là do nữ nhi này không làm nên chuyện, bên này nàng ấy tự nhiên mở miệng trước nói mục đích đến đây, nhớ đến điểm này, Lưu thị không khỏi tức giận đến bốc khói nói, “Hôm nay con có biết là con thiếu chút nữa làm hỏng đại sự hay không?! Về sau đầu nên thông minh một tí, không nên hơi một chút là lỗ mãng liều lĩnh đi!” Nói xong, lại là đem chuyện hôm nay xem chút hại mình nói lại cho nữ nhi hiểu một lần nữa.

Lã Kim Hoa ý thức được chuyện hôm nay thiếu chút nữa bị lời nói của nàng phá hư, không khỏi tức giận lôi kéo tay Lưu thị ngập ngừng nói: “Được rồi, được rồi, con hứa từ nay về sau sẽ chú ý.” Nói xong lại đổi đề tài, “Bất quá đại tỷ đáp ứng con rồi, nếu lần này chúng ta thành công cầm hưu thư trở về, nàng sẽ cùng tỷ phu hảo hảo nói chuyện một chút, sẽ đặt mua cho con một phần đồ cưới phong phú đấy.”

“Hừ.” Lưu thị giở sở trường gập đầu ngón tay gõ cái trán của nữ nhi, “Cái tiếng ‘tỷ phu’ này của con kêu có vẻ thật vui nhỉ.”

“Kia không!” Lã Kim Hoa đầu ngóc lên, đẩy Lưu thị một cái, “Người còn nói không phải sao, trước đó vài ngày tỷ phu tặng cho người một phần Huyết Yến, con thấy người vui mừng đến nỗi cười toe toét miệng ra. A ôi ôi, đây chính là vàng thật, bạc thật, chính là đồ tốt đấy!”

“Hả.” Lưu thị thở dài một hơi, theo sau là vẻ mặt tươi cười nói, “Không nghĩ tới à, Niên Thế Hữu thật sự đi ra biển buồn bán lớn trở về, nếu lúc trước ta và cha con đồng ý lời cầu hôn của hắn, thì sẽ tuyệt đối không gả tỷ tỷ con đến nhà người ta à! Cũng sẽ không có ngày hôm nay hai chúng ta đến đây vì chuyện này mà chịu thiệt, không biết tiết kiệm được bao nhiêu công sức!”

“Cũng không phải sao, lúc trước con nói cái gì, tỷ phu không có giống như người khác, tính tình lại tốt, không chừng tương lai sẽ là một người giàu có, chính hai người lúc ấy nhất định không nghe con đấy.”

“Hừ, lúc ấy cũng không biết là ai, giúp đỡ cha con lấy gậy gộc đánh hấn. Bây giờ người ta có tiền đồ rồi, con cũng chỉ biết ở đây vuốt đuôi ngựa thôi! Con đó nha!” Lưu thị đẩy nữ nhi của mình một cái.

Lã Kim Hoa chỉ biết le lưỡi một cái, nhìn Lưu thị mà làm cái mặt quỷ.

Lưu thị cũng là vui mừng cười cười, nhìn lại Triệu gia thôn ở phía xa trong mắt đổi thành một tia chán ghét.

=====

[1] Võ không thành quân nguyên văn là hội bất thành quân: tan vỡ, tan nát

[2] Văn phòng tứ bảo gồm giấy, bút, nghiên, mực là bốn vật quý của chốn văn chương chuyên chở ngôn ngữ, ý nghĩa và nghệ thuật... Từ xưa được vua chúa, quan lại, nhà nho ...sử dụng và đặc biệt gắn bó mật thiết với các nhà thư họa

14. Chương 14: Phương Thị Bị Bệnh

Lúc này, trong sân Triệu gia sớm đầy ắp người, hai vợ chồng Tề gia ở cách vách và hai đứa con của họ đến giúp đỡ cùng thăm hỏi.

Biết được Phương thị bị chọc tức đến ngã bệnh, tất cả mọi người đều sôi nổi chỉ trích mẹ con Lưu thị kia nào là không hiền hậu, không biết xấu hổ.

Mà Phương thị từ sau ngày đó, đúng thực là đổ bệnh, tuy lão Ôn có bốc cho thang thuốc bổ, nhưng thể cốt của bà cũng bị hư nhược.

Trong nhà nhất thời giống như bị mây đen kéo đến bao phủ, bởi vì gần đây dùng tiền mua thuốc, nên cuộc sống của cả nhà đều gặp khó khăn. Vừa lúc Dương thị mỗi ngày đều gây chuyện, nói là trong nhà việc gì cũng là do nàng ta làm hết vẩn vẩn, sau lại nói đại phòng không có nữ nhân, nhị phòng thì nhị tẩu vừa mới sinh hài tử nên còn ở cữ, nói đi nói lại đều nói rằng mình mệnh khổ, một người mà làm cho ba người.

Ngay lúc Triệu Nguyệt Cầm lo sợ Dương thị nói lời khó nghe, sẽ hại Phương thị không được an tĩnh để tĩnh dưỡng, liền tự mình cần rằng chịu đựng giúp đỡ không ít việc trong nhà, chỉ mới vài ngày thôi, người liền gầy đi một vòng lớn.

Đợi đến khi người trong nhà phát hiện ra, liền hung hăng mắng Dương thị một trận, Triệu lão gia tử liền tục tức giận, hù dọa Dương thị, hạ đi khí diễm trên người ta xuống. Mọi người lại sợ Triệu Nguyệt Cầm thành thật, nhất gan, sẽ bị Dương thị áp chế, chính ra bề ngoài phân phó, sau này Triệu Nguyệt Cầm chỉ cần làm việc nên làm, là chăm sóc tốt hai đứa nhỏ ở bắc phòng, mặc khác tiếp tục làm việc nhẹ trong nhà là được.

Dù sao không lâu nữa nàng cũng là nên nghị hôn rồi, Phương thị bởi vì chuyện này nên không cho Triệu Nguyệt Cầm làm việc gì nữa, chính là lo lắng da nàng bị rám đen, bàn tay bởi vì làm việc nặng mà trở nên thô to.

Bên này Phương thị bị bệnh, những chuyện như vậy Triệu lão gia tử đều chú ý đến, cố gắng an bài cho thỏa đáng, để bà không vì chuyện này mà lưu tâm nhiều.

Mấy ngày này, Triệu Hoàng Lâm vẫn như thường ngày trước làm việc trong nhà cho xong hết, rồi mới đi bộ đến học đường thôn bên cạnh nghe phụ tử giảng bài, buổi chiều trở về sẽ bồi tiểu muội Triệu Tương Nghi đùa giỡn một hồi, thỉnh thoảng sẽ sang Tề gia bên cạnh, rủ hai huynh muội Tề gia ra bờ sông câu cá, rồi đến nhờ Triệu Nguyệt Cầm nấu canh cá cho Triệu Tương Nghi còn có Phương thị bị bệnh và Lý thị đang ở cữ ăn cho bổ người.

Mặc dù chuyện hẩn làm đều giống như việc thường ngày, nhưng tính tình so với trước càng thêm trầm mặc. Trừ bỏ ở cùng một chỗ với tiểu muội Triệu Tương Nghi thì mới hiếm khi thấy hẩn cười, còn lại chỉ là một bộ dáng trầm mặc ít nói.

Điều này khiến trong lòng Triệu Tương Nghi có chút sốt ruột, sợ ca ca của nàng vì những chuyện xảy ra trong nhà gần đây mà tính cách bị bóp méo, về sau trở nên kỳ quái.

Những ngày này Triệu Tín Lương việc gì cũng làm, so với ngày trước càng thêm chịu khó, làm việc giống như còn nhanh hơn với người bình thường, có lẽ vì trong lòng thống khổ, cho nên mượn việc làm để bình ổn nội tâm lại, quên đi đau khổ.

Nhìn thấy hành vi lẫn bộ dáng khác nhau của mọi người trong nhà, Triệu Tương Nghi cả ngày buồn bực đến lông mày cũng nhíu lại, một lòng sẽ biết nghĩ làm sao khiến cho cả nhà đều phát đạt, trở nên giàu có.

Thật ra thì nàng cũng sớm nghĩ ra vài biện pháp, chỉ gần đây vì chuyện của Lã thị huyền nao không thể tách rời, ảnh hưởng đến suy nghĩ của nàng, nên nàng mới đem những suy nghĩ này gác sang một bên, bây giờ sự tình đã được giải quyết rồi, nàng cũng không thể tiếp tục nhàn rỗi nữa, phải thừa dịp cả gia đình đang đang chìm ngấm trong trong đau đớn tủi nhục. Liền dùng cái ý tưởng làm giàu này đến an ủi tâm hồn bọn họ.

Khi còn ở hiện đại, Triệu Tương Nghi học chính là khoa nghiên cứu thực vật học, cho nên đối với thảo thực vật đúng là quá quen thuộc. Đời này nàng trùng sinh tại một gia đình làm nông, nên đã sớm có quyết tâm, chờ khi có thời gian rảnh rỗi sẽ đi dạo phía sau núi, nhìn xem có gì đáng giá để trồng một thảo thực vật hay không, đến lúc đó chỉ cần tiến cử với người trong nhà biện pháp gieo trồng hàng loạt, dựa vào đó mọi người có thể tạo chút tài liệu mà nơi này không có để sử dụng, nhờ đó mà cấp cho nhà thêm một khoản tài phú.

Bất quá, bây giờ phương pháp làm giàu gì không quan trọng, vấn đề trọng yếu là nhà này chưa có ai ở riêng!

Vốn cả đại gia đình mọi người ở cùng một chỗ, nhiều người thì lực lượng lớn, đồng tâm hiệp lực cũng không phải không có gì tốt... Mấu chốt là hai người Triệu lão tam và Dương thị, một người làm biếng không làm nên việc, một người thì tham lam tính toán lại ưa chằm ngồi, có hai người kia ở đây, cái nhà này muốn giàu cũng không có cửa à!

Cho nên, việc khẩn cấp trước mắt vẫn là làm cho cả đại gia đình này ra ở riêng hết, đến lúc phân gia xong rồi, nhà bọn nàng là ở đại phòng, sẽ mang theo ông nội cùng bà nội trải qua cuộc sống tốt hơn, dựa vào vun trồng cây cối mà làm làm giàu, cuộc sống không biết có bao nhiêu nhà cùng tự đắc, sẽ không vì tam phòng tức giận, cũng không cần bận tâm đến chi phí sinh hoạt, ăn ở của tam phòng.

Ngày hôm sau, Triệu Tương Nghi rời giường sớm, sau khi rửa mặt, dùng qua điểm tâm liền muốn hướng ngay sau núi chạy đến, Triệu Hoằng Lâm sáng sớm đã biết ý định của Triệu Tương Nghi, không yên lòng cho lắm, liền gác lại giờ đến học đường sang một bên, muốn đích thân bồi Triệu Tương Nghi đến sau núi để chơi đùa.

Vì thế, Triệu Tương Nghi rất là băn khoăn, muốn khuyên can vài câu, lại lập tức nghĩ đến thân phận bây giờ của mình là hài tử ba tuổi, nói ra nhiều đạo lý lớn như vậy hoặc hàm ý sâu xa trong lời nói sẽ rất khác thường, không thể làm gì khác hơn là để đại ca theo nàng đi chơi.

Hai huynh muội một đường đi, vừa nói vừa cười, chẳng qua hơn một nửa đều là do Triệu Tương Nghi đùa giỡn, trêu chọc đại ca của mình vui vẻ.

Đi được một đoạn, hai người đột nhiên giạt mình dừng lại, bởi vì ở phía trước không xa, là mấy tiểu hài tử đang đi tới, không phải ai khác, chính là cái bọn hài tử đã xúi giục Triệu Hoằng Nhân khi dễ hai huynh muội nàng!

Dẫn đầu là hài tử chảy nước mũi, vừa nhìn thấy hai huynh muội Triệu Tương Nghi, nhất thời vui vẻ, cùng với mấy hài tử sau lưng cười nói: “Có nhìn thấy, cái này gọi là oan gia ngõ hẹp! Hắc, ta cũng biết nói mấy lời văn vẻ đấy, cũng không thua kém hẩn đâu!” Nói xong thuận tay chỉ Triệu Hoằng Lâm. (J: .=//)

Triệu Tương Nghi xiết chặt tay nhỏ thành nắm đấm, trong lòng từng từng nhảy lên.

Triệu gia thôn tống cộng lại chỉ chừng ba mươi gia đình, mấy ngày này Triệu Tương Nghi xem như đều quen biết hết, nên nắm rất rõ lai lịch của đám hài tử này.

Nam hài chảy nước mũi dẫn đầu kia chính là nhi tử của ông chủ cửa hàng nhỏ Triệu Ải Tử, tên là Triệu Đại Lực (J: *phun nước* cha lùn, con mạnh, ghép lại thành câu ‘em nhỏ nhưng có võ’, ai hiểu ý mình rồi chứ)

“Tiểu muội không cần sợ.” Triệu Hoằng Lâm cúi người an ủi muội muội của mình, sau đó thân thể nhỏ đứng thẳng lên, cảm tức nhìn bọn hài tử trước mặt, giống như lần trước vậy.

Triệu Tương Nghi ổn định tinh thần của mình, Có kinh nghiệm lần trước nên nàng cũng không có sợ hãi gì. Thừa dịp đám tiểu tử kia không chú ý đến, nàng liền khom người xuống nhặt một vài hòn đá sắc nhọn, sau đó đứng dậy, nhắm ngay đám tiểu tử đó.

Tên tiểu tử nhất gian lúc trước nhìn thấy trong tay Triệu Tương Nghi cầm một hòn đá, liền sợ hãi quát lên: “Ôi nguy rồi, nàng ta lại muốn cầm tảng đá đánh người!”

Mấy tiểu hài tử còn lại liền run sợ, hể nhớ đến vết thương trên đầu Triệu Hoằng Nhân lần trước, trong lòng mỗi người cũng sớm quên đi chủ ý định làm rồi.

Thật ra thì mọi người không có sợ Triệu Tương Nghi nhỏ bé này, chỉ đơn giản là Triệu Tương Nghi mới ba tuổi, cái gì cũng không có hiểu biết, tuổi còn nhỏ mà có dũng khí gây tội, vì vậy khi cầm hòn đá trên tay sẽ không giống như bọn hán chỉ là hù dọa người khác đâu, mà thật sự sẽ ném đá về phía bọn hán đấy!

“Đừng...đừng...đừng...!” Hài tử chảy nước mũi thật sự rất lo sợ, đối với Triệu Tương Nghi khoát khoát tay quát lên, “Người ngàn vạn lần đừng có ném à! Chúng ta bây giờ sẽ đi, bây giờ sẽ đi!” Nói xong, có khuynh hướng nhanh chân muốn chạy trốn.

Trong lòng Triệu Tương Nghi rất vui, không có ngờ đến bọn hán sẽ sợ nàng, nhất thời tưởng tượng ra mấy hòn đá trong tay nàng chính là súng ống thông thường ở hiện đại, nhắm ngay ai thì người đó sẽ sợ!

“Ta nói cho các người biết, về sau không được phép khi dễ ta cùng ca ca ta! Bằng không ta sẽ dùng mấy hòn đá này đánh các người, có nghe thấy không!” Bốn chữ cuối cùng là do Triệu Tương Nghi xuất ra khí lực bú sữa mẹ kéo dài âm cuối, dùng câu nói ‘đại động sơn diêu’ [1] để hình dung cũng phải là quá.

Chờ đến khi đám tiểu tử kia chạy trốn chết hết, Triệu Tương Nghi mới ném đi hòn đá trong tay xuống đất, hồi lâu vui cười hớn hở, lại nhìn sang ca ca nàng thấy biểu tình trên mặt hán cực kỳ phức tạp.

“Tiểu muội thật giỏi, chỉ một người mà có thể thu phục hết đám tiểu tử kia.” Triệu Hoằng Lâm ngồi xổm xuống khen ngợi, chỉ chốc lát sau trên mặt mây đen hiện đây, “Bất quá tiểu muội, muội phải nhớ kỹ, nữ hài tử mỗi nhà, không được dă man ngang ngược như thế. Còn có...” Rũ mắt xuống, giọng nói bỗng nhiên nhỏ lại, “Ca ca vô dụng, không thể bảo vệ được muội...”

Triệu Tương Nghi tâm liền động, không ngại tâm của Triệu Hoằng Lâm lại có thể nhạy cảm như vậy, vội ôm cổ Triệu Hoằng Lâm an ủi nói: “Ca ca là tuyệt nhất!”

Huynh muội hai người đang nói, chợt nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng tư văn hữu lễ hỏi: “Xin hỏi, các người có biết Triệu Hữu Căn không?”

Triệu Tương Nghi chưa kịp phản ứng gì, lui về phía sau nhìn đến, trông mắt nhất thời mở lớn!

====

[1] Địa động sơn diêu: đất rung núi chuyển, ý là khí lực em ấy quá dữ

15. Chương 15: Bù Tử Quân

Đứng trước mặt nàng, là một đứa bé trai mặc áo gấm màu lam, tóc trên đầu được buộc bởi một cái kim quan bằng ngọc. Có thể tuổi lớn hơn so với Triệu Hoằng Lâm hoặc nhỏ hơn, khuôn mặt trắng nõn, hai mắt

đặc biệt tú khí, nụ cười như ánh mặt trời.

Triệu Tương Nghi dùng sức mở to hai con mắt, thầm nói mình không phải là hoa mắt chứ, Triệu gia thôn khi nào xuất hiện một hài tử thanh tú quý khí như vậy à.

“Khụ...” Triệu Tương Nghi một hơi kìm nén khiến cho mặt đỏ tai tía, trong lòng thầm nói sao mình có thể trợn mắt trừng người ta như thế, thật đúng là không có tiền đồ mà, không có sức chống cự gì hết Đứa bé kia chưa đầy mười tuổi, mình cư nhiên lại có thể không cẩn thận lạng lẽ đỏ mặt rồi!

Mẹ nó! Có phải hay không tại nàng ở trong cái thôn này quá lâu nên mặt mày xanh xao à, cư nhiên đến một tiểu chính thái cũng không buông tha! (J: * phụt nước lần hai *)

“Tiểu muội, muội không sao chứ?” Triệu Hoằng Lâm vội vàng đưa tay đặt lên trán Triệu Tương Nghi, sợ nàng bị bệnh hoặc là khó chịu, nhưng cẩn thận nhìn lại, nàng cũng không có phát sốt nha, nhưng vì cái gì mà khuôn mặt nhỏ nhắn lại hồng hồng lên thế.(J: thấy mỹ nam ấy mù)

“Khụ khụ... Không, không có việc gì...” Triệu Tương Nghi ổn định lại trái tim đang đập thình thịch lên, sau đó ngượng ngùng nhìn đại ca cười cười, cuối cùng không có sức lực cúi đầu xuống đất tránh đi.

Trong lòng nàng không khỏi có vô số lần khinh bỉ chính bản thân mình, không ngừng tự nói với mình rằng, đó là một hài tử chưa đến mười tuổi à!

“Ngại quá, ta là lần đầu tiên tới đây, bị lạc đường, xin hỏi các người có biết một người tên là Triệu Hữu Căn hay không?” Bé trai tư văn hữu lễ đối với hai huynh muội hỏi lại một lần nữa.

Triệu Hoằng Lâm vốn là không phải là người nhiệt tình gì, thêm nữa những chuyện gần đây khiến cho hắn trở nên lạnh nhạt hơn, bên này đối với câu hỏi của nam hài tử trước mắt, hắn cũng chỉ thản nhiên đáp lại một câu: “Người và Triệu Hữu Căn có quan hệ gì với nhau?”

Hắn đúng là có biết Triệu Hữu Căn, chính là huynh đệ tốt của phụ thân Triệu Tín Lương khi còn trẻ, mấy năm nay cũng không có ở lại Triệu gia thôn mà là lên trấn làm bộ khoái, người một nhà đều đi đến trấn Thanh Hà ở.

Lúc này đột nhiên xuất hiện một nam hài tử ăn mặc quý khí tìm Triệu Hữu Căn, nên Triệu Hoằng Lâm có chút ý nghi ngờ lai lịch của nam hài tử này, bởi vậy cũng không muốn suy nghĩ thêm, nên không có trực tiếp trả lời nam hài đó.

“A, là như thế này.” Bé trai rất buồn bực đối với tính cách lạnh nhạt của Triệu Hoằng Lâm, nhưng hắn tính tình vui tươi, cũng không tính toán nhiều như vậy, chỉ lễ phép tiếp tục giải thích nói, “Triệu thúc thúc là bằng hữu của phụ thân ta, hôm nay thúc ấy đặc biệt dẫn ta đến đây chơi, chính là vừa rồi sau khi xuống xe ngựa, ta bởi vì quá ham chơi nên lạc đường, càng chạy càng xa, ta sợ thúc ấy vì lo lắng cho ta mà tìm kiếm xung quanh, cho nên mới vội vã tìm người hỏi đường, nghĩ có thể sớm một chút cùng thúc ấy gặp lại.”

Triệu Tương Nghi cũng có biết Triệu Hữu Căn, thấy nam hài tử này không giống như nói dối, lại nghĩ đến bộ dáng tư văn hữu lễ của hắn, nên giành nói trước Triệu Hoằng Lâm: ” Hóa ra huynh là do Căn thúc thúc dẫn đến đây nha, thúc ấy và phụ thân của ta có quen biết với nhau đó, muốn tìm thúc ấy cũng rất dễ à.”

“Thật sao!” Hai mắt nam hài tỏa sáng, nhìn Triệu Tương Nghi cười nói, “Vậy làm phiền muội rồi, Tiểu muội muội.”

“Ai cho phép người gọi như vậy?” Triệu Hoằng Lâm bỗng nhiên lạnh lùng nói một câu, Triệu Tương Nghi cùng nam hài tử kia đều giật mình, đã thấy trong mắt Triệu Hoằng Lâm sớm không còn ý cười rồi.

“Ca ca?” Triệu Tương Nghi cũng không hiểu vì cái gì mà Triệu Hoằng Lâm không muốn thấy nam hài tử này, nàng rất ít khi nhìn thấy bộ mặt này của Triệu Hoằng Lâm, làm cho nàng cũng bị hù dọa không ít.

Triệu Hoằng Lâm nhìn thấy bộ dáng điềm đạm đáng yêu của tiểu muội, lòng nhất thời mềm nhũn ra, liền khom người xuống ôm lấy nàng: “Tiểu muội, chúng ta đến sau núi đi.”

“Nhưng huynh ấy...” Triệu Tương Nghi chỉ vào nam hài tử kia, sau đó khoát tay, “Ca ca, chúng ta trước đừng đến sau núi, chúng ta có thể giúp huynh ấy tìm Căn thúc thúc trước không?”

Lời vừa nói ra, khuôn mặt vốn như đi đưa đám của nam hài tử kia đột nhiên ngẩng đầu lên, tràn ngập hi vọng giương mắt nhìn Triệu Tương Nghi.

“Hảo, ta nghe theo tiểu muội.” Triệu Hoằng Lâm sờ sờ cái mũi nhỏ của Triệu Tương Nghi, sau đó ôm nàng đi hướng ngược lại. Nếu Triệu Hữu Căn thật sự trở về Triệu gia thôn, vậy nhất định sẽ đến hai nơi, một là nhà cũ của ông ta, một còn lại chính là nhà bọn họ để gặp phụ thân Triệu Tín Lương đi.

Mà Triệu Hữu Căn vừa vặn tiện đường đi đến nhà họ, vừa lúc đang đi tới. Dù hiện tại Triệu Hữu Căn có nhờ người tìm vị tiểu thiếu gia này, thì cả Triệu gia thôn tổng cộng chỉ lớn bằng cỡ bàn tay chĩa xuống đất, cũng có thể lập tức tìm thấy.

Đọc theo đường đi, nam hài tử thập phần đối với Triệu Tương Nghi hết sức cảm kích, còn nói những lời trêu chọc nàng vui vẻ nữa, chỉ có Triệu Hoằng Lâm bộ dáng vẫn như cũ đều là một bộ không mặn không nhạt.

“Này, muội thật lợi hại đấy!” Nam hài tử đột nhiên nhìn về phía Triệu Tương Nghi cười cười, “Vừa rồi ta đều thấy hết, chỉ một mình muội thôi đã dọa cho năm tên hài tử hư kia chạy mất dạng!”

Triệu Tương Nghi nguyên bản còn cười đến một đóa hoa, khuôn mặt giống như cứng ngắc lại, đỉnh đầu chảy ra vô số hắc tuyến.

Con bà nó, như vậy cái bộ dáng hung thần, danh đá đỏ của nàng đều bị hấn nhìn thấy hết rồi.

Đứng trên lập tường của một tiểu la ly Triệu Tương Nghi thật giống như là một đứa trẻ biết thẹn thùng, cảm giác được hình tượng nữ hài tử hiền thực, nhu thuận ở trước mặt người khác đã bị phá hủy hoàn toàn!

”A, đúng rồi, quên nói cho hai người các người biết, ta họ Bùi tên Tử Quân, Tử Quân trong ‘phu tử đích tử, quân tử đích quân’.” Nam hài tử kia nói tên mình là Bùi Tử Quân, Triệu Tương Nghi nghe hấn giới thiệu xong cứ như một đứa trẻ thẹn thùng, trong lòng cũng không quên thầm đọc tên của hấn vài lần, không nhin được thăm than tên này nghe rất hay, không tệ chút nào.

“Muội, muội họ Triệu tên Tương Nghi, Tương Nghi trong ‘tương ngộ đích tương, nghi nhân đích nghi’.” Triệu Tương Nghi nghe xong cũng là liên tục giơ tay nhỏ bé của mình lên tự giới thiệu. Chẳng dám dùng những từ khác, chỉ dùng vài câu mà ca ca thường ngày dạy nàng mà thôi.

Còn nữa, tại thời đại này phong tục cũng rất là cởi mở, không có đặt quy củ là con gái không được tự ý nói họ tên mình ra cho người khác biết.

Triệu Hoằng Lâm thấy tiểu muội mình như thế, khuôn mặt vốn lạnh nhạt cũng dần thay đổi, cười cười.

“A, Tương Nghi, Tương Nghi...” Bùi Tử Quân vẻ mặt nghiêm túc lặp đi lặp lại tên của Triệu Tương Nghi đột nhiên lại cười to, hướng về Triệu Tương Nghi nói, “Xa xưa có một câu thơ viết như thế này ‘Dục bả Tây hồ bĩ Tây Tử, đạm trang nùng mặt tổng tương nghi’[1], bây giờ vừa nghe tên của muội như thế, ta lập tức sửa lại cho một câu —— “

Bùi Tử Quân càng nói càng hưng phấn, đột nhiên ngừng bước chân vẻ mặt nghiêm túc hấn lên đọc: “Liên đổi thành ‘Xu nữ đầu sinh nông gia lý, đạm trang nùng mặt tổng tương nghi’ đi!” (J: hình như câu sửa lại là ‘cô gái sinh tại nông gia, phấn nhạt son hồng đều tuyệt vời’, dựa nguyên bản câu thơ dịch nghĩa ra câu này đây, không biết có sai không)

Biểu tình trên mặt Triệu Tương Nghi ngẩn ra, nhìn thấy cách ăn nói của Bùi Tử Quân, làm nàng nhất thời nghĩ đến Thượng Nhất Thế và Giả Bảo Ngọc đều yêu thích đọc sách trong truyện Hồng Lâu Mộng [2].

“Câm mồm!” Triệu Hoằng Lâm đang nắm tay tiểu muội liền cứng đờ cả người, lạnh lùng nhìn về phía Bùi Tử Quân, “Tục danh của tiểu muội, há lại cho người tùy tiện giắt tại cửa miệng làm truyện cười!”

“Ca ca?” Triệu Tương Nghi đối với hành vi khác thường của ca ca, bày tỏ rất không minh bạch, kéo nhẹ ống tay áo của Triệu Hoằng Lâm, ý bảo hấn đừng có nghiêm túc quá như vậy.

Bùi Tử Quân cũng bị dọa cho sợ hãi, vả mặt xin lỗi cùng bộ dáng luống cuống nói: “Ta, ta... Thực xin lỗi... Kỳ thật ta không có ý tứ kia.”

Không khí nhất thời trở nên có chút xấu hổ, ba người một đường yên lặng đi tiếp, không có như vừa rồi hoan thanh tiểu ngữ[3].

Đi thêm một đoạn nữa, mắt thấy gần đến nhà cũ của Triệu Hữu Căn rồi, cách đó không xa là một cỗ xe ngựa xa hoa cực kỳ, xung quanh có một đám người đang gấp rút tìm cái gì đó, nghĩ rằng chắc là đang tìm Bùi Tử Quân.

=====

[1] Trích trong bài “Âm hồ thượng sơ tình hậu vũ” của Đông Pha cư sĩ

Thủy quang liễm diễm tình phương hảo,

Sơn sắc không mông vũ diệp kỳ.

Dục bả Tây hồ tỷ Tây Tử,

Đạm trang nùng mật tổng tương nghi

Bản dịch:

Uống rượu ở Tây Hồ lúc đầu trời tạnh, sau mưa

(Người dịch: Nam Trân)

Dưới nắng long lanh màu nước biếc

Trong mưa huyền ảo vẻ non tươi

Tây hồ khá sánh cùng Tây tử

Nhật phần nồng son thấy tuyệt vời

[2] Ngàn lần nói rằng đoạn này chẳng biết edit đúng hay sai nữa, chẳng có xem Lâm Đại Ngọc nên chẳng biết gì về truyện này hết. Cũng đã tìm khắp gg cũng chẳng biết ” Thượng Nhất Thế” là ai hết hoặc nếu có cũng chẳng hiểu ở trên ấy nói gì nữa, rất là mù mờ

[3] Hoan thanh tiểu ngữ: cười nói vui vẻ

16. Chương 16: Chờng Mực

Triệu Hoàng Lâm nhàn nhạt liếc mắt nhanh qua người Bùi Tử Quân, sai đó chỉ tay vào đám người Triệu Hữu Căn đang gấp đến độ muốn xoay vòng nói: “Này, bọn họ đang tìm người đấy, mau đi đi.”

Đúng lúc này, Triệu Hữu Căn cũng phát hiện nhóm người Bùi Tử Quân, nhất thời không kiềm nén vui sướng chạy nhanh đến, âm thanh vui mừng kêu to: “Ôi Bùi thiếu gia, ta tìm được cậu rồi, một khi không tìm thấy cậu... Ta thật sự không biết trở về sẽ giao phó như thế nào với Bùi lão gia đây!” Vừa mới nói xong cũng chú ý đến hai huynh muội Triệu Tương Nghi đang ở bên cạnh, “Ồ hay, hai đứa như thế nào lại ở cùng một chỗ với Bùi thiếu gia vậy, ta nguyên còn muốn giới thiệu cho các con làm quen đấy, hiện tại vừa đúng lúc!”

“Triệu thúc thúc, sau này ngài gọi con là Tử Quân được rồi, đừng gọi thiếu gia nghe xa lạ lắm ạ.” Bùi Tử Quân ha ha cười, “Trái lại là do con không tốt, chạy loạn khắp nơi, đã khiến cho Triệu thúc thúc lo lắng.”

“Nhìn này, nhìn này, ta nói Bùi thiếu gia chỉ mới năm tuổi mà đã thông minh như thế.” Sau khi tìm được Bùi Tử Quân, nhìn thấy hần bình an vô sự, tâm tình của Triệu Hữu Căn cũng tốt lên, vỗ nhẹ đầu Triệu Tương Nghi cười, song hần là một kẻ thô kệch, cho dù lực đạo có nhẹ đi chẳng nữa thì Triệu Tương Nghi vẫn đau đến nước mắt chảy đầm đìa cả ra.

“Căn thúc, đã lâu không gặp, thím... bọn họ có khỏe không?” Triệu Hoàng Lâm ôm Triệu Tương Nghi tránh sang một bên, thuận tiện xoa xoa đầu tiểu muội.

Triệu Hữu Căn ý thức được mình đã làm đau tiểu gai hỏa này, có chút ngượng ngùng xoa tay nói: “Đều tốt, bọn họ ai cũng đều nhớ các con hết!”

“Từ bá, Nguyên Thu!” Bùi Tử Quân nhìn thấy cách đó không xa có một già một trẻ ăn mặc như người làm vôi hồ, lão già đang đứng kia chính là quản gia của Bùi phủ gọi là lão Từ, vừa thấy tìm được thiếu gia rồi, ngay lập tức kéo tiểu tử bên người một đường chạy tới: “Ồi chào, rốt cuộc cũng bình an vô sự, ôi tiểu tử tông của ta ơi, lần này cậu biến mất chính là hù mất nửa cái mạng của Từ bá đó!”

Tên tiểu tử đứng bên cạnh ước chừng cũng chỉ có năm, sáu tuổi, ngược lại không giống như lão Từ hết sức lo sợ, chỉ cười toét miệng lộ ra một hàm răng trắng tinh, hướng Bùi Tử Quân cười khanh khách không ngừng.

“Từ bá, lão nhìn ta đây, không phải không có việc gì sao.” Bùi Tử Quân đơn giản kể lại chuyện đã trải qua cho mọi người nghe, còn khen hai huynh muội Triệu Tương Nghi thiện lương cùng nhiệt tâm, Từ bá nghe xong liền dùng ánh mắt cảm kích cùng tán dương nhìn hai huynh muội.

Người cũng đã tìm được, chuyện tìm kiếm cũng kết thúc.

Triệu Hoảng Lâm nguyên muốn cáo từ mọi người để đưa tiểu muội ra phía sau núi chơi, còn chưa kịp mở miệng, đã bị Triệu Hữu Căn nói trước: “Đến, Hoảng Lâm mau cùng ta đến nhà của con nào, ta lần này trở về chính là đặc biệt tới thăm cha con đấy! Nay, đừng có đi bộ trên đường sẽ tốn thời gian, mau đến đây, chúng ta đừng có tiếp tục lê mệt nữa.”

Nhìn thấy trong mắt Triệu Hữu Căn lộ ra lo lắng cùng lo âu, người có tâm tư mẫn cảm như Triệu Hoảng Lâm, không khó đoán ra hẳn đây là biết được chuyện của Lã thị nên muốn gặp riêng Triệu Tín Lương, tình nghĩa huynh đệ nhiều năm như vậy thủy chung sẽ không vì xa cách mà thay đổi.

Chần chờ một lát, cuối cùng tạm thời bỏ qua ý định trong lòng, liền đáp ứng Triệu Hữu Căn, ôm tiểu muội một đường đi đến.

Dọc đường, xe ngựa xa hoa tráng lệ, Bùi Tử Quân quý khí thanh tú, bọn gia đình nghiêm cẩn cung kính, cùng với Triệu Hữu Căn toàn thân toát lên chính khí ...Làm cho rất nhiều thôn dân đang đi bộ trên đường cũng phải ngẩng nhìn, mọi người ai cũng nhìn thấy ở giữa đoàn người đó là hai huynh muội Triệu gia, lại càng không ngừng líu ríu nghị luận. Chẳng qua là ngại Triệu Hữu Căn và tiểu quý nhân Bùi Tử Quân ở đây, nên mọi người mới giảm thấp âm thanh nghị luận lại, chỉ dám nói đủ cho chính mình nghe được thôi, không dám lớn tiếng ồn ào như thường ngày chế nhạo hai huynh muội.

Dễ dàng đến được nhà Triệu Tương Nghi, nhưng các nam nhân trong nhà đều đang ở ngoài đồng làm việc, trong sân chỉ có hai người Triệu Nguyệt Cẩm và Dương thị đang làm việc, còn Phương thị đang nằm trong phòng dưỡng bệnh.

“Ai yêu!” Dương thị ngẩng đầu nhìn, trước cửa nhà đột nhiên xuất hiện một chiếc xe ngựa xa hoa lộng lẫy, hơn nữa trước cửa nhà thật nhiều người đang đứng, quần áo sang trọng, cách ăn nói không tầm thường chút nào, hai mắt nàng ta lập tức sáng lên liền bỏ công việc trong tay xuống, lắc mông đi ra ngoài, “Chắc chắc, không biết là quý nhân nào! Cư nhiên đến nhà chúng tôi à?” Vừa nói xong lại nhìn thấy hai huynh muội Triệu tương Nghi, trong lòng lại càng khó hiểu.

“Đệ muội.” Triệu Hữu Căn biết rõ tính khí của Dương thị, nhưng mà xuất phát từ lễ tiết hẳn vẫn là tôn trọng nàng ta nên mới chào hỏi một tiếng.

“Ồ hay! Ta nói ai lại đến đây mà phô trương lớn như vậy hóa ra là Triệu đại nhân nha, đến, mời các vị vào nhà!” Dương thị cười đón tiếp, khom lưng nhường đường cho vị đại gia này vào trong, ánh mắt chéch lên nhìn hai huynh muội Triệu Tương Nghi, trong lòng không cao hứng nói.

Nàng biết, lúc Triệu Hữu Căn còn ở trong thôn chính là huynh đệ tốt với Triệu Tín Lương, cho dù sau đó có rời thôn lại có tiền đồ vô lượng cũng không quên vị đại ca kết nghĩa Triệu Tín Lương. Lần này trở về, chắc chắn là tặng thể diện cho phòng Triệu Tín Lương, nói không chừng chuyện của Lã thị coi như bỏ qua không đề cập tới nữa cũng không biết chừng, điều này làm cho ý định xem kịch vui nhà bọn họ của nàng như thế nào thỏa mãn cho được?

Đi thẳng vào trong nhà, mới biết được tin Phương thị bị bệnh, Triệu Hữu Căn lo lắng vô cùng, vội đến bên trong nhà lớn thăm hỏi vài câu, lại cảm thấy may mắn bởi vì trước khi đến đây hẳn có chuẩn bị cho

bà một ít thuốc bổ, còn nói nếu không đủ hay muốn cái gì có thể đến nhà hẳn nói. Phương thị nghe xong, nghĩ đến tình cảnh bi thảm nhà bà mấy hôm nay, không khỏi chua xót.

Không lâu lắm, đám người Triệu Tín Lương đang làm việc ngoài đồng bị gọi về nhà, cùng trở về còn có Triệu lão gia tử. Triệu Hữu Căn vừa nhìn thấy tràng diện này không khỏi có chút áy náy, ngoài miệng khuyên nhủ: “Ôi, con nói ngài này Quang Trung đại bá, mỗi lần con ghé thăm ngài đều bày ra tràng diện lớn như thế đón con, cái lòng này của ngài khiến con phải xấu hổ à, như thế thì lần sau sao con dám đến nữa. Lần sau con đến, ngài đừng có vì con mà chậm trễ việc ngoài đồng, con biết bây giờ mọi người đều bận rộn thu hoạch, tạm thời không thể dừng lại nữa khác.”

Triệu lão gia tử cũng thật cao hứng khoát tay: “Đây là xem như cái gì, Nhị Mao con bây giờ đã là quan lão gai rồi, không đúng, ta phải gọi con một tiếng triệu đại nhân mới đúng à, ai!”

“Nhị Mao” là nữ danh của Triệu Hữu căn, khi hẳn còn ở Triệu gia thôn mọi người ai cũng quen gọi hẳn là Nhị Mao, hiện giờ hẳn lên trấn làm bộ khoái nên mọi người không ai gọi hẳn như vậy nữa, mọi người đều khách khí gọi hẳn là Triệu đại nhân, còn thân thiết hơn nữa gọi là Hữu Căn. Triệu lão gia tử lúc trước rất thân với Triệu Hữu Căn, bởi vì vẫn quen cách gọi trước nên mới hẳn là Nhị Mao.

“Quang Trung đại bá ngài thiệt là!” Triệu Hữu Căn phóng khoáng vỗ vỗ đầu vai của Triệu lão gia tử, “Ngài lại trêu chọc con rồi, con nói với ngài nha, nếu ngày sau ngài không gọi con là Nhị Mao, con sẽ quần quít theo ngài cho đến khi ngài chịu gọi mới thôi! Ha ha, thân thể ngài vẫn như trước cường tráng như vậy, thật tốt!”

“Ông nội hảo, các vị thúc thúc hảo!” Bùi Tử Quân cười hì hì bước đến, chào hỏi người lớn trong nhà.

Cả nhà lúc này mới đặt chú ý lên người nam hài không giống như người thường này, tựa như có một vầng sáng tỏa ra từ trên người cậu vậy, nhìn cậu không giống con trai Triệu Lỗi của Triệu Hữu Căn, hơn nữa cách ăn mặc sang trọng đầy phúc khí hơn nhiều so với hài tử nhà Triệu Hữu Căn, mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, trong lòng vừa tò mò vừa yêu thích hài tử này.

“A, thiếu chút nữa đã quên giới thiệu rồi.” Triệu Hữu Căn vội vàng giới thiệu cho mọi người biết, “Đây là Bùi thiếu gia, là con của phú hộ huyện Giang Ninh, phụ thân của nó làm ăn rất lớn, nên có thể nói là nhân vật số một, số hai của huyện Giang Ninh, rất khó lường à.” Ngay sau đó lại là giới thiệu quần gia Bùi phủ là lão Từ cùng tiểu gia đình Nguyên Thư bên cạnh Bùi Tử Quân.

Mọi người nghe xong, đều kinh ngạc nhìn Bùi Tử Quân, Triệu gia thôn chỉ là một địa phương nhỏ thôi áy vậy mà có công tử nhà giàu ghé qua đây chứ. Đều nói người giàu có, kia tùy tiện tiện một cái nha hoàn hay gia đình, cách ăn mặc lẫn nói năng so với hài tử của người dân bình thường là hơn rất nhiều, giờ được tận mắt thấy, đúng thật là thế.

“Triệu thúc thúc đừng nói như vậy nha, hôm nay Tử Quân đến đây chơi, thúc xem đi thúc nói như thế khiến cho cả nhà đều không được tự nhiên kìa.” Bùi Tử Quân không có hi vọng kết quả lại như vậy, nhìn thấy một nhà vốn rất là tự nhiên bởi vì hẳn đang đứng ở đây nên mới cẩn trọng, trong lòng có cảm giác mất mát.

Triệu Hoảng Lâm thần nhiên liếc nhìn Bùi Tử Quân một cái, sau đó ôm Triệu tương Nghi về bắc (đại) phòng.

Bùi Tử Quân vốn muốn chạy theo nhưng nhìn thấy bóng lưng lạnh lùng của Triệu Hoảng Lâm, cả người run lên, lại nhìn thấy bộ dạng tức giận của Triệu Hữu Căn.

“Hôm nay ta đến đây chủ yếu là thăm mọi người một chút, tiện thể cùng đại ca uống vài chung rượu!” Triệu Hữu Căn mặt mặt cười ha hả sai người đem đồ trên xe ngựa đem xuống, một mặt lại hoa tay múa chân vui sướng nói, “Được, hôm nay mọi người đều ở đây, liền cùng nhau uống rượu nào!”

“Hữu Căn người thiệt là, mỗi lần trở về đều mang đồ vật này nọ, nhà chúng ta sao mà không xấu hổ cho được.” Triệu Tín Lương đẩy bả vai Triệu Hữu Căn.

Triệu Hữu Căn cũng không thêm để ý lớn tiếng nói: “Đại ca, huynh khách khí với đệ làm gì! Tình cảm của chúng ta rất tốt mà, hơn nữa huynh từng cứu đệ một mạng, bây giờ đệ lại có chút thành công, nếu bây giờ không đối xử tốt với huynh thì đối xử tốt với ai đây!”

Cả nhà nghe xong lời này, trong lòng cũng rất cảm động cùng vui mừng, ngoại trừ Dương thị con người quay tròn nhìn chăm chăm vào những thứ quà tặng này.

Triệu Tín Lương nghe xong lời nói của huynh đệ tốt này, trong lòng rất thoải mái và dễ chịu, đang cao hứng muốn gọi hai đứa con nhà mình ra bồi Bùi thiếu gia chơi đùa, thì mới phát hiện không thấy bóng dáng của hai huynh muội đâu hết.

Hắn tất nhiên là không biết ý nghĩ trong lòng Triệu Hoàng Lâm, liền cao giọng hô to về phía trong phòng: “Hoàng Lâm, Tương Nghi, hai đứa còn trốn trong phòng làm gì, mau ra đây bồi Bùi thiếu gia chơi đùa này, cậu ấy hiếm khi đến đây một lần, là người rất cao quý nhé!” Nói xong, lại là híp mắt nhìn Bùi Tử Quân cười, Bùi Tử Quân vừa lúc đáp lại ánh mắt Triệu Tín Lương, nở một nụ cười ngọt ngào.

Triệu Tín Lương trong lòng vui mừng, trực giác cho biết Bùi Tử Quân là một đứa trẻ thông minh, rất thân thiện, căn bản không giống như hải tử nhà giàu khác đều ngang ngược cùng kiêu ngạo.

Nhưng hắn gọi nửa ngày vẫn không thấy nhi tử và nữ nhi đáp lại, Triệu Tín Lương đang cao hứng cũng dần không vui, trong lòng rất là bối rối, cái này không bình thường nha. Tương Nghi thì ngoan, còn Hoàng Lâm mấy ngày nay không biết làm sao, giống như không thèm để ý đến người khác, lúc này trong nhà lại có khách quý đến, vậy mà nó lại đưa bộ dáng này ra.... Căn bản không giống như xưa tao nhà hữu lễ à.

17. Chương 17: Hương Vị Của Cơm

Triệu Hữu Căn và Bùi Tử Quân đến khiến cho sự lo lắng ngày thường của cả nhà dần biến mất, trên mặt Triệu Tín Lương rốt cuộc cũng khó khăn nở ra nụ cười.

Triệu lão gia tử cực kì hưng phấn, nghĩ đến mấy ngày nay thu hoạch lúa ngoài ruộng cũng không sai biệt lắm, liền không cho mấy nhi tử đi ra ngoài ruộng làm việc tiếp, chỉ phân phó Triệu lão nhị đến đầu thôn mua thịt và đậu hũ về làm thêm đồ ăn, mặc khác sai Triệu lão tam đào hũ rượu đã chôn dưới vườn rau năm trước ra một vò!

Mấy vò rượu kia phần lớn là dùng vào đêm 30 tết, hoặc khi nào trong nhà có việc vui như việc trọng đại mới mở ra uống, Dương thị thấy Triệu lão gia tử quá cao hứng, lại có chủ ý muốn động đến những vò rượu kia, miệng không khỏi lầu bầu tùy tiện nói: “Cha, ngài không có hồ đồ chứ, những vò rượu kia rõ ràng là để dành cho Nguyệt Cầm khi lập gia đình mới dùng mà, dùng rất nhiều cân gạo nếp ủ đấy! Nếu lúc này đem ra uống sạch thì phải cất công ủ lại lần nữa, thật lãng phí lương thực à...” Nói xong lời cuối cùng, giọng nói càng nhỏ dần bởi vì Triệu lão gia tử dường như dùng ánh mắt muốn ăn thịt người nhìn Dương thị.

Triệu Hữu Căn nghe thấy được lời này, không khí nhất thời trở nên có chút xấu hổ.

Ngày thường, đối với một gia đình mà nói ăn một chút gạo trắng cũng là không dễ, nói chi đến gạo nếp đó lại càng quý hơn, ở mùa thu hoạch năm trước Triệu lão gia tử đã lấy ra rất nhiều gạo nếp để ủ rượu rồi, chỉ chờ đến đêm 30 tết hoặc khi Triệu Nguyệt Cầm lập gia đình mới dám lấy ra uống.

Mà Dương thị lúc này lại nói ra lời như thế, có thể nói nàng ta không giống như Thảo Nhân Hiềm, vì hoàn cảnh bây giờ của nhà này rất nghèo.

“Không sao, Quang Trung đại bá, kỳ thật lần này con đến đây có mang theo vài vò rượu, mọi người uống rượu trong vò của con đi, còn vò rượu chôn dưới đất cũng đừng động vào.” Mấy vò rượu chôn ở dưới đất kia thua xa mấy vò rượu thượng phẩm do Triệu Hữu Căn mang đến, sở dĩ Triệu Hữu Căn thích uống mấy vò rượu chôn dưới đất kia là do chính tay Phương thị làm thôi.

Theo hắn thấy, mấy vò rượu chôn ở dưới đất có một cỗ hương vị quê hương mà ở xa có bỏ bao nhiêu tiền cũng không mua được.

“Không được, tuyệt đối không được!” Triệu lão gia tử ngăn cản, thành khẩn nhìn Triệu Hữu Căn, “Nhị Mao à, con nhìn con đi, mỗi lần đến nhà bọn ta con đều mang gạo ngon đến, ta đào vò rượu ra tiếp đãi con, chỉ

cần con không chê ta sẽ đào hết mấy vò rượu còn lại, cũng sẽ không đau lòng đâu!”. Thời điểm đang nói, một gia đình nhà Triệu Hữu Căn vừa lúc khiêng một túi gạo trắng đi vào.

Triệu Tương Nghi đôi mắt mong chờ nhìn túi gạo trắng kia, nước miếng vì thèm ăn mà chảy ròng, đó là gạo trắng à, hạt gạo trắng lóng lánh, đã bao lâu rồi nàng chưa ăn được một chén cơm bình thường vậy?

Nhưng mà chỉ cao hứng được một lúc, lòng nàng nhất thời như đưa đám, dựa theo khẩu phần ăn trong nhà thì chỉ năm ngày thôi túi gạo to kia cũng hết sạch... Phương thị lại tiết kiệm cực kỳ nói không chừng chỉ làm cơm cho hai bữa trong nhà ăn thôi, còn người lớn chắc sẽ giống như thường ngày đều ăn lương thực khô thay cơm.

Bùi Tử Quân bên cạnh tinh tế quan sát biểu tình phong phú trên mặt Triệu Tương Nghi, thấy nàng lúc thì cao hứng như con thỏ nhỏ lúc thì chán ngán thở dài, trong lòng nhất thời tò mò, tại sao một nữ oa nhi chỉ mới ba tuổi lại có biểu tình phong phú như vậy? Nghĩ đến tiểu muội mới hai tuổi nhà hần, suốt ngày trừ bỏ khóc thì vẫn là khóc, tuyệt không có thú vị như vậy, so ra còn kém hơn nữ oa đáng yêu trước mắt này.

“Việc này cứ quyết định như vậy đi, chỉ một vò rượu mà thôi, so với cái con mang đến hoàn toàn không là gì cả.” Triệu lão gia tử nói xong, lại căm ghét nhìn Dương thị, “Đi đi đi, mau đi hỗ trợ nấu cơm đi! Mỗi ngày đều nói vậy, không nói được một câu hay, cũng chẳng phân biệt được tình hình!”

Miệng Triệu Tín Lương nhếch lên, cuối cùng thở dài một hơi, quay sang cười xin lỗi với huynh đệ tốt của mình: “Nhà của chúng ta chính là như vậy đấy, người nhiều nên hay nói linh tinh.”

Triệu Hữu Căn trong lòng biết bản thân mình khó mà xen vào chuyện nhà họ, cũng không thích chỉ trích người khác, nên không nói gì cả mà chỉ cười thôi, sau đó vỗ vai Triệu Tín Lương, ý bảo là vào trong nhà nói chuyện một lát.

“Chuyện của nhà huynh, đệ đều nghe nói hết rồi.” Vừa vào nhà, Triệu Hữu Căn lạnh lùng nói một câu, rằng nghiêng lại hết như lúc Triệu Tín Lương hay tin Lã thị cùng người khác chạy trốn.

Triệu Tín Lương vừa mới ngồi xuống, liền ngẩng đầu lên, chậm rãi hiểu được Triệu Hữu Căn là đang nói về chuyện của Lã thị, khoát tay: “Hải, đã là quá khứ rồi, hưu thư cũng đã viết, đệ đừng nhắc đến chuyện này nữa, chung quy cũng phải tiếp tục sống”.

” Sao lại viết hưu thư rồi!” Triệu Hữu Căn thoát cái đã nóng nảy, lại tức Triệu Tín Lương mềm lòng, “nếu là đệ à, thì dù có chết cũng không viết hưu thư mà sẽ sử dụng tất cả quan hệ đem nàng ta bắt về, áp giải nàng ta đến từ đường thờ tổ tiên quỳ ba ngày ba đêm, không cho phép ăn cơm, cuối cùng là đem nàng vào lồng heo thả trôi sông! [1]”.

Triệu Tín Lương ánh mắt ngừng trệ, lúc sau bình tĩnh trả lời: “Làm thế rất hay, nhưng không phải là tính cách của huynh, nhưng mà đệ yên tâm đi, huynh cũng không phải là một quả hồng mềm mại cho người khác nắn bóp. Nhà bọn họ nếu dám vào Triệu gia thôn này một bước, huynh nhất định sẽ không cho bọn họ yên đâu! “

“Huynh nha, đệ phải nói như thế nào mới phải đây!” Triệu Hữu Căn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép [2] chỉ vào Triệu Tín Lương nói to.”Chẳng lẽ huynh đã quên công việc của đệ đang làm! Bắt người nha!”. Ngừng một lúc, ổn định lại khí tức nói.”Đệ biết huynh cũng đã rất tức khi biết việc này, nhưng đệ nghĩ rằng đây cũng là một chuyện tốt! Đệ vốn nhìn nàng ta không thuận mắt, nếu không phải huynh cứ che chở cho nàng ta thì đệ đã sớm bảo huynh bỏ nàng ta cho rồi! Hiện tại nàng ta bỏ trốn theo người khác, đệ cũng có lí do để chính nàng ta, vốn định bảo huynh trước đừng đưa hưu thư ra để đệ phái người đi bắt nàng ta cùng nam nhân đó trở về, nghiêm trị bọn chúng. Gian đích tội danh [3], bỏ hai người bọn chúng vào lồng heo chìm chết à.”

“Không nghĩ đến, huynh lại có thể dễ dàng đem hưu thư đưa cho bọn chúng, cái này chẳng phải là thành toàn cho đôi dâm phu, dâm phụ đó sao!” Triệu Hữu Căn tức giận đến nổi dùng tay tay đánh lên thành ghế, cũng không sợ tay đau.

Trong lòng Triệu Tín Lương biết huynh đệ mình có ý tốt, có thể hẳn sẽ không trừng trị hai người bọn họ, vì lúc ấy lòng hần đã nguội lạnh rồi không còn nghĩ gì đến việc trả thù Lã thị, cũng chẳng muốn dồn nàng

ta vào chỗ chết, thăm nghĩ sớm cùng nàng ta không còn liên quan gì nữa, sau này đường ai nấy đi, cả đời sẽ không dính líu gì với nhau nữa.

“Được rồi, bây giờ nói thì cũng đã trễ rồi, chuyện này đã là quá khứ cũng đừng nhắc đến nữa.” vào giờ phút này Triệu Tín Lương không muốn nhắc đến một chút gì về chuyện của Lã thị.

“Được, nữ nhân như vậy không cần cũng được, đại ca của ta là ai chứ, muốn tương mạo thì có tương mạo, muốn khí lực thì có khí lực, còn lo là sẽ không tìm được người tốt hơn sao?” Triệu Hữu Căn mắt xoay tròn cười ha hả lên, nhìn Triệu Tín Lương đánh giá.

Triệu Tín Lương năm nay chỉ mới có 26 tuổi, cần khí lực thì có khí lực, rất có phong độ, có điều là hần tạm thời không có ý niệm tái giá trong đầu, chỉ một lòng suy nghĩ làm thế nào đem hai hài tử kia nuôi lớn, phải tự mình duy trì cái nhà này.

Bên này thấy Triệu Hữu Căn đang nhìn mình, liên tục xua tay nói: “Đừng, đừng, đệ tốt nhất đừng đưa ra cái rắm gì. Chỉ cần nhìn đôi đôi ta cũng biết đệ suy nghĩ gì rồi, ta bây giờ chỉ lo cho cha mẹ và hai đứa nhỏ thôi, cái khác ta cũng chẳng muốn nghĩ đến, tên tiểu tử như đệ đừng có đi ra bên ngoài thu xếp cái gì đó cho ta”. (J: ý bác ấy nói đừng có tìm cô nào đến cho bác ấy xem mắt à. * cười hiem*)

Triệu Hữu Căn thấy Triệu Tín Lương chỉ cần nói một chút thôi đã phá đi ý tưởng làm mai trong đầu, ra vẻ không có gì, mặt nhăn lại lầu bầu nói: “Huynh cũng thiệt là, bây giờ không thừa dịp còn là trẻ tìm thêm một cô, chẳng lẽ chờ cho đến khi 70, 80 tuổi mới rước về một “nàng” làm chăn ấm à! Hơn nữa huynh cũng phải biết nghĩ cho bọn trẻ chứ, đứa lớn thì cũng đã tám tuổi, đứa nhỏ chỉ mới ba tuổi, bọn nó còn nhỏ, với lại trong nhà cũng cần nữ nhân chăm sóc à!”

“Không phải có mẹ ta cùng Nguyệt Cầm đó sao, ta vốn không có ý niệm đó cũng là sợ vạn nhất có thêm một nữ nhân trong nhà đối xử với bọn nhỏ không tốt. Chẳng phải cũng có một câu nói ‘Có mẹ kế chẳng khác nào có bố dượng’, ta cũng là sợ.” Nghe Triệu Tín Lương phân tích lí do chưa muốn đi thêm bước nữa, thẳng làm cho triệu hữu Căn cười ha hả cả lên.

” Ai yêu, huynh đừng có nói nữa, chỉ với cái tính bao che khuyết điểm ấy của huynh, đệ không tin sau khi huynh rước người thứ hai về, huynh sẽ nghe lời nói ngon ngọt của nàng mà không chiếu cố đến hai đứa nhỏ? Đệ nhổ vào, Triệu tín Lương, huynh đừng có nói vớ vẩn!” Triệu Hữu Căn nói chuyện đều là như vậy, Triệu Tín Lương sớm xem thành thói quen, dắm vào ngực Triệu Hữu Căn một quyền.

Hai huynh đệ nhìn nhau xì một tiếng, nhất thời lại ngửa đầu cười ha hả.

Trong tiếng cười tùy ý ấy, Triệu tín Lương như trút bỏ tất cả đè nén cùng thống khổ trong lòng mấy ngày nay xuống, cười cho đã lại thấy trong lòng có chút chua xót muốn khóc, nước mắt cứ đọng lại trong hốc mắt không chịu rơi xuống, cực kỳ khó chịu.

Cơm trưa rất nhanh đã làm xong, một bữa cơm này có mùi thơm ngào ngạt của cơm tẻ và thịt, cực kỳ mê người. Cho dù là người lớn tuổi cũng không nhịn được mà âm thầm nuốt nước miếng.

Một chén cơm trắng, màu sắc phong phú thấy rõ của thịt nhồi đậu hủ, kết hợp với các món ăn gia đình như cà xào, trứng xào, rau xanh chần hạn, điều này đối với cả một gia đình mà nói đây xem như là một bữa tiệc lớn phong phú! Trừ đêm 30 tết hoặc là sự kiện long trọng trong đời, bọn họ tuyệt sẽ không ăn những thứ xa xỉ như thế này đâu.

Triệu Hữu Căn không tính là khách lạ, Triệu gia thôn luôn xem hắn là người nhà mà đối đãi, Bùi Tử Quân tuy là khách quý nhưng dù sao vẫn là một hài tử, cho nên bữa ăn hôm nay không có bày ra làm hai bàn cho phụ nữ trong nhà đi vào phòng trong ăn để tránh tị hiem, nên mọi người trai gái đều ngồi chung với nhau dùng cơm.

Mọi người ngồi trên bàn không khởi động tâm, nước miếng chảy ròng, nhưng ngại trưởng bối trong nhà chưa mở miệng kêu ăn nên mọi người không dám hành động thiếu suy nghĩ, tuy Triệu Hoàng Nhân từ trước đến nay đều hay nghịch ngợm lại yêu gây chuyện, nhưng cũng chỉ dám nhìn chằm chằm vào một ít thịt nhồi đậu hủ, mắt xoay tròn không dám dám cầm đũa.

Phương thị thân còn mang bệnh nhưng cũng rất cao hứng, nhờ nhi tử hỗ trợ đi mình vào trong phòng cùng dùng cơm với mọi người, nhìn thấy một bàn đồ ăn này, Phương thị vẫn như cũ khách khí cười nói với Triệu

Hữu Cẩn: “Nhị Mao à, đừng có khách khí, bọn ta và con cũng như là người một nhà mà.” Lại nghiêng đầu sang nhìn Bùi Tử Quân, vẻ mặt hiền lành. “Còn có tiểu thiếu gia, người làm nông như bọn ta ngày thường không có món ngon gì để chiêu đãi khách nhân, chắc ngày thường ngài quen dùng sơn hào hải vị rồi, giờ lại ăn bữa cơm rau dưa này sợ sẽ không hợp khẩu vị của ngài, thật là ủy khuất ngài quá.”

Bùi Tử Quân nghe xong, liên tục lắc đầu: “Những món ăn này rất thơm à! Tay nghề đúng là hạng nhất, cháu cũng muốn dúi rồi đây!” Đồ ăn chủ yếu là do Triệu Nguyệt Cầm chuẩn bị, lúc này lại nghe người khác khen ngợi thực ngại ngùng cười.

“Ôi chào, xem cái miệng nhỏ nhắn này thật ngọt à.” Phương thị không ngờ đến Bùi Tử Quân lại thông tình đạt lý như vậy, tuyệt không có mang thói xấu kiêu ngạo cùng bắt bẻ của người giàu có, tức thì ấn tượng đối với Bùi Tử Quân là rất tốt.

Giữ trưa, Dương thị ở một bên giúp đỡ Triệu Nguyệt Cầm làm bữa trưa, lúc này nghe thấy lời khen ngợi của Bùi Tử Quân, lại mặt dày mặt dạn cười nói: “Cũng không phải à, bữa trưa này là ta giúp đỡ Nguyệt Cầm làm đấy!”

Lời này nói ra, nếu không phải người trong nhà biết rõ thì còn tưởng rằng Triệu Nguyệt Cầm chỉ mới học nấu cơm, cần có người ở một bên chỉ bảo, ý là bữa cơm ngon này có được chủ yếu là do công lao của Dương thị.

“Được rồi, mọi người mau ăn cơm đi, đồ ăn đều muốn nguội cả rồi.” Triệu lão gia tử không có trực tiếp nhìn Dương thị, cười ha ha bảo mọi người mau động đũa, bọn nhỏ cũng đã sớm đói bụng, chỉ ngửi được mùi thơm của gạo và thịt thôi mà đầu óc choáng váng không phân biệt được Đông Nam Tây Bắc, đũa trong tay hươ lên vù vù đem thức ăn ngon về trong chén.

Triệu Tương Nghi tỉ mỉ nhai nuốt cơm trong miệng đồng thời chậm rãi cảm nhận hương vị của gạo, nòng như cảm giác được mình không phải là đang ăn cơm mà là mỹ vị nhân gian khó tìm!

Mọi người đều ăn như hổ đói hoặc sợ rằng người khác ăn so với mình còn nhanh hơn, lại sợ mình ăn ít thịt hoặc ít cơm đều có thể bị thua thiệt. Hay tỉ mỉ nhấm nháp, một chút cũng không muốn buông tha hương vị lưu lại trong miệng.

Trong lòng mọi người đều thích thú cười như hoa, thập phần cao hứng.

Triệu Tín Lương nhìn thấy cả nhà mọi người đều khôi phục lại dáng vẻ thường ngày, hẳn cuối cùng có thể đem tảng đá lớn trong lòng buông xuống, lại đau lòng nhìn hai đứa con của mình, không khỏi vì cả hai mà gấp mấy khối thịt nhỏ bỏ vào trong chén cho.

Triệu Hoảng Lâm ngẩng đầu mỉm cười đáp lại, sau lại đem mấy khối thịt nhỏ trong chén của mình bỏ vào chén của Triệu Tương Nghi, nhìn thấy cảnh như vậy, trong mắt Triệu Hữu Cẩn vừa vui mừng vừa cảm động.

“Hoảng Lâm, đợi cơm nước xong theo cha vào trong phòng, cha có chuyện muốn nói với con.” Triệu Tín Lương thừa dịp mọi người đang ăn uống náo nhiệt liền cúi đầu xuống nói nhỏ vào tai con trai mình.

=====

[1] Dìm lồng heo thả trôi sông: đây là hình phạt của các làng, xã đối với những người phụ nữ ngoại tình, người trong làng sẽ nhốt những người phụ nữ ngoại tình vào cái lồng nhốt heo và cái lồng này tuyệt đối không dễ dàng mở ra được. Người trong làng sau khi buộc xong miệng lồng lại sẽ khiêng cái lồng này ra ngoài sông thả trôi đi, cho đến khi nào người phụ nữ trong lồng chết. (J: tục lệ ngày xưa đúng là...)

[2] Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

[3] Gian đích tội danh: tội thông dâm, ngoại tình

18. Chương 18: Buông Xuống

Từ chương này trở đi, sẽ k chỉnh sửa nữa mà post lun, vì Q bận thi và J edit lun tay nên k có thời gian chỉnh, các bạn thấy chỗ nào k hợp lí thì comt cho mình để mình chỉnh nha.

—J—

Chương 18: Buông xuống

Sau khi ăn trưa xong, mùi thơm ngọt ngào của chén cơm mới ăn vẫn như cũ lưu lại giữa môi và răng Triệu Tương Nghi, nàng thỏa mãn trở về vị trí ban nãy bày ra cơm canh ngon lành kia, trên miệng lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Ở nhà, Bùi Tử Quân thường có thói quen ngủ trưa, cho nên sau khi ăn xong cơm trưa liền bị Triệu Hữu Căn an bài nghỉ ngơi tại nhà cũ, hai nhà tương đối rất gần nên Bùi Tử Quân cực kỳ cao hứng hứa với Triệu Tương Nghi rằng đợi sau khi hấn tỉnh dậy sẽ đến đây tìm nàng đi chơi, hơn nữa Triệu Tương Nghi biết hấn là một người hiền hòa lại lễ phép với người lớn trong nhà nàng, đương nhiên vui vẻ đáp ứng hấn.

Phía bên này thừa dịp người lớn trong nhà ai bận việc nấy, Triệu Tương Nghi lén lút như một con mèo chạy tới ngoài cửa đại phòng, vừa rồi ca ca bị phụ thân kêu vào nói chuyện cũng không biết hai người này nói gì với nhau nữa. Xuất phát từ lòng hiếu kì và quan tâm người thân mình nên Triệu Tương Nghi sớm có ý định nghe lén.

“Cha, ngài tìm con có chuyện gì không?” Một lát sau bên trong phòng truyền đến tiếng nói của Triệu Hoàng Lâm, xem ra chỉ mới bắt đầu nói chuyện thôi, Triệu Tương Nghi ổn định lại tâm tư của mình rồi mới tiếp tục đứng bên ngoài phòng nghe lén.

Trong phòng, Triệu Tín Lương thở dài một hơi, trầm mặc một hồi lâu mới mở miệng hỏi: “Hoàng Lâm, trong lòng con có phải là rất hận cha không có một chút bản lãnh gì đúng không?”

Tức khắc trong phòng lâm vào một mảnh trầm mặc không một tiếng động.

Triệu Tương Nghi tim muốn nhảy dựng lên, thầm kêu không tốt, vì cái gì mà cha lại có ý nghĩ như vậy, hơn nữa đại ca nàng có phải hay không thật giống như câu hỏi mà phụ thân Triệu Tín Lương hỏi, tận trong đáy lòng mơ hồ oán giận đối với phụ thân?

“Không thể nào, cha sao lại hỏi như vậy?” Thật lâu sau, Triệu Hoàng Lâm mới mở miệng trả lời, Triệu Tương Nghi có thể cảm giác được rằng Triệu Tín Lương sau khi nghe được câu nói đó mới thoải mái thở ra một ngụm khí lớn.

“Từ ngày mẹ con rời đi, là cha không có hảo hảo chăm sóc con và Tương Nghi, đến hôm nay cha mới phát hiện rằng tính tình con so với lúc xưa biến đổi rất nhiều.” Triệu Tín Lương tình ý sâu xa nói, vì Triệu Hoàng Lâm trước kia giống như một cái hũ nút [1], có buồn cũng không lên tiếng.

“Cho dù như thế nào đi nữa, thì mẹ con là mẹ con, con là con, con không thể chỉ vì chuyện nàng ta đã làm mà hành hạ chính mình! Từ trước đến nay, ai cũng biết con luôn tư văn hữu lễ, nhưng hôm nay Bùi thiếu gia lịch sự mà đối đãi với con, con vì sao lại đưa mặt lạnh nhạt đối đáp với người khác như vậy? Cái này chẳng giống con ngày thường chút nào...”

“Nàng không còn là mẹ con, con không có mẹ.” Triệu Hoàng Lâm bỗng nhiên lạnh giọng cắt đứt lời nói của Triệu Tín Lương, “Cha, ngài yên tâm đi, sau này con sẽ chăm sóc cho ngài cũng sẽ không hành hạ bản thân mình nữa. Con còn muốn vì chính mình mà mưu cầu công danh, chờ sau khi con có công danh rồi, sẽ làm nở mày nở mặt nhà chúng ta.”

“Hoàng Lâm...” Triệu Tín Lương khuôn mặt có chút xúc động, giọng khe khẽ run nói. “Cha có lỗi với các con!”

Nghe đến đó, chớp mũi Triệu Tương Nghi vô cùng chua xót, mấy ngày qua nàng luôn bị vây trong cảm giác cảm động này hoặc trong bầu không khí lạnh lẽo đầy áp lực của người trong nhà, chỉ cần hơi không có tinh thần một chút cũng có thể rơi nước mắt.

Cố gắng hít hít cái mũi, ấn nhẫn lên không cho nước mắt rơi ra, bàn tay nhỏ nắm chặt lại thành nắm.

Trong phòng lại có giọng nói tiếp tục truyền đến: “Cha, kỳ thật trong lòng con không có ý tưởng gì khác, sở dĩ không muốn thấy thiếu gia kia là vì...” Triệu Hoảng Lâm dừng một chút, cuối cùng mới nói ra thành tiếng, “Từ ngày người đàn bà kia bỏ nhà trốn đi, trong lòng con đặc biệt chán ghét người giàu có, thế cho nên...Thấy tiểu muội bị Bùi Tử Quân thu hút, chợt sinh lòng sợ hãi, con sợ sẽ có một ngày tiểu muội trưởng thành sẽ bị những người đó hấp dẫn, sẽ nối theo gót người đàn bà kia.”

Hắn mở miệng một tiếng “Người đàn bà kia”, mà không có gọi Lã thị là “Mẫu thân”.

Triệu Tương Nghi nghe xong, trong lòng hảo một trận cảm khái, hóa ra đây là lí do tại sao Triệu Hoảng Lâm không muốn nhìn thấy Bùi Tử Quân à, chính là sợ nàng sẽ nối theo gót Lã thị, cũng bởi vì chuyện của Lã thị mà cảm hận những kẻ giàu có....

Cổ họng như bị nghẹn lại, mũi lại tràn vào một cỗ chua sót bất lực, nước mắt chảy ra.

Đứa ngốc, đồ dần, đồ ngốc, hắn là người có học thức chỉ là không có tiền của mà thôi, lại muốn ‘Bất năng nhất can tử dĩ tử nhất bang nhân’ [2] à! Cũng không phải tất cả những người giàu có xuất thân đều giống như Niên Thế Hữu, hơn nữa nàng sao có thể bắt chước theo Lã thị không có kiến thức kia làm cái loại chuyện bỉ ổi như thế...Hắn là đang lo lắng cái quái gì à.

Hơn nữa, nàng mới có bao nhiêu tuổi mà hắn lại lo xa như vậy.

“Hoảng Lâm à.” Giọng nói của Triệu Tín Lương lần thứ hai vang lên, “Cha tuy rằng không đọc qua sách vở, chữ to cũng chẳng biết nhiều, nhưng mà cha biết đạo lý ” Bất năng nhất can tử dĩ tử nhất bang nhân”... Bọn họ là bọn họ, nhưng cũng không thể nói tất cả những người giàu có trên đời này không có ai tốt cả ... Con xem vị Bùi thiếu gia kia đi, chỉ là một hài tử mới sáu tuổi lại đối với mọi người đều khách khách khí khí, lại có thể cùng với chúng ta ở cái nơi thâm sâu cùng cốc này mà cùng ăn cùng ngủ, không có chút gì giống như những hài tử của mấy nhà giàu có khác, đây là một đứa trẻ đoan chính hiền hòa. Con sao lại nhần tâm đối đãi với khách trong nhà như vậy?”

“Hơn nữa, Tương Nghi nhà chúng ta chỉ mới có ba tuổi, con bé là muốn đi đâu, con bé là đứa hiểu chuyện như thế sao có thể là cái loại người đó, con cứ yên tâm đi à?” Triệu Tín Lương sau khi nghe chính nhi tử giải thích xong, cả người liền khẩn trương sợ con trai vì chuyện của Lã thị mà bề cong tính tình của chính mình.

“Cha, con biết sai rồi, lát nữa con sẽ đến chỗ vị thiếu gia kia nhận lỗi.” Giọng nói của Triệu Hoảng Lâm so với lúc này có vài phần ấm hơn, Triệu Tín Lương nghe xong cũng yên tâm.

Ngoài phòng Triệu Tương Nghi nghe xong, mày cũng nhíu lại, nghĩ thầm chỉ vì chuyện của Lã thị mà đã gây ra tổn thương sâu sắc như thế với Triệu Hoảng Lâm, ngay cả quan niệm trong lòng hắn cũng bóp méo.

Hơn nữa, hắn cư nhiên còn che dấu sâu như vậy, mọi người thường xuyên cùng hắn ở chung một chỗ cũng không phát giác được tâm tư của hắn...

Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, bản thân đại ca nàng cũng sẽ bị hủy, nàng nên tiếp tục nghĩ ra phương pháp tốt để đem sự lo lắng trong lòng hắn dần tiêu biến, một lần nữa trở lại thành con người tư văn hữu lễ như trước kia, ai nhìn thấy cũng có thể hôn nhẹ đại ca.

==== ===== Lời tác giả=====

Thấy ở trong phần bình luận sách có người bình luận rằng nữ chủ là một người vô dụng, không biết mắng chửi người gì hết, ta xin có lời giải thích

Đây là do ta sơ ý, là ta không viết rõ ràng tính tình kiếp trước của nàng ấy.

Nàng ấy hai mươi hai tuổi, sinh hoạt tại thành thị, tốt nghiệp đại học sau gặp thiên tai xuyên qua tới này thời không này, có thể nói kiếp trước của nàng ấy rất là tốt, vẫn chưa bao giờ gặp phiền toái gì hết nên dưỡng thành tính cách ôn hòa.

Kiếp này thành một nữ hài tử ba tuổi, Kẹo Vitamin C nghĩ như vậy, tuy rằng nàng ấy có linh hồn của một người hai mươi tuổi nhưng có thể nói thỉnh thoảng thoáng sẽ số tuổi hiện tại ảnh hưởng, ta không hy vọng rằng nữ chủ sẽ gặp khó khăn hay tình cảnh thực tế phức tạp gì mà há miệng mắng chửi người. (yếu ớt nói một câu, mắng chửi người cũng không đại biểu người này hữu dụng hoặc lấy lợi hại đi?)

Ngoài ra, ta không cho rằng nữ chủ của ta là một người vô dụng, người vô dụng sẽ không ở trước mặt đám tiểu tử hư mà lấy đá đánh người, dùng biện pháp này để bảo vệ ca ca mình. Người vô dụng sẽ không bao giờ tìm cách kiếm nhiều tiền, mang ầm áp đến cho nhà của mình (tuy rằng trước mắt chưa thực hiện được ~)

Ta có thể cam đoan rằng nàng ấy không phải là người dễ cho người khác khi dễ mình.

====

[1] Hủ nút: người bí ẩn, khó hiểu

[2] Nghĩa là ‘ Dùng gậy tre đánh một lần chết cả một đám người’, chưa hiểu ý của câu này lắm, ai biết comt cho mình ý câu này muốn nói gì nha

19. Chương 19: Lúc Nhỏ Đã Thu Hút

Sau khi Bùi Tử Quân ngủ trưa tỉnh lại, Triệu Hữu Căn nói là muốn đưa hắn trở về nhà, kết quả là hắn từ chối ý định của Triệu Hữu Căn, luôn miệng nói ở nơi này hắn còn chưa chơi đủ.

Triệu Hữu Căn cũng rất kinh ngạc, vốn tưởng rằng vị thiếu gia sống sung sướng này không quen nán lại vùng nông thôn, nhưng không ngờ hắn cứ nhiên còn muốn ở đây chơi cho đã.

Phương thị luôn thương yêu hài tử, nên cực kỳ yêu thích đứa trẻ Bùi Tử Quân này, kéo hắn lại gần bên hảo nói chuyện một lúc, thấy hắn hiền lành lại không giống như những vị thiếu gia có tính nóng nảy khác, không khỏi hướng hắn thân thiết vài phần: “Ồi chao mau nhìn à, ta thật sự rất ngạc nhiên, ta cũng không biết hài tử nhà giàu lại có tính tình tốt như thế.”

Một đám tiểu hài tử ở trong phòng chơi hơn nửa ngày, cuối cùng vẫn là tiểu tử Triệu Hoàng Nhân không chịu được buồn chán nên đề nghị dùng ná đi bắt chim.

Bùi Tử Quân từ nhỏ được nuôi trong thâm trạch đại viện [1], bên người lúc nào cũng có những món đồ chơi nhỏ đất tiền và xa hoa để chơi, nên hắn chưa bao giờ biết đến một vật gọi là ná, đó là lí do tại sao khi nghe Triệu Hoàng Nhân nhắc tới, hai tròng mắt đen lấy mở to, lộ ra dáng dấp của một cục cưng tò mò đáng yêu.

Nếu đây là ngày thường Triệu Hoàng Nhân có đề nghị đi ra ngoài chơi đùa đi chẳng nữa thì hắn phải đi nói với Phương thị, bởi vì tiểu tử đó yêu thích cầm ná bắn vào trong sân nhà người ta, làm mấy con gà con chó đều sợ đến mức chạy tán loạn cả lên, gây ra náo loạn [2]. Vì thế, Phương thị thường tiếp không ít cha mẹ chạy đến nhà mắng vốn, cũng bị bọn họ nhắc nhở rằng nên chú ý chăm tiểu hài tử nhà mình đừng để nó đi nghịch phá làng xóm nữa.

Phát hiện thấy bộ dáng Bùi Tử Quân tò mò chờ mong, Phương thị cũng không nhẫn tâm làm hắn mất hứng, liền gọi Triệu Hoàng Lâm đến dặn dò: “Hoàng Lâm, con là ca ca, là đứa hiểu chuyện nhất, nhớ trông bọn đệ đệ và muội muội con cho kỹ, nhất là Hoàng Nhân đừng để nó lấy đá ném vào đám gà, vịt trong sân nhà người khác, cũng đừng để cho người khi dễ Bùi thiếu gia, biết không?” Phương thị nói xong, ngược lại nghĩ đến lão Từ và Nguyên Thư đều đi theo Bùi Tử Quân, hắn là sẽ không có chuyện gì xảy ra đi.

Cứ như vậy, một đám tiểu hài tử kêu to gọi lớn bước khỏi nhà, cùng nhau chạy đến bãi đất trống trong thôn.

Bây giờ đã là cuối thu, Triệu gia thôn nằm ở vùng Đông Nam, phần lớn những con chim đều di cư về phía Tây Nam để ngủ đông, hiện giờ mấy con chim còn ở lại không nhiều, chỉ có chim Yến, chim tước là liú lo hót.

Bùi Tử Quân bên người chỉ dẫn theo gia đình Nguyên Thư, còn quản gia lão Từ sống chết muốn theo cùng lại bị hắn nhất quyết cự tuyệt, nói là ông đi theo sẽ khiến cho mọi người mất tự nhiên.

Ở giữa một đám con nít chỉ có Triệu Hoàng Nhân và Bùi Tử Quân là trên tay cầm một cây ná làm bằng gỗ, cây ná kia của Triệu Hoàng Nhân chính là do triệu lão gia tử làm cho, mà cái nằm trong tay Bùi Tử Quân là do Triệu Hoàng Lâm sang Tề gia bên cạnh mượn lão đại Tề Sâm.

Triệu Tương Nghi híp mắt lại, ngay lúc này hai người (Hoàng Lâm và Tử Quân) đều hòa thuận với nhau không có một tia thuốc súng, tảng đá trong lòng nàng rốt cuộc cũng có thể buông xuống rồi.

Vừa rồi, chính mắt nàng nhìn thấy đại ca nàng xem Bùi Tử Quân là bạn tốt mà cười với hắn, riêng việc đi mượn cho Bùi Tử Quân cái ná để đùa giỡn, khiến cho Bùi Tử Quân cảm giác như mình mới gặp quỷ mà ngây ngốc đứng tại chỗ, cầm cái ná kia cười đến toét toét, một bộ dáng không thể tin được, khỏi phải nói đến khôi hài làm sao à.

“Này, ở đây không có chim! Chúng ta qua bên kia đi!” Triệu Hoàng Nhân chỉ một ngón tay về mấy cái cây cành lá xung xuê hết cỡ hô to, sau đó lại là người đầu tiên chạy vội về phía bên kia!

Triệu Tương Nghi vừa thấy, nghĩ đây là một cơ hội tốt để giúp đỡ tính cách trước kia của đại ca quay về, tức thì nắm lấy tay áo của Triệu Hoàng Lâm hét lên: “Ca ca, Tương Nghi cũng muốn có một con chim tước để chơi đùa một chút!” Thời khắc này nhất định phải làm cho hắn chơi đùa cùng với bọn hài tử, thay đổi thành ánh mặt trời.

Không ngờ tới, Triệu Hoàng Lâm vừa định mở miệng nhận lời lại nghe Bùi Tử Quân đang húng khởi: “Không thành vấn đề! Một hồi huynh lấy cái ná này, bắn rót hai con chim tước xuống tặng cho muội chơi!”

Triệu Tương Nghi nghiêng đầu vừa lúc nhìn thoáng qua bộ dáng tự tin của Bùi Tử Quân, cùng với tên gia đình Nguyên Thư lộ ra vẻ mặt sùng bái nhìn tiểu thiếu gia mình, khóe miệng hơi hơi rút rút lại.

Bất quá Triệu Hoàng Lâm lại không giống như buổi sáng mà cùng Bùi Tử Quân phân cao thấp, ngược lại chỉ mỉm cười ôm lấy Triệu Tương Nghi đi đến: “Chúng ta đi nào, tiểu muội muốn có chim tước để chơi, chúng ta nhân tiện sẽ bắt cho muội vài con chim tước!”

Lúc này, Triệu Hoàng Nhân đã chạy tới chỗ mấy cái cây đu ở gần đó, nhìn chăm chú vào một con chim sau đó kéo cái ná ra, tùy thời đều có thể đem hòn đá nhỏ trên ná bắn ra.

Bùi Tử Quân cũng không cam chịu rút lại phía sau, kéo tên gia đình Nguyên Thư dọc đường chạy như điên lại đây, nhìn theo bộ dạng của Triệu Hoàng Nhân, bắt chước giờ ná lên, cũng nhắm ngay con chim tước mà Triệu Hoàng Nhân đang nhắm.

Mới vừa rồi trên đường đi đến đây, Triệu Hoàng Lâm đã dạy cho Bùi Tử Quân cách cầm ná để bắn, nếu hắn dùng cái cách kia để bắn thì mọi thứ đều sẽ như ý muốn của hắn.

Đi cùng còn có nhi nữ của Dương thị đồng thời là tỷ tỷ của Triệu Hoàng Nhân, Triệu Tương Liên. Nữ hài mới bảy tuổi kia nhìn thấy bộ dáng cầm ná của Bùi Tử Quân, cao hứng vô cùng liền đứng ở một bên vỗ tay cổ vũ.

Triệu Hoàng Lâm ôm tiểu muội của mình đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn thấy hai hài tử ở đằng trước đều một mang bộ dạng tràn đầy tự tin, không khỏi cười hỏi tiểu muội: “Muội nói xem, hai người bọn hắn, ai mới là người đem con chim tước bắn rơi xuống?”

Triệu Tương Nghi nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ một lát, sau đó lắc đầu khanh khách nói: “Không có ai bắn rơi xuống hết, ha ha!”

Triệu Hoàng Lâm trong lòng vui vẻ, sủng nịch nheo cái mũi của Triệu Tương Nghi: “Tốt lắm, chờ bọn hắn sau khi bắn xong, xem ca ca đây.”

Bữa trưa mùa thu, ánh sáng mặt trời chiếu xuống đặc biệt ấm người, những tia nắng lau động soi xuống trên mặt mỗi người. Triệu Hoàng Nhân bên này đã sớm không thể chờ đợi thêm nên buông lỏng tay ra, hòn đá nhỏ giống như một cơn gió vù vù bay lên cây đu đồng thời cũng hù dọa không ít chim nhỏ. Cùng lúc đó, hòn đá nhỏ trong tay của Bùi Tử Quân cũng bắn ra, bắn trúng một cành cây thô to lớn, giống với Triệu Hoàng Nhân đều là bắn không trúng.

“Người thiệt là! Bắn con chim khác không được sao, như thế nào lại bắn chỗ ta vừa mới bắn, giờ thì hay rồi, chim nhỏ đã bay đi hết!” Triệu Hoàng Nhân thấy mình không bắn trúng, nhất thời có chút tức giận liền

đem cơn tức ấy đổ lên người Bùi Tử Quân.

Bùi Tử Quân thì đứng ở tại chỗ há miệng cười toe toét, lộ ra một bộ dáng xấu hổ.

Triệu Tương Nghi không nhìn nổi nữa, hần là đường ca của nàng nhưng ở chỗ này tính tình không tốt lắm, bình thường ở nhà hoặc đối với Bùi Tử Quân nhả nhặn khách khí hần đều ưa thích nổi giận ăn vạ, chờ đến khi ra ngoài rồi, tình cờ gặp đám người hồng hách như Triệu Đại Lực đều là sợ hãi, rụt rè không dám lên tiếng, chính là điển hình mềm nắn rắn buông [3].

“Huynh ấy không bắn trúng chỗ đó thì huynh cũng có bắn trúng được đâu!” Triệu Tương nghi chỉ tay vào Triệu Hoàng Nhân, nướng lông mày lên lớn tiếng nói.

Triệu Hoàng Lâm vỗ vỗ lưng Triệu Tương Nghi rồi bước chân đi đi đến, vừa định nói với Triệu Hoàng Nhân mấy câu, dãn dò hần một chút thì đã thấy tỷ tỷ của Triệu Hoàng Nhân là Triệu Tương Liên chống nạnh tay lên, bước đến trước mặt đệ đệ mình tức giận nói: “Đệ không có việc gì làm, lại đi mắng chửi Bùi thiếu gia để làm chi! Bình thường đệ có bắn trúng con chim nhỏ nào đâu, hôm nay đệ đúng là ngang ngược!” Lại quay sang Bùi Tử Quân lộ ra vẻ mặt tươi cười, “Đệ đệ của ta chính là như vậy, thiếu gia đừng có tính toán với hần làm gì.”

“Không có việc gì đâu, ta là lần đầu tiên chơi trò này, cũng không hiểu cái gì cả.” Bùi Tử Quân quơ quơ cái nã trong tay, Triệu Tương Liên ngọt ngào cười.

Triệu Tương Nghi nhìn thấy điệu bộ của Triệu Tương Liên không giống như thường ngày, cả người nổi da gà cả lên, nàng ta là bị làm sao vậy? Nói chuyện lại uốn éo, còn giúp người ngoài mắng đệ đệ mình nữa?

Bất quá mọi người đều không có để ý, lại nghe Triệu Hoàng Lâm đứng ra nói: “Được rồi, đều là chuyện nhỏ, mọi người ta đây, ta nhất định có thể bắt được chim nhỏ.”

Mọi người vừa nghe xong, đều là đem chuyện vừa rồi đem bỏ sau đầu, tập trung tinh thần nhìn về phía Triệu Hoàng Lâm bên này, muốn biết hần có cái biện pháp gì.

Chỉ thấy Triệu Hoàng Lâm đem tiểu muội ở trong lòng nhẹ nhàng đặt xuống đất, dặn nàng đứng ngay ngắn, sau đó một mình đi vào nhà lá cách đó không xa, không bao lâu từ trong nhà lá cầm ra một sợi dây thừng và một cái gầu xúc trở lại.

Nhà lá kia là do các thôn dân trong thôn dựng lên để khi làm việc xong có thể đến nghỉ ngơi, dây thừng và cái gầu xúc cũng là tùy ý đặt ở trong đợi lúc nào dùng thì lấy ra.

Phía này Triệu Hoàng Lâm tùy tiện tìm một cây gậy nhỏ bằng ngón cái trên mặt đất.

dùng nó đem cái gầu xúc nửa chống trên mặt đất, trên đầu cây gậy nhỏ cột sợi dây thừng vào, sau đó trên mặt đất rải mấy hạt thóc vừa mới rồi tìm được trong nhà tranh, làm xong hết các bước, hần mới quay sang đám tiểu hài tử bên kia cười tươi, rồi kéo dây thừng sang một bên bên, lui về phía sau vài bước mới ngồi xổm xuống chờ đợi.

Triệu Tương Nghi cuối cùng đã hiểu Triệu Hoàng Lâm muốn làm gì, cái gầu xúc kia dùng cây gậy nửa chống lên, phần đầu của cái gầu treo lơ lửng giữa không trung, phía dưới đặt không ít hạt thóc, cứ như thế này sẽ có không ít chim nhỏ bay xuống mổ thóc mà Triệu Hoàng Lâm gặp cơ hội sẽ kéo sợi dây thừng một cái thật mạnh, khi đó dây thừng trên cây gậy nhỏ sẽ kéo cây gậy ra làm cho cái gầu xúc rơi xuống, đầu gầu xúc sẽ vây chim nhỏ ăn thóc trong đó.

Phương pháp bắt chim nhỏ này ở hiện đại chưa tính gì là mới lạ nhưng ở một thôn trang nhỏ bé hẻo lánh này, ở giữa những hài tử thiếu hụt tri thức về khoa học – kỹ thuật, văn hóa cổ đại thì cách này được xem là khéo léo mới lạ.

Ngay tại thời điểm mọi người chưa biết Triệu Hoàng Lâm đang làm gì thì đã có hai con chim nhỏ sà xuống mổ thóc, chúng nó chiêm chiếp kêu gọi lẫn nhau mà không biết được nguy hiểm đang tồn tại gần bên.

“Tuyệt, chim nhỏ!” Triệu Hoàng Nhân vẻ mặt hưng phấn, đang muốn sử dụng sở trường bắn diều của mình! Lại bị Triệu Hoàng Lâm làm một cái động tác tay ngăn lại.

Chim nhỏ vẫn như trước ở một bên vui mỗ thốc, Triệu Hoàng Lâm ngồi xổm cách đó không xa tinh tế chờ đợi, đợi chúng nó hoàn toàn thả lỏng cảnh giác mới bắt đầu bắt đầu ăn bữa tiệc ngon lành trước mặt, bỗng nhiên Triệu Hoàng Lâm kéo mạnh dây thừng trong tay, dùng sức kéo về phía sau, cây gậy nhỏ được rút ra, cái gầu xúc không được chống đỡ “Phanh” một tiếng ngã xuống!

Trong đó có một con chim tước đứng cạnh bên cái gầu xúc nhanh nhạy tránh được một kiếp nạn, nhưng một con khác hí hửng ăn thốc nên trúng vào bẫy của Triệu Hoàng Lâm.

Triệu Tương Nghi mỉm cười, thân mình cử động chạy đến chỗ Triệu Hoàng Lâm đang đứng, trên miệng liền thoảng nói: “Ca ca giỏi quá! Ca ca giỏi quá!”

Lúc này Triệu Hoàng Lâm bước đến đưa tay bắt con chim tước kia, đem dây thừng nhỏ lấy ra dùng để trói móng vuốt của con chim tước, cứ như thế chỉ cần nắm chặt dây thừng nhỏ trong tay có thể khống chế được con chim tước rồi.

Hài tử nông thôn bình thường không có gì chơi cả, nên thường đi ra ngoài bắt một con chim nhỏ hay côn trùng làm đồ chơi.

“Tiểu muội, cho muội đây, còn không muốn sao?”

Triệu Tương Nghi cười hì hì nắm sợi dây thừng nhỏ mà Triệu Hoàng Lâm đưa cho, con chim tước bị bắt kia chỉ lú lú kêu loạn lên, đập cánh muốn thoát.

“Thật lợi hại!” Phía sau truyền đến giọng nói thán phục của Bùi Tử Quân, Triệu Hoàng Lâm nghe tiếng nói nên nhìn sang, chỉ khiêm tốn cười.

Triệu Tương Nghi thích thú nhìn thấy đại ca mình, thầm mong huynh ấy mỗi ngày đều vui vẻ hoạt bát một chút, cứ như thế sẽ dương ra tính tình lạc quan như ánh mặt trời, trưởng thành rồi sẽ gặp được nhân duyên tốt đấy.

Àn, người làm muội muội như nàng nên hảo hảo giám sát đại ca mình, để người khác bị dương quang tạo nhả của ca ca nàng thu hút.

=====

[1] Thâm trạch đại viện: nhà cao cửa rộng

[2] Nguyên văn gà bay chó chạy

[3] Mềm nắn rắn buông: sợ hãi kẻ mạnh

20. Chương 20: Đãi Ngộ Khác Nhau

Triệu Hoàng Lâm thấy chỉ cần một con chim tước nhỏ có thể khiến tiểu muội của mình vui như vậy, trong lòng càng có thêm động lực, thầm nghĩ bắt thêm vài con chim tước cho nàng đùa giỡn chơi, chẳng qua là không khéo, lúc này bắt được dễ dàng như thế nhưng lúc sau chẳng biết sao không bắt được, cũng chẳng thấy có con chim nhỏ nào xuống mỗ thốc cả, đợi một lúc lâu cũng không bắt được con chim nhỏ nào hết.

Cả đám tiểu hài tử nhất thời mất hứng thú, Triệu Tương Liên liền đề nghị chơi đá cầu, rồi lại thuận tay móc trong túi quần ra một trái cầu từ trong nhà mang theo.

Triệu Hoàng Nhân quệt mồm mở to mắt nói chơi đá cầu là trò chơi của nữ hài, cũng không chịu phối hợp mà kéo Bùi Tử Quân ra ngoài bờ sông chơi nói là lấy bùn để nhào nặn thành tượng đất nhỏ.

Bùi Tử Quân càng nghe càng thấy hấp dẫn, liền vui vẻ đáp ứng, bất quá Triệu Tương Liên lúc này lại không có tức giận như dự kiến, trái lại mỉm cười phụ họa nói: “Chơi nặn tượng đất cũng vui, so với chơi đá cầu còn vui hơn nhiều!”

Khóe miệng Triệu Tương Nghi rút lại, lúc này mới để ý đến hành động của Triệu Tương Liên hôm nay thật khác thường.

Triệu Tương Liên trước kia cùng mấy tiểu cô nương trong thôn thường cùng đùa giỡn, chơi đùa với nhau cũng không có nói chuyện hào phóng như thế này, phàm là những ai không tuân theo quy tắc hoặc cách chơi nàng ta đưa ra, thì nàng ta lập tức mắng chửi người hoặc cũng không thèm chơi. Có rất ít trò chơi nàng ta thối lui không chơi thì hoàn hảo nhưng có nhiều trò chơi thiếu người chơi thì không chơi được. Mọi người đều nói hết lời mời nàng ta cùng chơi, nàng ta đều bất động.

Làm sao hôm nay nàng ta lại hào phóng và hiểu chuyện như thế?

Hơn nữa, còn thường bày ra bộ mặt tươi cười, bộ dạng phong độ hữu lễ, các loại biểu hiện trên mặt giống hệt vị Triệu Mỹ Hà trong thôn vừa mới nạp làm tiểu thiếp của vị đại gia giàu có trên trấn.

Triệu Mỹ Hà kia tháng trước được rước vào nhà ông chủ Tiền là chủ khách sạn Thanh Hà trên trấn làm tiểu thiếp thứ ba, ngày đó bị bán còn lau nước mắt vì khóc, nhưng tháng này trở về, trên người đều mang vàng đội bạc cười hi hi. Chắc chắn làm cho Dương thị hâm mộ muốn chết nên nàng ta mấy ngày nay thường lôi khéo Triệu Tương Liên qua nhà Triệu Mỹ Hà, hy vọng Triệu Mỹ Hà có thể cân nhắc mà qua vài năm nữa giúp đỡ Triệu Tương Liên làm tiểu thiếp của một đại gia, đến lúc đó có thể hoàn toàn ăn ngon nhậu nhẹt được rồi. (J: có ai giống bà mẹ này không trời, thương con kiểu đấy)

Triệu Tương Nghi suy nghĩ đến chuyện này thật lâu, nhưng vừa nghĩ tới Dương thị rất có thể có này ý tưởng, trong lòng liền nổi lên một trận ác hàn, nàng cảm thấy thật may mắn khi không từ trong bụng nàng ta chui ra.

“Tiểu muội, chúng ta đi.” Triệu Hoằng Lâm vỗ nhẹ bả vai Triệu Tương Nghi ý bảo nàng đuổi theo.

Triệu Tương Nghi hoàn hồn lại, nhìn cái mặt cười đầy xu nịnh của Triệu Tương Liên, trong lòng không khỏi buồn bực, đây đúng là đối với người cùng giới và khác giới đãi ngộ khác nhau chứ sao.

Trên đường đi nàng thừa dịp mọi người không để ý đến, lén lút thả con chim tước trong tay bay đi, đối với côn trùng hay chim nàng đều không có hứng thú, cũng chẳng muốn tra tấn hay giết sinh vật nhỏ này nên nàng thả thả nó đi còn hơn.

Đợi mọi người để ý đến, nàng liền giả vờ ngây ngốc nói là chính mình không giữ chặt.

Cả đám tiểu hài tử chạy vù đến bên bờ sông, nước sông vẫn lạnh lẽo giống như băng, nhưng bùn đất vẫn như cũ mịn màng vô cùng, mọi tiểu hài tử trong Triệu gia thôn đều rất yêu thích trò chơi nặn tượng đất, bình thường mọi người không có gì làm, thường ra bờ sông dùng bùn đất ở đó làm thật nhiều tượng đất có hình dạng khác nhau, có tượng đất nhỏ là động vật chẳng hạn, đủ kiểu dáng, còn có tiểu hài tử cầm tượng đất trong tay tỷ thí xem ai nặn đẹp hơn.

“Ồi chào, Tương Nghi người tránh ra một chút!” Triệu Tương Liên bỗng nhiên ngồi xổm xuống, một phen đẩy Triệu Tương Nghi ra, Triệu Tương Nghi ngồi không vững, suýt nữa là ngã sấp xuống vũng bùn, cũng may Bùi Tử Quân tay mát lạnh đỡ nàng!

“Tương Liên người làm gì vậy!” Triệu Hoằng Lâm bước một bước dài xông lên ôm lấy tiểu muội mình, cảm tức nhìn Triệu Tương Liên suýt nữa làm nàng bị ngã.

Triệu Tương Liên vốn muốn phát hỏa với Triệu Hoằng Lâm nhưng thoáng nhìn thấy Bùi Tử Quân đang đứng bên cạnh, không khỏi mím chặt môi, đổi thành vẻ mặt mỉm cười nói: “Muội thấy bùn bên chỗ Bùi thiếu gia còn ướt nên dễ nặn nên mới đến đây ngồi xổm xuống, muội cũng không phải là cố ý à.” Sau đó còn nhìn Triệu Tương Nghi cười ôn nhu, “Tương Nghi à, thật xin lỗi muội, tỷ tỷ không cố ý làm muội bị ngã đâu.”

Khóe miệng Triệu Tương Nghi rút lại, Triệu Tương Liên này có uống lộn thuốc không vậy!

Vừa rồi nàng cũng không phải cố ý ngồi xổm bên người Bùi Tử Quân, ngược lại là nàng ngồi xuống trước chuẩn bị nặn tượng, bên kia Bùi Tử Quân cực kỳ hứng thú chạy tới ngồi xổm bên cạnh nàng giúp vui.

Mặc kệ như thế nào đi nữa thì việc Triệu Tương Liên thiếu chút nữa hại Triệu Tương Nghi bị ngã cũng là sự thật, hơn nữa Triệu Hoằng Lâm ngày thường chẳng ưa gì hai vợ chồng Dương thị, cũng không thân thiết

mấy với hai tỷ đệ Triệu Tương Liên, bên này Triệu Hoàng Lâm thấy nàng ta hành động như thế thực sự chọc giận hẳn.

“Ca ca, chúng ta nhanh chóng nặn tượng đi, nếu không sẽ làm chậm hơn bọn họ đấy”.

Triệu Tương Nghi không hy vọng vì một chút việc nhỏ này mà đại ca nàng sẽ đem dương quang khí chất mới tích lũy được kia toàn bộ bị hủy hết, liền đưa tay chỉ vào hai người Bùi Tử Quân và Nguyên Thư, hai người kia vốn ở nội thành đến đây cũng chưa bao giờ chơi trò nặn nên cảm thấy rất mới mẻ, cả hai đều ngồi xổm trên mặt đất hăng say nhào nặn.

Triệu Hoàng Lâm cả người cũng thả lỏng ra, đem Triệu Tương Nghi đặt xuống đất rồi dặn dò nàng: “Vây thì muội phải ngồi cách xa Liên tỷ tỷ ra, lúc nào cũng có thể nhào vào lòng ca ca. Không được ở bên cạnh bờ sông mà đùa giỡn, ngộ nhỡ ngã xuống sông thì phải làm sao?”

“Hảo!” Triệu Tương Nghi lớn tiếng đáp lời.

Triệu Tương Liên ở một bên vểnh cái miệng lên liếc nhìn hai huynh muội một cái, miệng thì lẩm bẩm không biết nói cái gì, chẳng qua cái vẻ mặt của nàng ta bây giờ cùng mẫu thân Dương thị đúng thật là giống nhau.

Rất nhanh, Bùi Tử Quân đã nặn xong một cái tượng đất nhỏ, Triệu Tương Liên nhanh chóng thừa dịp hẳn đang bày ra thành phẩm của mình, liền đem hoa nhỏ mà nàng ta đã sớm nặn thật tốt gisr lên: “Bùi thiếu gia, xem của ta này! Thiếu gia xem ta nặn đóa hoa có đẹp không!”

Bùi Tử Quân cũng ý thức được Triệu Tương Liên đối với hẳn nhiệt tình chờ đợi, hẳn có chút xấu hổ mà buồn bực cười cười, sau đó lại kiên nhẫn khen ngợi đóa hoa bunn không giống hoa kia: “Thật là đẹp mắt à!”

Triệu Tương Nghi trong lòng liếc mắt, xem ra Dương thị thật sự mang theo Triệu Tương Liên thường xuyên đến nhà của Triệu Mỹ Hà, cho nên Triệu Tương Liên chỉ mới bảy tuổi đã có thể hiểu được không ít đạo lý đối nhân xử thế rồi, cũng bắt đầu phân biệt địa vị cao thấp, giàu nghèo, hơn nữa còn mơ hồ có khuynh hướng ngại bản yêu phứ...

Bây giờ gặp Bùi Tử Quân từ nội thành đến đây, ngày thường đều lịch sự nho nhã, nên nàng ta mới ở trước mặt hẳn đặc biệt lấy lòng, nếu là ở trước mặt người khác như là Triệu Tương Nghi hay đệ đệ nàng ta sẽ không phải là bộ mặt mê hoặc này đâu, mà là bộ mặt hung thần ác sát đầy ích kỉ ...

Nhìn cái người này à, nhất là con gái một khi ham mê giàu có hay giả bộ đều không phân biệt được dù ở thời không hay triều đại nào khác! Kiếp trước Triệu Tương Nghi ghét nhất chính là hai loại nữ nhân này ở trước mặt người khác phái hoặc cùng phái đều bày ra vẻ mặt giả tạo, không nghĩ xuyên qua đến đây lại có thể gặp lại loại nữ nhân này ...

Trong lòng không đầu không đuôi tỉ mỉ bát quái, động tác trên tay cũng rất nhanh, chỉ trong chốc lát Triệu Tương Nghi đã dùng bunn đất nặn ra một con thỏ nhỏ.

“Ân, tiểu muội nặn đẹp lắm!” Triệu Hoàng Lâm buông tượng đất trong tay đang nắn ra, gisr lấy thành phẩm của Triệu Tương Nghi lên cho cả đám hài tử xem.

Bùi Tử Quân giương mắt nhìn xem, thấy con thỏ nhỏ được nặn kia có lỗ tai và chân nhỏ, tuy rằng không phải thập phần tỉ mỉ lắm nhưng lại phi thường giống thỏ con, một nữ oa nhi mới ba tuổi mà có thể nặn ra một tượng đất giống hệt vật sống, xem như rất giỏi rồi.

Trong bụng thầm ngẫm tán thưởng, miệng líu lo khen ngợi nói: “Nặn giống hệt như vật thật vậy, muội muội Hoàng Lâm ca thật thông minh!” Từ sau lần gặp mặt đầu tiên Bùi Tử Quân không dám gọi Triệu Tương Nghi là muội muội hoặc gọi thẳng tên hứ, chỉ dám đứng ở trước mặt người lớn gọi Triệu Tương Nghi là “Muội muội Hoàng Lâm”.

Khóe mắt Triệu Tương Nghi rút lại, trong lòng âm thầm buồn bực, thầm nói nàng sống ở hiện đại hơn hai mươi năm cư nhiên ngồi xổm xuống đất nặn bunn cùng đám tiểu hài tử này, đã vậy còn trùng hợp được khen thưởng danh hiệu xuất sắc...

“Hừ, ta không chơi nữa, ôi, ta đau bụng quá!” Triệu Tương Liên thấy mọi người đều đem toàn bộ lực chú ý lên trên người Triệu Tương Nghi, liền tức giận ném tượng đất trong tay xuống, hừ hừ một tiếng, thấy Bùi Tử Quân ở bên cạnh nàng nhìn, nháy mắt vội ôm chặt bụng mình kêu đau.

Người khác có thể không nhìn ra cái gì mờ ám nhưng Triệu Tương Nghi luôn âm thầm quan sát nàng ta nên trong lòng biết rõ, nàng ta không phải là bị đau bụng nha!

Triệu Hoảng Nhân ngồi xổm bên cạnh tỷ tỷ hần, thấy Triệu Tương Liên mở miệng một tiếng liền kêu “Đau”, cũng không thèm để ý, chỉ cúi đầu hít lấy nước mũi, hết sức chuyên chú nặn bùn trong tay.

Triệu Hoảng Lâm cũng cho là thật, mặc dù không thích Triệu Tương Liên nhưng lại ngại lời dẫn dò trước khi ra khỏi nhà của Phương thị, cho nên gấp gáp chạy tới hỏi thăm rốt cuộc là làm sao.

Triệu Tương Liên thấy người chạy tới an ủi mình không phải là Bùi Tử Quân mà là Triệu Hoảng Lâm, chính là tức giận dậm chân một cái đứng lên: “Không đau!” Dừng một hồi lại hét lên, “Ai nha chúng ta trở về thôi! Hôm nay đừng chơi nữa mà nhanh chóng trở về, nếu không trở về nãi nãi sẽ đi tìm chúng ta!”

Triệu Tương Nghi trong lòng thầm chế nhạo Triệu Tương Liên, thầm nói dù sao nàng chỉ mới ba tuổi, nếu có nói cái gì đó thì mọi người cũng không có nghĩ sâu xa đi, liền nãi thanh nãi khí chỉ vào hai người Bùi Tử Quân và Nguyên Thư: “Tương Liên tỷ, Bùi thiếu gia còn giống như chơi chưa đã, không phải lúc này tỷ bồi huynh ấy chơi một lát sao?”

Vừa dứt lời, Triệu Hoảng Lâm tinh tế nghiền ngẫm một hồi, cũng giật mình phát hiện ra hành vi khác thường của Triệu Tương Liên hôm nay, nhưng những lời này phát ra từ miệng của tiểu muội nhà hần, Triệu Hoảng Lâm nghĩ tới nghĩ lui cũng hiểu được khả năng này không lớn, chắc là tiểu muội tùy tiện nói bậy thôi, vì lời nói không thể có ẩn ý sâu xa như thế.

Triệu Tương Liên lại không phân tích rõ được như Triệu Hoảng Lâm, trực giác nói cho nàng ta biết Triệu Tương Nghi đang cười nhạo, châm chọc nàng ta, cũng quên rằng con bé này chỉ mới ba tuổi, trực tiếp đem con bé xem là người lớn như mình mà đối xử: “Người đây là nói cái gì, mau nói rõ ràng cho ta nghe xem nào!”

Bùi Tử Quân ngồi chồm hổm trên đất đang rất hứng thú chọt đưa về mặt mù mịt không hiểu gì ngẩng đầu lên nhìn thấy Triệu Tương Liên, nhìn những người khác một cái, trong lòng buồn bực vô cùng, thầm nói lúc này không phải là mặt cười như hoa, vui vẻ lắm sao như thế nào lại cãi nhau rồi?

“Tương Liên người làm gì đó? Tương Nghi có nói gì đâu, muội ấy chơi thật vui nên chỉ tùy tiện nói có một câu, người liền nghĩ ra cái gì rồi?” Triệu Hoảng Lâm không thể để cho người khác khi dễ muội muội mình, liền một tay ôm lấy Triệu Tương Nghi một tay còn lại chỉ vào Triệu Tương Liên nói. “Người ở đây đoán mò cái gì, Tương Nghi chỉ mới có ba tuổi, có thể nghĩ ra được gì để châm chọc người? Đừng có học theo cái bộ dáng của mẹ người đi xem thường người khác.” Chung quy cảm giác được một chút người có thể nói ra câu nói có hàm ý châm chọc người.

Nghe một câu cuối cùng của Triệu Hoảng Lâm, Triệu Tương Liên có thể nghe hiểu được là đang nói ai vì thế không nói ra miệng.

Không có lường trước được việc này, Triệu Tương Liên cũng mắc kẹ, một mạch ồn ào nói hai huynh muội Triệu Hoảng Lâm khi dễ người, sau đó là bùm mặt khóc nhè dậm chân một cái rồi đi.

Khiến cho những người còn lại đang đứng nguyên tại chỗ, mắt to trừng mắt nhỏ, đầu không biết nguyên nhân nào làm cho Triệu Tương Liên tức giận.

21. Chương 21: Tâm Tư Của Dương Thị

Sau khi về đến nhà, dương thị thấy nữ nhi của mình khóc lóc trở về, nhất thời không hiểu rõ được đầu đuôi sự tình ra sao, chỉ thấy bọn người Bùi Tử Quân đang ở trong sân phơi, chính mình lại không thể khóc lóc, la lối om sòm lên, nên âm thầm đánh vào sau lưng Triệu Tương Liên, Triệu Tương Liên vốn trong lòng rất là ủy khuất đột nhiên bị mẹ đánh lại càng cảm thấy thêm khổ thân mà không có chỗ nói, chính là oa một tiếng khóc rống lên đến mức tê tâm liệt phế.

Triệu Tương Nghi ở một bên im lặng nhìn, thầm nói bộ dáng kia cùng với bộ dạng khi Dương thị khóc lóc om sòm như hát tuồng thật sự giống nhau.

Triệu Tín Lương thấy trong nhà đang có khách, có chút xấu hổ cười với Triệu Hữu Căn, lại thật có lỗi sờ đầu Bùi Tử Quân.

Mắt nhìn thấy trong nhà có việc nên muốn rời đi, Phương thị ở trong phòng nhiệt tình mời Triệu Hữu Căn và Bùi Tử Quân ở lại dùng cơm chiều, Bùi Tử Quân cũng muốn ở lại một chút nhưng bị Triệu Hữu Căn phản đối nói là sắc trời cũng mau tối, chính mình còn phải đưa Bùi Tử Quân trở về nhà, đem thăng nhóc này bình an giao vào tay Bùi lão gia, một khắc không thể dấy dưng sợ việc chậm trễ. Đây là do hấn trước khi ra khỏi nhà đã đáp ứng Bùi lão gia.

Người một nhà thấy Triệu Hữu Căn nói không phải lời khách sáo, cũng không thể giữ người được nữa, vì thế Triệu Tín Lương đại diện cho cả nhà tặng quà cho Triệu Hữu Căn và Bùi Tử Quân.

“Hôm nay ta rất cao hứng khi chơi đùa với mọi người! Lần sau gặp lại!” Bùi Tử Quân ngồi ở trên xe ngựa màu đỏ thẫm, lộ ra một cái đầu nhỏ nhìn đám người người Triệu Tương Nghi vẫy tay nhỏ nói, không bao lâu lại lộ ra cái đầu nhỏ lớn tiếng nói.”Mọi người có rảnh nhớ đến huyện Giang Ninh thăm ta nha.”

Triệu Tương Nghi đứng tại chỗ cười thầm, dựa theo tình trạng kinh tế nhà bọn họ trước mắt mà nói, đừng nói là đi lên huyện Giang Ninh chính là đi lên trấn Thanh Hà cũng rất là khó khăn.

Dọc theo đường đi phải ngồi xe trâu, cả tiền lên trấn mua đồ chẳng hạn thì nhà bọn họ cũng không kham nổi rồi, hơn nữa vào lúc này mọi người sẽ không nguyện lãng phí thời gian lên trấn đi dạo đâu, niên quan tương chí [1], còn lớn hơn công việc đang chờ làm đấy.

Nhưng Triệu lão đại cũng rất nhiệt tình vẫy tay với chiếc xe ngựa đi đằng xa kia, cũng đưa tay đặt hai bên miệng khước đại âm thanh nói: ” Bùi thiếu gia lần sau lại đến chơi à! Còn nữa Hữu Căn, đệ về nhà đừng quên cho em dâu uống được thảo ngao nước kia nghe chưa, có thể hữu hiệu đấy”.

Đến khi xe ngựa đi xa không thấy nữa, Triệu Tín Lương mới chậm rãi xoay người trở về.

Về đến cửa nhà, Triệu Tín Lương mỉm cười nhìn hai đứa con đang đứng trước cửa: “Còn ngây ngốc ở đấy làm gì, mau vào trong nhà chờ cơm cô cô làm đi, đêm nay sẽ có thịt ăn đấy!”

“Tốt quá!” Triệu Tương Nghi vù vù chạy đến phía trước ôm cha của mình, Triệu Tín Lương khom người xuống một phen bế Triệu Tương Nghi lên, thỉnh thoảng còn dùng râu của mình cọ con cái một, hai cái, chọc nằng cười phá lên.

Cũng thật lâu rồi không thấy Triệu Tín Lương cao hứng như thế, xem ra hấn dự định bắt đầu lại cuộc sống mới.

Thần thể nhỏ của Triệu Hoàng Lâm đỉnh đặc đi theo phía sau, nhìn thấy sắc trời dần tối, khước miệng hơi cong lên.

Lại thêm một ngày trôi qua chậm chạp, trong tam phòng ở phía tây, Dương thị kéo con gái mình đến bên giường mắng nhiếc: “Con đúng là đồ vô dụng mà! A!” Nói xong còn dùng móng tay của mình dìm vào ót Triệu Tương Liên, “Mẹ không phải liên tục dặn con khi ở trước mặt tiểu thiếu gia phải luôn mỉm cười sao, con không thấy Triệu Mỹ Hà đã làm như thế nào à! Lần này thì tốt rồi, con không thấy trước khi đi tiểu thiếu gia không thèm để ý đến con mà đối với hai huynh muội Triệu Hoàng Lâm lại cười hì hì! Lúc quay về đây con còn khóc nhè, nhìn xem khuôn mặt giờ tèm lem cả rồi, ta đúng thật là ngu xuẩn mới có thể trông cậy vào con để cho ta hưởng phúc, ta trông cậy vào con cái rắm ấy!”

Dương thị mắng lùm bùm to đến không dừng được, trong lòng Triệu Tương Liên càng thêm ủy khuất và cái ót bị đau, nhưng nằng vẫn là rất sợ Dương thị, không dám khóc thành tiếng.

“Cứ tiếp tục như vậy, đừng nói đến việc làm tiểu thiếp cho vị thiếu gia hay lão gia nào, con chính là có muốn làm thông phòng cũng chẳng ai muốn!” Dương thị trừng mắt lên như muốn ăn thịt người nhìn con gái mình, “Con còn không muốn giống như Mỹ Hà tỷ cả người mang vòng vàng trăm bạc, không muốn mỗi ngày đều được ăn cơm, mỗi ngày đều được người người ngưỡng mộ!”

“Con muốn hưởng thụ cuộc sống giàu sang phú quý, thì phải cố gắng học hỏi cái bản lĩnh để lấy chồng à!” Dương thị nói xong còn chưa hết giận, liền vươn tay nhéo hai lỗ tai của Triệu Tương Liên, nghe răng vụn thành 360 ơ!

Triệu Tương Liên đau đến không chịu nổi, ủy khuất chep miệng, oa oa khóc lên!

Tim Dương thị như muốn nhảy lên, nhanh chóng đưa một tay bịt chặt miệng của nữ nhi lại, tay kia liền hung hăng đánh vào phía sau lưng nàng, miệng còn liệt liệt nói: “Tao không cho mày khóc! Đừng có trông cậy vào ông nội và bà nội làm chỗ dựa cho mày à, khóc, khóc, khóc, mày chỉ biết khóc thôi à! Có bản lĩnh thì ngày mai mày dẫn con rể có tiền về nhà cho tao!” Nói xong còn thỉnh thoảng lấy quạt đánh vào tay nàng.

Khi đó, trời dần về khuya, mỗi nhà đều tắt đèn đi ngủ, mọi người trong triệu gia cũng như thế, mỗi phòng đều tắt đèn chuẩn bị ngủ, bốn phía dần tĩnh lặng duy nhất ở phía tây phòng thường truyền đến một hai tiếng, có khóc có mắng chửi.

Mấy ngày sau, bệnh của Phương thị cũng dần khỏi toàn bộ, bên trong Triệu gia rốt cuộc cũng xảy ra chuyện âm ỉ cả lên, đem bầu không khí vốn yên tĩnh khuấy động phong ba.

Sự tình bắt đầu từ Dương thị, cũng bởi vì nàng ta mà huyền não đến nỗi không dàn xếp được.

Hôm đó, thân thể Phương thị cũng chăm sóc tốt nên nhân lúc rảnh rỗi làm cho mọi người trong nhà một ít bánh gạo để ăn, ở Triệu gia mà nói thì món điểm tâm này rất là xa xỉ.

Tất cả mọi người được ăn thật vui vẻ, duy nhất hôm nay không thấy Triệu lão tam ra đồng làm việc và Dương thị đâu hết.

Đây đúng là kỳ lạ, bình thường trong nhà có món ngon gì là hai người đó sẽ chạy đến đầu tiên tranh ăn với người khác, hiện giờ trong nhà làm món bánh gạo, hai người này ở trong phòng chẳng biết làm cái quái gì, khiến mọi người đều bức mình.

Phương thị đặt bánh vào trong bát, tự mình bưng bát đến phòng cho hai người bọn họ, đi đến cửa thì nghe hai người giảm thấp giọng nói để nói chuyện, nhưng vì hai chữ “Tiểu thiếp” khiến bước chân của Phương thị dừng lại, trực giác nói cho bà biết hai người bọn họ ngoài miệng nói chuyện chắc chắn không phải chuyện gì tốt, vì thế bà dứt khoát bưng bát bánh gạo đứng ngoài cửa nghe lén.

Trong phòng nghe thấy tiếng Dương thị vui vẻ nói: “Ai ôi, ông còn chưa thấy cuộc sống bây giờ của Triệu Mỹ Hà đâu, nàng ta mỗi ngày đều mang vòng vàng trăm bạc được người người ngưỡng mộ, hiện tại chỉ đi về nhà mẹ đẻ một chuyến thôi mà đã có hai nha hoàn đi theo để sai sử đây, còn được ngồi xe ngựa rồi mang nhiều đồ tốt về đây nữa chứ vân vân, chỉ cần lấy ra một món đồ thôi là có thể cho cả nhà chúng ta mấy tháng tiêu xài?!”

“Cho nên à, nếu Tương Liên nhà chúng ta giống như Triệu Mỹ Hà lên trấn tìm một đại lão gia hay thiếu gia giàu có, đến lúc đó chỉ cần làm tiểu thiếp của người ta thôi không chừng so với Triệu Mỹ Hà kia càng có tiền đồ hơn! Lúc ấy hai người chúng ta không phải chỉ cần ngồi hưởng phúc thôi sao?” Dương thị nói đến nước miếng bay tứ tung, nàng ta không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra, lúc này nụ cười trên mặt cũng không khép lại được.

Triệu lão tam vốn là cái người không yêu thương hài tử chỉ yêu thích hưởng lạc, vừa nghe Dương thị nói như vậy, ngược lại cũng cùng ý tứ như nàng ta: “Tôi cũng muốn nói cái này, bà xem thử ra sao ha, nếu chúng ta gả khuê nữ đi còn phải cho thêm một ít của hồi môn, phần hồi môn kia nhất định sẽ không có đầy đủ được! Hơn nữa, bà xem nam hài trong thôn của chúng ta đi, nhìn thấy cũng biết là về sau không có tiền đồ gì rồi, đem nữ nhi gả cho bất kỳ một ai trong bọn họ, đừng nói là nữ nhi sẽ giúp chúng ta hưởng phúc không chừng còn muốn chúng ta giúp đỡ lại nhà bọn họ ấy!”

“Đúng vậy!” Dương thị càng nói càng hăng hái, “Cho nên ta liền nghĩ tới, Tương Liên nhà chúng ta năm nay chỉ mới bảy tuổi, chờ thêm vài năm nữa con bé sẽ trưởng thành, ông xem con bé thật may là giống tôi, thân thể của nó là hàng tốt đấy, chắc chắn chỉ cần vài vị lão gia hoặc thiếu gia trên trấn nhìn thấy thì trong lòng sẽ không bỏ được, nhất định sẽ đến nhà chúng ta cầu hôn! Đến lúc đó chúng ta chẳng cần chuẩn bị

của hồi môn gì hết, có khi còn được nhận thêm một khoản tiền lớn linh tinh nữa, buôn bán kiểu này chắc chắn là lời rồi!”

“Còn nữa, chúng ta phải mau nghĩ cách yêu cầu cha mẹ cho chúng ta ra ở riêng đi!” Ngay sau đó Dương thị lại giảm thấp giọng nói xuống, “Chính ông nghĩ lại xem, nếu trong nhà phân ra thì ba phòng sẽ phân công nhau phụng dưỡng cha mẹ, hơn nữa ông lại đứng hàng thứ ba trong nhà, tạm thời không đến phiên tam phòng chúng ta đến phụng dưỡng cha mẹ. Đến lúc Tương Liên được gả đi thì chỉ có hai người chúng ta sẽ nhận một khoản tiền lớn! Nếu nhà này lúc đó chưa phân ra ở riêng thì tiền thưởng sẽ bị cha mẹ giữ lấy, ngộ nhờ bây giờ chúng ta không ra ở riêng thì làm sao đây, không phải là uống công nuôi nhi nữ rồi sao!”

Phương thị ở ngoài cửa nghe được cả người run rẩy, tay chân lạnh như băng.

Ngay khi Dương thị đem toàn bộ những tính toán cần nhả nói ra hết, Phương thị đột nhiên cầm cái bát bánh gạo trong tay ném xuống đất, miệng quát tháo: “Hai cái đồ súc sinh các ngươi lương tâm bị chó ăn hết rồi! Lại có thể giữa ban ngày ban mặt ở trong nhà nghĩ cách bán khuê nữ!” Nói xong, liền bước đến trước cửa, nhắc chân đá văng cửa tây phòng ra.

Dương thị cũng không ngại Phương thị ở ngoài cửa nghe lén, giật mình, đảo mắt từ trên giường đứng lên, run run rẩy rẩy chỉ vào Phương thị chột dạ nói: “Mẹ, ngài sao có thể ở ngoài cửa nghe lén hai người bọn con nói chuyện chứ...”

“Ta nếu không nghe trộm thì làm sao biết hai tên súc sinh các ngươi ở trong phòng nghĩ cách bán nhi nữ mình chứ!” Phương thị tức giận đến hai mắt đỏ bừng, cùng lúc đó, Triệu Nguyệt Cầm ở trong nhà lớn còn có mấy tiểu hài tử còn lại cùng chạy đến tây phòng, nhìn xem đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy!” Triệu Nguyệt Cầm trong lòng không khỏi hoảng hốt, thân thể Phương thị mới tốt lên thôi, lúc này cả người bà đều run rẩy, mặt tái nhợt lại, có thể hay không có gì không tốt.

“Nguyệt Cầm, mau, mau chạy ra ngoài ruộng gọi cha con về!” Phương thị ngón tay phát run chỉ vào Triệu lão tam và Dương thị, “Hai cái đồ thú vật các ngươi không chịu đi làm việc, ở nhà làm biếng ta cũng không nói, ta cứ nhiên cũng không ngờ đến các ngươi lại dám nghĩ cách bán cháu gái của ta đi!”

=====

[1] Niên quan tương chí: cuối năm phải làm việc trang trải nợ nần

22. Chương 22: Phương Thị Muốn Ở Riêng

Triệu Nguyệt Cầm vội vàng lúng túng cả lên, nhất thời không nói rõ ràng chỉ nói là Triệu lão tam và Dương thị muốn bán con gái, dọa sợ Triệu lão gia từ đến mức nhanh chóng vứt luôn cái cuộc xuống đất, mang theo hai đứa con chạy về nhà.

Trong nhà tiếng khóc tiếng mắng không ngừng, loạn thành một đồng!

Triệu lão gia từ vào đến nhà liền đi thẳng đến tây phòng, vào phòng nắm lấy cổ áo của Triệu lão tam rống lên: “Triệu Tín Dương tao cho mày biết! Nếu mày dám bán con gái đi thì từ nay về sau mày không còn là nhi tử của tao nữa.”

“Cha!” Dương thị cũng nhân cơ hội khóc lớn một tiếng nói, làm màng nhĩ của mọi người bị đau, “Ý cha là gì vậy! Con và cha Hoàng Nhân khi nào đã nói là bán con gái đâu!”

Mọi người lúc này mới chú ý đến Phương thị quang minh chính đại ngồi trên cái băng ghế ở tây phòng, cả người run rẩy bầy, sắc mặt tái nhợt không nói được một câu. Triệu lão gia từ nghĩ đến bệnh tình của bạn già tái phát, bị dọa cho sợ đến vỡ mật, vội vàng chạy đến đỡ Phương thị một phen: “Bà già, bà già? Bà, bà đừng có tiếp tục làm tôi sợ nha!”

Phương thị khẽ lắc đầu, chậm rãi thở ra một hơi, lúc sau nước mắt xoạch một tiếng rơi xuống, môi run rẩy lên nhẹ giọng nói: “Ông nói xem, hai chúng ta kiếp trước đã gây ra cái tội nghiệt gì à... Bây giờ chỉ mới cách vài ngày thôi mà tai họa cứ một đợt lại tiếp một đợt ập xuống nhà chúng ta, ông nói xem cái cuộc sống kiểu này chúng ta có vượt qua được hay không...”

Triệu lão gia tử tình trạng của bạn già bây giờ, trong lòng nổi lên một trận chua xót, vỗ nhẹ vai Phương thị an ủi nói: “Không có chuyện gì, chuyện lớn hơn cũng chỉ có một ngày đã qua được, sẽ không có chuyện gì đâu.” Ngược lại ông nghiêng đầu nhìn sang Triệu lão tam cùng Dương thị, “Hai người chúng bây tưởng tao không nắm rõ sao, tao không quan tâm việc chúng bây nói là ‘chưa bao giờ nói sẽ bán con gái’, tóm lại chỉ cần một ngày nào đó chúng bây dám làm như thế, thì đừng có bao giờ mà bước chân vào cửa nhà này!”

” Ngay cả loại ý niệm này mà các người cũng nghĩ ra cho được, thực quá âm hiểm đi!” Qua việc này trái của Triệu lão nhị cũng lạnh dần, “Người ta hát kịch nam[1] cũng có nói, ‘Thà làm thê tử nhà nghèo, không làm thiếp đại gia’, chẳng lẽ cuộc sống làm thiếp của người ta tốt hơn sao? Đây chính là bậc ti tiện nha, so với hộ nông dân chúng ta còn thấp hơn một bậc! Chẳng lẽ hai người các người muốn nhìn thấy Tương Liên trải qua cuộc sống bị người ta dẫm nát dưới lòng bàn chân sao!”

Triệu Tín Lương nghe thấy lời này, không khỏi cúi đầu nhìn con gái của mình, thấy con gái mở to mắt đen lúng liếng nhìn chằm chằm Dương thị cùng Triệu lão tam, trong lòng thấy đau, khom người một phen ôm lấy con gái: “Tương Nghi không sợ, cha dù có khó khăn đi chăng nữa cũng sẽ không đẩy Tương Nghi của cha vào hố lửa đâu.”

Dương thị nghe thấy lời này của hai huynh đệ không khỏi xuy một tiếng, nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Các người đúng là bọn què mùa không có kiến thức, so với hộ nông dân thấp hơn một bậc thì như thế nào? Nếu làm như vậy thì cuộc sống không phải sẽ thoải mái khoan khoái hay sao? Nhìn xem một đám người các người, luôn miệng nói lý lẽ so với mấy bà hàng xóm đẳng cấp còn cao hơn đi, người ta không biết còn tưởng các người mỗi ngày đều ăn cơm ăn thịt đấy?”

Lúc này, Phương thị ngồi ở tại chỗ nghỉ ngơi thoả đáng, điều hòa lại khí tức rồi dịu bạn già đang run rẩy đứng dậy: “Các con im lặng một chút, mẹ có điều muốn nói.”

Mọi người lúc này mới dừng lại không nói nữa, chỉ có riêng Dương thị ở một bên đảo mắt xem thường, lải nhải cằn nhằn nhưng chỉ là nói rất nhỏ thôi.

Tay Phương thị run run lên, bà hít thở vào thật lâu sau đó nhìn mọi người trong nhà c8a1n rần nói ra một câu: “Mẹ đã nghĩ thông rồi, chúng ta ở riêng đi!”

“Bà già, bà đang nói cái gì thế!”

“Mẹ, đang yên đang lành sao lại đưa ra quyết định này!”

Mọi người trong nhà đều cảm thấy kỳ lạ, quả thực không thể tin được vào lỗ tai của mình!

Hai chữ ‘ở riêng’ này trong mắt Triệu gia nhị lão luôn là điều kiêng kị, ngày thường nếu ai dám nói ra ý định ở riêng linh tinh thế nào cũng bị Triệu gia nhị lão mắng chết. Còn nhớ đến năm trước Dương thị từng ở trong nhà náo loạn đến quá đáng, sau đó lại trở về nhà mẹ đẻ còn nói rằng nhà này còn không phân ra ở riêng, nàng ta liền ở lại nhà mẹ đẻ không chịu trở về.

Kết quả, Triệu gia Nhị lão quả nhiên giữ chặt Triệu lão tam ở nhà không cho hắn đi đón vợ về, mà nhà mẹ đẻ Dương thị bên kia đông người, lại ngại nàng ta ở đây ăn hết lương thực vội đuổi nàng ta trở về nhà chồng! Dương thị cuối cùng không còn nơi nào để đi nữa liền chán nản quay về Triệu gia. Chuyện này làm Dương thị mất đi sự kính trọng của người khác với nàng ta, người cùng quê sau khi ăn xong thường lấy việc này ra đàm luận.

Về sau, trong nhà không còn ai dám nhắc đến chuyện ở riêng nữa, còn Dương thị mỗi ngày thường lấy mấy chuyện lông gà vỗ tới ra để tán dóc, nhưng cũng rút kinh nghiệm không giống như lần trước mà làm lớn chuyện ra.

Hôm nay, Phương thị đột nhiên trình trọng đưa ra yêu cầu ở riêng, chính là làm cho một số người trong nhà suy nghĩ!

Triệu lão gia tử đến giờ còn không thể tin được lời nói của Phương thị vội dò hỏi: “Bà già, tuy chúng ta không phải là người có thân phận gì, nhưng phải chịu trách nhiệm với lời nói do mình nói ra, bà đang mạnh khỏe như thế, tại sao lại nói lời này có phải muốn làm tôi tức giận không à?”

“Các người nghĩ là ta sẽ muốn sao!” Phương thị cắn chặt môi lại, nước mắt lăn lăn rơi xuống, “Cái nhà này nếu một ngày còn chưa phân ra được thì vợ lão tam mỗi ngày sẽ tìm chuyện để làm ầm ĩ, lão đầu tử, chúng ta muốn sống thêm được vài năm nữa thì phải đem cái nhà này phân ra cho bằng được!”

Mọi người nghe xong lời Phương thị nói, một lòng đều mềm nhũn ra, lòng tràn đầy chua xót. Chỉ có mình Dương thị thu liễm tính tình lại, hai mắt sáng lên nhìn trộm Triệu gia nhị lão, khóe miệng lơ đãng nhếch lên.

“Mẹ, đây không phải là việc nhỏ đâu, ngài hãy suy nghĩ lại đi.” Triệu Tín Lương thân lão đại của cái nhà này, nhìn thấy trong nhà hôm nay ầm ĩ thành bộ dạng này, trong lòng cũng rất không có cảm giác.

Triệu Tương Nghi ghé vào trên vai Triệu Tín Lương, nhìn thấy sắc thu ngoài phòng xào xạt, trong lòng cũng rất phức tạp. Theo lý thuyết, nghe được tin tức ở riêng này thì trong lòng nàng phải có cảm giác rất cao hứng mới đúng chứ, dù sao sau khi phân nhà ra rồi, nàng có thể bắt đầu kế hoạch kiếm tiền của mình không cần để ý đến nhóm người Dương thị hoặc nhìn xem sắc mặt của bọn họ. Nhưng mà vừa nghe đến tin tức phân gia này ra, khuôn mặt của Phương thị và mọi người đều lộ ra vẻ khổ sở nhất thời khiến tim nàng đau lên.

Bất tri bất giác, nàng đã sớm đem Triệu gia Nhị lão hòa ái dễ gần, phụ thân, ca ca còn có thúc thúc bọn họ trở thành người thân của mình, cái loại máu mủ tình thâm này không thể tách rời ra nổi ... Bọn họ bị thương, nàng cũng sẽ bị thương theo.

“Không cần suy nghĩ nữa, mấy ngày nay khi nằm trên giường dưỡng bệnh, ta cũng đã suy nghĩ kỹ lắm rồi...” Phương thị một lần nữa ngồi xuống, nhìn mọi người vô lực nói, “Ta biết, một phòng lão tam đều mong ta và cha các con đồng ý cho tụi nó ở riêng, cái nhà này à nếu tiếp tục như thế thì sẽ tan rã ra hết, chỉ còn cái dáng vẻ bên ngoài thôi, chẳng thả phân ra sớm hơn một chút còn hơn mọi người trong nhà không được sống yên ổn!”

Dương thị lúc này thấy Phương thị đã hạ quyết tâm, mừng đến nổi tung ra sở trường của chộc vào người chồng mình, sau đó lại ngẩng đầu lên cười phụ họa với Phương thị: “Ai ôi mẹ, ngài nói cái gì ấy, cái nhà này dù phân ra cũng chỉ là tách ra ăn cơm riêng thôi, nhưng tình cảm vẫn sẽ tốt giống như trước kia!”

“Im ngay cái miệng thú vị của người lại!” Triệu lão gai tử trừng mắt liếc nhìn Dương thị một cái, Dương thị đang mong nhị lão cho ở riêng nên không dám tức giận khiến cho họ buồn bực, chính là im miệng lại, ở một bên cúi đầu oán thăm.

“Nhưng ta có điều kiện.” Phương thị thoải mái nhất chuyển [2], mọi người đều đứng ngay ngắn lắng nghe, “Đầu tiên, cái nhà này có muốn phân gia đi nữa thì phải đợi năm sau mới phân, mất thời gian cũng nhanh đến tháng mười rồi, ta không muốn nhà chúng ta trong lúc quan trọng nhất làm ra chuyện như vậy, đây là điềm xấu, cũng làm cho người khác chê cười!”

“Mẹ nói có lý!” Dương thị âm thầm thử chọt Triệu lão tam, Triệu lão tam ngay lập tức giơ ngón tay bịt miệng nói.

Quay đầu lại nhìn thấy vợ, chỉ thấy nàng thần tình vui thích, Triệu lão tam vừa nghĩ đến chắc mình đã nói đúng rồi nên tâm tình cũng thật tốt, nghĩ lại lát nữa chuyện này kết thúc phải đến cửa hàng nhỏ đầu thôn tìm người bày mâm chơi bài, đổ xúc xắc mới được.

“Tiếp theo là chuyện của Nguyệt Cầm.” Phương thị mắt liếc xéo nhìn Triệu lão tam một cái, thầm nói đừng hy vọng cái gì vào đứa con trai này à, nhưng mong rằng hắn có chút lương tâm một chút, ngày sau đừng có làm chuyện bán con gái mình đi, “Nguyệt Cầm năm nay đã được mười lăm tuổi rồi, nửa năm trước ta có cho nó đi xem mắt, có mấy nhà rất hài lòng, chỉ còn chờ đến tháng sau nữa đi xem tướng, ta nghĩ hôn sự của Nguyệt Cầm trước cuối năm nay sẽ định xuống, sang năm tổ chức, sau khi xong xuôi rồi cái nhà này các người muốn phân ra lúc nào thì phân!”

Triệu Nguyệt Cầm nghe xong, nước mắt nhất thời rơi xuống, xoay người che lấy mặt chạy ra khỏi tây phòng.

Triệu Tương Nghi nằm trên vai của phụ thân nhìn thấy bóng lưng của cô cô rời đi, tim trong ngực cảm thấy đau, cô cô xưa nay đều rất hiểu thuận, lúc này biết được mình sắp lập gia đình, trong nhà lại muốn ở riêng, nhất định trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Không khí trong phòng ngày càng nặng nề, chớp mũi của Triệu Tương Nghi ê ẩm cả lên, nàng thầm cắn đầu lưỡi của mình bức ra vài giọt nước mắt, nhìn giống như là xảy ra chuyện gì khiến nàng khóc vậy.

Không khí im lặng trong phòng đột nhiên bị tiếng khóc non nớt của nàng lay động: “Tương Nghi muốn ở cùng một chỗ với bà nội!”

Triệu Hoằng Lâm nghe xong, nhanh chóng bước đến, đưa tay sờ đầu nàng: “Tương Nghi ngoan, đừng khóc, đừng khóc nha, chúng ta sẽ ở cùng với ông nội và bà nội mà!”

“Lão đầu tử, ông mau nhìn xem.” Phương thị nức nở nhìn cháu gái của mình. “Tương Nghi mới ba tuổi đã hiểu được chuyện này, lại hi vọng trong nhà hòa hòa khí khí [3], nhưng mà bọn chúng* chính là không hiểu đâu!” Nói xong liền dựa vào tay của Triệu lão gia tử đứng lên, chậm rãi bước đến trước mặt Triệu Tương Nghi, vươn tay vuốt má nàng.

“Tương Nghi ngoan, con là bé ngoan của bà nội, con yên tâm, sau này bà nội sẽ ở cùng với Tương Nghi, để bồi Tương Nghi chơi đùa nha!”

Tâm Triệu Tương Nghi muốn mềm ra, nước mắt lạnh lẽo rơi xuống, nàng đối với Phương thị làm nũng, sau đó thần tình tức giận lại quay đầu nhìn sang Dương thị và Triệu lão tam

Dương thị nhìn thấy ánh mắt của Triệu Tương Nghi, nhanh chóng đưa tay đẩy ông chồng của mình: “Ai chà, các người có thấy không, con bé này còn nhỏ như thế lại dùng ánh mắt dọa người trừng ta đấy, thật đúng là thứ không tốt mà!”

“Câm mồm!” Triệu Tín Lương vỗ nhẹ nhẹ lên lưng nữ nhi của mình, sau đó nhìn về phía Dương thị nói, “Con gái ta có ta dạy bảo, không cần người ngoài như người ở đây khoa tay múa chân đâu!”

Triệu lão nhị thấy chủ ý ở riêng đã định, trong lòng cũng chẳng còn cảm giác gì nữa, vội dìu Phương thị rời khỏi tây phòng, Triệu lão gia tử bước ra bãi đất trống ở ta phòng nhỏ một ngụm nước bọt, sau đó lại vỗ bụi trên người, xoay người quay về nhà lớn.

“Cha, chúng ta cũng đi, Tam thúc và tam thẩm thẩm thật đáng ghét!” Triệu Tương Nghi nộ thanh nộ khí nói, kỳ thật đối với hành vi ” cực phẩm” của Dương thị và Triệu lão tam, nàng nhiều lúc còn muốn chửi ầm lên nhưng nghĩ lại làm như vậy chẳng giải quyết được vấn đề, ngược lại không hợp với con nít ba tuổi như nàng nên nàng rất nhanh quên đi ý định đó.

Trong phòng, chỉ còn lại hai người Dương thị cùng Triệu lão tam, lúc này nàng ta rất cao hứng đắc ý, nắm tay chồng mình vui vẻ nói: “Ôi, tôi đã mong một ngày như thế rồi! Đến lúc đó phân nhà ra, chúng ta không thể tiếp tục nhàn rỗi như mọi ngày nữa, nên cố gắng làm việc kiếm tiền à!” Nói đến một nửa, nàng ta đảo mắt một cái, giảm thấp giọng nói xuống để sát vào tai Triệu lão tam nói, “Mấy năm nay, chúng ta lén lút trộm tiền trong nhà rốt cuộc cũng có thể quang minh chính đại mỗi ngày sử dụng rồi!”

=====

[1] Kịch nam: loại hình nghệ thuật sân khấu miền nam thời xưa

[2] Thoại phong nhất chuyển: ý là chuyển đổi qua đề tài khác (đúng không ta)

[3] Hòa hòa khí khí: mọi người đều hào thuận

* Bọn chúng là chỉ Dương thị và Triệu lão tam

23. Chương 23: Bùì Gia Tạ Lễ

Đích thực mấy năm nay không có ở riêng, Dương thị và Triệu lão tam không biết đã len lút vợ vét bao nhiêu tiền trong nhà rồi, số tiền kia đều bị Dương thị đem đi giấu chỉ chờ đến lúc ở riêng mới dám lấy ra cho nhà mình dùng!

Vốn là cả một đại gia đình cùng chung sống với nhau, mọi người kiếm được bao nhiêu tiền đều thống nhất giao cho Phương thị cất giữ, sau đó Phương thị sẽ thu xếp mọi chi tiêu ăn mặc hằng ngày cho cả đại gia đình chẳng hạn, ngày qua ngày đều sống rất tốt. Nhưng chỉ có Dương thị và Triệu lão tam luôn ăn cơm không chịu đi làm việc, mỗi ngày đều dùng mảnh khố để làm biếng, thậm chí dù sao mọi người làm nhiều việc như vậy cũng sẽ dư nhiều, cũng là ăn giống nhau thôi.

Đây là nguyên nhân tại sao mà mỗi ngày Triệu lão tam và Dương thị đều nghĩ cách để làm biếng! Không phải là do bọn họ lười mà là do trong lòng đều ích kỷ!

Mấy năm nay qua, Dương thị len lút trộm tiền ngày càng nhiều, mắt thấy Triệu Nguyệt Cầm chuẩn bị lấy chồng, nàng ta cho rằng Phương thị sẽ vì nữ nhi mà cho nhiều của hồi môn cho nên ý niệm trộm tiền trong đầu nàng ta ngày càng mãnh liệt! Rất sợ là một khi chậm rãi không phân gia, nàng ta sẽ không vớt được bất kỳ thứ tốt gì!

Nhưng mà Phương thị vừa rồi cũng nói, đợi cho đến khi Triệu Nguyệt Cầm lập gia đình xong mới tiếp tục bàn đến chuyện ở riêng, đó là cực hạn của bà rồi, Dương thị thậm chí mặc dù là như vậy nhưng bọn họ chỉ còn được ăn uống miễn phí cho đến khi hết năm, hơn nữa thời điểm gần cuối năm nàng ta có thể tiếp tục cắt xén một chút tiền trong nhà, như thế cũng không xem là bị lỗ đi.

Cho nên trong chuyện này hẳn không có ý kiến gì, trái lại còn nhiệt tình đáp ứng, hơn nữa trong lòng còn tỉ mỉ bắt đầu tính toán thêm, nhà này sau khi phân ra sẽ như thế nào, tam phòng bọn họ cần phải đoạt được một chút gì đó mới được, còn có vài miếng đất trong nhà nữa, nhà bọn họ cần phải chia mấy khối đất như thế nào mới tốt đây. (J: má ơi, tham gì mà tham lắm thế)

Chuyện ở riêng này đã định, nhờ cái miệng rộng của Dương thị mà cả thôn rất nhanh đều nghe chút phong phanh.

Mấy hộ gia đình thân thiết với nhà Triệu Tương Nghi như Tề gia ở cách vách, nhà lão Ôn đều nhao nhao đến dò hỏi ý tứ, sau khi biết chuyện này là sự thật mọi người không khỏi than thở, nói thẳng ra nhà rất là tốt, nếu nàng dâu cũng hiểu chuyện thì còn tốt hơn nữa.

Cả gia đình đều khuyên nhủ và an ủi Phương thị đang khóc ở ngoài quay về, những việc này Triệu Tương Nghi đều thấy hết, trong lòng đối với tam phòng càng thêm chán ghét, thậm chí sau này có cơ hội nhất định phải chinh đám người bọn họ thật nặng mới hả giận được.

Không nghĩ đến nàng vừa có ý nghĩ này thì cơ hội cũng đã đưa tới cửa.

Vốn tình cảnh Triệu gia đang rất bi thảm, gió lạnh thổi đến, bởi vì gặp được kỳ ngộ, nhất thời xuân phong đắc ý[1] đi lên.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phương thị đang tưới nước ở trong vườn rau, xa xa nhìn thấy con đường lớn trước cửa nhà có một chiếc xe ngựa đang chạy đến, tiếng bánh xe dao động kêu vang, ở rất xa cũng có thể nghe thấy được. Ven đường bởi vì xe chạy nhanh nên không ít khói bụi bay lên.

Đợi bà kịp định thần lại thì xe ngựa cũng sắp nhanh đến cổng nhà rồi, lúc này Phương thị mới ném cái muôi múc nước trong tay xuống, quay đầu về phía trong nhà, đối với người ở trong nhà giương giọng kêu lớn: “Tín Lương! Lão đầu tử! Các người mau ra đây xem, hình như là Hữu Căn đến đấy!”

Bây giờ đã qua ngày thu hoạch tháng chín, bước vào ngưỡng cửa mùa đông tháng mười, thông thường dân quê ngày xưa khi đến thời điểm này đều không làm việc nữa, đem phần lúa gặt vào mùa thu sau khi được xử lý, liền bảo quản phần lương thực mùa thu này vượt qua mùa đông.

Khoa học kỹ thuật cổ đại vốn không có phát triển, cũng không có phương tiện như máy cày chẳng hạn, hoa màu đều được chăm sóc mỗi người đều nhờ vào sức người, chỉ là trong tiết trời mùa đông lạnh giá này sẽ chẳng có ai nguyện ý đi ra ngoài như mùa xuân và hạ, mỗi ngày đều chăm sóc hoa màu trong ruộng, còn hoa màu mùa đông nếu không được chăm sóc sẽ không sống nổi. Cho nên trước mấy tháng cuối năm này, được nông dân gọi là nông nhàn nguyệt [2], mỗi nhà đều sẽ ở trong nhà đốt lò sưởi ấm mà không đi ra ngoài, đây là những ngày được xem là thoải mái nhất.

Trong nhà mọi người đều nghe thấy tiếng kêu của Phương thị, ai cũng hưng phấn chạy ra ngoài, túi gạo lần trước Triệu Hữu Căn đem đến đã ăn gần hết rồi, tuy Phương thị chỉ cho bọn trẻ trong nhà ăn mà thôi, cũng tăng cường lượng thức ăn cho cả gia đình, nhưng vẫn còn chống đỡ được.

Hiện tại nghe được Triệu Hữu Căn lại đến, mọi người ai nấy đều có tinh thần nhất là đám người tam phòng.

Xe ngựa rất nhanh dừng lại trước cửa nhà Triệu gia, vẫn là chiếc xe ngựa đỏ thẫm lần trước, phu xe kéo dây cương lại nhất thời con ngựa kia ngẩng đầu lên hí vài tiếng.

Phương thị đứng trước cửa nhà cười tươi, cùng phu xe chào hỏi như những người bạn tốt.

Ngay sau đó, màn xe bị xốc lên, một cái đầu nhỏ từ bên trong thò ra, một bên hít hà ra hơi lạnh một bên lại đối với Phương thị và cả gia đình đang đi tới cười hề hề: “Mọi người hảo! Ha ha, ta lại đến đây!”

“Ai yêu, là Bùi thiếu gia kia! Ôi chào, khách quý đây” Triệu lão nhị nhìn thấy Bùi Tử Quân trên người mặc chiếc áo gấm ấm màu vàng, hai mắt lập tức lóe sáng!

Thằng nhóc Nguyên Thư nhảy xuống xe ngựa đầu tiên, sau đó chờ quần gia lão Từ ôm Bùi Tử Quân xuống xe.

Cả đại gia đình tả khán hữu khán [3], sững sờ không thấy Triệu Hữu Căn đâu, mọi người liền cảm giác như lọt vào trong sương mù.

“Ha ha, mọi người đừng có tìm nữa chỉ có mình ta đến thôi, Triệu thúc thúc không có đến đâu!” Bùi Tử Quân hà hơi lạnh rồi cười hề hề, trên mặt hoà hợp êm thấm.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thực không ngờ đến nhà họ lại là khách quý, nhất thời trong một khoảng thời gian ngắn không thích ứng được.

Mấy nhà cách vách thấy có một chiếc xe ngựa lớn xa hoa dừng trước cửa nhà bọn họ, không khỏi tò mò mà bước ra ngoài xem, liền bàn tán xôn xao cả lên. Có mấy người gan lớn giương giọng trêu đùa hỏi: “Ồ này, đây có phải là thân thích nhà các người không đấy!”

Triệu lão gia tử phát tay, cười ha ha: “Đi đi đi, đây là tiểu thiếu gia từ trên huyện xuống đấy! Không phải là thân thích nhà bọn ta đâu!”

Cả đám người vây quanh cũng hiểu rõ được, trong mắt không khỏi có chút ghen tị cùng hâm mộ, cũng có người nhớ được dáng dấp của Bùi Tử Quân, lặng lẽ bàn luận: “Ôi chào, ta nói này, đó không phải là vị tiểu thiếu gia lần trước đến thôn của chúng ta hay sao, bây giờ lại đến đây, chắc chắn, mọi người nhìn đi, mang theo không ít đồ tốt đến cho nhà bọn họ à!”

“Chắc không phải là nhìn trúng ai nhà bọn họ rồi chứ, nên muốn đến đây chọn một cái nha đầu đi?” Đúng lúc có một người quơ tay múa chân phụ họa theo, mọi người trong thôn nghe được, thấy thâm nghĩ khả năng này là rất lớn, nhưng cũng có thể không như tưởng tượng của họ đâu, nếu muốn một cái nha đầu chẳng phải bỏ tiền ra là mua được rồi hay sao, khi không lại tổn công tổn sức như vậy làm gì?

Trong khi mọi người đang sờ đầu nghĩ đến nát óc thì Bùi Tử Quân đã nhờ lão Từ và phu xe khiêng cái gì đó từ trên xe xuống.

Là hai túi gạo trắng và một miếng thịt ba chỉ thật lớn ước chừng nặng đến bảy, tám cân! Tiếp đến là vài thớt vải tơ lụa rất đẹp, một hộp điểm tâm phi thường tinh xảo, còn có một chút thuốc nhưng bọn họ không biết đó là thuốc bổ gì!

Triệu lão gia tử nhìn thấy, hai mắt đều sáng cả lên như muốn rơi ra, vội vàng ngăn lại nói: “Ai ôi, làm thế này là không được đâu! Các người có thể để mắt đến nhà bọn ta còn muốn đến đây chơi một chút cũng là

thiên đại vinh hạnh [4] rồi, như thế nào lại để cho các người từ nơi xa xôi đem nhiều đồ quý đến cho bọn ta! Bọn ta không dám nhận đâu!”

Lão Từ cười ha ha phát tay, khéo léo quan sát người Triệu gia: “Các vị thật đúng là có khí phách, lần trước thiếu gia nhà chúng tôi đến nhà các vị chơi, cao hứng vô cùng còn ồn ào lên muốn đến đây lần nữa. Lão gia và phu nhân chúng tôi sau khi biết được, thăm nghĩ nhà các vị là nông gia chắc mỗi ngày đều bận rộn liền không cho đi, nên khoảng thời gian này cả hai đều bị thiếu gia giày vò gây sức ép, nghĩ đến thiếu gia nhà chúng tôi đến đây chơi sẽ gây phiền toái cho mọi người, để tỏ lòng áy náy cùng cảm tạ, gia chủ nhà chúng tôi căn dặn phải mang mấy thứ này đến đây tặng các vị, Kỳ thật mấy thứ này đối với nhà của chúng tôi không phải là thứ gì quý hiếm, các vị cũng đừng nên khách khí nữa mà xin nhận cho, cũng có thể phong phú thêm cho năm mới!”

Cuối cùng lại nói thêm một câu: “Này nha, ngàn lần xin các vị nhận lấy cho, nếu không sau khi trở về chúng tôi không biết ăn nói làm sao với gia chủ.”

Lời cần nói đều đã nói hết, nhị lão Triệu gia cũng không tiện đem đồ người ta đưa đến trả lại, chỉ là ngàn tạ vạn tạ đem đồ vật này nọ nhận lấy, âm thầm kiểm tra một chút, đều không khỏi giật mình, ngỡ người cả ra, bọn họ đã sống đến từng tuổi này rồi cũng chưa từng thấy ai tặng lễ lại lớn như vậy!

Triệu Tương Nghi thích thú hí mắt lại nhìn ca ca mình: “Ca ca, tốt quá, lát nữa chúng ta có cơm và thịt để ăn rồi!” Như vậy tính ra, Bùi Tử Quân này chính là tiểu phúc tinh của nhà họ à.

“Hi, lần này ta có đem theo đồ chơi ở trên huyện đến tặng các người đây!” Triệu Tương Nghi đang đắc ý nghĩ thì Bùi Tử Quân đột nhiên chạy đến sau lưng nàng, dọa nàng nhảy dựng cả lên.

“Có của ta không?” Triệu Hoàng Nhân hít nhanh hai hàng nước mũi, bước đến hỏi lại bị Dương thị kéo cả người hướng về phía sau âm thầm cảnh cáo nói: “Làm sao con có thể dùng giọng nói như vậy để nói chuyện với thiếu gia! Thật không có quy củ gì hết!” Nói xong còn dùng lực đánh Triệu Hoàng Nhân, làm cho tất cả mọi người đều ngây ngẩn ra, bình thường Dương thị không có lỡ đánh con mình, đừng nói là đánh đến nói nặng còn không nổi nữa là, bây giờ là làm sao vậy?

Bùi Tử Quân thấy Triệu Hoàng Nhân ủy khuất nhìn mình, liền cười hí mắt đáp: “Không sao đâu, đồ chơi ta mang đến đều ở trên xe hết, lát nữa chúng ta lên xe lấy!” Nói xong, lại đối với hai huynh muội Triệu Tương Nghi và Triệu Hoàng Lâm cười hì hì.

Dương thị liếc sang Triệu Tương Nghi, miệng thì âm thầm nói một tiếng “Tiểu tiện bại hoại, tiểu hồ ly tinh” Sau khi mắng chửi vài câu linh tinh xong, vội đẩy nhị nữ của mình lên đằng trước, nhỏ giọng dặn dò nói: “Đừng quên lời mẹ đã nói với con trước đó đấy!”

Triệu Tương Liên rất sợ Dương thị đánh mình, thêm nữa nàng ta cũng hâm mộ cuộc sống làm thiếp của Triệu Mỹ Hà, vì thế trong lòng hạ quyết tâm sẽ thận trọng làm theo những gì Dương thị đã dạy cho!

Bên này, lão Từ phân phó gia đình đem đồ vật từng cái một đưa đến phòng bếp nhà họ, thấy mọi người không còn ai ở đây nữa, lão vội vàng lấy từ trong tay áo ra một túi tiền đưa cho Triệu lão gia tử, cười nói: “Đại thúc, hoàn cảnh nhà mọi người tôi cũng biết được một chút, đây là một chút ít tâm tư tôi chỉ là thay mặt thôi đừng trách tôi. Bên trong là hai mươi lượng bạc, không nhiều lắm, là một chút tâm ý của lão gia và phu nhân Ở này, ở này, đại thúc người đừng có vội từ chối, hãy nghe tôi nói cho xong đã.”

Lão Từ vừa nhét tiền vào trong tay triệu lão gia tử vừa cười giải thích: “Ngài cũng biết tính cách của thiếu gia nhà chúng tôi rồi đấy, cậu ấy rất thích nơi này nên mỗi ngày đều la hét đòi đến đây chơi. Lão gia và phu nhân muốn chúng tôi theo cùng, vì sợ thiếu gia sau này không thể không làm phiền cả nhà ngài rồi, kẻo bắt tài này đưa lễ vật đến đây trước không phải để ngó ý sao? Lão gia và phu nhân nhà chúng tôi định cho thêm nhiều một chút, nhưng cũng nghĩ đến nhà ngài là hộ nông dân, nếu cho thêm nhiều bạc ngược lại làm cho mọi người ghét, hơn nữa chúng tôi không cùng mọi người thân thiết lắm nên mới quyết định con số này.”

“Từ quần gia à, ý tốt của lão gia và phu nhân nhà các người chúng ta xin nhận.” Triệu lão gia tử càng không muốn nhận số bạc kia, “Lão nhìn đi, đưa đến đây cho chúng ta nhiều đồ ăn ngon mặc đẹp như thế, tim của bọn ta không chịu nổi rồi, lần này lão còn tặng tiền nữa, này, này là không nên à nha! Nhà bọn ta chẳng qua chỉ tiếp đãi nhóm người các người có một lần, cũng không giúp các người việc gì lớn, các người đột nhiên làm như vậy chúng ta thật không tiếp nhận nổi!”

“Ôi đại thúc, ngài làm vậy chính là muốn chúng tôi không thể làm tốt nhiệm vụ mà gia chủ đã giao cho sao?”

Triệu lão gai tử lắc đầu liên tục, đem số bạc kia nhét vào tay lão Từ: “Đồ vật này nọ thì bọn ta có thể mặt dày nhận lấy, nhưng số tiền này bọn ta không thể nhận!”

Lão Từ thấy Triệu lão gai tử kiên quyết như vậy, trong mắt mơ hồ hiện ra tia tán thưởng, lão nén cười, thu hồi lại túi tiền, gật đầu nói: “Đại thúc đúng là người có tính cách ngay thẳng, được rồi, tôi sẽ làm theo ý ngài được chưa.”

Ngoài phòng, Dương thị vừa lúc nhìn thấy một màn đưa tiền kia của lão Từ, mắt xoay chuyển, quay người lại vui mừng rời đi!

===

[1] Xuân phong đặc ý: đường làm quan rộng mở; thăng quan tiến chức thuận lợi (sau khi đỗ tiến sĩ, cười ngửa đi trong mùa xuân, chỉ trong một ngày đã ngắm được toàn cảnh đông kinh Tràn An)

[2] Nông nhàn nguyệt: tháng rảnh rỗi sau vụ mùa

[3] Tả khán hữu khán: nhìn trái nhìn phải

[4] Thiên đại vinh hạnh: ngày vinh quang và may mắn

24. Chương 24: Một Đóa Quyên Hoa Bằng Lụa

Cơm trưa bởi vì có phần tạ lễ Bùi Tử Quân đưa đến mà trở nên phong phú hơn.

Phương thị nghĩ, nhà người ta đưa phần tạ lễ long trọng như vậy thì nhà mình cũng phải có chút hào phóng chứ, vì thế đem toàn bộ những đồ có thể ăn được làm thành món ăn, mấy món chính có nhiều kiểu hoa văn đều để cho Bùi Tử Quân hưởng dụng, mặc khác miếng thịt heo dư kia được Phương thị rửa sạch hết tạp chất chỉ chờ làm thịt khô thôi.

Trên bàn đặt một cái nồi thật lớn tỏa ra mùi hương ngào ngạt của thịt kho tàu, một đĩa thịt xào ớt, một tô cháo nấu thịt, tiếp theo là một đĩa rau cải trắng xào, Bùi Tử Quân rất thích món ăn này, bởi vì biết hẳn thích ăn nên Phương thị làm riêng cho hắn nhiều hơn một chút, còn lại là một đĩa cà xào với một ít củ cải ướp muối do Phương thị làm.

Nhìn thấy nhiều thức ăn ngoạn mục quanh cả đại gia đình đều có chút choáng váng, ngoại trừ đêm 30 Tết ra cả nhà mới có thể được ăn đồ ngon như thế này, bọn họ cũng chưa bao giờ được ăn qua bữa cơm thịnh soạn như vậy!

Mùi thơm cơm trưa nhà Triệu gia đã sớm xuyên qua phiến cửa sổ gỗ, mơ hồ bay đến trong sân mấy nhà cách vách, ai cũng thấy thèm ăn vô cùng, liền thì thầm bàn luận sôi nổi: “Nhà đó đúng thật là tốt số!”

Bên này, trong tay mọi người đều cầm chén cơm đầy, ngửi được mùi hương mê người của đồ ăn, mỗi người trong nhà đều hận không thể một ngụm ăn hết đồ ăn trên bàn kể cả chén!

Triệu Tương Nghi thấy người trong nhà đều tha thiết nhìn đồ ăn ngon trên bàn đến nỗi chảy nước miếng, liền cúi đầu ngậm ngùi cười. Triệu Hoàng Lâm thấy thế không kiềm được vỗ đầu nằng, trên miệng cười nói một câu: “Ngốc vậy? Mau ăn cơm đi.”

Gia đình nhà nông rất nhiệt tình, Bùi Tử Quân chưa kịp động đũa thì Phương thị và Triệu lão gia tử vẫn giống y như lần trước luân phiên gấp đồ ăn vào trong chén của hắn, ngay cả dương thị cũng cười hì hì gấp cho hắn một khối thịt kho tàu thật lớn. Chỉ trong chốc lát, trong chén của hắn đã tràn đầy đồ ăn, không biết hạ đũa làm sao đây.

Bùi Tử Quân đang buồn bực cười, nho nhã lễ độ tạ ơn các vị trưởng bối, Triệu lão gia tử gọi lão từ và Nguyên Thư đến, hai người bọn họ vẫn giống như lần trước chỉ nhận lấy chén cơm ở dưới bàn cơm mà ăn,

không chịu ngồi lên bàn cùng ăn với cả đại gia đình, nói mình là hạ nhân không thể ngồi cùng bàn với chủ tử được.

“Này lão Từ, lão nói vậy làm sao mà được, vậy một bàn đều là nông gia bọn ta ngồi, chẳng phải là không có tư cách ngồi cùng một bàn với Bùi thiếu gia sao?” Phương thị thấy thế cố ý đặt bát đĩa xuống, hi vọng nói như vậy có thể làm cho lão Từ và Nguyên Thư xúc động mà lên bàn ăn ngồi.

Ở thời đại này địa vị của thương nhân đều bất đồng, trong lịch sử Trung Quốc từ xưa đến nay đều là nông trên thương dưới, thậm chí ở một vài triều đại thương nhân chỉ là loại ti tiện. Mà tại thời không này của Triệu Tương Nghi, địa vị của thương nhân được đề cao rất nhiều.

Mặc dù ở thời đại này không có sự phân chia địa vị nghiêm ngặt rõ ràng, nhưng tại thời đại này ngoại trừ thiếp thất, thông phòng, nha hoàn, gã sai vặt đều là loại ti tiện, thì thương nhân không phải là người ti tiện mà là giống như người dân bình thường, thuộc loại cấp bậc bình thường, ở xã hội này cũng có thể xem như là một con người hoàn chỉnh. Thêm nữa các thương nhân giàu có thì địa vị trong xã hội ngày càng cao lên, so với hộ nông dân còn cao hơn một bậc.

Bất quá hai người lão Từ và Nguyên Thư thường ngày ở Bùi gia đều được huấn luyện, vô luận đám người nhị lão Triệu gia có khuyên thế nào đi nữa, cũng không chịu lên bàn ngồi cùng ăn cơm với chủ tử.

Mặc dù Bùi Tử Quân ngây thơ như ánh mặt trời thì cái loại lễ tiết này đã sớm thành thói quen từ lâu rồi, hẳn trái lại không giống như mọi người Triệu gia ngàn khuyên vạn khuyên, chỉ khen đồ ăn trên bàn thật ngon, hơn nữa còn hay nhìn Triệu Tương Nghi cười cười, nói là một lát nữa sẽ tặng cho nàng thứ tốt, cũng không thêm để ý đến đám người Triệu Tương Liên.

Lúc này, Triệu Tương Nghi mới kiến thức được cấp bậc quan niệm cổ đại là như thế nào, Tuy tiểu tử Nguyên Thư chỉ mới năm tuổi, nhỏ hơn so với Bùi Tử Quân vậy mà đã nhận thức sâu được hạ nhân chính là hạ nhân, chủ tử chính là chủ tử. Vô luận ngày thường bọn hắn cùng chủ tử chơi đùa thân thiết đến mức nào đi chăng nữa, cũng chỉ có thể tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết và bổn phận của mình.

Như vậy, nhị lão Triệu gia và mọi người đành ở trong lòng thở dài một trận, cũng chẳng đi khuyên bảo lần nữa.

Bữa cơm trưa mê người kết thúc khiến mọi người không hoàn toàn vui vẻ lắm, bất quá sau khi ăn cơm trưa xong, Bùi Tử Quân đi ngủ trưa trong chốc lát, thần thái vẫn sáng láng như cũ dường như không có chút ảnh hưởng nào tới hắn.

Hắn mang mấy món đồ giống như đồ chơi nhỏ từ nhà đem tới đây lấy ra, cho hai huynh muội Triệu Tương Nghi và Triệu Hoàng Lâm, mỗi người một phần.

Triệu Tương Liên đặc biệt yêu thích đóa quỳn hoa bằng lụa màu hồng nhạt trên Triệu Tương Nghi, chỉ cần nhìn thôi cũng biết là do thợ hạng nhất tỉ mỉ làm ra, có đi khắp trấn Thanh Hà cũng không tìm được cái giống vậy, vì món đồ này chỉ có tại cửa hàng huyện Giang Ninh mới mua được. Nhưng Bùi Tử Quân đem đến đây một đóa hoa lại còn đặc biệt bỏ vào trong hộp dùng lụa đỏ trang trí thật đẹp, chỉ tặng cho một mình Triệu Tương Nghi

Dương thị nhìn thấy thế, trong lòng sinh ra ghen tị, ngoài miệng bắt âm bắt dương [1] châm chọc nói: “Ai yêu, đóa quỳn hoa này thật đẹp nha, Tương Nghi mới có bao nhiêu tuổi mà đã biết trang điểm khoe khoang rồi sao?” Lại nhìn món đồ trong tay con gái và con gái mình, ngoại trừ hai búp bê em bé làm bằng gỗ ra chính là một con quay cũ, so với quà mà hai huynh muội Triệu Tương Nghi nhận được còn kém xa, trong lòng điên tiết lên.

Chẳng qua Dương thị cũng là người có mắt nhìn, cái búp bê gỗ kia cũng không phải là dùng gỗ tầm thường để điêu khắc mà dùng chính là gỗ tử đàn phi thường trân quý, dân chúng tầm thường cũng không mua nổi đồ chơi như vậy cho con mình chơi, càng khỏi nói đây là món đồ chơi xa xỉ.

Búp bê em bé bằng gỗ này có năm cái, là do biểu cô bà con xa vì nịnh bợ Bùi gia nên mới tiêu hết tiền vốn để mua, rồi vội đưa đến Bùi gia cho Bùi Tử Quân chơi đùa. Đây là vật mà Bùi Tử Quân yêu thích đến không buông tay được, cho nên chỉ giữ cho mình một con thôi, còn bốn con kia đem đến đây cho bốn người bọn họ, thể hiện tình nghĩa sâu nặng.

Nếu Dương thị biết món đồ chơi này có lai lịch như vậy trong lời nói, không chừng sẽ đem cái búp bê em bé kia phụng dưỡng mất.

Triệu Tương Nghi nghe xong câu nói mỉa mai của Dương thị, tay nhỏ đang cầm đóa quỳên hoa cứng đờ lại, có điều nàng rất nhanh ngẩng đầu lên nhìn Dương thị cười hì hì nói: “Tam thẩm nói rất đúng à, Tương Nghi còn nhỏ vẫn chưa thích hợp dùng quỳên hoa đi, cái quỳên hao này Tương Nghi đưa cho tương Liên tỷ tỷ dùng được không?” Nói xong còn đặc quơ quơ cái quỳên hoa màu hồng nhạt bằng lụa trong tay, dù sao nàng cũng không yêu thích gì với mấy món trang sức hình đóa hoa nhỏ này, mà thứ nàng cực kỳ yêu thích chỉ có đồ ngon trong thiên hạ và tiền tài vàng bạc cơ!

Dương thị Và Triệu tương Liên nghe xong, liền ngây ngốc một chút, trái lại còn lộ ra khuôn mặt tươi cười, gật đầu một chút giống như gà con mổ thóc! Song lúc này mọi người không ai chú ý đến vẻ mặt có chút mất mát của Bùi Tử Quân.

Chỉ thấy Dương thị ngay lập tức tiến lên vài bước, có ý tứ cướp đoạt quỳên hoa kia của Triệu Tương Nghi: “Chắc chắn, Tương Nghi còn nhỏ như vậy mà đã hiểu chuyện như thế rồi cơ đấy!”

“Thật thế không!” Triệu Tương Nghi nói xong rút tay lại đặt sau lưng, làm cho Dương thị không với tay lấy được, sắc mặt Dương thị cứng đờ lại, có chút giật mình xấu hổ đứng nguyên tại chỗ, Triệu Tương Nghi nghiêng người đi ngang qua người nàng ta đến trước mặt Triệu Tương Liên, đem quỳên hoa đặt vào trong tay Triệu Tương Liên, sau đó quay đầu lại nhìn Dương thị hoặc mang ý châm chọc hoặc cười châm biếm nàng ta nói, “Tương Nghi tặng quỳên hoa cho Liên tỷ, khiến cho Liên tỷ thay đổi thành một bộ dáng xinh đẹp hơn, để sớm lên trấn chọn được một đại lão gia thật giàu có!” (J: e hèm, đồng ngôn vô kỵ à)

Hai mẹ con Dương thị mặt vốn là cười tươi như hao nhất thời đen đi!

Dương thị vừa định chống nạnh mắng chửi người, thấy Triệu Hoằng Lâm bật cười bước đến ôm lấy tiểu muội của mình nói: “Ân, tiểu muội thực ngoan, lần trước ca ca giảng cho muội nghe chuyện Khổng Dung nhường lê [2], xem như không có giảng vô ích đi!” Triệu Hoằng Lâm cố ý đem lời nói nói ngược lại, mượn lời nói của tiểu muội tiếp tục châm chọc hành động hoang đường của Dương thị là nuôi con gái để bán đi làm tiểu thiếp nhà giàu.

Vừa lúc quản gia lão Từ từ bên ngoài đi vào nhìn thấy, lập tức chỉ vào đóa quỳên hao trên tay Triệu Tương Liên nói: “Tiểu muội nhà Triệu gia, làm sao cháu có thể cầm quỳên hoa mà người khác tặng cho thiếu gia như thế được, đây chính là từ kinh...”

Nói còn chưa xong, Bùi Tử Quân nhanh chóng quay sang nhìn lão Từ nháy mắt một cái, ý bảo lão đừng có nói nữa, lão Từ đứng tại chỗ ngạc nhiên, có chút không tin được.

Cái quỳên hoa kia là do tiểu di của Bùi Tử Quân ở kinh thành mang về, nghe nói là kiểu dáng mới nhất năm nay, được phỏng theo kiểu dáng mà các nương nương và công chúa trong cung dùng, tổng cộng đem về được sáu đóa. Mẫu thân Ông thị của Bùi Tử Quân giữ lại hai đóa cho nữ nhi hai tuổi của mình đùa chơi, lại tặng hai đóa khác cho cô nương thân thích trong nhà, còn lại hai đóa vốn muốn đưa cho người khác, lại bị Bùi Tử Quân ồn ào đòi một đóa.

Lão Từ biết quỳên hoa kia là thiếu gia muốn tặng cho Triệu Tương Nghi, có thể tưởng tượng ra được cái tiểu gia hỏa này không những không biết nhìn hàng mà còn đem nó đưa vào tay người khác nữa chứ.

Lão Từ biết kia sa hoa là muốn đưa cho Triệu thích hợp, có thể tưởng tượng, tiểu gia hỏa này lại có thể không nhìn được hàng, đem nó qua tay tặng người.

Triệu Tương Nghi nhìn thấy cử chỉ và vẻ mặt của lão Từ cùng Bùi Tử Quân, nhất thời trong lòng lộ bộ một tiếng, liền nhìn lại kiểu dáng của đóa quỳên hoa kia, tầng tầng cánh hoa nhỏ mỏng như cánh Hồ Điệp giống như có thể nhìn xuyên qua, nàng thầm nghĩ đó chắc chắn là một món đồ có giá trị lắm, vì ban đầu nàng không có suy nghĩ như vậy, đây là Bùi Tử Quân xin từ các tỷ muội trong nhà đem đến cho nàng. Ấy vậy mà chính nàng đưa cho Triệu Tương Liên mất rồi, tạm thời không đề cập đến món đồ quý giá này, nhưng nàng lại làm uống phí mất một mảnh hữu tâm lớn của Bùi Tử Quân.

Bất quá đồ đã tặng cho người khác rồi, Triệu Tương Nghi nàng đâu thể nào giống như Dương thị mặt dày mặt dạn cướp về cho mình. Hơn nữa Dương thị đã thấy giọng nói không đúng của lão Từ, chắc cũng ý thức

được đoá quỳên hoa này rất có giá trị, vội đẩy nữ nhi mình ra sau lưng, lo sợ Triệu Tương Nghi sẽ đổi ý lấy về.

Triệu Tương Liên lại không thể chờ được muốn đem đoá quỳên hoa kia cài lên đầu, nhưng bị Dương thị bóp chặt lại, vì sợ một khi nàng ta cài lên đầu thì Triệu Tương Nghi sẽ nhân cơ hội đó khóc rống lên đòi lại.

Nhìn hành động mâu thuẫn của hai mẹ con này, Triệu Tương Nghi trong lòng xem thường, sau đó quay mặt lại nhìn tiểu bằng hữu Bùi Tử Quân, chỉ thấy khuôn mặt hắn có nét thương tâm khi nhìn đoá quỳên hoa màu hồng nhạt kia, vốn là một đoá quỳên hoa nhỏ chắc nịch tự nhiên lại bị Dương thị nắm chặt trong tay đã sớm mất đi hình dáng ban đầu rồi, một đoá hoa như thế lại giống như của cải ướp muối ấy.

Triệu Tương Nghi thấy thế cũng không có nói gì, món đồ này lại phải lăn qua lăn lại như thế...Nhưng mà cũng khó có thể trách được, người trong nông gia bình thường toàn dùng một loại phấn rôm để làm đẹp, đâu có người nào lại dốc hết lòng yêu thích món đồ kia nha.

“Bùi Tử Quân!” Triệu Tương Nghi thoát ra khỏi tay ca ca mình, dùng chân ngăn bước nhanh đến trước mặt Bùi Tử Quân, cũng gọi thẳng tên húy của hắn, “Muội đem đoá hoa kia cho Liên tỷ, huynh sẽ không tức giận chứ?”

“Không đâu, sáng mai ta sẽ tặng cho muội thứ tốt hơn!” Bùi Tử Quân trong nháy mắt nở nụ cười, cũng không thấy tia mất mát lúc này đâu nữa, Triệu Tương Nghi thấy thế, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm, nàng thầm nghĩ đoá quỳên hoa quý giá kia đối với Bùi Tử Quân chẳng đáng là gì, chắc chỉ qua vài ngày thôi hắn sẽ quên đi việc này.

Mọi người đều có được đồ chơi mới, liền tụ lại một chỗ vui đùa cùng nhau, với lại bên ngoài là khí trời lạnh giá, Phương thị sẽ không cho bọn họ ra ngoài chơi giống như lần trước đâu, cho nên một con nít chỉ có thể ở trong phòng sưởi ấm chơi mà thôi, mọi người tiếp tục nói chuyện trong lúc bọn nhỏ đang chơi đùa.

Đến khi chạng vạng, Bùi Tử Quân lưu luyến không rời đi lên chiếc xe ngựa to, Phương thị và Triệu lão gia tử không ngừng nhét vào trong xe ngựa không ít các loại rau quả tự trồng, cũng không có giá trị gì nhiều, nhưng muốn cho bọn hắn ở huyện thành ăn được đồ tươi!

Xe ngựa dần dần đi xa, tiểu bằng hữu Bùi Tử Quân cũng không quên lộ đầu ra khỏi xe ngựa ồn ào nói với cả đại gia đình, lần sau phụ thân hắn đến trấn Thanh Hà làm việc, hắn sẽ xin phụ thân cho đi theo, sau đó sẽ mượn cơ hội đến trấn Thanh Hà để đến Triệu hia thôn chơi.

Triệu Tương Nghi đứng ở một bên suy nghĩ đến lịch trình gian khổ đến Triệu gia thôn của tiểu bằng hữu Bùi Tử Quân, trong lòng đối với hắn giờ lên ngón cái, con nít sáu tuổi thật không không dễ dàng rồi.

[1] Bất âm bất dương: không âm không dương (chưa hiểu lắm câu này)

[2] Khổng Dung nhường lê: e hèm xem trực tiếp ở đây chanhkien-pa.blogspot.com/2010/0... ng-le.html

25. Chương 25: Lòng Tham Không Đáy

Bùi Tử Quân sau khi rời đi, Phương thị liền làm chủ đem những lễ vật Bùi gia đưa đến bố trí ổn thỏa lại.

Một ít thịt ba chỉ lúc trưa dùng làm đồ ăn còn dư đều làm thành thịt khô hết, mặc khác Phương thị nói hai túi gạo kia mấy ngày tới mọi người không được động đến, giữ lại chờ đến tháng giêng mới được ăn, cả gia đình đối với việc này không ai có ý kiến gì hết.

Còn năm cuộn vải tơ kia chỉ có hai cuộn có màu sắc vui mừng được Phương thị lấy làm của hồi môn cho Triệu Nguyệt Cẩm. Ba cuộn còn lại được chia đều cho các phòng, được chia rất phù hợp. Mấy hộp điểm tâm nhỏ thì cho tất cả hài tử trong nhà ăn, người lớn không được đụng đến. Mà thuốc bổ không biết tên kia, theo lời nói của lão Từ là biểu cho Phương thị uống để tẩy bổ, đây là do lần trước bọn họ đến, thấy bà

bệnh nằm trên giường, nên lúc trở về bọn họ có nhắc đến, lão gia và phu nhân nhớ đến nên muốn họ đem thuốc bổ đến biếu.

Triệu Tín Lương thấy cha mẹ không giữ cái gì tốt cho mình cả, liền đem cuộn vải phân đến phòng mình chia làm hai, một phần cho hai đứa nhỏ để tháng giêng làm quần áo mới mặc, còn phần kia giao cho nhị lão Triệu gia.

Nhị lão Triệu gia rất cảm động, nhưng nói thế nào cả hai cũng không chịu nhận. Không thể làm được gì hơn, Triệu Tín Lương đem vải đó đưa cho Triệu Nguyệt Cầm, bảo nàng may cho cha mẹ bộ quần áo mới.

Những năm này trong nhà cực kỳ khó khăn, mặc dù Phương thị nắm trong tay tiền bạc của cả gia đình, nhưng cũng chưa bao giờ thấy bà lấy tiền ra vì chính mình mà may một bộ áo mới để mặc. Mỗi khi nói về chuyện này, bà hay lấy cớ rằng mình đã già rồi, không giống như những nàng dâu trẻ khác, mỗi ngày đều ăn diện, đối với bà mặc quần áo cũ thoải mái hơn nhiều.

Trước kia trong nhà không có điều kiện tốt, trong lòng Triệu Tín Lương biết Phương thị rất tiết kiệm lại không nói được gì. Nay trong nhà không khó khăn như trước nữa, hẳn cũng không muốn cha mẹ mình lại cần phải chịu khổ tiếp.

Ban đêm, Triệu Tương Nghi ngủ ở trong phòng cô cô Triệu Nguyệt Cầm, mí mắt nặng nề nhắm lại, trong tay như cũ nắm búp bê em bé mà Bùi Tử Quân đã tặng nàng vào lúc sáng. Triệu Nguyệt Cầm đang may đồ dưới ngọn đèn dầu, nhìn thấy vậy không khỏi mỉm cười, buông đồ trong tay xuống, bước đến bên giường, nhẹ nhàng lấy cái búp bê em bé trong tay Triệu Tương Nghi ra, rồi xoay người đến bên cửa sổ cắt kỹ.

Cầm món đồ tinh tế trong tay, mới phát hiện ra được đây là một tiểu nam hài khỏe mạnh kháukhinh, trên tay nắm một bó hoa linh lan [1], bộ dạng ngây thơ cười tươi.

Ngày hôm sau, khi Triệu Tương Nghi tỉnh lại đã thấy Triệu Nguyệt Cầm nằm ở bên cạnh mình nặng nề ngủ, nàng liền chống tay ngồi dậy, tinh tế đánh giá cô cô của mình.

Cô gái mười lăm tuổi có làn da trắng nõn, khuôn mặt thanh tú, mặc dù không phải xưng là phong hoa tuyệt đại [2] gì, nhưng ở Triệu gia thôn này mà nói, cô cô nàng chính là thuộc loại có nhan sắc. Đây là một tiểu cô nương thanh tú nhu thuận, mắt thấy cô cô sắp lập gia đình, cũng không biết vận mệnh cô cô nàng sẽ như thế nào đây.

Một lúc sau, Triệu Nguyệt Cầm mở mắt ra nhìn thấy Triệu Tương Nghi đang mở to đôi mắt trắng đen nhìn mình chăm chăm, không nhận được nở nụ cười, vươn bàn tay từ trong chăn ra nhéo nhéo khuôn mặt phần nộn nhỏ nhắn của Triệu Tương Nghi: "Làm sao lại dậy sớm như vậy à?"

"Cô cô!" Triệu Tương Nghi đột nhiên ngả người xuống, ôm lấy cổ Triệu Nguyệt Cầm cười khanh khách cả lên.

"Ồ." Triệu Nguyệt Cầm cười hì hì kêu nhỏ một tiếng, sau đó ngồi dậy ôm lấy Triệu Tương Nghi "Bé con, có phải hay không muốn ăn bánh bột ngô dưa muối do cô cô làm?" Những ngày ở chung vô cùng thân thiết này, trải qua Triệu Tương Nghi âm thầm dạy dỗ, tính tình Triệu Nguyệt Cầm so sánh với lúc trước có phần hoạt bát hơn nhiều, ít nhất khi ở trước mặt nàng, Triệu Nguyệt Cầm có thể thường xuyên mở miệng nói chuyện, cười ha ha hoặc trêu ghẹo đùa giỡn với nàng à.

Triệu Tương Nghi vừa lòng khi nhìn thấy chút thay đổi nhỏ ở Triệu Nguyệt Cầm, lát sau lại ở trong lòng cô cô làm nũng nói: "Đúng vậy ạ! Hôm nay con muốn ăn bánh bột ngô dưa muối!". Nhưng mà rất là phí dầu, nàng mặc dù biết Phương thị nhất định sẽ đồng ý cho Triệu Nguyệt Cầm làm cho nàng ăn, nhưng hoàn cảnh hiện tại trong nhà rất khó khăn, nàng có chút không đành lòng ăn món điểm tâm nhỏ xa xỉ đó.

Rửa mặt xong, đại ca Triệu Hoảng Lâm ở phòng trên chạy đến tìm Triệu Tương Nghi, chỉ thấy hắn đem hai bàn tay nắm lại mở ra cho Triệu Tương Nghi xem, lập tức giống như làm ảo thuật biến ra nhiều loại điểm tâm nhỏ sắc sỡ cho Triệu Tương Nghi! Hai mắt Triệu Tương Nghi sáng lên, đó phải là điểm tâm nhỏ hôm qua Phương thị phân chia cho bọn họ ăn sao.

"Tương Nghi ngoan ngoan mau đi ăn điểm tâm thôi, lát nữa ca ca sẽ đem toàn bộ điểm tâm này cho muội ăn." Triệu Hoảng Lâm ngược lại không hảo hảo thu hết những món điểm tâm nhỏ kia, mà ôm Triệu Tương Nghi đặt xuống đất.

Triệu Tương Nghi nhân cơ hội tốt này mà khê đếm điểm tâm nhỏ, không nhiều cũng ít đây đúng là phần điểm tâm hôm qua đại ca được nhận, trong lòng không nhin được chua xót, một cái hân cũng chưa ăn, toàn bộ đều đem cho nàng hết.

“Lát nữa chúng ta cùng ăn đi!” Hốc mắt Triệu Tương Nghi có chút đỏ lên, giọng nói nghẹn ngào lại, tận lực làm cho âm thanh của mình phát ra bình thường.

Triệu Hoàng Lâm ngăn người, sau đó “Ai” một tiếng.

Trên bàn cơm, mọi người vẫn giống như thường ngày ăn cháo và lương thực phụ, ngoài ra còn thêm một ít khoai lang hấp, chỉ có điều phần gạo trong cháo so với ngày xưa nhiều hơn.

Dương thị không có tí sức lực nào, dùng muống trong tay quấy cháo, miệng lẩm bẩm một câu: “Thiệt là, có gạo tốt vậy mà không ăn, lại đi ăn cái loại loạn thất bát tao [3] này rồi!”

Phương thị đang phân dũa ra giúp hai huynh muội Triệu Tương Nghi, đột nhiên dừng tay lại, chỉ chốc lát lại tiếp tục động tác trên tay, không thêm để ý đến oán giận của Dương thị.

Đúng lúc mọi người đang ăn, Dương thị bất thành linh đặt bát trong tay xuống, lại gần Phương thị cười hắc hắc nói: “Mẹ, tối hôm qua chia lễ vật, sao không thấy mẹ đem số bạc kia ra chia vậy ạ?”

Phương thị sửng sốt, nghiêng đầu không hiểu nhìn Dương thị: “Bạc nào?”

Dương thị nhận định rằng Triệu lão gia tử đã nhận lấy túi bạc của lão Từ, lại cho là Phương thị muốn một mình độc chiếm, ngay lập tức đứng thẳng dậy! Chồng nạnh hai tay trên thất lưng nói: “Ôi, đừng có xem ta như là con cóc! Ngày hôm qua, trong phòng bếp ta thấy rõ ràng lão Từ lén lút đưa túi bạc cho cha, xem ra rất là nặng à, ít nhất cũng phải là năm mươi lượng đi! Ngài đừng có ở đây giả vờ ngây ngốc với ta, đừng có ở đó mà mong đợi đem hết số bạc kia làm của hồi môn cho Nguyệt Cẩm à!” (J: vô sỉ quá....)

Mọi người vừa nghe xong, đều là chấn kinh!

Ở nông thôn cho đến bây giờ cũng không có dùng bạc, chỉ cần đem hai lượng bạc trắng đổi thành sợi dây đỏ treo tiền đồng là có thể dùng, hoặc là đem đi mua đồ vặt. Hiện giờ, Dương thị đột nhiên mở miệng ra là nhắc đến năm mươi lượng bạc, đây là một khoản tiền lớn đối với bọn hân à, bất kể là ai nghe thấy cũng đều sửng sốt.

Triệu lão gia tử nhận lấy tiền của lão Từ, cho nên bây giờ Dương thị chất vấn là đúng lý hợp tình rồi: “Ăn nói bậy bạ gì đấy, ở đây có bạc sao?”

“Ôi uy, ta không muốn sống nữa! Các ngươi đúng là loại người đi khi dễ người nhà đấy!” Dương thị ngày đêm nhớ mong cái hà bao chứa bạc, tối hôm qua căn bản không có ngủ! Sáng nay, lại không ngờ có kết quả như thế này, nhất thời tức giận đến mức phổi muốn nổ tung, vỗ vào cái bàn la lối khóc lóc om sòm nói, “Ngày hôm qua, hai người đem đồ tốt đưa cho Nguyệt Cẩm, ta cũng không nói cái gì! Như thế nào hôm nay ta vừa mới nói đến bạc, cả hai liền cho rằng ta giả ngu sao? Cho rằng ta là người mù thì như thế nào! Ngày hôm qua ta rõ ràng nhìn thấy cha nhận một túi bạc à!”

“Vợ lão tam!” Triệu lão gia tử vỗ một chưởng lên bàn, đem bát đĩa trên bàn đụng vào nhau kêu leng keng, mọi người liền sợ hãi, ” Ta không có thu chính là không có thu, ta lấy đâu ra bạc đưa cho người hân! Chúng ta là làm người phải biết nói đến lương tâm, người Bùi gia là nhà giàu có, nên lễ vật họ đưa không là gì cả đối với chúng ta, nhưng chúng ta không thể tùy tiện nhận bất cứ lễ vật nào mà họ đưa tới nha! Nhà chúng ta căn bản chẳng có giúp gì được cho nhà họ cả, đã nhận nhiều như thế rồi mà còn muốn nhận bạc nữa sao!”

Triệu lão gia tử nói đến mức này rồi, cả đại gia đình cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra, Phương thị căn bản không biết được chuyện này, vừa nghe ông nói như thế liền nhỏ giọng nói: “Ông làm sao lại không chịu nói cho tôi biết, báo hại tôi mới sáng sớm đã bị khinh bỉ rồi!”

“Hải... Cái này tôi không có nhận, lại cảm thấy bà không cần thiết biết chuyện này...” Triệu lão gia tử lắc đầu, trong lòng càng thêm chán ghét đối với hành vi của Dương thị.

Dương thị vẫn như cũ giữ bộ mặt không tin Triệu lão gia tử: ” Cha, mẹ, nếu hai người nghĩ muốn cho Nguyệt Cẩm một chút bạc để làm của hồi môn, ta cũng sẽ không nói gì! Nhưng hai người chung quy vẫn nên lấy hết số bạc đó ra phân chia cho mọi người đi! A? Mọi người thấy ta nói đúng chứ?” Nói xong lại

còn cổ động người khác, nhưng mà mọi người vẫn giống như cũ ngồi trên bàn ăn, không thèm để ý gì đến Dương thị.

Mặc dù Triệu lão tam là con người tham lam, lười biếng, nhưng cha hắn đã nói hết đến mức này rồi, hắn cũng rất tin lời của cha, liền âm thầm kéo lấy tay áo của vợ nói nhỏ: “Đừng nói nữa, tôi xem cha mẹ đứng là không có nhận lấy số bạc kia của người ta.”

Dương thị cũng không nghe theo, liền hất tay Triệu lão tam ra, chỉ vào mặt Phương thị và Triệu lão gia tử chằm chọc nói: “Ôi, đây là không muốn cho phải không, tốt thôi, đợi đến năm sau khi ra ở riêng, thời điểm kiểm tra đồ đạc, hai người phải cho ta vào trong phòng lục soát à!”

“Mẹ Hoàng Nhân! Người nói lời này là có ý gì, trong mắt người còn có hai người già bọn ta không?!” Phương thị đặt đũa xuống, tức giận đứng dậy trừng mắt Dương thị. “Ta và cha người là cái loại người ăn một mình sao!”

“Có phải hay không, trong lòng mọi người đều rõ ràng!” Dương thị nói ra một câu, nhận định rằng Triệu lão gia tử đã nhận tiền người ta.

“Đúng là không thể tiếp tục cuộc sống này được rồi!” Triệu lão gia tử đặt chén xuống, quay lưng vào trong nhà lớn.

“Ôi chào, chà, người đừng có đi à, mau nói cho rõ ràng đi!” Dương thị nhìn thấy bóng lưng của Triệu lão gia tử rời đi, cả người Phương thị run rẩy chỉ vào mặt Dương thị mắng:

“Trong mắt người đồ vật nào cũng là tiền đúng không! Trong nhà có đồ tốt gì, cũng đều có người đứng ở đằng trước, người ta cũng thấy người cũng không có chịu khó làm việc à! Ta cho người biết, chuyện tiền bạc là do tự mình người đoán mò, từ đầu đến cuối cũng không có, người có đem cái nhà này lật ngược lên trời cũng không tìm thấy được một đồng nào đâu!”

“Tam đệ muội, muội không thể yên tĩnh được một chút sao! Muội phải đem thân thể cha mẹ chọc tức lên mới được hả, ta tính với muội” Triệu Tín Lương liếc mắt nhìn Dương thị, nghiêng răng kêu ken két lên, nguyên bản hắn chưa bao giờ có ý định ở riêng trong đầu, nhưng vào giờ phút này, hắn lại rất tán thành ý định ở riêng này!

“Ta có nói gì sai, lời ta nói đều là sự thật! Huynh tưởng ta sinh ra hai đứa con là dễ dàng sao, lần trước Hoàng Nhân của ta bị thương ở đâu cũng không biết có lưu lại bệnh gì không nữa, này nhanh thấy sắp được ở riêng, ta không tranh thủ kiếm được chút ít tiền thì làm sao có thể tiếp tục cuộc sống à!”

Dương thị la hét, lại bắt đầu lôi ra chuyện Triệu Hoàng Nhân bị thương ở đâu, miệng vết thương rõ ràng đã lành lại hết rồi, nàng ta bây giờ lại cố quan trọng hóa vấn đề, đổ lỗi hết cho toàn bộ đại phòng.

Bữa điểm tâm sáng bị nàng ta quấy đảo đến mức không ai còn hứng thú để ăn nữa, mọi người không để ý đến nàng ta nói, mà đi lên nhà lớn an ủi Triệu lão gia tử và Phương thị.

Dương thị thấy mình sáng sớm khóc la om sòm như thế lại không chiếm được lợi ích gì, liền tức giận tát vào mặt Triệu Tương Liên một cái, lập tức đem đóa quỳn hoa sáng nay nàng ấy mới cài lên đầu làm rớt xuống, Triệu tương Liên oa oa khóc, ngồi xổm xuống kiểm tra quỳn hoa của mình, rồi bị Dương thị đoạt lấy đem ném xuống đất, còn bị nàng ta dùng chân đạp lên hai lần: “Làm việc thì vô dụng, đại gia cho tiền ngay trước mặt mà cũng không chịu nhận lấy”

Triệu Tương Liên “Oa” một tiếng khóc lên, chỉ vào đóa quỳn hoa nói rất quý báu.

Dương thị tàn nhẫn đẩy nàng ấy xuống đất, miệng lập tức mắng: “Quý báu cái rắm ấy! Có quý bằng bạc không

=====

[1] Hoa linh lan: thông tin chi tiết tại đây vi.wikipedia.org/wiki/Linh_lan

[2] Phong hoa tuyết đại: ý chỉ nét đẹp như đóa hoa rung rinh trong gió, đầy sức sống, xinh đẹp, không ai sánh được

[3] Loạn thất bát tao: ý chỉ sự lộn xộn, lung tung

26. Chương 26: Lời Đồn Đãi

Trải qua náo loạn lần trước trước, mỗi ngày Dương thị đều đem chuyện túi bạc kia nói ra, căn bản còn chưa xác định được trong đó có năm mươi lượng bạc hay không, sau lại biến thành nhiều hơn năm mươi lượng bạc trắng!

Nàng ta không chỉ ở nhà nói, mà mỗi ngày còn đi ra ngoài nói nữa chứ, đem tình trạng của Triệu gia trước mắt cường điệu hóa lên, muốn có bao nhiêu khoa trương liền có bấy nhiêu, thậm chí còn châm chọc nhị lão Triệu gia, nói bọn họ có mệnh hưởng phúc, hiện giờ ở trong nhà toàn ăn nhân sâm tổ yến! (J: edit đến đoạn này muốn tức điên luôn)

Bùi Tử Quân đã hai lần đến Triệu gia, vốn làm cho không ít người thôn thay đổi cách nhìn về gia đình họ, trước kia vì chuyện của Lã thị mà tất cả thôn dân đều xem thường Triệu Tín Lương, bây giờ khắp nơi trong thôn đều sôi nổi bàn tán xôn xao cả lên, nào là nói gia đình bọn họ thật tốt, lời nói mơ hồ lộ ra chút hương vị nịnh bợ.

Thêm nữa là, tất cả mọi người đều chính mắt nhìn thấy Bùi Tử Quân đem theo gia đình mang lễ vật đến biếu nhà bọn họ, bây giờ lại nghe Dương thị nói Triệu lão gia tử có năm mươi lượng bạc, che giấu để làm của hồi môn cho Triệu Nguyệt Cẩm, cũng không có cho lão đại Triệu Tín Lương chút ít bạc nào hết, cả thôn đều sôi nổi không yên, luôn tìm cơ đến nhà của bọn họ để xem tình hình ra sao.

Mấy ngày nay, một nhà Triệu Tương Nghi luống cuống tay chân ứng phó với đám thôn dân đến tìm hiểu kia, những người có chút quan hệ thân cận thì chỉ cần ngồi xuống giải thích một hồi là được, rằng căn bản chuyện có bạc là không có, còn những người không thân thiết lắm thì làm mặt lạnh đuổi đi!

Đợi mọi người biết được chuyện này là do Dương thị miệng rộng đi ra ngoài phao tin, đều bị chọc giận đến gần chết, đối với người trong tam phòng lỗ mãng cũng không thêm nói chuyện.

Vừa lúc, Lý thị sau khi ở cử bên nhà mẹ đẻ trở về, về đến nhà cũng chưa kịp sắp xếp hành lí, chính là cần thận kéo mẹ chồng Phương thị đến một bên nhỏ giọng hỏi: ” Mẹ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Con ở nhà mẹ đẻ mới có vài ngày, vậy mà đột nhiên không ít người trong thôn đến tìm con hỏi thăm tin tức về em gái của chồng, cũng có không ít người nguyện ý đến ở rể cho nhà ta, ngay cả đồ cưới cũng không muốn! Con không biết rõ sự tình ra sao, lại sợ chọn lầm đối tượng, nên không dám đáp ứng, chỉ nói là trở về nhìn một chút, rồi cùng mẹ thương lượng đây.”

Phương thị bối rối khi nghe nghi vấn của vợ lão nhị, trong lòng không khỏi giật mình, mới có vài ngày thôi mà lời đồn đãi đã gây huyền ảo đến vậy, vô lực khoát tay, cảm giận nói:” Còn có thể xảy ra chuyện gì, con xem tam đệ và tam đệ muội của con làm chuyện tốt chưa kia!”. Nói xong, lập tức đem tất cả mọi chuyện xảy ra trong nhà mấy ngày nay nói ra cho Lý thị nghe, Lý thị nghe xong, tinh tế suy nghĩ một lúc, sau đó thẳng thừng lắc đầu:

“Tam đệ và tam đệ muội thật là, làm người thì không nên nói loạn à, xem đi thật tốt quá mà, làm cho những người trong thôn hiểu lầm hết rồi, trong nhà không chắc sẽ ầm ĩ như thế nào đây.”

“Nhưng mà tin tức này đúng là được truyền đi rất nhanh nha....Lại có thể rơi vào tai mẹ của con bên kia.” Phương thị lắc đầu, thờ dãi một hơi.

Cuối cùng, lại lo sợ vợ lão nhị sẽ suy nghĩ nhiều, nên nói thêm:” Mẹ Hoàng Tuấn, trong mấy con dâu này chỉ có con là hiểu biết nhiều, mẹ nói cho con nghe cái này, cha và mẹ không có nhận bạc của người ta, ngay cả mấy món đồ quý hiếm kia nữa, cũng là ngoan cố không chịu nhận đấy!”

“Mẹ, con biết mà.” Lý thị gật đầu, giúp Phương thị thuận thuận khí, Ngai hoàn toàn biết tính con mà, chỉ cần nhìn thấy người trong nhà bình an, thuận thuận lợi lợi, trong lòng con cũng không suy nghĩ đến cái gì khác.” Ý là nàng không có giống như Dương thị mỗi ngày đều đoán mò, làm ầm ĩ.

Phương thị nghe được lời nàng nói như vậy, cũng rất yên lòng, bèn vỗ tay Lý thị, vui mừng cười nói: ” Haizz, nếu như vợ lão tam học được ở con một chút xú hiểu chuyện thôi, mẹ cũng không biết tiết kiệm được bao

hiều tâm tư!” Nói xong, lại lôi kéo Lý thị ngồi xuống, nghiêm túc đem ý tưởng ở riêng lần trước đề cập đến nói cho nàng biết và nguyên nhân của chuyện ở riêng này, tình tế quan sát Lý thị nói.

Lý thị nghe xong, trước tiên là kinh ngạc, sau đó lại bất đắc dĩ cùng tiếc hận gật đầu, an ủi Phương thị vài câu: “Mẹ, nếu ngài đã xác định muốn thực hiện ý tưởng này, ít nhất đại phòng của đại ca và phòng của con xin cam đoan với ngài rằng, chúng con từ nay về sau sẽ hiếu thuận với ngài, xin đừng có lo lắng à.”

Nghe lời an ủi đầy thiện của vợ lão nhị, nước mắt của Phương thị chực chờ rơi xuống, tự nhủ rằng mình thương yêu con dâu này là không sai.

Cùng lúc đó, tin đồn về nhà bọn họ ngày càng nghiêm trọng hơn, đã có không ít bà mai đến nhà Triệu Nguyệt Cầm xin làm mai nàng với mấy chàng trai trong thôn, sinh lễ cũng rất cao, ban đầu là năm xâu tiền sau đó lại tăng lên đến mười xâu! Càng giạt mình hơn nữa, là đúng như lời Lý thị đã nói với Phương thị rằng có người nguyện ý xin ở rể.

Vốn dân quê khi có chuyện vui, sinh lễ làm mai ở phương Nam chỉ cần bốn năm xâu tiền cũng là nể mặt lắm rồi, lúc này sinh lễ lại tăng lên đến mười xâu, đây cũng không còn là tục lệ nữa.

Trong lòng Phương thị biết rõ, những người kia chính là vì năm mươi lượng bạc mà đến, mười xâu tiền sinh lễ chính là tương đương với mười lượng bạc, bỏ ra mười lượng để kiếm được bốn mươi lượng, chỉ có kẻ ngu mới không biết tính toán đến lợi nhuận thu được qua vụ buôn bán này.

Ngay từ đầu, người trong nhà còn khách khí nói chuyện tốt với bà mai đến đây, thuận tiện tìm xem người trong sạch cho Triệu Nguyệt Cầm, nhưng càng về sau, mấy bà mai đến cửa giống như con ruồi vo ve kéo đến không dứt, đám người Phương thị cũng không còn kiên nhẫn nữa, cuối cùng quyết định đóng chặt cửa lớn không cho người vào!

Dương thị thấy nàng ta động cái miệng thôi mà đã gây ra hiệu ứng lớn đến như vậy, không khỏi mừng rỡ cười toe toét, mỗi ngày đều khoan tay đứng trước cửa sổ phía trước nhà, nhìn thấy người ngoài dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn vào trong nhà.

Bởi vì thái độ kiên quyết của đám người Phương thị, lời đồn bên ngoài dần tiêu tán đi một chút, những bà mối đến làm mai cho Triệu Nguyệt Cầm cũng giảm đi hơn phân nửa, nhưng ngay khi mọi người đang thở phào nhẹ nhõm thì phiền toái lớn hơn lại đến...

Hôm nay, Triệu Tương Nghi đang ngồi xổm ở trước cửa nhà, nghiên cứu vài miếng đất trồng rau, thầm nghĩ chờ mùa xuân năm sau khi ra ở riêng xong, nàng sẽ đến sau núi xem xét rồi đem mấy loại cây có thể ăn được đem về trồng.

Trước cửa Triệu gia có tổng cộng năm miếng đất trồng rau, trong đó có ba mảnh đất tươi xốp, phì nhiêu, đủ loại rau dưa được trồng trên đấy, còn hai mảnh lớn hơn có thể là do đất có vấn đề, nên chỉ trồng được rau dưa thưa thớt mà thôi. Triệu Tương Nghi liền muốn miếng đất này, chờ đến lúc nhà bọn họ ra ở riêng nhất định sẽ xin hai mảnh đất hoang này, về sau phải khai khẩn hai mảnh đất hoang này một chút.

Đang suy ngẫm về kế hoạch tương lai lâu dài thì có một phụ nhân trung niên đi đến, phụ nhân trung niên kia khoác trên người một chiếc áo khoác màu xanh lá cây đậm, trên đầu cài hai đóa quỳên hoa màu đỏ thắm, trên cổ là chiếc khăn màu xanh biếc bay phấp phới, khoe miệng Triệu Tương Nghi rút lại, nhà nàng gần đây đối với những người làm nghề bà mối thập phần miễn cảm, cho nên giờ phút này khi thấy cách ăn mặc điển hình của bà mối, nàng bắt đầu có chút không chịu được.

“Ai ôi, chắc chắn, ở đâu lại có một nữ oa xinh xắn như thế này, ta đã đi khắp mười dặm tám thôn cũng chưa thấy qua đứa bé được nuôi dưỡng có làn da thủy nộn như thế.” Bà mối kia vừa thấy Triệu Tương Nghi ngoan hiền liền khen ngợi, rất nhanh đánh giá nàng từ trên xuống dưới. Sau đó lại có chút tiếc hận chắc chắn vài tiếng.”Ấn, chính là có một chút gầy, thường ngày người lớn trong nhà cho cháu ăn ít lắm sao!” Nói xong còn muốn bước đến đưa tay捏捏 khuôn mặt của Triệu Tương Nghi, bị Triệu tương Nghi một phen tránh thoát.

Bà mối lập tức liền nở nụ cười, cười đến mức cả người đều run rẩy tuyệt không giống như là làm bà mối, nhưng nhìn thấy son phấn bôi trên mặt bà ta giống như tường trắng rơi xuống đất, Triệu Tương Nghi không khỏi kinh hồn táng đảm.

Nở nụ cười một trận, bà mới chỉ vào trong nhà hỏi Triệu Tương Nghi: “Trưởng bối cháu có ở trong nhà không?”

Triệu Tương Nghi suy nghĩ càng thêm khẳng định người này đến lã để làm mai cho cô cô nàng, sau đó liền lắc đầu nói: “Đi vắng, đều đi ra ngoài rồi”

Bà mới không tin, vừa vặn nhìn thấy Dương thị từ trong nhà đi ra, bà mới nhìn thấy lập tức lắc mông đi tới, một phen đẩy Triệu Tương Nghi tránh ra, cười hì hì tiếp đón: “Thì ra là Trương mụ mụ đến đây à, khách quý nha!” Nói xong liền nghênh đón cái người gọi là Trương mụ mụ ấy vào trong nhà, sau đó lại quay sang trừng mắt với Triệu Tương Nghi một cái, “Đúng là không có mắt nhìn, đây chính là bà mới có danh tiếng bên ngoài đấy! Mày cũng dám mời ra ngoài à, hừ.”

Triệu Tương Nghi nhếch cái miệng nhỏ lên, liếc nhìn Dương thị một cái, còn Trương mụ mụ kia đúng là giống hệt như tú bà trong kỹ viện ấy!

Trong nhà, Phương thị tỏ ra xem thường đối với hành vi nghênh đón của con dâu thứ ba với cái bà mới kia cực kỳ bất mãn, bất quá Trương mụ mụ này lúc trước cũng có gặp qua Phương thị một lần, bên ngoài đúng là có chút danh tiếng, hơn nữa Phương thị cũng không muốn đắc tội với người ta, đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến hôn nhân của Triệu Nguyệt Cẩm, vì thế dựa theo toàn bộ cấp bậc lễ nghĩa, mời trà, bày ra một đĩa hoa quả chiêu đãi Trương mụ mụ.

Lúc này, Triệu Tương Nghi cũng vào trong nhà, nện bước chân ngắn chạy vù vù đến trước mặt Phương thị, Phương thị một phen ôm lấy nàng, dụ dỗ một hồi.

“Ta nói này Quang Trung đại tẩu, cháu gái này của tẩu đúng là xinh đẹp đấy, nếu đưa con bé ra ngoài cũng chẳng ai tin được nó ăn cơm nhà nông mà lớn lên!” Trương mụ mụ đối với tướng mạo của Triệu Tương Nghi càng thổi phồng thêm, Phương thị ngẩn ra một chút, vẫn không để ý đến nữa mà vẫn như trước chơi đùa với cháu gái trong lòng.

“Lúc này Trương mụ mụ đến đây chính là giới thiệu gia đình nào cho Nguyệt Cẩm sao?” Dương thị ở một bên cười hắc hắc phụ họa, sở dĩ nàng ta nịnh bợ Trương mụ mụ là vì không ít bà mới giống như Trương mụ mụ thường hay cùng nàng ta vụng trộm hỏi thăm, chỉ cần nàng ta hỗ trợ cho mấy bà mới này đem hôn sự nói cho thành công, khi đó nàng ta có thể từ mấy bà mới này nhận không ít tiền.

Trương mụ mụ hớp một ngụm trà, vừa cười cười, son phấn trên mặt không biết đã bay ít nhiều bao nhiêu, Triệu Tương Nghi cảm thấy trong dạ dày mình đang thẳng đứng, cuối cùng dứt khoát không nhìn bà mới này nữa.

“Ha ha, lần này đến đây, không phải là làm mai cho Nguyệt Cẩm nhà các người.” Trương mụ mụ này vừa mới mở miệng đã làm cho mọi người thất kinh, thấy mọi người đặt chú ý lên người mình, bà ta mới tiếp tục nói, “Quang Trung đại tẩu, trong nhà lão đại của tẩu không cần một tấc phụ sao?”

“Trương mụ mụ, bà đến đây là chuyện rất cực khổ rồi, ta đây thật cảm ơn bà à, nhưng lão đại nhà chúng ta tạm thời không muốn đi thêm bước nữa, thật là xấu hổ quá đi...” Phương thị uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của Trương mụ mụ

Trong lòng Triệu Tương Nghi càng thêm buồn bực, hóa ra không phải đến làm mai cho Triệu Nguyệt Cẩm, mà là đến tìm cha nàng làm mai sao?

Kế mẫu...

Triệu Tương Nghi khẽ nghĩ đến, cả người run bắn lên, trước đây nàng từng đọc chuyện công chúa Bạch Tuyết, ấn tượng đối với nhân vật mẹ kế này rất là xấu. Nay đã có một bà mẹ ích kỷ đến tắng tận lương tâm rồi, nàng không hy vọng rằng sẽ có thêm một bà kế mẫu hung ác ngược đại tiểu hài tử đâu

“Ôi, Quang Trung đại tẩu, tẩu phải nghe ta nói xong đã chứ.” Trương mụ mụ giống như biết trước được Phương thị sẽ có thái độ này, nên không có tức giận trái lại còn nhẫn nại nói lời êm tai. “Bên chỗ ta có hoàng hoa khuê nữ hai nhà Vân-Anh chưa gả! Tướng mạo không chỉ là hạng nhất, nữ hồng và tài quản gia đều là hạng ưu cả! Nói xong, hai mắt Trương mụ mụ lại tỏa sáng, đối với Phương thị giơ ngón cái lên, ý bảo là cô nương hai nhà kia đều là thượng phẩm.

“Con không cần kể mẫu!” Đang lúc Trương mục mục nói chuyện đến nước miếng bay tùm lum, Triệu Tương Nghi bỗng trừng mắt với bà ta, hung hãn lớn tiếng nói một câu cắt đứt lời nói của Trương mục mục.

27. Chương 27: Tranh Đoạt Nam Nhân Độc Thân

Phương thị thấy thế, thiếu chút nữa xì một tiếng bật cười, nhưng ngại thể diện, kìm nén ngạc nhiên trong lòng, rồi ôm lấy cháu gái dụ dỗ, ngẩng đầu lên nhìn Trương mục mục nở nụ cười: “Bà cũng nhìn thấy rồi đó? Lão đại nhà chúng ta hiện tại chưa muốn lấy vợ, cháu gái ta đã có mình ta mỗi ngày chiều cổ là đủ rồi, bà cũng đã nghe thấy rồi đấy, cháu gái ta cũng không cần kể mẫu, ta thật không có biện pháp nào à?”

“Ai ôi, trong vòng mười dặm tám thôn, ai mà không biết tẩu đầu là thương yêu trẻ con.” Trương mục mục có chút sốt ruột, uống một ngụm trà lớn, lại kiên trì khuyên nhủ, “Nhưng mà không thể nói như vậy à, tẩu đầu suy ngẫm một chút xem, lão đại nhà tẩu chỉ mới hơn hai mươi tuổi thôi, là một thanh niên chính trực, điều kiện lại tốt, lúc này nếu không tìm đối tượng kết thân chẳng lẽ đợi đến khi già rồi ... thật khó khăn nha! Hơn nữa tiểu hài tử trong nhà biết cái, ta giới thiệu là hai khuê nữ phẩm hạnh đều thuộc nhất đẳng đấy, rất tốt à! Ta xin bảo đảm nàng dâu này vào cửa chắc chắn đối với cha mẹ chồng liền phụng dưỡng, lại biết nghe lời trượng phu, thương yêu con chồng, làm việc nhà rất là lưu loát nữa!”

“Cháu chính là không cần kể mẫu!” Triệu Tương Nghi ở trong lòng thầm mắng Trương mục mục, sau đó lại nói thêm, “Kể mẫu không phải là người tốt, sẽ đánh người, không cho con ăn cơm!”

” Ai yêu, ngoan nào!” Phương thị làm bộ vỗ đầu Triệu Tương Nghi, “Cháu học được lời nói này ở đâu vậy, lại đem miệng luyện đến lợi hại như thế cơ đấy?” Trong lòng bà lại rất hiếu kỳ, đứa trẻ này xưa nay rất là nhu thuận, như thế nào lại nói ra những câu bèn nhọn như thế?

Nghĩ tới nghĩ lui, liền đem nguyên nhân quy hết lên chuyện tái giá của Triệu Tín Lương, Phương thị cũng quyết định từ chối yêu cầu của Trương mục mục: “Ôi, bà cũng nhìn thấy đấy, ta nếu cho người ta vào cửa, đứa nhỏ này chắc chắn sẽ hận chết ta, việc này ta không thể làm chủ được, Trương mục mục hay là bà trở về đi à?”

Trương mục mục vừa thấy việc này không được, sốt ruột vô cùng, lại liên tục nói ra lời hay ý đẹp, đối với Triệu Tương Nghi cười làm lành, vốn Phương thị cảm thấy thật có lỗi với bà mỗi này, nhưng nhìn thấy bà ta quẩn chặt không buông, mặt cũng trầm xuống: “Việc này thực sự không thành được, Trương mục mục, nếu bà không ngại thì hỏi thăm thêm lần nữa, xem có gia đình nào tốt thích hợp với Nguyệt Cầm nhà ta không.”

“Hừ! Đúng là đồ không biết điều!” Trương mục mục thấy việc này không thành được liền trở mặt, đằng một cái đứng lên, ngoài miệng không nói lời hay gì.

“Bà mau đi ra, đi ra ngoài đi” Triệu Tương Nghi trừng mắt căm giận hận không thể dùng mắt đâm chết bà mỗi này, hai tay liền chống nạnh, lộ ra bộ dáng hung tợn.

“Hừ, ta cũng chẳng thêm nán lại nhà các người nữa, cái đồ không biết điều!” Trương mục mục nói xong liền xoay rời đi, Dương thị liền đứng dậy nịnh nọt nhưng Trương mục mục tuyệt không cho nàng ta chút thể diện nào.

Sở dĩ bà ta tức giận như vậy, là do trước khi đến đây, bà ta khoắc lác rằng sẽ nói thành công chuyện này, hơn nữa cũng thầm nhận đồ tốt từ hai cái nhà kia, giờ chuyện này lại thất bại, bà ta không sốt ruột sao mà được?

Thứ nhất tiên đặt cọc bà đã lấy giờ phải trả lại cho nhà người ta, thứ hai danh tiếng ở bên ngoài của bà có thể vì chuyện này mà ít nhiều nhận lấy tổn hại.

Chờ Trương mục mục lắc lắc cái mông rời đi, Phương thị mới đứng dậy chỉ vào mặt Dương thị mắng: “Người về sau đừng có ở bên ngoài kéo cái người giống vậy vào trong nhà, chuyện tình của Nguyệt Cầm trong nhà đã có ta lo, còn nữa chuyện của lão đại cũng không đến phiên người quan tâm!”

“Hắc, có quan hệ gì đến con chứ?” Dương thị chợt dạ nghiêng đầu vừa đi vừa lẩm bẩm.

Phượng thị không muốn cùng với nàng ta cãi cọ một trận nữa, chỉ ném một câu: “Trong lòng người tự rõ ràng mà!” Sau đó liền ôm Triệu Tương Nghi vào trong phòng.

Hôm sau, mấy bà mới đến nhà đòi làm mai cho Triệu Tín Lương ngày càng nhiều hơn, nào là quả phụ bị chồng bỏ hay là khuê nữ chưa lấy chồng, muốn tương mạo liền có tương mạo, thẳng đem một nhà làm cho đau đầu chết.

Bất quá nhìn kỹ ngũ quan của Triệu Tín Lương, hẳn thật đúng là còn rất trẻ, bộ dạng lại rất dễ nhìn, ít nhất là ngũ quan đoan chính, toàn thân đều tỏa ra một loại khí phái chính trực, nhìn thấy là liền tin cậy. Hơn nữa bên ngoài lại đồn đãi, lại cho rằng trên người hắn có bạc, lại tăng thêm một điều kiện tốt nữa, nên ai cũng muốn làm thông gia gia với nhà bọn họ hết, hấp dẫn thật là lớn!

Triệu Tương Nghi sau đó cũng chậm rãi tỉnh ngộ, mặc kệ ấn tượng của kẻ mẫu đối với nàng như thế nào đi chăng nữa, chung quy cũng vì hạnh phúc của Triệu Tín Lương không thể vì ý nghĩ của nàng mà làm tan biến.

Vì thế nàng liền phối hợp với Triệu Hoàng Lâm đi thăm dò ý của Triệu Tín Lương, thầm nghĩ nếu ah81n có chút ý tứ này thì bọn họ sẽ không ngăn trở.

Nào có thể đoán được Triệu Tín Lương bị hai đứa con mình chọc cho đến tức cười, sau đó lại lắc đầu nói, hẳn hiện tại chẳng muốn cái gì cả chỉ mong hai đứa con có thể bình an lớn lên mà thôi.

Vì thế những người đến cửa làm mai kia đều bị hung hãn chặn lại trước cửa, so với lần trước càng thêm kiên quyết hơn.

Nhưng cũng thật là kỳ lạ, những người tới cửa làm mai không có giảm bớt đi mà ngược lại càng nhiều hơn, chỉ cần có người bước đến cửa đều bị bọn họ thẳng thường đuổi đi, hoặc là một hàng nhà mẹ đến hỏi thăm, hoặc là mẹ của các khuê nữ này trực tiếp đến nói chuyện kết thân.

Triệu Tương Nghi vừa nghiên cứu mảnh đất hoang để trồng rau vừa vô lực thờ dài, nam nhân quý tộc độc thân hoặc là kim cương vương lão ngũ [1], thật nhiều người tranh nhau cướp đoạt đấy!

Nghĩ đến đây trong đầu nàng không khỏi có chút ảo tưởng, vài năm sau nữa nhà bọn họ sẽ dựa vào hai bàn tay trắng của mình để làm nên thật là nhiều tiền, lúc đó những người làm mối kia không phải sẽ chen chúc nhau đến phát nổ sao.... Khi đó, Lã thị có hay chẳng biết được tin tức này, chắc chắn trong lòng sẽ hối hận cực kỳ!

Nhưng mấy ngày nay Triệu Tương Nghi và Triệu Hoàng Lâm không chống nổi được thế công của mấy bà mối, bởi vì những người đó không chỉ đến làm mai cho Triệu Nguyệt Cẩm và Triệu Tín Lương, mà còn mơ hồ bắt đầu có khuynh hướng làm mai cho hai huynh muội Triệu Hoàng Lâm, giống như cùng lúc có nhiều cỗ xe ngựa mạnh mẽ vang dội đến đây tìm hiểu dùm cho vài nhà...

Triệu Tương Nghi và ca ca đưa mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ, hai người bọn họ một đứa tám tuổi và một đứa ba tuổi, đây là định thân lúc còn nhỏ sao!

Không khỏi có chút buồn bực, mà lúc này Dương thị lại ở bên ngoài tung thêm tin tức thập phần khoa trương!

[1] Kim cương Vương lão ngũ: ý chỉ những người đàn ông độc thân hội tụ những tiêu chuẩn: đẹp trai, giàu có, giỏi giang, học thức cao, khiêm tốn

28. Chương 28: Quả Phụ Cũng Rất Tịch Mịch Sao?!

Chớp mắt một cái đã đến tháng mười một mang theo tiết trời giá rét, vào thời điểm tháng mười cả Triệu gia vì lời đồn đãi mà phải vượt qua thể công của những người đến mai mối.

Vốn là hơn nửa năm qua, Phương thị có nhìn trúng mấy nhà nhưng bởi vì lời đồn đại kia mà những nhà kia luôn đi theo nhà họ làm thân, Phương thị ở trong lòng tỉ mỉ phân tích ra, thậm chí nói, mấy cái nhà đó trước kia chỉ bỏ ra bốn, năm xâu tiền làm sính lễ cũng không chịu tăng thêm một đồng nào, bây giờ lại bắt chước những nhà khác một hơi bỏ ra mười xâu tiền làm sính lễ, vậy mà cũng chịu!

Vậy cũng có thể tưởng tượng được rằng mấy cái nhà đó không đáng tin ra sao rồi, nên trực tiếp từ chối.

Kể từ lúc đó, chuyện hôn sự của Triệu Nguyệt Cầm cũng gác lại sang một bên, vì thế không ít lần Phương thị bị Dương thị châm chọc nên mỗi ngày lại cùng nàng ta gây lộn.

Cho đến một ngày, tên Trương đồ tể trong thôn đến nhà bọn họ giúp đỡ giết năm con heo, sau khi giết heo xong, lại được cả nhà khách khí mời ở lại ăn cơm để cảm ơn rồi mới trở về, vợ của Trương đồ tể là Ngô thị cười hi hi đến đây vì hôn sự của Triệu Nguyệt Cầm, thẳng tay che miệng cười nói nhĩ tử Trương Sâm của nàng ta rất là coi trọng Triệu Nguyệt Cầm.

Phương thị thầm suy nghĩ, cả nhà Trương đồ tể là dân di cư đến đây, nhưng tốt xấu gì cũng đã ở lại Triệu gai thôn này năm năm rồi, xem như cũng biết gốc biết rễ nhà người ta. Hơn nữa, đứa trẻ Trương Sâm kia Phương thị cũng nói chuyện với hắn vài lần rồi, là một thanh niên tốt, cũng rất nhã nhặn, hai năm trước còn hai lần thi tú tài, tuy chưa đậu nhưng nghe nói năm nay sẽ tiếp tục đi thi, có thể nói là rất có tiền đồ. Mà gia đình Trương đồ tể chuyên bán thịt heo nên gia cảnh không tồi chút nào, ít nhất là không giống như nhà bọn họ là không có cơm và món mặn để ăn.

Chiếu theo hai mặt là bối cảnh và nhân phẩm mà phân tích, trong lòng Phương thị cũng đã sớm hạ chủ ý, thay vì gả con gái cho những nhà vì tiền mà đến chẳng bằng đem con gả vào nhà Trương đồ tể đi, thứ nhất là sẽ sống tốt hơn, thứ hai là cả hai nhà không có cách xa lắm, chỉ cần có thời gian là có thể gặp mặt rồi.

Chẳng qua là vợ Trương đồ tể là nàng Ngô thị này là một người có tính bất trị, người nào ở trong thôn cũng biết nàng ta rất yêu tính toán chi li, lần này Ngô thị chịu bỏ xuống thói bất trị đó mà đi đến nhà họ xin kết thân, tám phần chính là xem trọng cái gọi năm mươi lượng bạc trong nhà bọn họ. Chẳng qua nói là như vậy, nhưng Trương Sâm đúng là một người có tiền đồ, cho dù mẹ chồng là người bất trị, cũng tốt hơn nhiều so với việc gả Triệu Nguyệt Cầm cho những nhà không biết gốc biết rễ kia.

Phàm là sau này Triệu Nguyệt Cầm ở bên kia có xảy ra chuyện gì, thì nhà mẹ đẻ ở gần đây không phải sẽ dễ dàng giúp đỡ hơn sao?

Phương thị nghĩ vậy, trong lòng dễ chịu hơn nhiều, chuyện thiên hạ này muốn thập toàn thập mỹ là điều không thể, được cái này thì mất cái kia.

Kết quả là sau vài ngày lo lắng, Phương thị liền đi đến đại môn nhà người ta đem chuyện này định xuống. Bên đó cũng rất là sảng khoái, song phương cũng chính thức gặp mặt nhau cùng ngồi xuống ăn bữa cơm, đem chuyện lễ nghi rườm rà tỉ mỉ thỏa thuận, chỉ cần chờ đến tháng mười hai đem lễ tiết lớn nhỏ làm cho xong, hai nhà cũng đính ước, sau đó làm mấy bàn tiệc, rồi đợi đến tháng giêng làm chuyện vui cho hai người xong, chuyện này liền hoàn hảo.

Một khi đã định xong hôn sự của Triệu Nguyệt Cầm, tinh thần của Phương thị cũng theo đó mà tốt lên, mỗi ngày đều cười đến híp cả mắt, chẳng hề có một tiếng than thở nào.

Song, lại ngại đến tính bất trị của Ngô thị, Phương thị sợ con gái gả đi qua đó sẽ bị thua thiệt, liền đóng cửa lại dạy nàng không ít cách trị gia, lại khuyên nàng đem tính cách của mình luyện đến mạnh mẽ một chút, như vậy mới có thể sống được mà không bị người ta khi dễ.

Mặc dù trên mặt Triệu Nguyệt Cầm luôn đáp lời vâng, dạ, nhưng trong lòng lại đang đánh trống, với tính bất trị của Ngô thị trong miệng Phương thị, tâm nàng không khỏi sinh ra chút sợ hãi.

Cho nên cứ đến mỗi tối khi ngủ, thỉnh thoảng nàng ôm Triệu Tương Nghi cũng có thể gặp ác mộng.

Nửa đêm, Triệu Tương Nghi hay giật mình tỉnh dậy, còn có thể thấy rõ trên gương mặt của cô cô nàng mang nước mắt, nhất thời trong lòng đau đớn không chịu được, liền không nói lời nào mà ôm thật chặt cơ thể đang lạnh run của cô cô.

Ngày hôm sau, ngay lúc mọi người cùng ngồi trong phòng sưởi ấm nói chuyện, Triệu Tương Nghi nhớ đến bộ dáng thống khổ đêm qua của Triệu Nguyệt Cầm, tâm không đành lòng, vì thế mắt đen chớp vài cái nhìn Triệu Nguyệt Cầm cười híp mắt: “Cô cô phải lập gia đình, có vui không ạ?”

Tay Triệu Nguyệt Cầm đang vung than củi đột nhiên run lên, ngược lại ngẩng đầu xấu hổ nhìn Triệu Tương Nghi, môi nhếch lên nhưng không nói lời nào.

Phương thị một phen ôm chầm lấy cháu gái mình, hăng hái ở trên mặt nàng hôn một cái, sau đó lại cười tủm tỉm nói: “Cháu đó nha, mấy ngày nay không có thời gian quần đến cháu, cái miệng liền nói ra lời bèn nhọn như vậy, là học từ ai đây? Mới có bao nhiêu tuổi, cháu có biết lập gia đình là gì không?”

“Lập gia đình là có thể mặc đồ màu đỏ hồng, lại được ăn ngon à!” Triệu Tương Nghi giơ cánh tay nhỏ bé của mình lên, lộ ra vẻ mặt khờ dại nói, nhưng trong lòng sớm đỏ mồ hôi hột ... Thầm nói, tha thứ cho cháu nha, cháu không phải là cố ý giả bộ thuần khiết đâu.

Mọi người trong phòng ngay lập tức cười ha ha, Phương thị gõ vào cái trán Triệu Tương Nghi sáng giọng: “Đúng là một tiểu quỷ tinh ranh! Sáng mai sẽ đi tìm cho cháu một cái phu quân, xem cháu lanh lợi làm sao à!”

Triệu Tương Nghi lè lưỡi, làm cái mặt quỷ, ngay sau đó lại là cười hì hì hỏi Triệu Nguyệt Cầm: “Cô cô có thích con trai đồ tể không?”

Mọi người vừa nghe xong, thần tình vô cùng kinh ngạc nhìn Triệu Tương Nghi chăm chăm xem xét, lại cảm thấy rất mơ hồ, đứa bé này chỉ mới ba tuổi sao lại biết nhiều như vậy, là học được từ ai?

Vừa mới nghe Triệu Tương Nghi hỏi như vậy, Phương thị liền chú ý lên người của con mình, lúc này trong lòng bà thật rất là áy náy, thẳng thắn nhìn chăm chăm vào Triệu Nguyệt Cầm dịu dàng nói: “Đúng rồi, Nguyệt Cầm con xem mẹ này, mấy ngày nay vội vàng cùng với nhà Trương đồ tể bàn bạc chuyện định thân, nhất thời quên hời hợt ý kiến của con, theo con thì nhi tử nhà đó có được không?”

Triệu Nguyệt Cầm vừa nghe từ mẫu thân hỏi như vậy, vốn là đang thẹn thùng, hai má lập tức đỏ lên như ánh lửa đỏ hồng lập lòe cháy, Triệu Tương Nghi chống cằm cười híp mắt, cảm thấy cô cô đẹp hơn so với ngày thường

“Mẹ, ngài nói gì vậy...” Triệu Nguyệt Cầm hờn dỗi không dám nhìn mọi người, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, “Chuyện của con không phải do mẹ làm chủ sao, mẹ nước được thì là được đi...”

“À há, ta chọn đúng rồi sao!” Phương thị vừa nghe lời con gái nói liền vui vẻ, nhìn con gái của mình sắp làm vợ người ta nói, “Nguyệt Cầm à, tính tình này của con cái gì cũng đều giữ trong lòng không chịu nói ra, lúc nào mẹ cũng phải uy hiếp con thì con mới chịu nói ra ý tứ của mình!”

Triệu Tương Nghi dựa vào người ca ca nàng mà thở dài, tiểu cô à tiểu cô, con đã cho cô một cơ hội rồi, vậy mà cô lại không dám đem ý nghĩ thực sự trong lòng nói ra!

Chỉ có điều khi nàng nhìn thấy hai má của Triệu nguyệt Cầm ứng đỏ như ánh lửa, Triệu Tương Nghi ngẩn người, hóa ra trong lòng tiểu cô rất là xem trọng nhi tử của Trương đồ tể, chẳng qua là có chút sợ mẹ chồng tương lai Ngô thị mà thôi.

Mọi người đang cười nói, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng đập cửa gấp gáp, trực tiếp đem tâm của mọi người trong nhà gõ lên!

Triệu Tín Lương ngồi ở gần cửa nhất, nhanh chóng đứng dậy đi ra mở cửa, ngay lập tức một cơn gió lớn mang theo bông tuyết thổi vào nhà, mọi người trong nhà rồi rít rùng mình một cái, vội đến gần ngay chậu than gần đó sưởi ấm, chỉ duy nhất một mình Triệu Tương Nghi với hai mắt sáng ngồi nhìn bông tuyết trắng nhẹ nhàng rơi xuống hương phấn reo lên: “Tuyết rơi, tuyết rơi kìa!”

Sống hơn hai mươi năm nay, Triệu Tương Nghi chưa bao giờ thấy qua tuyết!

Kiếp trước nàng sống tại thành thị miền Nam, mùa đông tuy lạnh nhưng vẫn không thấy có tuyết rơi, thỉnh thoảng có một hai năm thì đài khí tượng nói là có tuyết, làm cho nàng cực kỳ hưng phấn, nhưng sang hôm sau ngay cả một bông tuyết cũng chẳng thấy đâu hết, chỉ có một bầu trời âm u giống như khuôn mặt người khi ủ rũ vậy.

Cho nên, ngay từ lúc nhìn thấy bông tuyết bay vào trong nhà, khỏi phải nói là Triệu Tương Nghi rất là hưng phấn!

Nhưng mà cũng có những người giống như đã sớm tập thành thói quen, chỉ mỉm cười nhìn bông tuyết bay đầy trời, sau đó lại nói chuyện với nhau. Chỉ có một mình Triệu Hoàng Lâm cười híp mắt vội kéo Triệu Tương Nghi lại ôm lấy, dúi dúi nói: “Đêm qua đã có mấy hạt tuyết rơi xuống rồi, đương nhiên hôm nay sẽ có một trận tuyết rơi xuống, đây là trận tuyết đầu tiên của năm nay, chờ khi tuyết ngừng rơi, ca ca sẽ dẫn muội đi đắp người tuyết nhé?”

Triệu Tương Nghi vừa định cười đáp ứng, lại nghe thấy tiếng cha nàng ở ngoài cửa hô to một tiếng: “Cha ngài làm sao vậy! Mẹ, người mau ra đây xem đi, cha đã xảy ra chuyện rồi!”

Người một nhà bởi vì một câu này mà nhất thời luống cuống cả lên, rồi rít đứng dậy chạy ra cửa nhìn xem, chỉ thấy Triệu lão gia tử suy nhược được một người tức phụ trẻ đỡ lấy, một câu cũng không nói.

Phương thị nhận ra đó chính là quả phụ Trương thị ở gần đây không xa, đây cũng là gia đình từ bên ngoài di cư đến Triệu gia thôn, mấy năm trước đến đây nhờ cậy họ hàng, nghe nói trưởng phu nàng ấy bất hạnh đã qua đời, nàng ấy cũng không có con, cùng với người nhà họ hàng không còn liên quan đến nữa nên hiện giờ nàng ấy dự định sống một mình. Dù là như vậy, nhưng người trong thôn vẫn có thói quen gọi nàng ấy là Trương quả phụ.

“Đây là làm sao vậy, lão đầu tử!” Phương thị bị hù dọa nói, ánh mắt nhìn sang Trương quả phụ, vẻ mặt đầy lo lắng.

“À, không có gì đáng ngại đâu đại nương, vừa rồi là đại bá ở bên ngoài không cẩn thận nên bị trượt té lộn nhào một cái, vừa lúc con đi ngang qua nhìn thấy, liền gấp rút dìu bá bá trở về đây.” Vốn là ngày thường dung mạo của Trương quả phụ có chút xinh tươi, nụ cười lúc này lại càng sâu thêm, dùng lời nói của Dương thị mà nói, đó chính là trời sinh ra đã có khả năng mê hoặc người...

Triệu Tương Nghi vừa lúc đi tới, mọi người trong nhà tay chân đều luống cuống đỡ Triệu lão gia tử vào bên trong nhà cho ấm áp, nhân tiện cũng mời Trương quả phụ vào trong. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi này, Triệu Tương Nghi nhạy bén chú ý đến Trương quả phụ từ khi vào trong nhà, đôi mắt xinh đẹp của nàng ấy vẫn lưu lại trên người cha nàng không rời đi.

“Ôi chào...” Sau khi Triệu lão gia tử ngồi vững vàng một lúc, mới từ từ mở miệng nói, “Ta vừa rồi đi ra ngoài nhặt củi, xa xa nhìn thấy một con chim trĩ đã đông cứng rồi, nghĩ là từ trên núi bay xuống, nên vội vàng chạy đến muốn bắt lại để đem về nhà làm chút món mặn cho mọi người ăn, chỉ vì nhìn ở phía trước nên ta không để ý đến băng ở dưới chân, vì vậy mới ngã sấp xuống...May mắn là gặp được người tốt bụng đến đỡ ta một tay, đưa ta một đường về nhà.”

Nghe Triệu lão gia tử nói như thế, mọi người trong nhà liền dùng ánh mắt cảm kích nhìn Trương quả phụ.

Trương quả phụ cũng phát tay một cái ý bảo: “Không có việc gì, chúng ta đều là hàng xóm mà, tục ngữ nói ‘Bà con xa không bằng láng giềng gần’ mà!”

Dương thị thấy thế, không khỏi nghiêng đầu hơi mở cái miệng lắm bầm nói: “Nàng ta tuyệt đối không có hảo tâm đến thế!”

Triệu Tương Nghi đứng ở bên cạnh Dương thị nên nghe thấy được lời nói của nàng ta, ở trong lòng hiềm khi đồng ý cách nhìn của Dương thị, Trương quả phụ này, sợ rằng không chỉ đơn giản là giúp đỡ ông nội nàng đâu, vì đôi mắt của nàng ấy căn bản không rời khỏi người cha nàng à.

29. Chương 29: Chinh Ác Trương Quả Phụ

Phương thị cảm kích liền đối với Trương quả phụ nói vài câu cảm ơn, lại thành tâm mời Trương quả phụ ở lại ăn cơm, chỉ có điều Trương quả phụ hết sức căng thẳng mà cự tuyệt, nói là việc hôm nay nàng ấy làm không tính là gì hết. Còn nói là mình còn có việc ở nhà, ý là muốn rời đi, Phương thị kiên nhẫn khuyên một hồi thấy không giữ ở lại được nên không tiếp tục giữ nàng lại, chỉ cười tươi tiễn nàng ấy ra khỏi cửa, nói là lúc nào rảnh rồi thì ghé sang nhà ngồi chơi.

Không nghĩ tới, hành động tiếp theo của Trương quả phụ thật đúng là đáp ứng lời mời của Phương thị.

Ngày hôm sau, tuyết ngừng rơi, trên mặt đất đầy tuyết dày chừng năm, sáu thốn [1]! Cành cây trước cửa, ngói, khắp nơi đều bị tuyết trắng bao phủ, tuyết trước cửa trong suốt như thủy tinh, nhìn ra xa xa, khi ánh mặt trời vàng rực từ trên chiếu xuống làn tuyết, giống như phát sáng

Bởi vì lần đầu nhìn thấy tuyết nên Triệu Tương Nghi kích động đến nỗi cả buổi tối đều không ngủ được, khi trời gần sáng mới ngủ được một lúc, lúc trời hửng sáng, nàng không kịp chờ đợi mặc quần áo, v...v... Triệu Nguyệt Cầm nhìn thấy, không nhịn được nhéo nhẹ cái mũi nhỏ của nàng, lúc sau nhanh nhẹn giúp đỡ nàng mặc quần áo và mang giày vào, lại dặn nàng không nên đạp sâu xuống tuyết, vì giày vải không nhiều sẽ làm ướt giày.

Triệu Hoàng Lâm cũng sớm tỉnh dậy, đi đến phòng Triệu Tương Nghi, giúp nàng chà xát tay bé nhỏ của mình rồi mới dẫn nàng đến phòng bếp dùng cháo nóng.

Ngoài phòng dương quang chói lọi chiếu vào mắt người, Phương thị thấy cảm xúc bọn nhỏ dâng cao lên, không nén nổi lo lắng mà dặn dò một câu: “Các con có thể đi chơi tuyết nhưng không được nhìn lâu vào tuyết trên đất, phải luôn nhìn thêm một chút màu sắc khác, nhìn quá lâu sẽ làm cho mắt bị hù vì mắc chứng quáng tuyết đấy [2].

Bọn trẻ cười hì hì cùng nhau đáp ứng

Sau khi dùng xong điểm tâm, Triệu Hoàng Lâm cầm một cái xẻng nhỏ mang theo tiểu muội đến trước cửa nhà chơi tuyết, Triệu Hoàng Nhân thì sợ lạnh nên đối với việc đắp người tuyết hoàn toàn không có hứng thú, chỉ vui đùa nằm trong phòng nhìn hai huynh muội kia ở ngoài sân chơi tuyết. Mặc dù Triệu Tương Liên cũng muốn chạy ra ngoài chơi nhưng bị Dương thị giữ lại, Dương thị tắt nàng một cái rồi mới nhỏ giọng cảnh cáo: “Không cho phép đi ra ngoài chơi cùng bọn nó! Đến lúc tay bị đông lạnh lại sẽ làm nứt da, khó coi chết đi được! Nhìn con xem, lúc đó có còn muốn đi ra ngoài lấy chồng không!”

Bởi vậy, Triệu Tương Liên đành phải giương mắt nhìn hai huynh muội bọn họ ở ngoài phòng chơi đùa, trên mặt đầy hâm mộ.

Bên ngoài, Triệu Hoàng Lâm mặt bị hơi lạnh phả lên cười ha ha, một mặt căn dặn tiểu muội nói: “Tiểu muội, muội cứ đứng yên ở bên trái nha, đợi ca ca đắp cho muội một người tuyết thật to!”

Triệu Tương Nghi nhìn tuyết phủ trên đất bị giẫm vang lên tiếng lộp bộp, trong lòng cũng sớm lung lay, căn bản không nghe thấy lời dặn dò của Triệu Hoàng Lâm, chỉ hét lên: “Muội cũng muốn chơi, muội muốn đắp người tuyết à!”

“Yêu, vậy cùng chơi đi, Trương di bồi hai đứa chơi được không?” Đúng lúc này, ở đằng sau lưng hai huynh muội vang lên tiếng nói đầy mê hoặc của Trương quả phụ, toàn thân Triệu Tương Nghi liền nổi da gà, nàng nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Trương quả phụ mặc một chiếc áo khoác màu lam, lắc hông lượn lờ đi tới, trên mặt tràn đầy ý cười.

Có lẽ Triệu Hoàng Lâm cũng sớm cảm giác được Trương quả phụ đột nhiên đối với hai người bọn họ rất là nhiệt tình, bản thân hẳn chính là không thích loại người này, cho nên trong lòng cũng không vui mấy, miệng lạnh lùng nói: “Hai huynh muội tụi con vui đùa một chút với nhau là đủ rồi, căn bản là không cần người ngoài đến góp vui”.

Một tiếng “Người ngoài” này khiến cho Trương quả phụ giật mình tại chỗ, chẳng qua là nàng thu lại toàn bộ oán khí, mặt tươi cười nói: “Lời nói này của tiểu Hoàng Lâm có phải nói là nhiều người cùng chơi sẽ thêm một phần hứng thú phải không?”

Triệu Hoàng Lâm đang muốn mở miệng thì bị Triệu Tương Nghi giành nói trước: “Đúng đó, ca ca, chúng ta cho nàng chơi một chút nha!” Triệu Hoàng Lâm không hiểu được nhưng vẫn ngại, vì tiểu muội đã mở miệng nói như vậy rồi, nên không nói được lời cực tuyệt ra.

Trương quả phụ mặt mày vui mừng đến rạng rỡ, động tác cũng niềm nở vô cùng.

Triệu Tương Nghi cúi đầu ở trong lòng thầm nói, Trương di à, bà là di di gì của ta chứ? Đừng có cao hứng quá sớm, lát nữa bà sẽ khóc đấy!

“Ca ca, Trương di là người lớn nên khí lực sẽ lớn hơn một chút, ca đưa xẻng cho di di đi!” Triệu Tương Nghi chống nạnh lên eo nhỏ đứng trên tuyết chỉ huy, trên người là một chiếc áo khoác cũ màu đỏ thẫm càng tăng thêm vẻ hoạt bát lanh lợi ở nàng, miệng lúc nào cũng gọi “Trương di”, kêu thật là “nhiệt tình” chỉ kém là chưa kêu thành “bạch tuộc” đi.

Đội nàng ở trong lòng suy nghĩ một chút, thấy đặt cho Trương quả phụ biệt danh là “bạch tuộc” cũng không sai lắm! Nhìn nàng ta đang nịnh hót, thật có điểm giống như là “bạch tuộc” đang giường rêu của mình ra khắp nơi, một chút cũng không buông tha bất kỳ một chỗ tốt nào!

Trương quả phụ vừa nghe Triệu Tương Nghi chỉ huy, trong người có chút mất hứng, nhưng mà nghĩ đến mục đích hôm nay mình đến đây, nàng ta lập tức nhìn hai huynh muội cười hì hì, trên mặt cũng không lộ ráng oán giận gì hết. Bên này, nàng ta nhận lấy cái xẻng mà Triệu Hoàng Lâm đưa cho, cố nén lại cơn bực bội trong lòng, bắt đầu đưa tay xúc tuyết trên đất.

Đội sau khi dùng xẻng đem tuyết đắp thành một quả cầu xong, Triệu Tương Nghi bảo Trương quả phụ không nên dùng xẻng nữa, phải tự mình dùng tay đem tuyết kia từ từ đắp thành một quả cầu tuyết lớn hơn.

Nhìn Trương quả phụ cúi đầu lộ ra bộ mặt oán khí, trong lòng Triệu Tương Nghi không khỏi cười nhạo nàng ta, hừ, nàng còn chưa ăn qua thịt heo nên chưa thấy qua heo chạy? Mặc dù chưa từng thấy tuyết, nhưng ở trên TV và website cũng thấy qua không ít hình ảnh và tin tức về tuyết à, nên muốn chơi đắp tuyết cũng không thành vấn đề.

“Không phải như vậy nha!” Triệu Tương Nghi bỗng nhiên nện chân ngăn bước đến gần Trương quả phụ lớn tiếng nói!

Cả người Trương quả phụ cứng đờ lại, động tác trên tay dừng lại, cứng rần nhần nhần nhìn một chút, cúi đầu xoay tròn mắt, sau đó nhìn Triệu Tương Nghi bằng vẻ mặt “vô cùng thân thiết” nói: “A? Thế thì phải chơi như thế nào mới đúng? Tương Nghi có thể làm mẫu cho Trương di xem được không?”

“Tuyết lạnh như thế, tay tiểu muội lại còn non nớt, làm sao có thể cho muội ấy động thủ, sẽ làm tay muội ấy bị đông lạnh đến hư bây giờ?” Trải qua một hồi quan sát, Triệu Hoàng Lâm cuối cùng cũng hiểu được ý tứ của tiểu muội mình, lúc này liền bước lên giúp tiểu muội nói, bộ dáng rất là lạnh nhạt.

“Hoàng Lâm nói đúng! Ha hã, là do Trương di sơ ý quá!” Trương quả phụ vẫn như trước cười híp mắt, nhưng trong lòng đã sớm oán hận thành một đoàn, ước gì có thể lập tức bước đến cho hai huynh muội kia một cái tát.

“Di di phải dùng tay lăn tuyết cầu một vòng khắp nơi, làm xong hai tuyết cầu một lớn một nhỏ rồi mới có thể xếp thành người tuyết!” Triệu Tương Nghi vung tay nhỏ ở xung quanh khoả tay múa chân, chỉ thấy nàng nói nhưng không động thủ, ý là việc tốn sức như vậy chỉ cần một người Trương quả phụ làm thôi, nàng ta không phải là “nhiệt tình” đi theo hai huynh muội chơi đùa sao?

Trương quả phụ thầm cắn răng, sau đó xoa xoa hai tay đã lạnh cóng của mình, tiếp tục làm việc. Hai huynh muội đưa mắt nhìn nhau, không khỏi ở sau lưng nàng ta nhỏ giọng cười.

Đội Trương quả phụ làm xong quả cầu tuyết đầu tiên, hai tay đã sưng tấy lên giống như cà rốt, Triệu Tương Nghi nhìn thấy nàng ta không tình nguyện nên đứng tại chỗ kiêu ngạo, không có ý định tiếp tục làm nữa, nàng liền nở một nụ cười ngọt ngào nói: “Trương di, di di qua kia xem một chút đi, chỗ đó tuyết dày lắm đấy, có thể rất nhanh lăn được một khối tuyết cầu lớn, tiết kiệm cho di di không ít khí lực đó!”

Trương quả phụ vừa nghe xong, lúc này oán khí trong ngực mới tiêu biến một chút, trên miệng cười nói: “Ai, Tương Nghi còn biết chăm sóc người khác nữa cơ đấy!” Dứt lời, nàng ta lắc hông đến vị trí mà Triệu tương Nghi mới chỉ.

Triệu Hoằng Lâm nhìn thấy thế, không ghì mình nổi mà ôm tiểu muội đứng sang một bên cười đến tiền phủ hậu ngưỡng [3], may mà không bị Trương quả phụ nhìn thấy.

“Ca ca.” Triệu Tương Nghi đột nhiên ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói: “Muội nhớ không lầm thì ở dưới chỗ tuyết đó có một cái hố đất phải không? Đại khái là sâu bao nhiêu?”

Nụ cười trên mặt Triệu Hoằng Lâm căn bản là không ngừng được, trực tiếp ngắt lấy gương mặt nhỏ của tiểu muội cười ha ha nói: “Muội đúng là quỷ tinh linh à, những chủ ý này là học ở đâu thế?” Dừng một chút, vừa hì hì cười một tiếng nói, “Huynh nhớ không lầm là hố đất đó sâu bằng hai người chúng ta đi! Không sai biệt lắm là đến eo bà ta!”

Triệu Tương Nghi nghe xong, trong lòng mừng rỡ, nghĩ thầm rằng, cái hố đất đó tuy bị tuyết lấp lên nhưng đất cũng không có khả năng rắn chắc như vậy đâu, bên trong lại rỗng rỗng. Người này nếu đập mạnh một cái sẽ bị ngã sấp xuống à!

“Ôi!” Hai huynh muội còn muốn nói cái gì đó, lại nghe thấy ở phía trước không xa truyền đến tiếng la thảm thiết của Trương quả phụ, hai người liền ngẩng đầu lên nhìn, không thấy Trương quả phụ ở đâu hết, chỉ thấy ở trong cái hố đất cách đó không xa lộ hơn nửa đoạn áo khoác màu xanh và Trương quả phụ với mái tóc rối bời.

Hai huynh muội cũng không nhận được nữa, ôm nhau cười ha ha, chỉ vào hố đất chứ “bạch tuộc” cười đến chảy nước mắt ra.

“Mau cứu mạng à! Ai đó mau đến cứu ta với! Tương Nghi, Hoằng lâm, mau gọi người đến cứu Trương di đi!” Trương quả phụ không cẩn thận rơi vào hố tuyết, liền liều mạng hét to chỉ sợ rằng mình sẽ chết vì rét.

Nghiêng tai lắng nghe, liền phát hiện hai huynh muội kia không có ý định cứu mình, trái lại còn ở cách đó không xa cười đến tiền phủ hậu ngưỡng, Trương quả phụ nhất thời tức giận dùng ngón tay bấm vào lòng bàn tay mình, ngoài miệng nhỏ giọng oán giận nói: “Hai tên tiểu quỷ các ngươi đúng là không biết tốt xấu gì hết! Lại dám liên thủ với nhau đùa giỡn lão nương! Đợi đến khi ta thành kẻ mẫu của các ngươi rồi, thì hãy xem ta thu thập hai người các ngươi!”

Bây giờ nàng ta mới hiểu được rằng ngoài miệng Triệu tương Nghi bảo cùng chơi với nàng ta, còn có sự nhiệt tình của con bé với nàng ta đều là giả hết! Chính là muốn nàng ta mắc lừa, để cho bọn nó sai sử rồi lừa gạt mình đến bên này, khiến cho mình không cẩn thận liền rơi vào hố tuyết lạnh này!

Trương quả phụ thị càng nghĩ càng hận, dưới hố tuyết vừa chật hẹp vừa sâu, cũng không dễ dàng mà thoát thân được, giày và vớ của nàng ta đều đã ướt đầm hết rồi, cảm giác vừa lạnh vừa cứng làm lòng nàng ta muốn chết đều có

Quay đầu nhìn lại, bóng dáng hai huynh muội kia đã biến mất trong tầm mắt nàng ta, vừa nghĩ đến hai huynh muội kia vỏ nàng ta lại, trương quả phụ liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Ngoài miệng lại tiếp tục thảm thiết kêu cứu mạng! Mong là sẽ có người đi ngang qua hoặc người trong nhà nghe thấy được, sẽ đến cứu nàng ta!

[1] Thốn: tắc (đơn vị đo chiều dài ở TQ), một tắc là mười phân, 1 phân = 1cm

[2] Quáng tuyết: chứng bệnh, khi cường độ ánh sáng mãnh liệt phản chiếu lên mặt tuyết kích thích mắt làm cho mắt bị đau, sợ ánh sáng, chảy nước mắt, nghiêm trọng có thể làm mù mắt

[3] Tiền phủ hậu ngưỡng: té trước ngã sau (k biết đúng k)

30. Chương 30: Vô Sự Mà Lấy Lòng *

*Không có chuyện gì lại đi nình bợ

Trương quả phụ kêu một hồi lâu, thân thể cũng cứng ngắc lại từ lâu vì lạnh, đợi đến lúc nàng ta run cầm cập muốn chửi ầm lên thì phía sau truyền đến bước chân người đến, nhìn kỹ lại, đó không phải là ai khác mà chính là người nhà Triệu gia.

Thấy thế, Trương quả phụ lập tức thu lại tất cả hận ý trên mặt mình, thay bằng gương mặt ủy khuất nói: “Ôi, mọi người nhanh đến cứu tôi với, tôi sắp chết rét rồi đây!”

“Ta ở trong nhà mơ hồ nghe thấy có người hô cứu mạng, nguyên lai là cô nha! Đi đứng thế nào lại không cẩn thận như vậy, rơi xuống cái hố này?” Phương thị nhìn thấy vẻ mặt nhếch nhác của Trương quả phụ, ngược lại hướng ngay đến cháu gái mình nói:

“Hai người các con không phải vừa ở bên ngoài chơi tuyết sao, thế nào có người kêu cứu mạng cũng không biết chạy vào nói một tiếng?”

“Bọn con không có nghe thấy nha.” Triệu Tương Nghi thấy Trương quả phụ mở miệng muốn nói cái gì đó, lập tức mở miệng nói trước, còn không quên chớp chớp đôi mắt to trong suốt cực kỳ ngây thơ kia, một bộ không biết chuyện gì hết, “A, hóa ra là Trương di rơi xuống hố tuyết nha, xin lỗi di di, lúc này con và ca ca không có nghe thấy tiếng kêu cứu của người à.”

Vào giờ khắc này, trong lòng Trương quả phụ muốn xé nát Triệu Tương Nghi ra! Thấy nàng không chỉ không giúp mình, trái lại còn ở trước mặt Phương thị trợn mắt nói dối mà mặt không đổi sắc, Trương quả phụ giận đến mức hàm răng đều nghiến ken két! Nhưng cũng không tiện nói rõ cho mọi người biết được, chẳng lẽ nói chính nàng kiên quyết muốn cùng bọn nhỏ đùa giỡn, không cẩn thận té xuống hố tuyết này.

Triệu lão gia tử nhìn thấy hàm răng của nàng ta run lẩy bẩy, nghĩ thầm là nàng ta không chịu được nữa, lại nhớ đến việc hôm qua nàng ta đã giúp mình, liền không có ý kiến gì hết, bước đến muốn kéo nàng ta lên!

Trương quả phụ thấy Triệu Tín Lương cũng ở đây, nhưng người bước đến muốn kéo mình lên lại là Triệu lão gia tử, trong lòng rất là không vui, vẻ mặt diễm đạm đáng yêu nhìn chăm chú vào Triệu Tín Lương ủy khuất nói: “Triệu đại ca, Triệu bá bá hôm qua mới té ngã một cái sợ là xương cốt không chịu nổi, đại ca có thể qua đây qua đây kéo ta lên được không?” Nói xong, cánh tay liền đưa về phía Triệu Tín Lương. (J: vô sỉ)

Triệu Tín Lương và Trương quả phụ vốn cũng không quen lắm, ở đây tuy là nông thôn nhưng đạo lý ‘nam nữ thụ thụ bất tương thân’ bọn họ vẫn nghiêm ngặt tuân thủ, đang lúc do dự, lại nghe thấy Triệu lão gia tử cực kỳ mất hứng hừ một tiếng:

“Hừ! Dám chê thế cốt của lão gia ta không khỏe mạnh! Khá lắm, người liền nằm ở trong hố tuyết đó mà ngẩn ngơ đi!”

Hai huynh muội Triệu Tương Nghi nghe thấy, không nhịn được cười ha ha một tiếng, Phương thị vội vàng ngăn lại không cho hai người bọn họ cười! Nhưng chính mình ngược lại cũng không nhịn được, khóe miệng hơi vểnh lên, chỉ vì ngại thể diện nên mới mím chặt môi nhịn cười mà thôi.

Xem ra lần này Trương quả phụ quả thật rất nóng lòng muốn Triệu Tín Lương bước đến kéo mình, nhưng lại quên mất Triệu lão gia tử rất ghét người nào dám nghi ngờ khí lực của ông, chọc giận đến Triệu lão gia tử, như cũ sẽ không được cảm ơn.

Triệu Tín Lương thấy Triệu lão gia tử xoay người muốn vào trong nhà, liền nhân cơ hội chạy vào trong, ngoài miệng còn lớn tiếng nói: “Cha, đừng có tức giận nha, chờ con với!”

Chỉ lưu lại Phương thị và hai đứa nhỏ đứng yên tại chỗ khó xử.

Bây giờ, Trương quả phụ trong lòng rất là hối hận quyết định của mình, nhìn Phương thị mà đáng thương rơi nước mắt: “Đại nương, xin người thương xót nhanh kéo con lên ạ, thân thể con đều lạnh cóng đến không còn cảm giác rồi! Là lỗi của con, con không nên nói lung tung, con đây chẳng phải là lo lắng cho thân thể đại bá sao... hu hu.”

Phương thị nhìn thấy Trương quả phụ bị đông lạnh đến đáng thương, cũng gật đầu, ở cách đó không xa tìm một cành cây khô to như cánh tay, đưa cho Trương quả phụ để nàng ta nắm lấy một đầu, còn bà thì nắm lấy đầu còn lại, hai đứa trẻ cũng vội vàng dùng lực hỗ trợ.

Triệu Tương Nghi thấy Trương quả phụ bị đông lạnh như vậy cũng đủ rồi, bèn theo chân ca ca hợp lực kéo Trương quả phụ lên, mặc dù lần này nàng ôm ý định chinh ấy Trương quả phụ, nhưng nàng cũng không hi vọng nàng ta vì vậy mà chết oan mạng đâu.

Ba người đồng tâm hiệp lực kéo Trương quả phụ một đường đi lên, vì mệt mỏi mà trán đổ đầy mồ hôi, Trương quả phụ cũng mất không ít khí lực, ham muốn được sống đặc biệt phi thường. Chờ nàng ta sau khi ra khỏi hố đất, cả người đã run rẩy không chịu được, Phương thị cho là nàng ta vì bị đông lạnh nên không tốt, liền tự mình đỡ nàng ta vào trong nhà ngồi, xem như là báo đáp ân tình hôm qua nàng ta đã cứu Triệu lão gia tử đi.

Triệu Tương Nghi đi theo ở phía sau, nhìn bóng lưng chật vật của Trương quả phụ, trong lòng hồi hộp thầm nói, muốn làm kẻ mẫu của ta hả, chỉ bằng cái việc bà ta mỗi ngày đều tể mi lộng nhân [1] cùng với cái bản lãnh làm cho người tam gia dây buộc mình [2],nàng tuyệt đối sẽ không đồng ý đâu.

“Tiểu muội, nhìn xem chúng ta đã đem bà ta đóng băng rồi đấy!” Triệu Hoàng Lâm bước đến ôm lấy nàng.

Triệu Tương Nghi cũng nghiêng đầu sang, cười hì hì: “Không phải là do chúng ta ép buộc bà ta làm như thế, mà chính bà ta vui lòng làm, đâu thể nào trách chúng ta được?”

Trong phòng, Trương quả phụ vừa thấy chậu than đồng đã cháy hồng hồng liền bỏ nhào về phía trước nhưng bị Phương thị kéo người lại ngăn cản.

Vợ lão nhị là Lý thị thấy thế không ôn hòa giải thích: “Hảo muội tử, không nên làm như vậy, cả người muội đều đông lạnh cả rồi, hay là trước vào trong phòng để ta giúp muội đổi lại quần áo, nếu muội cứ bước đến sưởi ấm như thế đến lúc đó muội muốn tay chân mình bị tàn phế vô ích sao!”

Trương quả phụ vừa nghe xong, trong lòng đầy sợ hãi vội theo Lý thị vào trong phòng đổi lại quần áo.

Dương thị thấy thế, không khỏi liếc mắt qua một cái, nhỏ giọng trách cứ Lý thị nói: “Chỉ được cái giả bộ hiền lành!”

Hai huynh muội Triệu Tương Nghi cũng không thèm để ý đến hai người Dương thị và Trương quả phụ, trái lại chỉ đến bên chậu than sưởi ấm một chút rồi bước ra khỏi cửa, đem hai quả cầu tuyết mà Trương quả phụ đã lăn chồng lên nhau bắt đầu làm người tuyết.

Vừa lúc nhị thúc của Triệu Tương Nghi hăng hái đi tới, lập tức xuất ra khí lực giúp đỡ hai huynh muội, không bao lâu sau, một người tuyết màu trắng béo tròn đã được đắp xong rồi!”

Triệu Tương Nghi háo hức nện bước chân gần lấy ra cây chổi, củ cà rốt và những thứ khác ra, đưa cho Triệu Hoàng Lâm củ cà rốt, Triệu Hoàng Lâm cười híp mắt điểm mũi chân nhỏ của mình, đem củ cà rốt kia vào người tuyết, trên mặt người tuyết liền xuất hiện một cái mũi thật dài.

Lại gắn hai miếng cải trắng làm hai đôi mắt xanh mượt to cho người tuyết! Còn nhặt thêm một mảnh lá khô làm miệng.

Cuối cùng là đem cây chổi đặt vào trong tay người tuyết, như vậy một người tuyết hoạt bát đáng yêu đã được đắp nặn rất tốt, nhóm người Triệu Tương Nghi vây quanh người tuyết cười đùa.

Chợ cho Triệu Tương Nghi đang ở trong phòng nhìn thấy không khỏi sinh ra hâm mộ cùng ghen tỵ.

Lý thị bên này giúp đỡ Trương quả phụ sắp xếp xong rồi, cũng bưng bưng thích thú bế tiểu tử Hoàng Tuấn mới sinh không lâu đi ra ngoài nhìn. Thấy tiểu Hoàng Tuấn chỉ mới có hai tháng giống như là rất thích người tuyết bên ngoài, liền vỗ tay bé nhỏ cười khanh khách lên, làm cho cả một đám người cười ha ha theo.

Lúc này, Triệu Tín Lương nhảy cảm trốn ở bắc phòng không chịu đi ra, giống như rất sợ nhìn thấy Trương quả phụ vậy. Nhưng mà cũng đúng, cả tháng mười này người nào cũng chạy đến tìm hắn để kết thân nên hắn cũng sớm huấn luyện ra khả năng nhảy cảm, phàm là người nào đối xử tốt với nhà bọn hắn hơi không thích hợp một chút, hắn sẽ rất nhanh hoán nghi họ có ý định gì khác.

Cũng may bây giờ khí trời rất lạnh, hơn nữa hôn sự của Triệu Nguyệt Cẩm cũng định xuống rồi, với lại Triệu Tín Lương hết sức kiên quyết, cho nên mới khiến những người đến làm mai mỗi giảm đi một nửa, cho đến hiện tại chỉ còn một người duy nhất là Trương quả phụ.

Bên này, Trương quả phụ ở trong phòng sưởi ấm một lúc, lại liên hồi nói muốn nhanh về nhà, Phương thị vẫn theo lệ cũ nhất quyết giữ nàng ở lại ăn xong mới được về, nhưng Trương quả phụ vừa nghĩ tới hai huynh muội Triệu Tương Nghi thôi, liền nhanh nói không cần!

Vội vả ra cửa, đã thấy Triệu Tương Nghi cười ha ha chạy đến bắt chuyện với nàng ta: “Trương di, chơi ném tuyết với bọn con không!”

Trương quả phụ giống như gặp phải quỷ, cả người nổi hết da gà, dứt khoát xua tay từ chối, sau đó chạy trốn về nhà mình, hai huynh muội nhìn thấy thế, quay lại nhìn nhau cười ha ha. Khiến cho Triệu lão nhị ở một bên nhìn không hiểu chuyện gì xảy ra hết.

Bất quá, từ sau lần đó, Trương quả phụ chẳng những không có lui tới nhà bọn họ mà còn ân cần nữa chứ. Có lúc lại lấy cớ không hiểu về phương diện thêu thùa, nàng ta liền đến thỉnh giáo Triệu nguyệt Cẩm và Phương thị. Lúc khác, mượn cớ là trong nhà có làm một ít điểm tâm, muốn đem đến cho mấy hài tử trong nhà ăn, để báo đáp lại “ân tình” ngày đó đã cứu nàng ta.

Tóm lại chuyện như vậy cứ qua lại nhiều lần, toàn gia dù có ngu ngốc đến cỡ nào cũng nhìn ra được sự bất thường của Trương quả phụ.

Phương thị thận trọng, biết ý tưởng của Trương quả phụ, nhưng mà Triệu Tín Lương cũng không muốn nhắc đến nàng ta, chỉ là trong lòng Phương thị không hề thích cái vị trương quả phụ này.

Nàng ta ở Triệu gia thôn này cũng có chút lâu, thái độ làm người rất âm nhu, là một người thích tính kế, thường hay chen chân gây chuyện xích mích thị phi không ít, cùng với cái tướng mạo trời sinh của mình có thể quyến rũ được biết bao người, so với Lữ thị cũng không kém đâu. Nữ nhân như vậy, Phương thị trăm triệu lần không muốn lấy làm con dâu.

Kết quả là, mỗi lần Phương thị nói với Trương quả phụ: “Người hiện tại sống một mình không dễ dàng gì, đừng luôn làm điểm tâm cho hài tử nhà ta ăn, sẽ làm cái miệng bọn nó kén chọn đấy, ta về sau sao có thể chinh lại sức ăn của bọn hắn à? Hơn nữa, lần trước người đã giúp lão đầu nhà ta một lần, mà ta cũng đã giúp người một lần rồi, xem như cũng có ân tình, người đừng có để trong lòng à.”

Tuy lời nói rất uyển chuyển, nhưng Trương quả phụ rất thông minh và có ý định không muốn nghe hiểu nhưng đây là Phương thị đang hạ lệnh trực khách, cũng không hi vọng nàng ta ngày sau đến nhà bà lần nữa.

Dương thị thấy thế, càng không sợ thiên hạ bört loạn liền trực tiếp hừ nói một câu: “Vô sự mà ân cần, không phải là đạo đức giả cũng là đạo chích!” Câu này nói ra cũng lưu truyền khắp nơi, cho dù ai nghe thấy cũng hiểu được, cho nên mặt mũi của Trương quả phụ chẳng còn. (J: like câu này của thím Dương, lâu lâu thấy thím nói được một câu chí lí)

Nhưng nàng ta không bỏ cuộc, thấy ở hai phía lão nhân và tiểu hài tử, mình không qua được, nàng ta liền trực tiếp tìm Triệu Tín Lương nói chuyện thẳng thắn.

Lấy cớ nói là nóc phòng trong nhà bị hở nên nước rỉ, nên rất lạnh, biết được Triệu Tín Lương có học qua chút tay nghề, liền kéo hắn đến nhà mình sửa lại nóc phòng.

Ở thời đại này phong tục rất là cởi mở, quả phụ có thể tái hôn được, nhưng nữ nhân bị chồng ruồng bỏ mà đi thêm bước nữa đó mới là chuyện không bình thường, vì vậy Trương quả phụ mới không có chút kiêng kỵ đi nhờ Triệu Tín Lương làm này làm kia, đem ý niệm trong lòng mình bộc bạch ra không có chút nào che dấu.

Nhưng nàng ta tính toán kỹ lưỡng bấy nhiêu cũng không ngờ được ngay thời điểm mấu chốt nói đến việc tu sửa nóc phòng, Triệu Tương Nghi cái tiểu bất điểm này nhảy ra ngăn cản, lúc thì nói mình đau bụng, lúc thì ồm ồm nói mình nhức đầu, trực tiếp đem Triệu Tín Lương làm cho sốt ruột, bảo là phải lập tức đem con gái mình đến chỗ lão Ôn để chẩn bệnh.

Bất quá Triệu Hoàng Lâm là đại ca đương nhiên biết trong lòng tiểu muội mình có suy nghĩ gì, nên hắn ở bên phụ họa nói: “Sợ là đêm qua tiểu muội gặp lạnh nên bị thương hàn rồi, cha, chúng ta mau tìm bà nội nhờ bà nấu cho muội bát canh ngải diệp để trừ hàn khí đi.”

Triệu Tín Lương vốn cũng không muốn ở cùng một chỗ với Trương quả phụ, vừa thấy có bậc thang để leo xuống, vội ôm Triệu Tương Nghi chạy trốn!

Triệu Tương Nghi tựa đầu vào trong ngực phụ thân, trong lòng cười khổ, ‘ai, vì để cho Trương quả phụ tránh xa cha một chút, mình đành chịu khổ uống bát canh ngải diệp rồi tính toán tiếp’.

Cũng may Phương thị chú ý Triệu Hoàng Lâm đối với mình nháy mắt mờ ám, sững sờ đem bát canh ngải diệp nấu thành canh cam thảo, làm một chén ngọt ngào, Triệu Tương Nghi không tốn chút khí lực uống vào. Làm cho Triệu Tín Lương ngạc nhiên, ngoài miệng la ầm lên: “Ồi, nha đầu này bình thường sợ nhất là đắng, làm sao bây giờ uống một bát canh ngải diệp to như thế cũng không nhíu mày một cái à?”

Triệu Tương Nghi ở trong ngực khóc thút thít một hồi, đối với ca ca đang lên cười nháy mắt một cái.

[1] Tế mi lộng nhãn: nháy mắt ra hiệu, nháy mắt đưa tình

[2] Mua dây buộc mình: Tự chuốc lấy khó khăn, phiền toái vào người

31. Chương 31: Bệnh Tới Thật Đúng Lúc

Edit: Ngọc Như Hồ

Beta 1: J

Đợt tuyết đầu tiên rơi liên tục ba ngày mới tan hết, trời càng lạnh hơn, đợt tuyết sau là vào ngày hai mươi tháng mười một cũng nhanh đến, so với đợt trước còn lớn hơn, mạnh hơn nữa. Làm cho cả Triệu gia thôn người người đều bị lạnh cóng. Mỗi nhà cũng không ai đi ra ngoài, trực tiếp ở bên trong phòng hơi lửa, sưởi ấm.

Triệu Tương Nghi vốn đang dồi dào sức lực lại vì đợt tuyết sau mà dần dần tiêu tán. Cả ngày nàng lạnh đến run run, căn bản cũng không nguyện ý rời khỏi chăn, cũng không giống như lần trước đi ra ngoài chơi đùa trên làn tuyết đọng.

Mấy người Phương thị cười nàng, tiểu hài tử quả nhiên là tiểu hài tử, hứng thú với vật gì thì cũng không quá hai ngày, đảo mắt sẽ không thích nữa.

Cũng may vào đầu tháng mười một, Phương thị liền gấp rút kêu Trương đồ tể qua nhà mình giết heo, đem tịch tràng (lạp xưởng), thịt khô cùng lúc xử lý thỏa đáng, chỉ chờ thời điểm mặt trời mọc sẽ đem phơi. Lại cùng người trong thôn đi trấn Thanh Hà để mua cho xong đồ dùng cho năm mới, trước mắt thời tiết mặc dù lạnh, nhưng mọi người cũng sống yên ổn, ở nhà làm việc, yên tâm chờ đợi đến đêm ba mươi.

Nhưng bây giờ trong nhà nhiều việc bận bịu không thể bỏ được, Dương thị lại la hét nói mình bị bệnh, mọi người qua phòng nàng ta xem, thì thấy nàng ta đang bất mãn nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch. Mặc dù ngày thường hành vi của Dương thị không được mọi người chào đón, nhưng chuyện này liên quan đến tính mạng nên mọi người cũng biết được tính nghiêm trọng của nó, vội vàng đề nghị đi mời lão Ôn đến xem bệnh cho nàng ta.

Ngoài dự đoán của mọi người, lúc này Dương thị phi thường hiểu chuyện, một mình nói: ” Không cần, ta biết một năm nay cuộc sống trong nhà này trải qua đều hết sức khó khăn, cộng thêm năm nay thu hoạch không được tốt như năm ngoái, không nên vì ta mà tốn kém..... Khụ khụ, bệnh này chỉ cần nằm nghỉ là

tốt rồi, nếu đến mùa xuân sang năm không tốt lên thì ta cũng không có biện pháp.....” Nói xong, cuối cùng nước mắt chảy ra.

Phương thị thấy thế, nói gì thì nói cũng muốn mời lão Ôn tới đây nhìn một chút, Triệu lão tam vội đứng ra ngăn cản: “Ồi mẹ, thân thể của nàng ấy từ trước đến giờ rất tốt, lần này chỉ sợ là bị nhiễm một chút thương hàn mà thôi, đợi con cho nàng ấy uống chút canh ngải diệp, lại cho nàng nghỉ ngơi mấy ngày có lẽ không có chuyện gì đâu, không cần phải hao phí chi cho uống tiền.”

“Người ... tiểu tử thú vị này!” Phương thị trừng mắt nhìn Triệu lão tam một cái, “Tuy nàng ta thường ngày có phần làm cho người khác không vui nhưng nhà chúng ta cũng không vì vậy mà đối với nàng ta cay nghiệt nha”.

Nghe Triệu lão tam cùng Dương thị nói như vậy, trong lòng Phương thị suy tính một chút, cũng quyết định điều trị, mời lão Ôn tạm thời đến chẩn bệnh cho Dương thị một chút.

Lúc này, Dương thị rất không thức thời tiếp tục mết mõi nói: “Thật ra thì, con nghĩ do mình làm việc ở ngoài đồng dưới ánh nắng của mùa thu nên thân thể mới mệt mỏi, suy sụp như thế này..... Mẹ, không phải mẹ còn giữ thuốc bổ mà Bùi gia đưa tới sao, nếu được thì mẹ chưng cách thủy cho con chút ít, có lẽ chịu đựng chút là khỏe thôi.” Nói tới đây, nàng ta cũng đem những tính toán trong lòng biểu lộ ra, Phương thị lập tức xụ mặt xuống.

Mấy ngày nay, Triệu gia Nhị lão cũng chặt chẽ giải thích với bọn họ là không có năm mươi lượng bạc, Dương thị cũng không có biện pháp gây khó dễ, nhưng trong lòng lại nghĩ có lẽ bọn họ không muốn cho người khác bạc mà thôi. Cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là chờ Triệu Nguyệt Cẩm xuất giá, xem số lượng đồ cưới phong phú như thế nào, sau đó lại xem cuộc sống của gia đình tiếp tục trải qua ra sao, thì có thể phán đoán được Triệu gia Nhị lão rốt cuộc có lấy hay không lấy nhiều bạc! (J:=.=///)

Bên này, nàng ta làm bộ mệt mỏi như vậy, chính là tham lam thuốc bổ mà Triệu gia Nhị lão luyến tiếc không nỡ dùng.

Lý thị cũng ở trong nhà, vốn nghe nói Dương thị ngã bệnh, trực lý (chị em dâu) tuy nói không có tình cảm lắm nhưng cũng không phải là ngoan tâm lãnh tình, trong lòng còn lo lắng một hồi. Lúc này nghe được Dương thị nói như thế cũng biết rằng nàng ta giấu mình lời đuôi, trong lòng Lý thị cũng hiểu rõ, ngoài miệng thần nhiên nói: “Đệ muội, thuốc bổ kia là để lại cho cha mẹ dùng, cha mẹ còn không nỡ uống, làm sao muội không biết xấu hổ mở miệng muốn đây?” Không phải là bệnh thương hàn nhẹ sao, uống canh ngải diệp hoặc là tìm lão Ôn để xem một chút đều được nha, đệ muội nói như vậy không phải rõ ràng là tham lam thuốc bổ sao? Ý tứ là mình làm việc thiếu hụt thân thể đấy, trong nhà hai vợ chồng bọn họ là thích lười biếng nhất, với lại từ sau ngày mùa đến nay cũng không thấy nàng ta có dấu hiệu bệnh, không phải mỗi ngày càn rỡ, tùy tiện sao?

Mấy câu sau Lý thị không nói ra miệng nhưng người khác cũng có thể hiểu được tầng tầng lớp lớp ý tứ kia.

Dương thị bị Lý thị làm mất thể diện, trong lòng không thoải mái, nhưng nắm được Lý thị ngày mùa ở cữ nên không tha: “Hừ, ta nào có giống như Nhị tẩu tốt số? Người khác làm ruộng còn chính mình thì đang ở cữ đem thân thể nuôi cho tốt thì không nói, lại còn không làm việc trong thời gian dài à! Đương nhiên thân thể của tẩu là không xảy ra vấn đề gì, thư thư phục phục rồi!” (nở nan)

“Người ——” Lý thị phát bực, lời nói như vậy, Dương thị không biết đã nói mình bao nhiêu lần, chuyện sinh con nàng có thể quyết định được sao!

Phương thị kéo tay áo Lý thị, híp mắt suy nghĩ tính toán trong lòng Dương thị, không bao lâu, Phương thị khoát khoát tay thở dài nói: “Hajz..... Được, không phải người mong chờ những đồ tốt đó sao, ta nhân tiện hằm rồi bưng tới cho người uống, thiếu nãi nãi (thiếu phụ nhân)!” Cuối cùng tức giận trách mắng Dương thị.

Dương thị giận đến mức lập tức bắt lấy cánh tay trưởng phu mình, nhìn Phương thị tức giận đi ra ngoài: “Ông mau nhìn mẹ ông đi, bây giờ trách móc, nghi vấn cái gì, người ta ngã bệnh mà còn hung dữ như vậy!”

“Thôi, thôi!” Triệu lão tam vầy vầy tay, thấy trong nhà mọi người đi không sai biệt lắm, mới là nói tiếp: “Không sai biệt lắm là được a! Đây không phải cuối cùng mẹ cũng cho bà uống thuốc bổ rồi sao, kế tiếp bà

chỉ cần nằm ở trên giường không phải làm việc còn có người hầu hạ ăn uống, đừng nói nhiều chuyện không cần thiết, còn không biết dừng đúng lúc nữa sao?”

Dương thị lúc này mới hơi thu lại vẻ mặt, khoe miệng nhếch nhẹ nói: “Được rồi, được rồi, đợi chút nữa bụng đồ ăn tới, tôi cho ông uống chút ít là được, chuyện này cũng có công lao của ông mà!”

“Đúng vậy, đến lúc đó tôi mượn cớ nói muốn chăm sóc bà, biết đâu cũng làm việc ít lại chút, dính chút lợi ích từ người!” Triệu lão tam hai chân cong lên vui thích nói.

Trong phòng bếp, Lý thị hỗ trợ mẹ chồng chưng đồ, làm việc nhà.

Lại nghe Phương thị khinh thường mắng một câu: “Đồ lười biếng, vì trốn tránh làm việc, ngay cả nguyên rửa cả nhà ngã bệnh cũng muốn nói ra! Hai đứa nhỏ giao cho bọn nó dạy dỗ, không biết trưởng thành sẽ là bộ dáng gì nữa!”

Lý thị trong lòng biết Phương thị đang chửi cái gì, suy nghĩ kỹ một chút, ngừng nhóm lửa, đứng dậy, hướng về phía Phương thị nói: “Mẹ, có mấy lời con không biết có nên nói không, nhưng bây giờ đệ muội lại muốn ăn thuốc bổ của cha mẹ. Mẹ, người làm sao lại dễ dàng cho qua như vậy được?”

Phương thị khoát khoát tay, thở dài: “Mặc kệ thôi, chỉ cần nàng ta không lấy chuyện năm mươi lượng bạc ra âm ỉ, cho nàng ta ăn chút thứ tốt thì tính là cái gì, thôi thôi, sắp sang năm mới, mẹ cũng không muốn cùng nàng ta âm ỉ, lúc đó khiến cho không khí trong nhà nặng nề đến đêm ba mươi, điềm xấu nha!”

Sau cùng lại thêm một câu: “Hajz! Phân đi, phân đi, chờ đầu mùa xuân năm sau phân nhà, lúc đó mọi người sẽ được sống yên ổn chút!”

Đang nói, thì thấy ở ngoài cửa phòng bếp, Triệu Tương Nghi nhảy lên một cái rồi đi thẳng vào.

“Bà nội!” Triệu Tương Nghi kêu một tiếng vang dội, vừa hướng Lý thị lên tiếng chào: “Nhị thẩm thẩm khỏe!” Lý thị không có suy nghĩ gì xấu, người cũng rộng lượng hiền lành, hơn nữa cũng thật lòng mong đợi cái nhà này tốt lên, Triệu Tương Nghi cũng hết sức thích nàng.

“Ai, Tương Nghi đói bụng rồi phải không?” Lý thị sờ sờ đầu Triệu Tương Nghi, Triệu Tương Nghi lại đem đầu lắc giống như trống bỏi.

“Con không đói bụng, con là nhớ bà nội à!”

“Tiểu quỷ này, con bây giờ càng ngày càng không được nữa à, hôm nay lại đưa ra chủ ý dở hơi gì đây!” Phương thị cố ý trách mắng, cũng không có ngăn cản Triệu Tương Nghi tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình.

” Không phải chủ ý dở hơi đâu!” Triệu Tương Nghi cười híp mắt, hơn nữa cố ý học theo bộ dạng đại nhân đưa tay lên che khoe miệng giảm thấp thanh âm xuống nói, “Ca ca nói Tam thẩm thẩm giả bệnh à!”

Phương thị và Lý thị vừa nghe, không khỏi hai mặt nhìn nhau, sau đó cười một tiếng. Hai đứa tiểu quỷ này, một đứa thì hiểu chuyện, một đứa thì càng ngày càng tinh quái, cũng không biết làm gì với hai đứa nhỏ này mới tốt đây.

“Bà nội, bà đem chén thuốc kia giao cho Tương Nghi, Tương Nghi sẽ có biện pháp à.” Triệu Tương Nghi dùng sức hít hà hơi thuốc bổ trong nồi, trong nồi mặc dù không phải là sâm tổ yến, nhưng cũng là đồ tốt, uống thứ này đối với thân thể tốt vô cùng, cứ như vậy mà cho một mình Dương thị uống, thật lãng phí.

“Nga? Tiểu bất điểm, con rốt cuộc muốn làm gì?” Phương thị cũng hăng hái, vừa lau tay trên tạp dề vừa híp mắt cười nhìn Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi khanh khách cười thật lâu, sau đó thần thần bí bí nói: “Trước giữ bí mật nha! Bất quá bảo đảm một hồi mọi người cũng sẽ biết Tam thẩm thẩm là giả bệnh à!”

Lý thị vừa nghe, lại càng kinh ngạc, thẳng thắn khen ngợi Triệu Tương Nghi nói: “Ồ, con thấy Tương Nghi chính là đứa tinh quái, nhưng lời nói ra thường chính xác. Mẹ, nếu không mẹ cho tiểu Nghi thử một chút, con có chút tò mò rồi đây.”

Phương thị suy nghĩ một hồi, cuối cùng cẩn thận dặn dò: “Vây con đợi một chút, bưng cho cẩn thận đấy, không được để bỏng tay của mình đâu.” Triệu Tương Nghi”Ai” một tiếng, sau đó ngoan ngoãn ngồi ở một bên, vừa sưởi ấm, vừa đợi canh bồ a.

Không lâu sau, Phương thị cầm khăn lông ướt cẩn thận từng li từng tí, lấy chén canh bồ nhỏ bưng lên, lo lắng Triệu Tương Nghi còn nhỏ dễ bị bỏng, Phương thị dùng đến khay thức ăn để mừng năm mới, đem canh đặt ở bên trên, dặn dò Triệu Tương Nghi giữ cho chặt.

“Dạ dạ, bà nội, Nhị thẩm thẩm, hai người một hồi nhìn con!” Triệu Tương Nghi quay đầu dặn dò hai vị trưởng bối nói, “Không cho phép tới trước nhìn lên nha!”

Vừa nói vừa bưng chén canh bồ dưỡng thơm ngào ngạt đi Tây phòng.

Vừa vào cửa, Triệu lão tam liền khẩn cấp đem chén canh bồ dưỡng từ trong tay Triệu Tương Nghi đoạt lấy, vì vậy mà tràn ra ngoài không ít, Dương thị nhìn mà đau lòng: “Ôi, con nhóc này, sao người không chú ý một chút a! Đây là vật vô cùng trân quý, đổ một chút cũng là vài lượng bạc đấy!” Dừng một chút lại huyền thuyên nói, “Mẹ cũng thật là hẹp hòi, cho uống có một chén nhỏ như vậy! Hơn tám phần là mẹ cất giấu cho Nguyệt Cầm làm đồ cưới rồi!”

Triệu Tương Nghi đứng ở tại chỗ nghe Dương thị oán trách, Dương thị cùng Triệu lão tam lúc này mới chú ý tới nàng, liền vội vàng xua đuổi người: “Đi đi đi, trời sanh là số nha hoàn mà!” Lại cười nhạo nói: “Nhìn xem, cái khay này cũng dùng nữa, thật đem ta làm Thiếu nữ nãi nãi đấy!”

“Con không phải mệnh nha hoàn, nhà các người già trẻ mới là mệnh nha hoàn”. Triệu Tương Nghi đem mắt to của mình trợn trừng đem hai mẹ con Dương thị cho tức gần chết.

“Ồ, còn học cãi lại nữa!” Dương thị trợn mắt nhìn Triệu Tương Nghi một cái, vừa định chửi ầm lên, Triệu Tương Nghi cũng là không nhanh không chậm mở miệng nói:

“Bà nội, lúc này để cho con bưng canh tới đây đã dặn dò cẩn thận”. Nàng liếc Dương thị một cái, sau đó nhìn hai tỷ đệ Triệu Hoằng Nhân thêm ăn nước miếng chảy ròng, “Này canh ngon nên ăn cẩn thận đấy!”

32. Chương 32: Bị Vạch Trần

“Không phải là thuốc bổ đắt tiền thôi sao, có nhất thiết phải dặn đi dặn lại như vậy không? Được rồi, ta sẽ cẩn thận uống cho hết, một giọt thuốc cũng không còn!” Dương thị cũng lười so đo với Triệu Tương Nghi, vào giờ phút này nàng ta ngửi thấy mùi hương từ bát thuốc bổ bay ra, nuốt nước miếng trong miệng chẳng biết tiết ra bao nhiêu. Cũng giống nàng ta, Triệu lão tam và hai tỷ đệ Triệu Hoằng Nhân đồng thời lộ ra bộ dáng thèm muốn.

Triệu Tương Nghi thấy thế cũng đành lắc cái đầu giống như trống bỏi: “Không đúng, bà nội nói không phải là ý đó, bà nội nói, chén thuốc này là chỉ cho một mình tam thẩm thẩm uống thôi.”

“Ồ, mẹ mà cũng biết thương người sao?.” Dương thị cầm muống nhỏ khuấy đều chén thuốc nóng hổi trong tay, rồi múc một muống lên thổi nguội mới đưa đến miệng, Triệu Tương Nghi cúi đầu buồn cười, sau đó ngẩng đầu lên nài thanh nãi khí nói với đám người Dương thị:

“Tóm lại Tương Liên tỷ và Hoằng Nhân ca còn có tam thức không uống chén thuốc kia là được!” Thấy đám người Dương thị sửng sốt một chút, Triệu Tương Nghi mới chậm rãi công bố nguyên nhân, “Bởi vì bà nội nói, bà có đặc biệt tìm Ôn gia gia hỏi qua, biết được mấy vị thuốc này rất quý đấy. Bà nội còn cẩn thận phân phó ta đến đây nói cho mọi người biết, chén thuốc này người có bệnh uống vào đối với thân thể vô cùng tốt, còn người không có bệnh mà uống vào sẽ xảy ra chuyện trúng độc đấy nha! Đó là lí do vì sao không cho mọi người uống, mà chỉ cho một mình Dương thẩm uống thôi đó!”

“Đừng có nói càn! Thuốc tốt như vậy sao có thể có độc được, ngửi xem mùi hương thật thơm à!” Triệu lão tam một bên nuốt nước bọt một cái, một bên chỉ vào Triệu Tương Nghi hơi tức giận nói.

Triệu Tương Nghi thấy mục đích đã đạt được, liền thờ ơ đáp trả: “Cháu cũng không biết gì nha, bà nội ở bên kia bận chuyện nên mới để cháu bưng giúp đến đây, còn sợ cháu không nói rõ ràng lắm, bà mới đặc biệt dặn dò cháu nhiều lần, nếu không tin thì mọi người đi hỏi bà nội đi.”

Mặc dù Triệu Tương Nghi chỉ là một tiểu hài tử ba tuổi, nhưng mọi người trong phòng khi nghe Triệu Tương Nghi giải thích rõ ràng như thế này, trong lòng như đánh trống.

Nhưng thấy Dương thị bưng chén thuốc bỏ trong tay khẽ phát run ra, mặt đầy sợ hãi nhìn phu quân nhà mình rồi quay sang nhìn Triệu Tương Nghi, mới vừa rồi còn nghĩ đến hương thơm đầy mê hoặc của chén thuốc bỏ, mà giờ phút này ở trong mắt nàng ta chén thuốc này chính là một chén thuốc độc được vô cùng độc.

“Người, người không nên nói lung tung à, ngộ nhỡ đây không phải là ý tứ của mẹ nói, chờ ta biết được nhất định phải lột da người ra!” Giọng nói Dương thị liên tục run lên, hiển nhiên là nàng ta đã tin lời Triệu Tương Nghi nói.

Triệu Tương Nghi vừa thầm cười ở trong lòng vừa giả bộ giận dữ nói: “Dù sao thuốc bỏ cháu cũng đưa đến rồi, thậm chí không tin thì thôi!” Nói, chính là giật người bước ra khỏi cửa tây phòng, mới vừa bước ra khỏi cửa phòng, khóe miệng Triệu Tương Nghi nhếch lên, thầm nói, trò hay còn ở phía sau kia!

Ai bảo bà mỗi ngày đều khóc lóc om sòm thêu dệt chuyện thị phi, lần này tìm được cơ hội từ thuốc bỏ Bùi gia đưa đến, không chính bà làm sao được.

Trong phòng, Dương thị tức giận đến hàm răng nghiến chặt lại, dùng sức cầm chén thuốc đặt ở ngay bên bàn gỗ dài ở mép giường: “Ôi, sao mẹ lại có tâm tư độc ác như thế, ta đây sinh bệnh thế mà bà ấy lại chuẩn bị cho ta một chén độc được! Trời ơi, sao tôi có thể sống tiếp được đây hả trời! Đây là bà ấy muốn giết tôi mà, ông xem đi!”

“Được rồi, sắp hết năm đừng có nói điều không tốt! Triệu lão tam ngăn cản dương thị muốn khóc la om sòm, “Bà không nghe cái con nha đầu ấy nó nói gì à, người có bệnh mà uống chén thuốc kia là vô cùng tốt đấy, chỉ là cần dặn chúng ta...người không có bệnh đừng có động đến thôi, hơn nữa mẹ làm gì có tâm tư đi hại bà đâu chứ, bà không phải là bị bệnh đó sao!”

“Cút!” Dương thị gào to một tiếng, “Tôi không có ngã bệnh ông cũng biết mà! Tôi không tin là trong lòng mẹ không hiểu, bà ấy rõ ràng biết tôi là đang giả bộ lại còn đưa chén thuốc này đến đây, này không phải là muốn giết tôi sao!”

Đúng lúc đó, Triệu Tương Nghi đã sớm chạy đến phòng bếp kéo hai người Phương thị và Lý thị đến đây, đứng ở bên ngoài cửa phòng, chịu đựng từng làn khí lạnh thổi đến nghe bên trong đang trình diễn một vở kịch hay.

“Thôi đi, mẹ là thật lòng muốn tốt cho bà.” Trong phòng câu chuyện vẫn còn tiếp tục, Triệu lão tam có chút không nhận được tính tình nóng nảy của Dương thị, lẩm bẩm một câu, “Mỗi ngày đều lẩm bẩm đoán mò, cũng không biết thu liễm lại, bà không thấy vợ của người ta sao, người nào người nấy đều dụi dằm sẵn sóc hết.”

“Ông! Ông nói cái gì! Triệu Tín Dương tôi cho ông biết nhá, ông dám ở bên ngoài dăm dúi với con nào thì sẽ không yên với tôi đâu!” Hai tay Dương thị vì tức giận mà run rẩy, nhìn sang chén thuốc bỏ liền phát cáu, ước rằng có thể đem chén thuốc này đập nát!

Ngoài phòng, Phương thị lôi kéo Triệu Tương Nghi cười nói: “Tiểu quý, thật giỏi à, biện pháp này là ai nói cho cháu biết thế?”

Triệu Tương Nghi đảo tròn hai mắt, sau đó cười hì hì nói: “Ca ca!” Nói xong, trong bụng thầm cảm thấy may mắn, hoàn hảo là trên mình có một ca ca thông minh hiểu chuyện, ngày sau có làm chuyện gì mà giải thích không được vì vấn đề tuổi tác cứ trực tiếp đem toàn bộ vấn đề ấy ném lên đầu ca ca vậy.

Bên trong còn đang cần nhân cãi vãi, ngay lúc Dương thị đang dặn dò hai đứa nhỏ ở trong phòng, “Hai đứa không được đem chuyện nương giả bộ bị bệnh nói cho bà nội biết, nghe chưa.”. Phương thị giận tái cả mặt, đập cửa “Phanh” một cái, lôi Triệu Tương Nghi vào trong tây phòng: “Hừ, không cần nhắc nhở hai đứa nhỏ, ta đã biết hết cả rồi!”

Dương thị và Triệu lão tam hơi sững sờ, cái cảm giác bị bắt tại trận không dễ chịu gì, chỉ thấy Dương thị như trước giả bộ hồ đồ, mệt mỏi quay trở về trên giường: “Ai ôi, mẹ, lúc ngài bước vào cũng không mở cửa nhẹ nhàng một chút được sao ạ...Con đây đã bị ngài dọa mất rồi, con cảm thấy thân thể cũng thật khó chịu.”

“Khó chịu thì đứng lên làm việc cho ta!” Phương thị buông tay Triệu Tương Nghi ra, chỉ vào Dương thị nghiêm khắc nói, “Ta thấy người quanh năm suốt tháng lười biếng thật sự giống trộm đạt được ước nguyện! Xương cốt đều muốn giòn rồi phải không! Nếu như cảm thấy xương cốt rời rạc khó chịu thì mau nhanh đến phòng bếp đem cá làm sạch cho ta, chuẩn bị làm cá khô ướp muối!”

“Mẹ... Ngài nói cái gì thế, con nghe không hiểu, con đang bị bệnh mà...” Dương thị nghiêng đầu qua, hai tròng mắt như hạt châu xoay tròn, bộ dạng chột dạ vô cùng.

“Hà, người bị bệnh đúng không?” Phương thị vừa rồi đứng ở ngoài cửa nghe thấy trong này nói chuyện, lúc này đi tới bàn gỗ nhỏ trước mặt, thân thủ bưng chén thuốc kia lên khuấy đều, đi đến trước mặt Dương thị, “Nào nào, Thiếu phu nhân, ngài đang bị bệnh, nên ta xin hầu hạ ngài uống chén thuốc này ha?”

Dương thị vừa thấy chén thuốc kia, nhất thời bị hù dọa đến tái cả mặt, vội vàng đem sở trường của mình ra ngăn trở hành động trước mặt kia nói: “Ồ này, mẹ! Đây là chén thuốc độc, con không thể uống, không thể uống à!”

“Nga? Vì sao lại không thể uống, người chẳng phải là đang bị bệnh đó sao, uống nó sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, chỉ là những người nào không có bệnh uống chén thuốc này mới xảy ra chuyện thôi, ta và cha người rất khỏe nên không có đem thuốc này đi nấu, không phải là do luyến tiếc mà là lo lắng sẽ bị trúng độc chết đấy!” Phương thị khoái nhân khoái ngữ [1], vừa nói lời châm chọc Dương thị vừa chiếu theo ý tứ của Triệu Tương Nghi mà nói ra, cũng không quên nói thêm vài lời mới mẻ.

Lý thị lôi kéo Triệu Tương Nghi đứng ở một bên cúi đầu nhin cười.

“Ai da, ngài nói xem Bùi gia là nhất đại thế gia, vậy mà lại đem đến đây thứ không rõ ràng như thế! Nếu để người trong nhà không có bệnh hồ đồ uống một ngụm, không phải là xảy ra chuyện sao!” Dương thị cố ý chuyển đề tài câu chuyện, bắt đầu nói xấu người Bùi gia.

Phương thị cũng không theo ý muốn của nàng ta mà buông tha: “Vậy người rốt cuộc là muốn uống hay là không đây! Chén thuốc này là do người muốn ta nấu cho, nấu tốt lắm đó, sao người lại không uống? Cái này không giống như mấy thứ lương thực phụ nhà chúng ta, đồ tốt này người có muốn uống không! Bên trong đều là đồ tốt hết, người mà không uống chính là rất lãng phí đó, biết không!”

Sắc mặt Dương thị tái xanh sau đó thành trắng bệch, cả người đều không có lực, đầu đầy mồ hôi chảy tí tách: “Mẹ...Không phải là, con đây... Mẹ à, con không thể uống được! Một muỗng cũng không uống được!”

“Nga? Một muỗng cũng không uống được?” Phương thị bưng chén thuốc kia cười lạnh nói,

“Vậy được, trước không uống, ta đành đặt ở phòng bếp, chờ người muốn uống, ta sẽ đem nó đi hâm nóng lại cho người uống.”

“Ai! Đừng...đừng nha!” Lúc này Dương thị đã bị dồn đến bước đường cùng, phải chọn giữa tính mạng và bị bị đám người Phương thị quở trách, nàng ta bất đắc dĩ chọn cái thứ hai, vội vàng từ trên giường đứng lên kéo tay Phương thị nói: “Nương... Ngài đừng! Con, Con không phải là... Giả bộ... Giả bộ bị bệnh đó sao... Thật không thể uống chén thuốc đó được! Nếu con sớm biết người không bị bệnh mà uống chén thuốc đó vào sẽ bị độc chết thì con sẽ không dám nói dối như vậy...”

“Người cầm miệng lại cho ta!” Phương thị bưng chén thuốc nóng hầm hập kia xoay người ngắt lời Dương thị, “Lúc này mới biết thừa nhận? Cái đồ sợ chết!”

Dương thị và Triệu lão tam bị mắng một trận như vậy, nhất thời không còn mặt mũi, còn ở trước mặt bọn nhỏ nữa... Nên đành cúi đầu nói lầu bầu trong miệng.

“Được! Không bệnh thì mau mặc quần áo xuống giường làm việc cho ta!” Phương thị bưng chén thuốc nhỏ kia đến trước mặt Triệu Tương Nghi nói, “Nào, Tương Nghi ngoan, mau uống chén thuốc này đi, đây là đồ tốt có thể bổ thân thể đấy.”

Triệu Tương Nghi cười đến ngọt ngào: “Cảm ơn bà nội.” Sau đó liền đem chén thuốc kia uống một ngụm nhỏ, hương vị ngọt ngào mềm dịu nhất thời tràn ngập trong khoang miệng, bất quá nàng chỉ uống ba, bốn ngụm thôi liền không muốn uống nữa, thực ra là muốn giữ lại một chút cho Phương thị uống.

Phương thị bảo nàng uống nhiều một chút, nàng cũng không chịu uống thêm một ngụm nào nữa, thấy cháu gái mình khéo léo lại hiểu chuyện như thế, tâm Phương thị liền muốn chảy ra.

Dương thị và Triệu lão tam thấy thế, tròn mắt đều nhanh rút xuống, chìa tay thẳng vào Phương thị và Triệu Tương Nghi ghen hòng nhìn trân trối nói không nên lời.

Tiếp theo, lại nhìn thấy Phương thị ở trước mặt của mọi người đi đến trước mặt Lý thị: “Nào, vợ lão nhị, con cũng ném thử đi, vị cũng rất ngon.”

Lý thị cũng giống như Triệu Tương Nghi vậy, rất hiểu chuyện mà xua tay nói: “Mẹ, còn lại ngài giữ cho chính mình uống đi, lúc con ở trong tháng cũng ăn không ít đồ tốt rồi, thân thể và xương cốt đều rất tốt!”

Phương thị gật đầu, thích thú đem chén thuốc kia uống hết một nửa trước mặt Dương thị và Triệu lão tam, suy nghĩ một chút, còn dư một nửa cho Triệu lão đầu ném thử đi.

“Cái này, cái này là...” Dương thị hai mắt trừng lớn, bất khả tư nghị [2] nhìn Phương thị nói, “Mẹ, các người không sợ bị độc chết sao?”

Phương thị liếc mắt nhìn Dương thị, sau đó thản nhiên nói: “Độc chết còn tốt hơn so với việc bị các người làm cho tức chết! Tương Nghi, chúng ta đi thôi, đừng ở chỗ này chiếm không khí của người ta!” Dứt lời, chính là dắt Triệu Tương Nghi đi ra ngoài.

Triệu lão tam hoàn toàn sững sờ đứng tại chỗ nghĩ không ra, Dương thị cũng đã phản ứng kịp, đây không phải là vừa ra kế chĩnh nàng ta, vừa ra vạch trần cái kế nàng ta giả bộ bệnh sao! Nàng ta cả người giận run lên, xiết chặt đệm giường.

“Mẹ! Không ngờ người là người như vậy, làm sao mà gian trá đến thế chứ!” Mắt Dương thị hàm chứa nước mắt tức giận mắng.

Phương thị lúc này dừng bước chân, xoay người lại lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương thị: “Là ai giả bộ bệnh lừa dối tham ăn trước đây à? Nếu như người không dùng mảnh khố để lừa dối thì ta đây tố giác làm gì?” Cuối cùng, vừa thản nhiên nói, “Đừng có nói lời vô ích với ta, mau nhanh rời giường rồi đem cá thu thập xong, sau đó đi bỏ củi để nhóm lửa!”

=====

[1] Khoái nhân khoái ngữ: Người chân thật nói lời thẳng thắn

[2] Bất khả tư nghị: không thể tưởng tượng nổi

33. Chương 33: Lôi Kéo Dương Thị

Edit:Ngọc Như Hồ

Beta 1: J

Sau khi chuyện Dương thị giả bệnh bị vạch trần, thái độ của cả nhà đối với Tam phòng là khinh bỉ, vì thế, hai người Dương thị và Triệu lão Tam làm việc nhà không ít, muốn lừa một chút cũng bị Phương thị quản lý chặt chẽ.

Ngày thường trong nhà không có người, Dương thị luôn luôn đem Phương thị, Triệu lão gia tử và Triệu Tương Nghi mắng một lần. Thời điểm nói đến Triệu Tương Nghi, Dương thị tức giận đến nổi lỗ mũi bốc lên hơi nước. Trong lòng lại nghĩ, đứa bé ba tuổi này, bình thường nhìn không ra tính tình, nói nàng hai câu cũng không lên tiếng, lúc quan trọng thì ngăn trở người khác, tâm tư xấu xa vô cùng! Lần trước nàng

mượn chuyện Bùi Tử Quân đưa cho nàng đoá hoa để châm chọc hai mẹ con mình, quả thật chuyện này đùa nhỏ ba tuổi không thể làm được.

Hơn nữa trong chuyện Dương thị giả bệnh bị phát giác cũng có phần của Triệu Tương Nghi, trong lòng nàng ta càng thêm oán hận đến ốm. Nói trắng ra Triệu Tương Nghi tuổi còn nhỏ làm sao hiểu được nhiều chuyện như vậy, nhất định là hai tên không có lương tâm Triệu lão đại cùng đứa con trai ranh ma, quỷ quái xúi giục.

Như vậy, Dương thị đối với Đại phòng oán hận so với Nhị phòng càng sâu hơn.

Đúng lúc này, Trương quả phụ mượn cơ hội tìm tới cửa, nói trong nhà mình vừa lúc có hai khối vải bố màu trắng, không biết nên may xiêm y thế nào cho tốt, muốn Dương thị đi qua cho ý kiến.

Dương thị vốn là không muốn đáp lại Trương quả phụ, nhưng nàng ấy thừa dịp mọi người trong nhà không chú ý đem Dương thị đẩy tới Tây phòng, đưa vào trong tay nàng ta một ít xâu tiền, Dương thị nhìn đến hai mắt đều phát sáng.

Kết quả là, lặng lẽ thu tiền, thừa dịp mấy người Phương thị đang bận rộn làm việc không chú ý đến mình thì len lén dẫn Trương quả phụ đến phòng mình.....

Đợi đến lúc mọi người ăn cơm mới phát hiện không thấy Dương thị, lại trách mắng nàng ta lười biếng mấy câu.....

Bên này trong phòng nhỏ Trương quả phụ ngồi xuống, Dương thị xoa xoa tay cười híp mắt ngồi đối diện Trương quả phụ, há miệng cười đến không thể khép lại được. Trương quả phụ nhìn thấy trong lòng không thể không khinh bỉ nàng ta mấy phần, bất quá nét mặt cũng không lộ rõ, cười nhạt nói với Dương thị: “Ta tin tưởng tẩu tử cũng không trách ta không biết lễ phép đột ngột mời tẩu đến đây, bất quá lần này là ta thật sự có việc muốn nhờ tẩu đấy”.

Dương thị mặc dù tham lam, lười biếng, tầm nhìn hạn hẹp nhưng đầu óc cũng không đến nỗi đần độn. Lúc này sớm đã nhìn ra Trương quả phụ đúng là có dụng ý khác, căn bản không phải tìm mình tới để chỉ bảo may xiêm y, mà là có chuyện khác muốn nói. Cho nên, Dương thị sau khi nghe xong, tâm tư xoay như chong chóng, vì có thể đòi hỏi nhiều hơn nữa. Dương thị trên mặt đều là tươi cười, phất tay một cái nhiệt tình nói: “Ồi, hảo muội tử, nói cái gì đấy, mọi người đều là người cùng thôn, bình thường có chuyện gì mà không giúp đỡ lẫn nhau”.

“Tốt lắm, Dương tẩu quả nhiên là người sáng khoái, ta cũng không vòng vo nữa”. Trương quả phụ đi thẳng vào vấn đề, căn bản không đề cập đến chuyện may xiêm y, trái lại trầm mặc suy nghĩ một hồi, sau đó ngẩng đầu híp mắt nhìn Dương thị “Nói vậy.....Ta tin tưởng Dương tẩu cũng biết, ta.....có ý với cái vị Đại phòng của nhà các người rồi?”

Dương thị đã dự liệu trước là Trương quả phụ cũng nói chuyện này, bất quá vì muốn có thêm nhiều thứ tốt nên trong lòng nàng mắng Trương quả phụ phóng đảng, không biết xấu hổ nhưng ngoài miệng thì cười hi hi nói: “Ồ, hảo muội tử, lúc này ngươi bằng lòng nói lỗ miệng, chuẩn bị nói lời thật lòng cho tẩu tử rồi à?”

Trương quả phụ thấy thế, đảo tròn mắt, Dương thị người này cũng không phải ngốc, chỉ sợ là khó dây dưa, cho nên liền mang ý nghĩ trong lòng cẩn thận nói ra: “A, lời này là ta nói cho một mình tẩu tử nghe thôi đó”. Dừng một chút mới nói tiếp: “Tẩu nói xem người nào mà không có chuyện khó xử, chồng của ta chết sớm là do ta nguyện ý hay sao? Hiện tại tẩu cũng thấy đó, ta cũng không tính là già vì mình suy nghĩ một chút cũng là hợp tình hợp lý thôi?”

“Tất nhiên, hảo muội tử, ơ này, có chuyện gì có xử muội liền nói cùng tẩu tử, phàm là chuyện tẩu có thể giúp thì nhất định sẽ giúp”. Dương thị ngoài miệng tuy rằng chính nghĩa hào hùng nhưng trong lòng đã sớm đem Trương quả phụ mắng cho một trận, cái gì khó nghe, thô tục đều hung ác mắng rồi.

Trương quả phụ thật ra cũng không có tốt hơn bao nhiêu, ngay từ lúc đầu đã đem Dương thị khinh thường một phen, trong lòng nói Dương thị trong mắt ngoại trừ tiền thì không có gì khác”.

Hai người cứ tẩu – muội đề phòng nhau, nghi ngờ qua lại, trên mặt lúc nào cũng tràn đầy tươi cười, giả mù sa mưa mà cùng chung sống.

Một hồi lâu không còn lời gì để nói với người xa lạ, Trương quả phũ phất cuộc cũng nói mục đích hôm nay: “Tẩu tử, tẩu xem đi, ta đây giống như kịch nam[1] thường hát ‘thần nữ có lòng, tương vương vô ý’ đấy. Vừa nói lại vừa lộ ra bộ dáng đáng thương, thở dài nói: “Chị dâu nói xem ta sống một mình cũng không dễ dàng gì, khó khăn lắm mới đợi được đến cơ hội ngàn năm một thuở nhưng người ta cũng chường mắt ta đấy thôi.....Những ngày qua tẩu cũng nhìn thấy, a, ta cũng không sợ tẩu chê cười, tẩu nhìn xem, lão Đại nhà tẩu còn có cha mẹ chồng của tẩu nữa, thậm chí hai đứa nhỏ của lão Đại, thật giống như..... không muốn chào đón ta”.

Dương thị nghe xong, trong lòng tự nhủ, hừ, người đánh cái rắm ấy. Ta biết người lôi kéo ta làm gì mà, ngoài miệng thì nhẹ lời: “Hảo muối tử, việc này muối cũng đừng nản chí, nếu như muối thật sự trúng ý đại ca nhà ta, vậy phải dùng hết sức ở trước mặt hắn biểu hiện cho tốt”. Dùng một chút lại tự tay sờ túi tiền của mình một ít xâu tiền, đảo tròn mắt: ” Bất quá muối yên tâm, tẩu nhất định sẽ ở trước mặt bọn họ thường xuyên nói tốt cho muối”.

“Ai, với tình huống bây giờ mà nói, sợ rằng nói tốt cũng vô dụng”. Trương quả phũ phất Dương thị một cái, trong lòng nghĩ người này đúng là lòng tham không đáy, ta cho người nhiều tiền như vậy, người chỉ muốn hơi mở miệng nhẹ nhàng, không có cửa đâu.

Ngay sau đó, vừa cười vừa Dương thị nói tiếp: “Thế này, muối cũng không cùng tẩu tử vòng vo, muối đây vừa đúng lúc có một biện pháp, có thể giải quyết ngay lập tức vấn đề này, bất quá, muối đây——” Nhìn chằm chằm Dương thị “Cần tẩu tử hỗ trợ”.

Dương thị trong lòng kêu lộp bộp một tiếng, có chút chán ghét Trương quả phũ nhìn mình chằm chằm như đang nhìn con mồi vậy nhưng nàng vừa mới thu tiền của người khác trở mặt ngay thì không tốt, đành nuốt một ngụm nước bọt, khẽ đảo mắt, chột dạ nói: “Biện.....biện pháp gì vậy?”

Trương quả phũ nhìn Dương thị có vẻ khẩn trương, cười vỗ nhẹ nhẹ cái bàn: “Ồi muối nói tẩu tử này, tẩu cần gì phải khẩn trương như vậy, muối cũng không có giết người phóng hỏa nha?” Nói xong lại cười đến run rẩy cả người.

Dương thị phần nộ sờ sờ lỗ mũi, sau đó thản nhiên nói: “Vậy thì muối cứ nói đi”.

Kế tiếp Trương quả phũ cũng không nói, đứng lên đi về phía trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cẩn thận đem cửa sổ đóng lại, cuối cùng mới quay người ngồi trở lại.

Dương thị thấy nàng làm một số động tác không khỏi thổn thức, thầm nghĩ ‘đúng là không có chuyện gì tốt mà’.

[1]kịch nam = loại hình nghệ thuật sân khấu miền nam thời xưa

34. Chương 34: Hợp Mưu*

* Cùng nhau tính kế

Trương quả phũ ngồi tại chỗ, nhìn Dương thị một chút, sau đó suy nghĩ một hồi, giống như đã hạ quyết tâm, từ trong lòng mình lấy ra một cái túi đồ (J: mùi âm mưu nham hiểm à)

Dương thị định thần nhìn lại, thứ đồ đó dùng một cái giấy vàng gói kỹ, đại khái lớn bằng ngón tay cái, là một cái bao nho nhỏ, chẳng biết dùng để làm chi nữa.

Đang lúc Dương thị nghi hoặc trong lòng, Trương quả phũ đẩy cái túi đồ kia đến trước mặt nàng, híp đôi mắt nhìn chằm chằm Dương thị chậm rãi nói: “Cái này... Xin tẩu tử cất cho cẩn thận, chờ đến lúc mọi người trong nhà không để ý đến, tẩu hãy lén lút cho đại ca nhà tẩu ăn nó.” Nói xong câu kia, Trương quả phũ liền giã thanh âm xuống, bước đến bên tai Dương thị nói.

Dương thị nghe xong, cả người rùng mình, phản ứng đầu tiên là ——

Đó là một túi độc được!

Liên tục phất tay cự tuyệt Trương quả phụ: “Không được, chuyện này không được, muối tử, việc này ta không làm đâu!”

Trương quả phụ cũng sa sầm mặt, khê đẩy Dương thị: “Tẩu còn chưa nghe muối nói hết đi, làm sao lại lắc đầu như trống bỏi vậy!” Vừa kéo Dương thị ngồi vững vàng lại, dừng một chút, mới tiếp tục giải thích, “Đó không phải là độc được, cũng không đáng sợ đến như vậy! Tẩu thử ngẫm lại xem, ta độc chết lão đại nhà tẩu thì đối với ta có lợi gì không? Ta rảnh rồi chắc?”

Dương thị suy nghĩ một hồi, ngẫm lại cũng thấy rất đúng, liền há mồm hỏi: ” Vậy đây là cái gì?”

“Cái này nha, muối phải mất hết khí lực cùng tiền tài mới mua được đấy.” Trương quả phụ tháo cái nút gút ra, nâng ta vốn không muốn nói cho dương thị biết nguồn gốc của thứ đồ này, nhưng mắt thấy Dương thị có ý muốn từ chối mình, Trương quả phụ đành cần răn, bị làm khó nói, “Chỉ có điều muối nói rồi, tẩu đừng có khinh thường muối nha ...”

“Vậy muối mau nói đi!” Hai tay Dương thị đều run run, cũng không biết lạnh là như thế nào, chỉ cảm thấy bây giờ trong phòng này rất đáng sợ, nhất thời có chút hối hận vì đã nhận tiền của Trương quả phụ, trực giác cho nàng biết đây là một người có tâm tư gian trá, không dễ dàng ứng phó được!

“Đây là thuốc mê.” Trương quả phụ thở một hơi công bố, ” Người nào ăn phải bột thuốc này, sẽ tạm thời bị hôn mê, bất quá nếu đối phương là người lớn, thân thể lại rất cường tráng thì sẽ không xảy ra chuyện gì hết.”

“Người, người sao lại dùng thứ này hại hần chứ?” Dương thị vừa nghe xong, trực nói cho nàng ta biết rằng thuốc mê này chẳng khác độc được là bao!

“Muội đã nói đây không phải là độc được mà, làm sao mà hại người được chứ!” Trương quả phụ cũng rất nóng nảy, sợ Dương thị không đáp ứng giúp mình, đến lúc đó thế nào nàng ta cũng đem chuyện này tùy tiện nói ra bên ngoài, vì vậy nàng vội vàng muốn mời Dương thị đứng cùng chiến tuyến với mình, “Loại thuốc mê này chỉ làm cho Triệu đại ca tạm thời bị hôn mê mà thôi, đối với huynh ấy hoàn toàn vô hại. Về phần muối muốn làm gì à...Tẩu tử cũng không phải không đoán ra được chứ...” (J: nham hiểm, siêu cấp nham hiểm)

Dương thị suy nghĩ đến lời nói mà Trương quả phụ nói ra, cuối cùng là trợn tròn hai con mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn Trương quả phụ, vừa định mắng nàng ta là phóng đảng nhưng lập tức đổi thành:”Muội, muội cư nhiên là muốn gạo nấu thành cơm à!”

Cho dù có thẹn thùng đi nữa, nhưng hôm nay bản thân Dương thị đã ngồi cùng thuyền với nàng rồi, Trương quả phụ nghĩ đến điểm này, chính là tỉ mỉ nhìn Dương thị nói lại lần nữa ý định của mình.

Chuyện này phải dựa vào Dương thị giúp đỡ một tay, trước hết là cho Triệu Tín Lương ăn thuốc mê này, sau khi hôn mê bất tỉnh, Dương thị sẽ giúp đỡ nàng và Triệu Tín Lương bắt tri bắt giác cùng lẫn lộn trong phòng...Đến lúc đó, chỉ chờ cả đại gia đình phát hiện ra, nàng sẽ lôi kéo Dương thị cùng nhau khóc nháo, nói Triệu tín Lương đã làm chuyện tốt gì!

Như vậy, với cá tính của Triệu Tín Lương nhất định sẽ chịu trách nhiệm, mặc dù trong lòng không thể nào mà cam tâm tình nguyện cho nổi!

Cùng lúc đó, trong lòng Dương thị cũng đem mưu kế của Trương quả phụ suy nghĩ lại một lần nữa, trong lòng gắt gao như bị ai nhéo lấy, trực giác nói rằng cái ả Trương quả phụ này là một người âm nhu, lại biết tính kế nữa!

Trương quả phụ ở một bên cũng tinh tế quan sát, thấy Dương thị vẫn còn do dự, không quyết tâm được, cần răn một cái đem chiếc trên tay mình tháo xuống, lòng không nỡ nhìn chiếc vòng, sau đó cần thận đưa chiếc vòng đến trước mặt Dương thị nói:”Đây là quà tặng trước, mong rằng tẩu tử không ghét bỏ ta mà nhận lấy...Chờ sau khi chuyện này thành công, chúng ta thành người một nhà, đến lúc đó ta không phải là tẩu tử của người sao?”

Hai mắt dương thị nhìn chăm chăm vào chiếc vòng tay thúy ngọc kia, không thể không nhận được, đầu óc cũng nhanh chóng suy nghĩ, khóe miệng nhếch lên nói một câu:” Hắc hắc, đến lúc đó người còn gọi ta là tẩu tử sao? Phải đổi lại là ta gọi người hai tiếng tẩu tử đây!”

Trương quả phụ mất đi vòng tay, trong lòng mặc dù hận Dương thị tham lam, nhưng nghĩ đến việc này đã thành công được một nửa, ngoài miệng lại ôn hòa đứng lên nói: “Vây chuyện này đành làm phiền người rồi, chờ sau khi ta thực sự vào được cửa nhà người, hãy xem ta như thế nào giúp người thu thập hai lão già và hai đứa nhỏ đại phòng đây!”

“Đúng vậy nha!” Dương thị thấy Trương quả phụ nói đến cái đình trong mắt mình, đứng dậy đồng ý nói, “Hắc hắc, người có biết không, nhất hai đứa nhỏ kia vô cùng hư hỏng! Ta nói cho người nghe lần trước Bùi tiểu thiếu gia đến nhà ta tặng lễ, thiếu gia có tặng cho nha đầu kia một đóa quỳên hoa, người có biết con nha đầu đó làm cái gì không?” Dừng một chút, Dương thị tức giận nói, “Nha đầu đó cư nhiên đưa đóa quỳên hoa đó cho Tương Liên nhà ta, ta vốn là rất cao hứng, nào ngờ nó lấy chuyện tặng quỳên hoa châm chọc Tương Liên nhà bọn ta có mệnh làm tiểu thiếp đây! Con nhỏ đó đúng là cổ quái, tâm tư của nó không có nhỏ đâu!” Tuy rằng Dương thị trông cậy nữ nhi của mình đi làm tiểu thiếp nhà người ta để được hưởng phúc, nhưng nàng ta lại rất mâu thuẫn không muốn người khác nói Tương liên nhà mình có mệnh làm tiểu thiếp.

“Thật không? Ái chà tẩu tử, hai người chúng ta bị hai đứa bọn chúng cho ăn thiệt thòi rồi!” Trương quả phụ thấy thế, cũng tức giận mà đem chuyện ngày trước mình bị hai huynh muội Triệu Tương Nghi hãm hại nói cho Dương thị biết, Dương thị vừa nghe xong liền vỗ bàn một cái:

“Nguyên lai ngày đó người rơi vào trong hố tuyết không phải là do không cẩn thận à? Hừ, hai đứa nhỏ này càng ngày càng hư, lại có thể làm ra cái chuyện thất đức này!”

“Cho nên, tẩu tử phải giúp ta một chút à.” Trương quả phụ nhân cơ hội này khuyến khích nói, “Bây giờ ta chỉ là một ngoại nhân, không thể xen mồm vào chuyện nhà tẩu được, tẩu nói có đúng không? Nhưng mà một khi ta bước chân vào nhà tẩu rồi, ta sẽ là trợ thủ của tẩu! Tẩu giúp ta một lần, ta liền giúp tẩu một cái, như vậy hai người chúng ta đều có lợi, không phải rất tốt sao!”

“Đúng nha, nghe người vừa nói như vậy, trong lòng ta cũng dễ chịu một chút!” Dương thị vui mừng vuốt chiếc vòng ngọc trên tay, nhìn trương quả phụ nói, “Ồi ta nói này muội tử, muội tặng cho ta lễ vật lớn như thế, ta thật ngưỡng ngừng quá đi, cái vòng ngọc này chắc tốn không ít tiền à nha?”

“Chỉ tốn không ít tiền thôi, bất quá chỉ cần tẩu thích là được.” Trương quả phụ một mặt âm thầm dùng móng tay đâm vào lòng bàn tay của mình, một mặt bày ra khuôn mặt tươi cười đón chào nói, “Tẩu tử mau cất giữ túi đồ kia thật cẩn thận vào, nhớ kỹ ngàn vạn lần đừng để ai phát hiện ra! Chúng ta đều đang ngồi trên cùng một chiếc thuyền, nếu việc này mà bại lộ thì không riêng gì ta mà cả tẩu tử người cũng khó lòng thoát khỏi liên quan!”

Dương thị ngẩng đầu lên nói, sau đó lại sờ vòng ngọc trong tay mình một chút, lại sờ cái túi tiền, rồi mới an tâm nói: “Ồi, muội cứ yên tâm đi, việc này tẩu sẽ để ở trong lòng, chờ khi chuyện của muội thành công đây chỉ còn là dĩ vãng mà thôi!”

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Dương thị lại không ngừng mắng Trương quả phụ thâm độc, vô sỉ. Cái đồ phóng đảng, vô sỉ này loại biện pháp bỉ ổi như thế mà cũng nghĩ ra được, vừa nhìn cũng biết là không phải hạng người tốt đẹp gì! Còn luôn miệng nói vì chính nàng mà suy nghĩ, còn không phải là do nghe đồn nhà này có năm mươi lượng bạc sao!

Tương tự, Trương quả phụ cũng ở trong lòng hung hăng mắng, chờ sau khi chuyện này thành công, xem ta làm sao mà thu thập người đây! Còn phải đem mấy thứ mà người đã nhận của ta toàn bộ phải phun ra hết!

Hai người giả vờ như mình là người cùng một hội mà thâm mắng chửi nhau một hồi, Dương thị liền mượn cơ hội nói chuyện quá sẽ bị nghi ngờ, trước khi đi, Trương quả phụ vẫn không quên dặn dò Dương thị cần cẩn dục dục [1] vài câu, Dương thị thẳng thắn nói hãy yên tâm.

Mắt thấy sắc trời dần dần tối, chỉ còn thấy Bắc phòng ảm ảm một cơn gió vù vù thổi qua

[1] Cẩn cẩn dục dục: cẩn thận từng li từng tí

35. Chương 35: Âm Soa Dương Thác*

Edit: Ngọc Như Hồ

Beta 1: J

* Âm soa dương thác: trời xui đất khiến

Hôm nay, Lý thị làm cơm tối, mấy ngày qua là do phòng bếp không đủ ấm áp nên thức ăn đều được đem riêng đến từng phòng. Dương thị cất cái bao thuốc bột lại, trong lòng như bị trống đánh, thùng thùng thùng quấy nhiễu làm nàng ta không yên ổn được, khiến cho nàng ta ở trong phòng đi tới đi lui, thấp tha thấp thỏm.

Cho đến khi có tiếng Lý thị thông báo cho các phòng nói là cơm có thể ăn được rồi. Dương thị lúc này mới ngẩng đầu tựa như đã hạ quyết tâm vậy, tự ổn định tâm thần, lén lút ra khỏi cửa phòng đi đến phòng bếp.

Triệu lão Tam để ý vợ mình hôm nay thật khác thường, nhưng mà giờ phút này hắn đang đắm chìm trong cảm giác hưng phấn vì thắng được tiền cược trò đổ xúc xắc vào buổi trưa, nên cũng không rảnh để đi truy cứu.

Bên này, Dương thị bày ra bộ mặt tươi cười đi đến phòng bếp, Lý thị vừa thấy, cũng biết trong lòng Dương thị đang bắt đầu tính toán, bằng không lúc bình thường nàng ta cũng sẽ không cười rục rịch với mình như vậy.

Thấy Lý thị cư xử với mình lạnh nhạt, Dương thị vừa thân mật vừa tình cảm bước đến gần nói: “Ai ôi ta nói Nhị tẩu này, chúng ta đều là Trục lý*, cúi đầu không thấy ngẩng đầu không gặp, làm sao tẩu cũng không cho ta bộ mặt tươi cười đây?”

*Trục lý = chị em dâu.

Lý thị trong lòng cười thầm, trên mặt cũng nhàn nhạt cười: “Người cũng mau mang phần cơm phòng mình đi đi, đừng ở trước mặt ta khua môi múa mép”.

Dương thị bị mất mặt như vậy cũng không giống như thường ngày châm chọc, trách mắng hoặc nổi giận với người khác, nàng ta không nói cái gì chỉ lấy phần cơm canh của mình đi ra ngoài. Lý thị nhìn thấy nàng ta cầm nhầm, vội vàng ngăn lại nói: “Không đúng, không đúng, phần này mới là của phòng các người, kia là phần của phòng đại ca!” Nàng đã len lén giấu ở đáy của hai cái chén nhỏ một trứng gà, chuyện này nếu như bị lộ ra, không nói đến việc Dương thị chiếm tiện nghi, đến lúc đó mình sẽ bị nàng ta châm chọc, trách mắng cho xem,.....như vậy thì phiền toái rồi!

Vì thế, Lý thị cũng rất hối hận vì vừa rồi mình gấp gáp nói ra khỏi miệng thừa nhận đó là cơm canh của phòng lão Đại, chuyện này nếu không cản được, cuối cùng bị Dương thị phát hiện bên trong có đồ ăn ngon, nếu như không biết đó là đồ của Đại phòng, thì ăn cũng ăn rồi, nhưng bây giờ lại bị nàng ta phát giác ra thật là phiền phức!

Không ngờ lúc này Dương thị cũng không có cứng rắn cùng Lý thị đòi co: ” Ô, ta thấy đại ca đang bận rộn làm việc sợ rằng không rảnh tới đây lấy cơm, chắc hai đứa nhỏ cũng đói bụng lắm rồi, ta đem qua cho bọn họ trước đây!” Vừa nói vừa gấp gáp bưng một phần thức ăn đi ra ngoài, cuối cùng lại nói thêm: “Dù sao lão Tam cũng không có chuyện gì làm, một hồi để cho hắn tới bưng đi, nếu sợ nguội, trước hết đặt trong nồi cho ấm, cảm ơn Nhị tẩu nha!”

Lý thị sững sờ đứng tại chỗ không hiểu chuyện gì cả, trong lòng thầm nghĩ ‘Dương thị này uống nhầm thuốc rồi hả?’

Ngoài phòng, Dương thị vừa hà hơi vừa bưng thức ăn tới đại phòng, lúc này ở ngoài phòng của Triệu gia cũng không có ai, mọi người đều ở trong phòng của mình hơ lửa, sưởi ấm.

Vào phòng ăn, Dương thị nhìn xung quanh, sau đem thức ăn đặt trên bàn, lại quay người quan sát xung quanh, cuối cùng rón ra rón rén đóng cửa lại.

Nhìn cái khay đặt trên bàn có ba chén cơm, tỏa khí nóng làm cho Dương thị lo lắng, sợ run một hồi, sau đó nàng lại vội vàng móc trong ngực ra một gói thuốc bột, đôi tay thì run rẩy không thôi, cuối cùng đành phải ở trong lòng tự an ủi mình, đây là chuyện của người ta, hơn nữa thuốc này có ăn cũng không chết người, kết quả là lá gan của nàng ta lại lớn hơn.

Cố ý ở trong ba chén chọn một chén có lỗ hổng, đem thuốc bột rắc vào trong chén cơm kia, sợ bị hoài nghi còn cố ý không cầm đũa, chỉ lấy ngón tay của mình khuấy mấy cái cho đều, sau khi mọi việc đều làm ổn thỏa, nàng mới bưng những thức ăn kia ra khỏi phòng ăn, hướng phòng của lão Đại mà đi tới.

Lý thị đứng trong phòng bếp ở phía xa nhìn thấy, trong lòng cũng nghi ngờ, Dương thị hôm nay có cái gì đó không đúng, đầu tiên chủ động làm việc nhà, không hề chủ động lười biếng thì không nói, ngay cả đưa cơm cũng đi lâu như vậy mới đưa đến, rốt cuộc là có nguyên nhân gì đây?

Cốc cốc cốc.

Một đợt tiếng gõ cửa vang lên, Triệu Tương Nghi xung phong đi ra mở cửa, một trận gió lạnh ở ngoài thổi vào, Triệu Tương Nghi híp híp hai mắt, rung mình một cái, lúc này mới nhìn thấy rõ là ai, đây là lần đầu tiên Dương thị đưa cơm tới phòng của mình.

Triệu Hoàng Lâm đang ở trong phòng luyện chữ, lần trước sau khi Phương thị nhờ người mua đồ tết, cũng thuận tiện mua cho Triệu Hoàng Lâm một chút giấy nháp, mặc dù không trắng tinh như giấy Tuyên Thành, chỉ là một chút giấy nháp thô giá rẻ nhưng Triệu Hoàng Lâm cũng cao hứng cầm nó một hồi lâu, không nỡ viết. Nay hân nhất thời hăng hái, mới cẩn thận từng li từng tí lấy ra những giấy nháp kia, lấy bút lông mà hân đã sớm dùng đến cũ chấm mực luyện chữ.

Bây giờ thấy Dương thị đem cơm tới, Triệu Hoàng Lâm tâm tình rất tốt, còn nói làm phiền Tam thẩm.

“Làm sao lại để đệ muội bưng cơm tới đây? Ta còn đang chuẩn bị ra ngoài bưng cơm”. Triệu Tín Lương một tay ôm lấy con gái, cười nói với con; “Đứa ngốc này, đứng sững sờ ngoài cửa cũng không sợ lạnh sao, con không sợ lạnh nhưng Tam thẩm con ở ngoài cửa cũng sắp bị đông lạnh rồi kìa.” Mặc dù không chào đón Dương thị, nhưng cũng không ai đưa tay ra đánh nát cái khuôn mặt tươi cười đó, nàng ta như thế mà mang cơm tới đây, tuy là người một nhà nhưng nhìn không ra nàng ta có phải tức giận cái gì nên mới tới đây không.

“Ôi, đại ca, huynh nói cái gì vậy, người một nhà hỗ trợ lẫn nhau là chuyện đương nhiên mà”. Sau đó, Dương thị vào trong phòng còn khách khí bày cơm ra cho ba người Đại phòng, đặc biệt đem chén có lỗ hổng đặt ở trước mặt Triệu Tín Lương.

“Tam đệ muội, người khách khí rồi, tốt lắm tốt lắm, những thứ này chúng ta tự mình làm được rồi, người cũng nhanh đi về ăn cơm đi để tránh cho cơm nguội”. Triệu Tín Lương nhận lấy cái khay đựng thức ăn, Dương thị thấy đã đạt được mục đích cũng không nói gì thêm, cười hì hì nhìn cả nhà Đại phòng rồi đóng cửa đi ra ngoài.

“Cha, hôm nay mặt trời mọc ở phía tây à?” Triệu Tương Nghi chớp đôi mắt, vừa nhìn phụ thân, vừa hướng ca ca đang luyện chữ nói: “Ca ca nhanh nhanh tới ăn cơm đi”.

Triệu Hoàng Lâm ngẩng đầu hướng nàng cười cười: “Ca ca một lát nữa sẽ ăn”.

“Tương Nghi gần đây càng ngày càng tinh ranh đó nha, người lớn nói nói cái gì là con học theo cái đó”. Triệu Tín Lương sờ sờ đầu của Triệu Tương Nghi, sau đó dặn dò nàng,

“Nhanh ăn đi, không thức ăn nguội bây giờ, Hoàng Lâm con cũng mau tới đây ăn đi, chữ một lát nữa cũng có thể luyện mà”.

” Dạ dạ, chờ con luyện xong tờ này, còn mấy chữ nữa là xong rồi”. Triệu Hoàng Lâm hài lòng nhìn tiểu muội nhà mình, “Cha, người nói đúng rồi, tiểu muội chính là thông minh học cái gì là biết cái đó, con nghĩ

là, chờ đến khi tiểu muội lớn lên chút nữa, con sẽ dạy cho muội ấy biết chữ, nếu không thì uống phí cái đầu này của muội ấy rồi”.

Triệu Tương Nghi nghe xong rất là cao hứng, trong lòng nàng luôn mong đợi mình có thể biết chữ, thời đại này dùng là chữ phồn thể, rất nhiều thứ nàng xem không hiểu, muốn mượn cơ hội đi học, nhưng nhà lại không có điều kiện, hơn nữa lo lắng người lớn trong nhà biết sẽ nghi ngờ lai lịch của mình. Bây giờ vừa vặn ca ca chính miệng hứa hẹn, sau này không cần phải rầu rĩ vì xem không hiểu những bộ sách nghiên cứu về thực vật nữa rồi.

“Cha biết con là người có tâm”. Triệu Tín Lương vừa cảm động vừa đem cơm trong chén mình cho Triệu Tương Nghi một chút, “Tương Nghi ăn nhiều một chút, mới có thể mau lớn khỏe mạnh”. Nói xong, cũng chia một chút cơm trong chén cho Triệu Hoàng Lâm, lại thúc dục Triệu Hoàng Lâm mấy câu.

Triệu Tương Nghi nhìn mình cùng ca ca trong chén nhiều thêm một tầng cơm, lại nhìn trong chén Triệu Tín Lương, khuôn mặt không nén nổi xúc động, vụng về cầm đũa, chọn lấy cơm trên mặt, ăn một miếng lớn, nhai kỹ nói: “Thơm!”

Triệu Tín Lương thấy con gái cắn cắn bản không kén ăn, không khỏi áy náy, vuốt đầu Triệu Tương Nghi vui mừng nói: “Tương Nghi thật là hiểu chuyện, cũng không thích xoi mói, cho con ăn những thứ lương thực phụ* này, là ủy khuất cho con.....”

* lương thực phụ = ngô, sắn, khoai, đậu....

Cùng lúc đó, Triệu Tương Nghi vừa lừa một miếng cơm lớn, vừa cười tít mắt nói: “Không đâu cha, Nhị thẩm thẩm làm thức ăn ngon lắm”. Vừa nói lại gấp một miếng thức ăn.

Cũng không biết có phải hôm nay đi chơi nhiều nên mệt mỏi, lúc này nàng mệt mỏi, rã rời, sức lực nhai cơm càng ngày càng yếu, thậm chí không nghe rõ âm thanh cha cùng đại ca.

Bất quá chuyện này Triệu Tương Nghi cũng không để ở trong lòng, chịu đựng cảm giác buồn ngủ, choáng váng đầu, tiếp tục ăn thức ăn trong chén.

Lúc này, Triệu Hoàng Lâm rốt cục cũng viết xong nét bút cuối cùng, hài lòng cầm giấy nháp thổi thổi, sau đó đặt trên bàn, rồi đi tới bàn cơm ngồi xuống, vừa thấy bộ dáng Triệu Tương Nghi híp mắt lực bất tòng tâm*, thì trêu ghẹo nói: “Cha, ngài nhìn xem, Tương Nghi ăn một bữa cơm mà cũng có thể ngủ nhanh như vậy, đúng là con heo nhỏ lưỡi biếng nha”. Lại nhìn trong chén của Triệu Tín Lương: ” Cha sao còn chưa ăn vậy”.

* lực bất tòng tâm = không có sức lực, năng lực, không làm được trước một việc gì đó.

Triệu Tín Lương cười cười, vừa vỗ mặt Triệu Tương Nghi vừa dụ dỗ: ” Cha nhìn Tương Nghi nhà chúng ta bộ dạng ăn cơm ngon nên phát ngốc luôn rồi, thôi chúng ta bắt đầu ăn cơm đi, thức ăn nguội hết rồi”.

Giờ phút này, Triệu Tương Nghi đột nhiên cảm giác có cái gì đó không đúng!

Nàng cả người bắt đầu trở nên mềm nhũn vô lực, mới vừa rồi đại ca cùng cha nói những gì, nàng hoàn toàn không biết. Hơn nữa, cũng không biết là động đất hay là làm sao! Nàng cảm giác cả phòng thoáng chốc đất rung núi chuyển, tự mình xoay xoay xoay, đầu cũng bị xoay cho hôn mê.

Sau đó cũng không nghe được cha và đại ca kêu một câu gì, bản thân cũng không cảm thấy được cái gì, chỉ là cảm giác choáng váng vẫn còn kéo dài.....

Bên này, Bắc phòng đã sớm sợ thành một đoàn, Triệu Tín Lương cùng Triệu Hoàng Lâm nhìn Triệu Tương Nghi cầm không vững chiếc đũa, bịch một cái ngã trên mặt đất, nhất thời bị làm cho sợ đến vỡ mật. Ý thức được đây không phải là Triệu Tương Nghi ngủ thiếp đi, mà là hôn mê bất tỉnh!

Mà Dương thị vốn đang ở trong phòng của mình ăn cơm tối, vừa nghe Bắc phòng có người té xỉu, tâm nhất thời kêu lộp bộp một tiếng, bất quá sau đó liền yên tâm, lén lút chờ đến khi mọi người trong phòng hỗn loạn, liền lén mò đi tới nhà nhỏ của Trương quả phụ.

Trương quả phụ vừa nghe, vui mừng vô cùng, đi theo Dương thị tới sân nhỏ của Triệu gia, núp ở bên cạnh gốc cây đào, yên lặng chờ đợi tin tốt từ Dương thị.

Dương thị rón ra rón rén đi đến Bắc phòng, vốn tưởng rằng lúc này mọi người đã giải tán cả rồi, dù sao một người lớn ngất cùng ngủ thiếp đi giống như nhau, vẫn còn hô hấp, lúc này trời chiều rồi, dù thế nào cũng phải đợi đến ngày mai mới đưa đi khám được.

Suy nghĩ như thế, nhưng nàng vừa mới bước vào phòng chỉ nghe thấy tiếng của Phương thị khóc đến tê tâm liệt phế*.

*tê tâm liệt phế = đau đến chết đi được, giằng xé tâm can.....

Trong lòng cân nhắc, Dương thị chăm chú nhìn lên, ở trong phòng Triệu Tín Lương hoàn hảo, cũng không có cái gì bất thường..... Vậy ai là người đột nhiên bị ngất?

Đầu Dương thị ăm một tiếng nổ tung, nhìn thẳng vào đứa bé trong ngực Triệu Tín Lương, khí huyết chảy ngược, cả người không thể kiềm chế được run lẩy bẩy!

J: OMG may là bác Triệu không bị dính chương không thì tiêu rồi

36. Chương 36: Có Tật Giật Mình

Nhìn thấy cả đại gia đình kêu gào một đoàn, hỗn loạn, Dương thị há miệng run rẩy, vội vàng vịn cửa đứng dậy chạy ra ngoài, lão đảo chạy ra khỏi bắc phòng, ngã nghiêng ngã ngựa đi đến gốc đào tìm Trương quả phụ.

Trương quả phụ đang muốn chạy đến bắc phòng làm cho xong chuyện tốt, nào ngờ Dương thị dùng hết sức cản nàng lại!

Nàng không hiểu được chuyện gì xảy ra, có chút giận dữ: “Ôi chao, đã đến lúc này rồi mà ngươi còn muốn trở mặt ngăn cản à, ta đã đưa tiền và vòng tay cho ngươi rồi, trong lúc quan trọng này, ngươi đừng có làm hư chuyện tốt của ta!”

“Hồng! Chúng ta xong rồi!” Dương thị dè thấp giọng nói hướng Trương quả phụ gào thét, “Ngươi, ngươi không có nghe tất cả mọi người trong đại phòng đều khóc sao!” Dương thị thở hổn hển, nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

Trương quả phụ cẩn thận lắng nghe, cũng ý thức được có cái gì đó không đúng, khẩn trương nắm chặt tay Dương thị hỏi một câu, “Bên trong thế nào?”

Dương thị mạnh mẽ lắc đầu, tâm đầy sợ hãi: “Sai lầm rồi... Nhất định là làm sai rồi! Ta rõ ràng có làm ký hiệu, sẽ không sai nha!” Trương quả phụ nghe Dương thị nói xong cũng không hiểu gì hết, nhưng nàng khẳng định việc này đã thất bại rồi, vội vàng túm lấy tay Dương thị mắng:

“Ngươi làm việc như thế nào thế hả, cả chuyện này cũng không làm xong!”

“Ngươi mau rời khỏi đây mau! Lát nữa người trong nhà ta mà phát hiện ra, cả hai chúng ta đều xong hết!” Dương thị lúc này mới thoáng có chút tỉnh táo, hết như kẻ trộm đẩy Trương quả phụ đi ra ngoài!

Trương quả phụ lần mò ra khỏi tiểu viện Triệu gia, cuối cùng vừa oán hận vừa hỏi Dương thị một câu: “Rốt cuộc bên trong xảy ra chuyện gì?”

Dương thị chợt nghe nhắc tới, tâm không khỏi run lên, chỉ chợt dạ nói một câu: “Khuê nữ bên đại phòng té xỉu! Cũng không biết vì sao lại ngã bệnh, hay là do được của chúng ta ...”

Trương quả phụ nghe xong, đầu tiên là gấp gáp, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại chuyện trong đại phòng, ngược lại càng hi vọng lần này Triệu Tương Nghi gặp nạn! Mặc kệ cái con nha đầu đó sinh bệnh cũng tốt hay là ăn trúng mê dược cũng được, tóm lại là nếu tình trạng của con nha đầu đó không khởi sắc, thì đối với mình

đây là chuyện cực tốt! Cứ như vậy đi, mất đi một cái đình trong mắt lại nhiều hơn một phần hi vọng thành công! (J:*cắn khắn* mụ này ác thế)

Phía này, Dương thị lão đảo đi đến bắc phòng, cả nhà đang khẩn trương thu dọn, người trong nhà muốn đưa Triệu Tương Nghi đến cho lão Ôn chẩn bệnh một chút!

Dương thị phát run, lôi kéo phu quân nhà mình không cho đi, Triệu lão tam vốn là một người lười biếng cũng lười dính vào, liền quay về tây phòng hơi lửa sưởi ấm.

Bởi vì cơm tối là do Lý thị làm, tâm tư Lý thị vốn rất tỉ mỉ, cũng sợ chuyện này liên quan đến mình, liền lặng lẽ lưu lại chút cơm thừa làm đêm nay để làm bằng chứng, để xoa bỏ hiềm nghi về mình.

Người tam phòng sau khi trở về phòng, Dương thị trước đưa hai tỷ đệ Triệu Tương Liên vào trong buồng trong ngủ, sau đó trái phải một hồi suy nghĩ, trong lòng thật sự rất sợ, vội lôi kéo Triệu lão tam ngồi xuống, trăm điều do dự mà đem chuyện của mình hợp tác cùng Trương quả phụ từ trong miệng nói ra.

Tuy rằng Triệu lão tam ngày thường là một cái đồ vô liêm sỉ, vô cùng lười biếng không quan tâm chuyện gì, nhưng vừa nghe Dương thị đem chuyện xảy ra nói xong, trực tiếp mắng dương thị là kẻ hồ đồ không biết suy nghĩ!

“Làm sao mà bà không phân biệt được tính nghiêm trọng của chuyện này thế hả!” Triệu lão tam hiềm khi lắm mới phát hỏa với Dương thị, Dương thị đang rất hoảng sợ cũng không có khí lực mà đi tranh cãi cùng với Triệu lão tam, tùy ý cho ông ta thoái mạ mình thôi, “Bây giờ thì hay rồi, bà xem nhi nữ của đại ca đi, lúc này đã thành cái bộ dáng gì, nói không chừng đây là cái chuyện tốt mà bà làm ra đấy!”

Dương thị vội xua tay giải thích: “Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra à! Tôi rõ ràng đã đánh dấu, cũng không biết cái người đáng lẽ phải trúng chiêu kia lại không trúng, này lại không nên ...”

“Được rồi, tôi cũng không biết nên nói bà đã làm chuyện tốt gì hay không nữa!”

“Cha Hoằng Nhân! Cha Hoằng Nhân lúc này ông phải cứu tôi à, nhất định phải giúp tôi giữ cái bí mật này, nếu như đại ca đem lời nói hoài nghi đến trên đầu tôi, ông ngàn lần vạn lần phải đương đầu giúp tôi nha!” Dương thị liên tục thấp giọng khẩn cầu, cũng nói thêm, “Việc này là do tôi sai, tôi không nên gạt ông mà đi thu tặng lễ của Trương quả phụ, mụ ta, mụ ta còn tặng cho tôi một chuỗi tiền, thêm một chiếc vòng tay bằng ngọc cho tôi, tôi, một hồi tôi lấy hết toàn bộ ra cho ông xem!”

Triệu lão tam vừa nghe đến đồ tốt, giọng nói tựa như thay đổi: “Sao bà không nói sớm! Mau đem hết ra đây cho tôi xem nào!”

Dương thị vừa nghe phu quân nhà mình nói như thế, cũng rất an tâm, vội vàng vàng đi vào trong buồng, thấy hai đứa nhỏ đều ngủ cả rồi, liền vội lấy một thứ đồ vật mà mình đã giấu kỹ ra, đem ra ngoài cho phu quân mình xem.

Triệu lão tam yêu thích không buông tay cầm lấy chiếc vòng tay thủy ngọc kia lên nhìn, trong chớp lát lại đưa chiếc vòng lên trước mặt hà hơi xoa xoa: “Hắc hắc, vật này nhất định rất đắt tiền nha! Nghe nói phu quân của Trương quả phụ khi mất có để lại chút của cải, bà xem cái vòng này đi, đây là hàng tốt à!”

“Ai nha, ông trước đừng có xem nữa! Chớ có ở đây mà vui vẻ!” Dương thị vội vàng cắt đứt lời nói của Triệu lão tam, bước lại gần tai hần nhỏ giọng nói, “Chúng ta phải thừa dịp trước khi cha mẹ trở về, đem mấy thứ bằng chứng này tiêu hủy đi mới được!”

“A? Vật gì vậy?” Triệu lão tam đang đắm chìm trong cảm giác vui sướng, căn bản là không biết Dương thị đang nói gì!

“Tôi không biết có thể trông cậy vào ông nổi không!” Dương thị lúc này thoáng hoàn hồn, tính tình cũng trở lại như cũ, đối với Triệu lão tam thẳng tay đánh xuống, làm cái bộ mặt cẩn thận phân tích, “Ông xem, tôi nhân lúc nhị tẩu đang nấu cơm mới làm chuyện này, vì sợ cả nhà sau khi biết chuyện của đại ca và Trương quả phụ, trong lòng đại ca có oán giận thì cũng oán nhị tẩu nha! Nhưng bây giờ lại lại xảy ra sự cố, người trúng chiêu không phải là đại ca mà là cái con nha đầu kia mới phiền chứ! Đại ca sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu, vạn nhất huynh ấy lại đi truy cứu việc này, thế nào cũng đem nghi ngờ đổ lên đầu tôi vì phần cơm đó là do tôi đưa tới mà! Cho nên bây giờ chúng ta phải nhanh chóng đem phần đồ ăn đó đổ sạch đi,

đến lúc đó đại ca có truy cứu, thì chúng ta cứ nhất mực nói chuyện này là do nhị tẩu làm, dù sao cơm cũng là do tẩu ấy nấu mà, không có được chứng cứ! Một chút liên quan đến chúng ta cũng không có!”

Triệu lão tam cũng mặc kệ những đạo lý ngoằn ngoèo này, sau khi nghe xong lại cầm chiếc vòng ngọc kia tinh tế nhìn.

Dương thị tức giận đến mức ngực cũng muốn nổ tung, cũng không có thời gian đôi co cùng triệu lão tam, chỉ đành bực tức nhỏ trên sàn nhà một ngụm nước bọt, sau đó bước nhanh đến bắc phòng.

Thấy trong bắc phòng đèn vẫn còn sáng, nàng ta hiểu kỳ đi vào, nhưng thấy nhị tẩu Lý thị đang ngồi ngay ngắn ở trước bàn, trên bàn vẫn còn bày ra cơm và đồ ăn thừa.

Trong lòng Dương thị lập tức vang lên tiếng bình bịch khấn trương, Lý thị vừa vặn cũng nhìn thấy nàng ta, Dương thị thấy không tốt nên nửa đường quay lại, chỉ tức giận đi vào trong bắc phòng.

Bởi vì chuyện của Tương Nghi mà tâm tình Lý thị cũng không tốt lắm, cũng không chú ý biểu tình có tặc giạt mình trên mặt Dương thị. Dương thị cũng không dám cứng rắn bước đến gần, sợ Lý thị sẽ hoài nghi mình, như vậy thì rất phiền phức, chỉ đành cùng Lý thị tán dóc việc nhà: “Nhị tẩu, sao tẩu còn chưa đi tắm vậy?”

“Bữa tối là do ta làm, cũng không biết Tương Nghi làm sao lại ngã bệnh, còn là ăn cơm của ta mới xảy ra vấn đề, ta phải coi chừng phần cơm này cho cẩn thận, dù sao ta cũng không suy sụp đến mức có tâm tư xấu gì, cũng không sợ cha mẹ trở về kiểm tra, ta nhất định phải giữ phần đồ ăn này để chứng minh mình trong sạch.”

Nghe Lý thị giải thích như thế, trong lòng Dương thị biết là mình xong rồi, cũng không vì vậy mà cam lòng buông tha, nếu cả nhà biết trong phần cơm này có vấn đề, hơn nữa lại là do mình đưa đến đây, thế nào họ cũng đem tất cả hoài nghi đặt lên đầu mình!

“Ôi, Nhị tẩu, tẩu làm việc nhiều nên cũng mệt mỏi rồi, muội thấy làm như thế này đi, dù sao bây giờ muội rất có tinh thần lại nhàn rồi không có việc gì làm, để muội thay tẩu coi chừng phần cơm này cho cẩn thận ha!” Dương thị giả vờ hảo tâm.

Lý thị cũng từ lời bên trong lời nói của nàng ta thấy có gì đó không đúng lắm, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn thấy vẻ mặt chột dạ của Dương thị: “Bây giờ người làm sao thế, nói gì, làm gì cũng đều tích cực hết vậy.”

“A ha! Nhị tẩu, sao tẩu lại nhìn muội như vậy, giống như đang chế giễu muội thế, hay là tẩu cho rằng muội đang làm việc trái với lương tâm mình.” Dương thị liếc Lý thị một cái.

Mặc dù ngoài miệng Lý thị không nói cái gì, nhưng suy nghĩ rất là linh mẫn, nàng nhớ kỹ người đưa phần cơm này đến bắc phòng hôm nay chính là Dương thị.

Vì sao mọi người ăn cơm tối đều tốt, chỉ có người ở bắc phòng là xảy ra chuyện!

Nghĩ đến đây, Lý thị cũng rất để ý nên thẳng thừng cự tuyệt nói: “Không cần, Hoàng Tuấn vừa mới ngủ, cũng sẽ không tỉnh lại đâu, mà ta cũng không mệt, trông chừng phần cơm này cũng không sao, chờ một chút nữa cha mẹ trở về nói lại tình hình.”

Dương thị thấy Lý thị giống như là đề phòng mình, trên mặt nhất thời mất hứng, có khuynh hướng cứng rắn nói: “Nhị tẩu nói lời này là sao! Giống như là chế giễu muội vậy, muội cũng đâu phải là kẻ trộm đi trộm đồ đâu!”

“Đệ muội xác thực là không có trộm đồ, nhưng chỉ sợ là muội không có làm chuyện gì tốt à?” Lý thị nhìn chằm chằm Dương thị, giọng nói nhàn nhạt, trực tiếp đem Dương thị dọa cho sợ.

“Nè, Nhị tẩu, tẩu mau lập lại lần nữa xem!” Dương thị nhân cơ hội cầm cái chén sứ có lỗ hồng kia lên, có ý định muốn đập vỡ!

Lý thị thấy Dương thị miên cưỡng cứng rắn, lại quan sát vẻ mặt hoảng hốt của nàng ta, trong lòng càng khẳng định suy đoán của mình là đúng, một mạch khuyên nhủ: “Người muốn đập! Đập bể chén, muốn trong nhà lại bỏ tiền mua chén, người đây còn ngại gia đình chưa đủ khó khăn sao! Hơn nữa, có cái gì lớn lao đâu mà người cầm cái vũ khí lớn như vậy!”

Dương thị trong lòng cũng gấp, thấy trước mắt có thể đập vỡ được cái chén, trên đầu bỗng nhiên truyền đến một lực đạo, bị đè ép xuống! Ngay sau đó, nghe thấy âm thanh tức giận của Triệu lão nhị: “Ngày thường người ngang ngược, lười biếng cũng thôi! Nhưng đừng có nghĩ đến việc khi dễ vợ ta trước ta à!”

Lý thị thấy phu quân mình trở về, tâm cũng buông lỏng một chút.

Vội đứng lên dò hỏi: “Cha mẹ, bọn họ đâu rồi, thế nào chỉ có một mình ông trở về thế, rốt cuộc Tương Nghi là bị làm sao?”

Triệu lão nhị đẩy dương thị đứng sang một bên, sau đó giải thích: “Tình huống của Tương Nghi không được tốt lắm, Ôn thúc chẩn mạch nói mạch tượng của con bé rất là hỗn loạn, đột nhiên xuất hiện tình trạng như vậy nhất định là ăn trúng thứ gì đó rồi, nhưng cũng không tra ra được con bé bị làm sao hết... Haizz, đại ca nóng nảy, muốn đưa Tương Nghi lên trấn để chẩn bệnh, ở trên đó có nhiều đại phu y thuật cao hơn Ôn thúc rất nhiều. Cho nên, tôi mới chạy nhanh về đây lấy tiền, trước không thể nói tường tận với bà được, bà xem chừng nhà cho tốt, tôi phải nhanh đem tiền lên trấn hội họp với mọi người đây!”

Cuối cùng, Triệu lão nhị cũng nói thêm: “Không sợ, mặc dù cơn tối là do bà làm, nhưng tôi tin tưởng bà sẽ không làm chuyện xấu này, ngoan ngoãn ở nhà chờ bọn tôi trở về, Tương Nghi nhất định sẽ không có chuyện gì.”

37. Chương 37: Đây Không Phải Là Mơ

Edit: Bánh Bao Nâu

Beta 1; Q tiểu thư * cầm quạt*

Chóng mặt quá.....

Cảm thấy toàn bộ thế giới đều thoáng qua.

Ngực giống như bị cái gì đè ép, cả người vô lực, không thể động đậy được.

Cũng không biết từ đâu truyền đến âm thanh, muốn nàng mau chóng tỉnh lại, dần dần mới làm cho nàng có một tia ý thức, vùng vẫy, nỗ lực, cố gắng tỉnh lại.

Con người hơi chuyển động, nhanh chóng suy nghĩ, dường như có chút khó chịu, nhưng cũng giống như không phải. Ngừng lại một chút, ngay sau đó lập đi lập lại động tác mới vừa rồi, đúng rồi, còn phải thử động đậy ngón tay của mình, như vậy mới có thể tỉnh lại nhanh một chút.

Rốt cuộc tìm đủ mọi cách vùng vẫy nàng mới mở ra được đôi mắt, lập tức ánh sáng chói mắt đâm thẳng vào mắt khiến nàng phải đóng chặt mắt lại, không lâu sau, nàng lại lần nữa mở mắt ra, xung quanh thật yên tĩnh.

Nhưng đập vào tầm mắt của nàng, không phải là gian phòng của nông dân như trong tưởng tượng, không phải là người thân vô cùng thân thiết, dễ gần, chỉ có gian phòng trống rỗng và hít vào mũi là không khí lạnh lẽo.

Một hồi lẫn lộn, leo trèo, nhìn biến hóa xung quanh, lòng của nàng chưa bao giờ hỗn loạn như thế!

Nàng dường như đã quên mất cái màn giường ca-rô màu hồng, vách tường lam nhạt xen kẽ trắng sữa, bên trên bức tường đối diện với chiếc giường vẫn như cũ dán đủ các kiểu dán hình mình thích..... Laptop Apple màu trắng mà nàng yêu thích này đang lẳng lặng nằm ở trên bàn sách, đồng hồ chuột Mickey treo trên tường đang từng cái từng cái gật đầu đếm thời gian lẳng lặng trôi qua.....

Hơi lạnh của máy điều hòa nhiệt độ chậm rãi lan tỏa cả căn phòng, bên ngoài ánh sáng rực rỡ rất là chói mắt nhưng nàng không biết tại sao lại rung mình một cái!

Cố gắng nhớ lại, ký ức mấy ngày nay trải qua ở Triệu gia thôn đúng là rất chân thật, ở nơi đó một khoảng thời gian dài, cho đến giờ phút này vẫn còn nhớ rất rõ bộ dáng của phụ thân cùng ca ca, còn có ông nội, bà nội dễ gần, Nhị thẩm thẩm dịu dàng.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ đây hết thảy đều là mơ sao!

Nàng run rẩy đứng dậy, từ trên giường đi xuống, ký ức dần dần hồi phục.....

Nàng ban đầu tên không phải là Triệu Tương Nghi, mà là họ Đường, tên Uyển. Cha mẹ đều là thương nhân, trình độ kinh doanh làm ăn ở mức trung bình trở lên, điều kiện cuộc sống từ nhỏ thì cực tốt.

Nhưng cũng vì vậy, nàng rất ít khi được cha mẹ quan tâm, mỗi lần trừ cho nàng tiền thì trong nhà này lời hỏi han ân cần càng ngày càng ít.

Mất thấy nàng đã hai mươi hai tuổi sắp phải tốt nghiệp, mẹ mới căn dặn nàng một hồi, muốn nàng đi thi nghiên cứu sinh, thế nhưng sau khi có kết quả. Chẳng những không thi đậu, hơn nữa còn cách mục tiêu của trường rất xa.

Ngoài cửa như có tiếng người, nàng đã nhận ra đó là tiếng của mẹ.

Đẩy cửa ra, ngoài cửa là cảnh tượng làm cho nàng phải dừng cước bộ!

Một người giống y chang nàng đang đứng trước mặt nàng, khuôn mặt bất đắc dĩ nhìn mẹ nàng, dường như bọn họ không nhìn thấy nàng, tiếp tục làm việc riêng của mình.

Nàng đột nhiên nhớ lại!

Đó là cảnh tượng lần cuối cùng nàng gặp mặt người thân của mình.

Nghiên cứu sinh không đậu, nàng ở nhà lẻ loi một thời gian dài, xuân qua đi, mùa hè tới, nàng không chịu được cái cảm giác trống rỗng, đau khổ này nên nàng muốn ba mẹ hướng dẫn công việc tương lai cho mình.

Nhưng ba thì ở trong phòng xử lý chuyện làm ăn, mẹ thì về mặt phiên muộn ngồi trên ghế sa lon nghe điện thoại, như hiện tại nàng ở chỗ này thấy cảnh tượng giống nhau như đúc.

Mà khi đó nàng cùng nữ hài tử đứng trước mặt này bộ dáng giống như nhau, đôi tay cắm vào túi áo, môi mím chặt, vẻ mặt mệt mỏi. Chờ mẹ nghe xong điện thoại, nữ hài tử vừa định mở miệng, điện thoại trong tay của mẹ lại vang lên.

Lúc này, trên mặt nữ hài tử hiện lên vẻ mặt không kiên nhẫn, lại giống như giận dữ, xoay người đi vào phòng ngủ của mình. Thời điểm đi đến trước cửa phòng ngủ, nữ hài tử căn bản không chú ý tới trước mặt mình, trực tiếp đi xuyên qua thân thể của nàng.

Trở lại phòng ngủ, vẻ mặt nữ hài tử không thay đổi bắt đầu thu dọn đồ đạc, nhặt lên túi du lịch màu vàng sáng, bắt đầu từ quần áo để tắm rửa, từng cái từng cái thu dọn, cuối cùng đến đồ dùng vệ sinh cá nhân, sau đó cầm lấy một xấp tiền trên bàn học.

Nữ hài tử trên mặt không khỏi lộ ra một tia giễu cợt, mẹ nàng cung cấp chi phí sinh hoạt cho mình từ trước tới giờ rất là đúng giờ, giống như là phát tiền lương cho nhân viên, mình và bọn họ thật không có gì khác nhau.

Vác túi du lịch màu vàng lên, nữ hài tử cúi đầu ra khỏi phòng ngủ, đi tới cửa cũng không nói với ai một tiếng mang giày thể thao mới mua hôm qua, cũng không chào hỏi cha mẹ một tiếng, mở cửa thích thú đi ra ngoài.

Nàng biết kế tiếp chuyện gì sẽ xảy ra!

Nữ hài tử ngồi máy bay đi Vân Nam chơi, bây giờ là mùa hè, nàng cảm thấy phong cảnh Vân Nam là nơi vui vẻ nhất.

Nhưng là, không nên đi! Không nên đi!

Nàng vì vậy mà một lòng đau tê tâm liệt phế, không nên đi..... Nơi đó ngênh đón nàng, không phải là phong cảnh xinh đẹp, mà là trời long đất lở.

Nàng đã hoàn toàn nhớ lại, nàng đã sớm là một người chết, chết trong trận đất đá trôi kia. Trước khi qua đời, là tại vì nàng giận dỗi đi khỏi nhà, cũng không nói cho cha mẹ một tiếng, không biết khi họ biết tin con gái mình chết, thì họ sẽ đau khổ như thế nào.....

Trong phòng khách, mẹ như cũ gọi điện thoại, thỉnh thoảng hướng phòng ngủ của nàng nhìn một chút, cho là nàng vẫn đang ở trong phòng, căn bản mẹ không chú ý tới có người đi ra ngoài. Lúc này ba từ trong phòng đi ra ngoài, gặp phải Lưu bảo mẫu ở trong nhà, cười căn dặn mấy ngày nay chú ý nhiều tới dinh dưỡng ăn uống của con gái mình, bởi vì ông muốn cho con mình ra nước ngoài, nên số lần quan tâm đến con không còn nhiều nữa.

Nàng núp ở góc tường, liều mạng che miệng cả người run rẩy, cha mẹ mặc dù bận rộn nhưng trong sinh hoạt hằng ngày vô cùng tỉ mỉ, vẫn lặng lẽ chú ý tới mình!

Nàng muốn khóc, muốn hét lên, nhưng cổ họng giống như bị người ta ngăn lại, căn bản không phát ra được thanh âm nào!

Âm thanh đồng hồ treo tường tí tách càng lúc càng nhanh, càng ngày càng gấp, trong nháy mắt nàng nghe thấy âm thanh một trận đất đá trôi trời sập đất rung! Cảm giác sợ hãi xông lên đầu, nàng che lỗ tai mình liều mạng lắc đầu tránh né.

Trước mắt cảnh tượng càng ngày càng mơ hồ, càng ngày càng vụn vụn, đầu của nàng lại bắt đầu chóng váng giống bị cuốn vào trong một vùng nước xoáy. Nàng vùng vẫy, liều mạng dựa vào tường đứng dậy, đi tới bên cửa, nữ hài tử mở cửa ra chưa đóng, nhưng bên ngoài cũng phân biệt được màu sắc, trái lại giống như một trận nước xoáy từ từ cuốn ra khỏi màu sắc khác.

Khắp bầu trời là màu lục cùng lam, màu sắc vô cùng yên ả, người ở nơi ấy, thần sắc bình thản, những tia nắng sớm thay thế cho ánh hoàng hôn yên ả.

Đó là.....

Nàng run rẩy chuyển động bước chân, cảm giác choáng váng cũng dần dần giảm bớt, bên tai ong ong từng tiếng cũng từ từ biến mất, chỉ có vài tiếng lo lắng và tiếng la hoảng hốt, luôn miệng gọi tên một người, người này không phải Đường Uyển, mà là ——

Tương Nghi.

Tiếng sau lớn hơn tiếng trước, thỉnh thoảng còn cùng với tiếng khóc thút thít bị thương.

Nàng đưa tay, chạm vào là một vùng nước xoáy, trong nháy mắt thân thể giống như bị hút vào, bỗng nhiên nàng bị kéo về phía trước. Đợi nàng lần nữa quay đầu nhìn lại, ba mẹ, đồ dùng trong nhà, vách tường, bàn ăn, vân vân, từ từ hóa thành tro bụi, từ từ tiêu tán trong không khí.....

Không!

Nàng liều mạng kêu la, thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Ba mẹ là con bất hiếu, con không nên giận dỗi bỏ đi, con không nên chạy lung tung ra bên ngoài, là con không nên dễ dàng kết thúc tánh mạng của mình như vậy, là con không hảo hảo quý trọng tâm huyết của ba mẹ.

Thanh âm trầm thấp mà đứt quãng, đè nén ở đáy lòng nhưng không phát ra được.

Nhưng mà âm thanh bên tai cũng càng ngày càng rõ ràng, nàng nghe thấy Triệu Hoàng Lâm, Triệu Tín Lương la to còn có Phương thị, Triệu lão gia tử.....

Đây, rốt cuộc có phải là giấc mơ hay không?

Đây rốt cuộc là nơi nào, mình đến bây giờ rốt cuộc là người hay là ma?

Trước mắt đột nhiên tối sầm, cảm giác choáng váng đã sớm biến mất hầu như không còn nữa, tuy nhiên thân thể vẫn như cũ không có sức lực. Xung quanh không khí dần dần mát lạnh, không hề giống như vừa rồi, cảm giác nặng nề giống như bị ngâm trong nước.

Lúc này nàng chỉ cảm thấy lạnh lẽo.

Từ đầu đến cuối đều cảm thấy lạnh lẽo, thân thể lạnh đến mức run lẩy bẩy!

Bên tai nghe được không biết là tiếng la to của ai đó: “Tay con bé đang run, tay con bé đang run!”

Nàng không thoải mái mà nhú mào, muốn nói chuyện, lại phát hiện cổ họng của mình như bắt lửa, đốt thành một mảnh, khô khốc mà đau rất.

Cảm xúc của thân thể càng ngày càng không rõ, không giống như cảm giác mơ hồ mới vừa rồi, nàng có thể tỉnh tường cảm giác được, cổ họng của mình rất đau, thân thể của mình rất lạnh, bên cạnh có người kêu to lên một tiếng, tựa như cao hứng, tựa như vui mừng.

Nàng nghĩ, có phải mình đã tỉnh rồi không?

Nhưng sau khi tỉnh lại, thân thể của mình thuộc về nơi nào.....

Ý thức dần dần thanh tỉnh, nàng rốt cuộc cũng phân biệt rõ đâu là hiện thực và đâu là giấc mơ.

Sự thật là nàng đã chết, chết vào mùa hè ở Vân Nam, một trận thiên tai đã cướp đi tánh mạng của nàng, không biết do nàng lỡ mãng hay là ý trời, những thứ này đã sớm không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là ... Hiện tại.

Nàng không phải là linh hồn trôi nổi, không phải là cô hồn không nơi nương tựa, nàng có gia đình, mặc dù nghèo khó nhưng không thiếu tình yêu thương ấm áp của mọi người. Nơi đó kể núi gần sông, chất phát dịu dàng, cầu nhỏ nước chảy, là cảnh sắc Giang Nam mà mình yêu thích.

Thượng đế biết nàng thiếu tình thân nên lưu nàng lại nơi này, phụ thân ôn hòa, ca ca sủng ái, bà nội hòa ái, những người này đều đợi nàng tỉnh lại để đáp trả ân tình cho bọn họ.

Thân thể của nàng từ từ lắng đọng rơi xuống, không còn có cảm giác phiêu bạc hay cảm giác mệt mỏi, nàng muốn mở mắt ra ngay để xem một chút, xem một chút coi có phải tất cả đều là mơ hay không.

38. Chương 38: Người Dám Nói Là Không Phải Do Người Làm?!

Edit: Q

Beta 1: J

“Tỉnh! Con bé tỉnh rồi!” Lúc trời rạng sáng, trong một y quán nhỏ ở trấn Thanh Hà, bỗng nhiên truyền đến âm thanh ngạc nhiên, vui mừng qua đi, nhưng vẫn nghe thấy giọng nói hỗn tạp, còn có kèm theo mấy tiếng khóc.

Hai mắt Triệu Tương Nghi mở ra một đường nhỏ, mơ mơ màng màng nhìn mọi người trong nhà đang vây quanh nhìn mình, là thật, bọn họ tồn tại một cách chân thật, vẻ mặt đầy lo lắng cùng bi thương nhìn mình, đây không là mơ mà là sự thật!

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng nước mắt của Triệu Hoàng Lâm rơi trên gò má, cảm giác lạnh như băng, hít thật sâu không khí trong sạch mát mẻ này, nàng nhìn thấy bộ dáng hoảng hốt của cả nhà đang nhìn nàng.

“Tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh lại sẽ không sao nữa...” Giọng nói Phương thị khàn khàn, khóc không thành tiếng.

Triệu lão gia tử ở một bên đỡ bạn già, nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ lời an ủi.

Cổ họng khô khan, nàng muốn mở miệng nói nhưng vừa lên tiếng, một cách tự nhiên kêu: “Uống nước...”

Triệu Hoàng Lâm lau nước mắt trên mặt, lập tức quay người đi, bưng đến một chén nước ấm nhỏ, cẩn thận đưa đến trước mặt Triệu Tương Nghi, đỡ nàng ngồi dậy, chậm rai chiều cổ nàng uống nước.

Làn nước ôn nhuận đổ vào trong yết hầu đã sớm khô khan, thần trí của Triệu Tương Nghi cũng minh mẫn trở lại, hai mắt hơi híp lại rồi mở to ra, tầm nhìn cũng không còn mơ hồ nữa.

Yết hầu không còn khô khan nữa, nàng nhìn mọi người đang đứng vây xung quanh nàng, lại nhớ đến cha mẹ kiếp trước mà mình đã vứt bỏ, nghĩ đến hành vi bất hiếu như trẻ con tùy hứng của mình, nước mắt không nhịn được liền rơi xuống.

Phượng thị cho là thân thể nàng còn khó chịu, lập tức ôm lấy nàng, ân cần hỏi han, dụ dỗ: “Không sợ, Tương Nghi không sợ, sẽ nhanh qua khỏi thôi, đại phu có nói chỉ cần con tỉnh lại sẽ không sao nữa!”

Cùng lúc đó, trong đám người có một lão nhân mập mạp thân vận hôi sắc (màu xám) bước đến, chòm râu màu xám trắng, cả người tỏa ra một mùi thuốc nhàn nhạt, trong lòng Triệu Tương Nghi thầm nói đây chắc là đại phu rồi.

Mọi người tự động dạt ra hai bên tạo thành một con đường, ông bước đến cầm tay Triệu Tương Nghi bắt mạch, chỉ trong chốc lát, lông mày trên trán vốn đang nhíu chặt cũng thả lỏng ra, đổi thành vẻ mặt ngạc nhiên nhìn mọi người trong nhà: “Đúng là kỳ tích nha! Ta vốn tưởng rằng vị tiểu cô nương này sau khi tỉnh lại cũng sẽ biến thành kẻ si ngốc, cả đời vô dụng. Không nghĩ đến ta vừa bắt mạch cho tiểu cô nương này, lại phát hiện mạch tượng hữu lực mạnh mẽ, không khác gì mấy so với người bình thường, như vậy là tốt quá rồi!”

“Vậy có để lại di chứng gì cho con bé sau này không?” Triệu Tín Lương môi mím chặt lại cũng hơi mở ra, giọng nói cũng không còn run sợ nữa.

Lúc này, Triệu Tương Nghi mới phát hiện, khuôn mặt của cha mình tiêu tụy rất nhiều, so với cái ngày biết chuyện Lữ thị bỏ trốn cùng người khác còn khó nhìn hơn ba phần

Đại phu mỉm cười lắc đầu: “Không có để lại đâu. Lão phu đã hành y nhiều năm, lần đầu mới gặp tình huống như vậy, cô bé chỉ mới ba tuổi, theo lý mà nói thì sau khi thuốc mê hết tác dụng, có tỉnh hay không đều để lại di chứng, chứ chỉ nói đến việc sau khi tỉnh lại mà thần trí vẫn bình thường. Bây giờ, lão phu có thể dám chắc với cả gia đình rằng cô bé này không có di chứng gì hết, thần trí của cô bé vẫn giống như ngày thường, thân thể cũng không còn gì đáng lo ngại, chỉ cần về nhà dùng thuốc lão phu đã kê đơn cho cô bé để điều dưỡng lại, chắc chắn sẽ không lưu lại bệnh căn gì hết.”

Nghe đại phu xuất ra lời vàng ngọc, mọi người ai cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Không ai để ý đến, từ này giờ Triệu Tương Nghi vẫn cúi đầu xuống, hai tay ở trong chăn nắm chặt thành nắm, như hạ quyết tâm, tự nhủ trong lòng rằng, chính mình sẽ ở đây sống hết quãng đời còn lại. Quyết tâm như thế, so với lần trước khi đến thời không này càng kiên định hơn!

Mà căn bệnh kia làm nàng rơi vào mộng ảo, cảnh trong mộng giống như thật đó đã kích lệ nàng sâu sắc, sau khi tỉnh lại, nàng quyết tâm phải làm cho cuộc sống của mình tốt đẹp hơn, phá hủy triệt để cái tính cách ấu trĩ kiếp trước của nàng, chậm rãi thay đổi, sau khi trưởng thành sẽ xưng bá một phương, là một nữ tử kiên định.

Bên này, người nhà Triệu gia vui mừng khóc rống, căn bản không quan tâm đến số tiền lớn dùng mua thuốc men để trong lòng. Trên thực tế, vào cái đêm mà Triệu lão nhị đem hai xâu tiền lên trần hoàn toàn không đủ. Triệu Tín Lương rơi vào bước đường cùng, vẻ mặt lo lắng đi tìm huynh đệ của mình là Triệu Hữu Căn, vội vàng nói rõ tình huống, rồi mượn của Triệu Hữu Căn năm lượng bạc, Triệu Hữu Căn không nhiều lời trực tiếp lấy tiền ra đưa cho, y hỏi Triệu Tín Lương cần bao nhiêu tiền mua thuốc cứ mở miệng, nhưng Triệu Tín Lương kiên quyết từ chối, hứa rằng ngày sau kiếm được tiền sẽ hoàn trả lại, còn nghĩ đến việc ghi lại phiếu nợ nữa. Nhưng Triệu Hữu Căn tức giận, nói Triệu Tín Lương không xem mình là huynh đệ, Triệu Tín Lương lúc này mới bỏ đi cái ý định viết phiếu nợ.

Một ngày một đêm bị dày vò, tiền thuốc men, tiền ăn uống của mọi người, cả nhà cộng lại cũng tốn hết sáu xâu tiền, còn năm lượng bạc mà Triệu Hữu Căn cho mượn, trước mắt còn không tới hơn một xâu tiền. Năm nay Triệu gia đúng là rất khó khăn, chuyện xấu cứ liên tiếp kéo đến, đem số tiền mà mọi người để dành đã xài hết.

Bây giờ, Triệu Tương Nghi cũng tốt lên một chút, Triệu Hữu Căn sau khi biết tin liền dẫn theo cả nhà mình đến thăm, còn mua không ít đồ để cho Triệu Tương Nghi tắm bổ thân thể, một nhà Triệu Tương Nghi thấy vậy vừa kiên quyết từ chối không nhận, vừa cảm kích mà xúc động.

Mọi người quay về nhà, dọc đường đi, Triệu Hoàng Lâm một bên dỗ dành Triệu Tương Nghi, một bên lại nói những chuyện đã xảy ra cho Triệu Tương Nghi nghe, Triệu Tương Nghi mới biết rằng mình đã hôn mê một ngày một đêm, đã làm cho mọi người trong nhà lo lắng như thế nào.

Nghĩ đến việc trước khi mình hôn mê, hình như là mình cùng ăn cơm tối với ca ca và cha, cái cảm giác chới vằng, một rã rời đó là do sau khi ăn cơm xong mới có, rồi mới mất đi ý thức mà ngất xỉu.

Dọc đường đi, sắc mặt của Triệu Tín Lương rất là u ám, một câu cũng không nói.

Về đến nhà, việc đầu tiên mà hắn làm là đưa Triệu Tương Nghi về bắc phòng nghỉ ngơi, dặn Triệu Hoàng Lâm phải chăm sóc muội muội cho thật tốt, sau đó liền đóng tất cả các cửa lại, trực tiếp đi ra ngoài.

Tâm Triệu Tương Nghi dao động, cuối cùng nhỏ giọng hỏi: “Ca ca, muội đi lên trần trị bệnh tốn rất nhiều tiền đúng không?”

Triệu Hoàng Lâm không nghĩ đến muội muội mình vừa mới mở miệng liền hỏi chuyện này, mặt ngẩn ra, sau đó bày ra khuôn mặt dịu dàng, vỗ nhẹ vào lưng Triệu Tương Nghi dỗ dành: “Tương Nghi ngoan, đi đường xa như vậy trở về nhất định đã mệt rồi, muội mau đi ngủ đi, chúng ta cũng không tốn nhiều tiền đâu, đừng lo lắng...chuyện này đã có người lớn lo rồi.”

“...” Triệu Tương Nghi ngưng mi, “Cha bây giờ đi ra ngoài làm gì vậy, muội thấy bộ dạng của cha thật là đáng sợ.”

“Tiểu muội, muội đừng quan tâm nữa, nghỉ ngơi cho thật tốt, cha đây là đang đòi lại công bằng cho muội.” Trong mắt Triệu Hoàng Lâm lóe lên tia sáng, cho rằng tiểu muội nghe không hiểu, kỳ thực là Triệu Tương Nghi trong lòng sớm đã phân tích tỉ mỉ.

Hôm đó, cơm tối là do Lý thị làm, Triệu Tương Nghi tin tưởng cái cách đối nhân xử thế của Lý thị, vì Lý thị sẽ không vô cớ hãm hại nàng đâu. Ngược lại, Dương thị so với Lý thị càng khả nghi hơn, hôm đó, bà ta vô duyên vô cớ bưng cơm tối đến bắc phòng, khi đó nàng đã thấy rất kỳ quái rồi, Dương thị có điểm gì đó rất không giống ngày thường, nghĩ đến bên trong sự ân cần ấy, nhất định có điều gì đó mờ ám!

Lúc này, những người lớn trong nhà đều tập trung đến phòng ăn, khuôn mặt Triệu Tín Lương vẫn âm trầm, không nói một câu, bộ dạng quá mức dọa người

Lúc Triệu Tương Nghi hôn mê, triệu lão nhị cũng muốn an ủi đại ca, chỉ là khi đó thần trí Triệu Tương Nghi không ổn định, tất cả mọi người cực kỳ quan tâm, hắn cũng không nói gì được. Hôm nay, Triệu Tương Nghi cũng khỏe rồi, bộ dạng bây giờ của Triệu Tín Lương đúng là muốn đòi lại công đạo cho con gái, Triệu lão nhị thâm suy nghĩ, rốt cuộc bước ra bình tĩnh nói một câu: “Đại ca, đệ biết đệ có nói gì thì cũng có chút thiên vị vợ mình, mà đệ cũng xin nói lời thật lòng, xin đại ca hãy nghe mà suy nghĩ cho thấu đáo.” Dừng một chút hắn nhìn qua vợ mình, hai người đều lộ ra thần sắc thẳng thắn vô tư, sau đó quay đầu lại nhìn Triệu Tín Lương.

” Đúng là ngày hôm đó, cơm tối là do vợ của đệ làm, đệ dùng lương tâm của mình để nói một câu rằng, vợ của đệ xưa nay đều biết cách đối nhân xử thế, không làm phật lòng ai, không tranh đoạt, cũng không tính toán chi li. Hơn nữa vợ của đệ cũng rất thương hai huynh muội Tương Nghi, hôm đó còn cố ý bỏ vào chén của cả hai đứa nhỏ hai quả trứng gà nữa, hoàn toàn không có lý do gì để hại gia đình huynh hết. Nói cách khác, nếu Ôn thúc có kiểm tra lại phần cơm canh ở bắc phòng có hạ mê dược, mà phần cơm này do vợ đệ làm, thì tại sao vợ đệ lại ngốc nghếch thức đến sáng không ngủ để trông chừng phần cơm canh này, đợi mọi người về kiểm tra? Vợ đệ làm như vậy, không phải là muốn chứng minh mình trong sạch, chứng minh mình không làm việc gì thẹn với lương tâm sao?”

“Đừng nói nữa, cha Hoàng Tuấn.” Lý thị bình tĩnh hòa nhã bước đến bên chồng, thở dài, sau đó nhìn mọi người, “Mặc kệ mọi người có tin hay không, ta ở đây, trước mặt mọi người xin nói thật, thuốc kia không phải là do ta hạ, ta đúng là theo lệ cũ ngày hôm đó làm cơm, cái gì cũng không rõ ràng.”

” Trước đừng nói nữa, lúc này trong đầu ta rất là loạn.” Triệu Tín Lương nghe hai người một phen nói lời giải thích, phát tay một cái, một mồi nói.

Phương thị và Triệu lão gia tử cũng thập phần lo lắng nhìn Lý thị, vì Lý thị được gả đến đây cũng được mấy năm rồi, tính tình thì hiền lành, không giống như cái loại người hay ngáng chân người khác.

Nhưng hôm nay, sự việc xảy ra trước mắt, cũng không có bằng chứng nào để chứng minh Lý thị vô tội cả, nhị lão Triệu gia thực sự không biết nên nói giúp cho Lý thị như thế nào đây.

Đúng lúc này, Dương thị chợt dạ cũng không nhẫn nại được, đứng dậy chỉ vào mặt Lý thị quát to nói: “Này, tẩu đừng có làm bộ nha, bây giờ xảy ra chuyện lại làm bộ đáng thương, ta xem tẩu có thể làm bộ không biết đáng khi nào!”

“Hay, việc này nếu không phải do tẩu làm, chẳng lẽ là do quý làm!” Triệu lão tam cũng ở một bên phụ họa theo.

Hai bọn họ cũng không nói lời nào hay ho cả, nhưng lời nói của họ lại làm cho Triệu Tín Lương đang suy nghĩ lung tung đột nhiên nhớ lại, hôm đó, cơm tối là do Dương thị đưa tới nha.

“Ngươi!” Triệu Tín Lương bất chợt ngược đầu lên, thân thủ nhắm thẳng vào Dương thị, Dương thị bị hù cho giật mình, mắt thẳng tắp ngó ra nhìn Triệu Tín Lương ở đằng trước, sau đó vội vàng xua tay, lắc đầu như cái trống bỏi.

“Không, việc này không phải là do muội làm, đại.. đại ca, huynh đừng nhìn ta như vậy, thật sự không phải do ta làm...” (J: *uống trà* cái này gọi là giấu đầu lòi đuôi)

“Việc này không phải do ngươi làm, vậy ngươi khẳng trương làm chi?” Phương thị ngưng mi nhìn Dương thị, cũng phát hiện ra có gì đó không đúng.

Lý thị đã sớm hoài nghi đến Dương thị rồi, nhưng lúc này trên người mình cũng có hiềm nghi, nàng không tiện nhắc đến Dương thị, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng ta mà thôi.

Mọi người thấy Dương thị sợ đến mức mặt trắng bệch ra, không biết nên tin ai.

Triệu lão tam tham đồ tốt của Trương quả phụ, lại sợ chuyện này bại lộ, liền lôi kéo vợ mình đang bị mọi người căm phẫn nhìn: “Này này, mọi người đang làm gì vậy, chẳng lẽ là đang hoài nghi vợ ta sao? Mọi người nên nhớ, cơm tối ngày hôm đó là do nhị tẩu làm đấy, một chút quan hệ đến vợ ta đều không có à!”

“Cơm là do nhị đệ muội làm, nhưng người đưa cơm đến phòng ta lại chính là tam đệ muội đấy!” Ngón tay Triệu Tín Lương run nhẹ chỉ vào Dương thị, dường như đối với hành vi của Dương thị, tâm hắc cũng lạnh, “Ngươi dám nói là không phải do ngươi làm?!”

39. Chương 39: Ônng Thị Nhắc Nhở

Edit: Diệp Ngữ sư tử

Beta 1: J

” Không phải là ta, thật đó, không phải là do ta làm đâu! Ta trong sạch mà! Là nhị tẩu, cơm là do nhị tẩu nấu!” Dương thị thấy Triệu Tín Lương đem nghi ngờ quay sang mình, tâm hoảng sợ, ấp úng hơn, cũng không quên kéo theo Lý thị.

“Đệ muội, muội nói chuyện phải có lương tâm một chút đi!” Triệu lão nhị giận run, bước đến tranh luận, nhưng bị Lý thị kéo lại, Triệu lão nhị cũng không đành lòng để cho vợ mình chịu oan khuất, liền tránh khỏi tay Lý thị, đi đến trước mặt Dương thị, căm tức nhìn, “Tốt, hiện tại đem chuyện này nói ra, cơm đúng là do vợ ta nấu, mà người đem cơm đến bắc phòng chính là đệ muội ngươi, nếu bàn về điểm khả nghi, đương nhiên là có vợ ta, nhưng ngươi cũng đừng có nghĩ chối cãi.”

Triệu lão gia tử nghe Triệu lão nhị nói xong cũng có mấy phần để ý, liền đứng ra ho khan vài tiếng: “Khụ, khụ, hóa ra chuyện là như vậy, cũng dọa sợ cha rồi, tâm thiếu chút nữa rét lạnh! Chuyện gì đã xảy ra? Mặc kệ chuyện này là do ai làm, nhưng có người trong nhà muốn hại Tương Nghi là sự thật! Con bé chỉ mới có ba tuổi nha, làm sao có thể nhẫn tâm hạ độc thủ như vậy được!” Dừng một chút, cố nén lại cơn giận, rồi mới nói tiếp, “Cha ủng hộ lão Đại làm việc này, nhất định phải điều tra cho thật cẩn thận, ngày hôm nay

nếu không tìm được hung thủ thì ngày mai, ngày kia, thậm chí là đến đầu xuân năm sau, chuyện này cũng phải tiếp tục điều tra! Đến khi nào tóm được hung thủ mới thôi!”

Dương thị và Triệu lão tam vừa nghe, suy nghĩ trong đầu lập tức sập đổ một mảng, thầm nghĩ xong rồi, vậy là xong!

“Mẹ cũng nghĩ như vậy.” Phương thị có nén vẻ buồn rầu trên mặt nói, “Cái người bí ỉm như thế, trăm triệu lần không thể lưu lại trong nhà, điều tra chuyện này không chỉ đòi lại công đạo cho Tương Nghi, mà càng biết rõ thêm bản tính của người trong nhà chúng ta! Tâm tư ác độc như thế, chỉ cần nghĩ đến kẻ đó đang đi qua đi lại bên cạnh mẹ thôi, tim mẹ cũng muốn rớt ra đây!”

“Cha, mẹ, đại ca, ta đồng ý với cách nhìn của mọi người.” Lý thị vẻ mặt thần nhiên nói,

“Tuy rằng, ta chưa đọc sách bao giờ, nhưng cũng biết mấy đạo lí như ‘Thanh giả tự thanh’, mọi người đem ta làm kẻ tình tình nghi, ta cũng không sợ mọi người điều tra ta, chỉ cầu mọi người sau khi điều tra xong hãy trả lại trong sạch cho ta.”

“Nhưng làm vậy là ủy khuất cho nàng rồi.” Triệu lão nhị vẻ mặt không đành lòng.

“Ôi chao, mọi người làm vậy là có ý gì!” Dương thị cố giấu vẻ chột dạ trên khuôn mặt, chỉ vào Lý thị nói, “Tẩu ấy cũng bị hiềm nghi, mọi người nhìn tẩu ấy như vậy, rồi lại nhìn ta như thế, lẽ nào muốn nói chuyện này là do ta làm hả! Ôi, ta thật không muốn sống nữa, mọi người sao có thể nhiều lần tìm có khi dễ ta như vậy à, lại còn không tin ta nữa!” (J: từ đó giờ thím có làm chuyện gì hay ho đâu mà bảo người ta tin thím hử)

Mắt thấy Dương thị lại muốn khóc lóc om sòm, Triệu Tín Lương vừa hạ giọng vừa quát: “Ai cũng không cần nói nữa!” Lại chỉ vào mặt Dương thị, “Người dám nói là mình không làm chuyện này ư? Chúng ta chờ xem, tốt nhất là người nên hi vọng ta không tra được gì đi, nếu ta tra được thì người sẽ chết với ta!”

Dứt lời, Triệu Tín Lương xoay người rời khỏi phòng ăn.

Dương thị cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, vẫn như cũ, nhất quyết không tha chỉ vào bóng dáng của Triệu Tín Lương mắng: “Huynh gào thét cái gì, còn chưa điều tra rõ chân tướng đã hung dữ với ta, mặc dù chúng ta là nông dân, nhưng muốn nói cái gì cũng phải có chứng cứ nha! Không bằng, không chứng huynh đừng có ở đó mà nói lung tung à! Huynh tra đi, cứ việc điều tra đi! Ta chưa bao giờ làm việc gì trái với lương tâm mình, nên không có sợ đâu!” Nói xong, liền kéo phu quân của mình đi ra khỏi cửa phòng ăn.

Phương thị nhìn cả nhà lão tam đã đi xa, trong lòng cũng sớm nhận định ai đúng ai sai. nhưng với tình huống hiện nay, phải có được chứng cứ, mấy chén cơm cũng xem như là bằng chứng, nhưng dù sao cơm vẫn là do vợ lão nhị nấu, vợ lão nhị cũng khó thoát được liên quan, tuy nói trong nhà ai cũng hoài nghi đến vợ lão tam, nhưng nếu như nhận định là do vợ lão tam làm, trực tiếp trừng phạt nàng ta, thế nào nàng ta cũng nháo lên cho long trời lở đất không biết chừng.

Đến lúc đó người bên ngoài mà biết được, thế nào cũng nói gia đình bọn họ hà khắc với con dâu, không biết phân biệt tốt xấu. Hơn nữa, nhà mẹ đẻ của Dương thị bên kia cũng là cái nhà khó dây dưa lắm, việc này mà đem đi dây dưa, sẽ làm thành chuyện vụn vặt cho mọi người bàn tán.

Tỉ mỉ phân tích một hồi, Phương thị cũng quyết định làm theo lời Triệu lão gia tử và lão đại nói, chậm rãi cùng hung thủ kia hao tổn, không sợ nàng không hiện hình!

Chuyện này tạm thời chính là quả thiên lôi nằm trong Triệu gia, tùy thời có thể đem cả gia đình này phá hủy đến long trời lở đất.

Bởi vì chuyện này mà cả nhà đang bị vây trong tình trạng thận trọng, trong nhà lão nhị thì hoàn hảo, mỗi ngày thần thần đăng đăng [1], nhưng trong nhà lão tam lại không như thế, mỗi ngày hết sức lo sợ, luôn mở to mắt nhìn người khác. Như vậy xem ra, người hãm hại bọn họ chính người trong tây (tam) phòng rồi, nếu ngày nào bọn họ vẫn còn chưa tìm được bằng chứng để chứng minh người trong tây phòng là hung thủ, thì không thể vô có mà bắt giữ được người trong tây phòng được! Nên người trong nhà thỉnh thoảng ở bên ngoài mắng, hù dọa Dương thị, thậm chí còn cãi nhau với nàng ta ở bên ngoài, còn lại mấy biện pháp khác cũng không thể làm.

Tề gia bên cạnh, còn có lão Ôn và mấy họ hàng thân thích xưa nay cùng Triệu gia có quan hệ cũng tốt lắm, họ nghe được chuyện của Triệu Tương Nghi, không tránh khỏi việc luân phiên nhau tới nhà để an ủi.

Biết nhà bọn họ đưa Triệu Tương Nghi lên trần chữa bệnh, tiền còn không đủ phải đi mượn của nhà Triệu Hữu Căn, Tề mộc tượng và vợ là Ôn thị còn đặc biệt đem hai xâu tiền đến giúp đỡ nhà bọn họ nữa. Phương thị tuy rằng cảm động, nhưng vẫn kiên quyết không nhận, nói là đồ tẻ và mấy vật dụng cần sửa cũng sửa lại rồi, lễ mừng năm mới cũng không thành vấn đề, chỉ chờ đến mùa xuân năm sau, mỗi người trong nhà cố gắng làm việc để kiếm tiền, đem trả xong món nợ kia. (nợ này chắc là nợ tiền của Triệu Hữu Căn ấy mà)

Ôn thị thấy thế cũng không thể nào nhét tiền vào tay người ta được, chỉ nói rằng, hễ nhà bọn họ có khó khăn gì nhất định phải nói cho nàng biết.

Hai người nói chuyện với nhau một lúc, Phương thị không có xem Ôn thị người ngoài, liền đem tình trạng của nhà mình bây giờ nói với nàng ấy. Ôn thị cũng đoán được nên thở dài một hơi, cẩn thận suy nghĩ một hồi, cũng không nhận được mở miệng: “Đại thẩm, theo lý thuyết, đây là chuyện nhà thẩm, con vốn không nên chen miệng vào.”

Phương thị dừng việc đang làm trên tay, nhìn Ôn thị hỏi: “Thế nào?”

Ôn thị nhìn chung quanh một hồi, sau đó đến bên tai phương thị nói nhỏ: “Đêm hôm đó, nhà thẩm loạn thành một đoàn, con vốn đến xem một chút xem có chuyện gì, không cẩn thận đụng phải vợ của lão tam nhà thẩm...Con vốn để chuyện này ở trong lòng, nhưng bây giờ nghe thẩm nói như vậy, con cẩn thận suy nghĩ lại, chuyện này cũng thập phần khả nghi.”

“Nga?” Phương thị tâm động một cái, cũng là cẩn thận nhìn xung quanh một chút, sau đó giảm thấp giọng nói, “Mẹ A Sâm, con nói tiếp đi.”

“Đêm hôm đó, con nhìn thấy mẹ Hoằng Nhân vùng trộm từ trong nhà đi ra, ở dưới gốc cây đào cùng người khác thì thầm to nhỏ, cụ thể là nói gì con cũng không rõ vì hai người họ nói nhỏ quá. Thế nhưng người mà mẹ Hoằng Nhân nói chuyện...Nhìn xa rất giống Trương quả phụ.”

“Có thật không?” Phương thị nghe xong, âm thầm kinh hãi.

Ôn thị thấy thế, cũng sợ chính mình không thấy rõ, cho nên không dám nói lung tung hại Dương thị, bèn khuyên Phương thị: “Việc này không thể xem là chuyện nhỏ được, hôm đó trời rất tối, con cũng không dám khẳng định đó có phải là Trương quả phụ hay là người khác không, chỉ là nhìn dáng dấp có điểm rất giống thôi. Chỉ có điều, con dám khẳng định rằng đêm đó mẹ Hoằng Nhân cùng với người khác ở dưới gốc cây đào khinh ngôn tế ngữ [2] nói chuyện.” Dừng một chút, lại nói tiếp, “Con là quan tâm đến nhà thẩm nên mới nói ra chuyện này, nhưng cũng không thể khẳng định rằng chuyện này là do mẹ Hoằng Nhân làm, có thể là nàng ta ngẫu nhiên gặp tỷ muội tốt nên ở đó nói chuyện không biết chừng, đại thẩm đừng vì vậy mà trực tiếp đi trách người ta. Mặt khác..Nếu việc này là thật, xin đại thẩm nghìn lần đừng nói ra cho bên ngoài biết chuyện này là con nói cho thẩm à.”

Phương thị gật đầu, cảm kích nói: “Việc này thẩm hiểu, mẹ A Sâm, cảm ơn con đã nói cho thẩm biết chuyện này.”

Hai người lại hàn huyên một hồi về việc lật vật, tiểu hài tử, Ôn thị bèn xin về nhà nấu cơm, nên rời khỏi nhà Phương thị.

Được Ôn thị nhắc nhở như vậy, Phương thị càng khẳng định thêm về suy nghĩ của mình, chuyện này nhất định là do Dương thị làm, thậm chí biện pháp khiến cho Dương thị lộ ra sơ hở, bà còn không muốn mỗi ngày đều giáp mặt với Dương thị, nếu trước kia chỉ là không hài lòng với nàng ta thì bây giờ bà đối với nàng ta đã sinh là lòng oán hận.

Phương thị cảm thấy, Dương thị có thể dùng mách khéo để lười biếng, chẳng qua là do tính nết không đúng đắn, hoàn toàn không nghĩ đến nàng ta giống như đám người Trương quả phụ có tâm tư ác độc, thích ngáng chân người khác.

Nhưng bây giờ, nàng ta cứ nhiên bắt đầu làm chuyện xấu này nọ, đồng thời còn hại cháu gái của mình! Nghĩ đến việc suýt nữa mất đi cháu gái, tâm của Phương thị tràn ngập đau đớn khôn cùng, mỗi khi nhớ lại

lòng bà cũng vẫn còn sợ hãi, vì vậy, bà đối với Dương thị oán hận còn sâu hơn.

Trên thực tế, bởi vì sự kiện kia, mà mấy ngày nay Dương thị và người trong tam phòng ít nói chuyện cùng người trong nhà, người nào thấy bọn họ cũng tựa như nhìn thấy ôn thần hoặc là kẻ thù vậy.

Mặc cho Dương thị khóc lóc om sòm thế nào, Triệu lão tam ăn vãi làm sao, đều là không có gì dùng.

Chuyện cứ tiếp tục như vậy, Dương thị càng sợ hãi thêm, mỗi lần về phòng đều dặn dò chồng cùng hai đứa con của mình nhiều lần, ở trong phòng không nên nói lung tung, bị người khác nghe được sẽ nắm được cán, càng không được ở bên ngoài khua môi múa mép, gây phiền phức.

=====

[1] Thẩn thẩn đờ đờ: thẩn nhiên không lo sợ (đúng không nhỉ)

[2] Khinh ngôn tế ngữ: nói lời nhỏ nhẹ

40. Chương 40: Ngọc Nát

J: Mấy chị toàn nhận edit 1 c rồi trốn không à, buồn thiệt nha

Q: Ai rãnh đâu mà giúp mi, mấy ss chuẩn bị thi mà

Edit: ss Linh Phù

Beta: Q và J (nửa trên nửa dưới)

Thời gian trôi qua, xoay một cái đã đến tháng mười hai, tháng cuối cùng của năm, một nhà Triệu gia không có chút sinh khí mà vắng vẻ. Người trong nhà vì chuyện mê được mà trở nên hết sức lo sợ, trong lúc mọi người chung đụng với nhau cũng rất là lạnh nhạt.

Bất quá cũng vì chuyện này mà tin đồn về Triệu gia có năm mươi lượng bạc cũng được rửa sạch.

Khi mọi người biết được nhị lão Triệu gia rất yêu thương hài tử nóng lòng nhìn Triệu Tương Nghi vì trúng mê được nên ngắt xỉu, cũng không có đủ tiền để mua thuốc thang, liền khẳng định, Triệu gia căn bản không có năm mươi lượng, e rằng là do Dương thị mở miệng nói bậy.

Bởi vì theo tính tình của Phương thị và triệu lão gia tử, trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu có năm mươi lượng bạc chắc chắn sẽ không thờ ơ đứng nhìn, tiếc rẻ lấy ra cho Triệu Tương Nghi chữa bệnh.

Mọi người ríu rít nhau truyền miệng, việc đính ước của Triệu Nguyệt Cầm và nhà Trương đồ tể cũng bị ảnh hưởng. Trương đồ tể và vợ là Ngô thị, vốn là tham tiền của Triệu gia nên mới tới, bây giờ lại nghe Triệu gia không có tiền, ngay lập tức có suy nghĩ muốn hủy hôn.

Bất đắc dĩ là Trương Sâm con trai của Ngô thị, lúc trông thấy Triệu Nguyệt Cầm đã trót yêu rồi, nói cái gì cũng không muốn hủy hôn. Ngô thị không lay chuyển được con trai, mới không dám đến Triệu gia nói gì. Thế nhưng, cũng vì vậy mà Ngô thị ra chủ ý sẽ không đưa nhiều tiền sính lễ đến Triệu gia, đưa tới bốn xâu cũng xem như là không tệ rồi! (J: thêm một bà nữa)

Sau khi Phương thị biết được chuyện này, cũng không nói gì, biết Ngô thị nịnh bợ, nhưng bà thực sự xem trọng nhi tử của Trương đồ tể nên mới không nói gì, nhận bốn xâu tiền sính lễ, bà bắt đầu chuẩn bị đồ cưới cho Triệu Nguyệt Cầm.

Lúc đó, đại nữ nhi của Dương thị là Triệu Tương Liên bởi vì lòng hư vinh mà gây họa.

Bên này, Triệu tương Liên đang đứng dưới ánh nắng mùa đông, mượn ánh sáng mặt trời rực rỡ giờ chiếu vòng ngọc trên tay khoe khoang với đám bạn cùng lứa.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào chiếc vòng trên tay, khiến cho chiếc vòng ánh lên một màu xanh thanh thủy, không có ánh sáng lung linh nhưng trông rất đẹp mắt và quý giá. Đối với bọn nhỏ sinh ra trong nông gia

mà nói, bọn nó chưa bao giờ nhìn thấy một món trang sức tinh xảo như thế này, từng đứa bọn nó nhất thời vui vẻ mà hoảng sợ, tranh nhau nói muốn nhìn chiếc vòng một cái thật kỹ.

Sự thật là vào đêm Triệu Tương Nghi hôn mê, Triệu Tương Liên vụng trộm nghe cha mẹ nói chuyện, tuy Triệu Tương Liên mới chỉ bảy tuổi nhưng được Dương thị dạy dỗ, nên trưởng thành rất sớm, có thể nghe hiểu Dương thị đang nói cái gì, trong lòng cũng hoảng hốt và lo sợ.

Nhưng đồng thời, Triệu Tương Liên cũng nhớ rõ nơi cất giấu chiếc vòng ngọc kia, thừa dịp Dương thị và Triệu lão tam có việc đi về nhà mẹ đẻ, liền lén lút lấy chiếc vòng ra, yêu thích nhìn ngắm, vừa lúc cha mẹ không có ở nhà, dứt khoát cầm chiếc vòng đi ra ngoài cho đám bạn cùng chiêm ngưỡng, bản thân có thể hãnh diện rồi.

“Tương Liên tỷ, chiếc vòng tay của tỷ thật là đẹp! Chắc tốn không ít tiền đi, mẹ của tỷ từ khi nào lại có đồ tốt như vậy thế!” Cùng lúc, có một tiểu cô nương năm tuổi nãi thanh nãi khí hỏi.

Triệu Tương Liên còn chưa kịp trả lời thì có một người giành nói: “Ta nghe người lớn nói nha, nhà tỷ ấy nhận bạc của người ta, nên mới có tiền mà mua được chiếc vòng đó!”

Triệu Tương Liên thấy đám bạn đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ, sùng bái nhìn mình, liền ưỡn ngực lên, cầm chiếc vòng ngọc đưa trong tay, ngay sau đó chậm rãi khoe khoang: “Hừ, các ngươi biết cái gì mà nói. Vòng tay lớn như vậy ta đeo đâu có được, nhưng mẹ ta cũng không có đeo đâu. Chiếc vòng này là do mẹ ta đặc biệt mua để dành, chờ đến khi ta trưởng thành sẽ dùng nó làm đồ cưới cho ta đấy.”

Đám trẻ vừa nghe xong, nói thẳng mẹ Triệu Tương Liên đối đãi với người ngoài như thế nào, lại thương yêu con gái mà tính toán, chuẩn bị đồ cưới cho Triệu Tương Liên.

Đúng lúc này, có một tiểu cô nương hâm mộ nói: “Tương Liên tỷ, mẹ tỷ thật tốt, lại thương tỷ như thế! Nếu như mẹ muội cũng giống mẹ tỷ như vậy, thương yêu muội thì tốt rồi!”

“Ai, việc này nha, cũng không thể miễn cưỡng, ai bảo ta đầu thai vào gia đình tốt làm chi!” Vào giờ phút này, Triệu Tương Liên cảm giác được mình đã lên một cấp bậc, cùng đám bạn kia quả thực không cùng một cấp bậc, vì vậy Triệu Tương Liên bắt đầu dùng ánh mắt ở trên cao nhìn xem đám bạn của mình.

Vừa vặn Lý thị từ nhà hàng xóm trở về, nhìn thấy Triệu Tương Liên cách đó không xa chơi đùa cùng đám bạn của mình, vừa định bước tới gọi nàng về nhà ăn cơm, nhưng bị chiếc vòng ngọc trong tay nàng hấp dẫn ánh mắt.

Tâm dao động liền bước vội đến, cẩn thận nhìn món đồ quý giá kia, cúi đầu hỏi Triệu Tương Liên: “Tương Liên à, chiếc vòng này là của cháu sao?”

Triệu Tương Liên nhìn thấy Lý thị, rõ ràng là chột dạ, sợ hãi cúi đầu xuống, nói quanh co một hồi cũng không nói được gì.

Đám bạn hâm mộ của Triệu Tương Liên liền vượt lên phía trước tranh giành nhau nói cho Lý thị biết, đó là vật mà Dương thị chuẩn bị làm đồ cưới cho Triệu Tương Liên! trong lòng tràn đầy hâm mộ cùng đố kỵ.

Những lời này lừa gạt con nít thì có thể, nhưng trong lòng Lý thị biết rõ, Dương thị đối đãi với con gái của mình như thế nào, ở trong nhà cũng không còn là bí mật nữa, hơn nữa Dương thị cũng không có cái bản lãnh gì để góp tiền mua được một món đồ quý giá như thế, nếu có bản lãnh ấy thì Dương thị tuyệt đối sẽ không vì nữ nhi của mình mà đặt mua đồ cưới quý giá này đâu.

Hơn nữa, không biết tại sao, nhìn thấy vòng tay bằng thúy ngọc kia, Lý thị cảm thấy nó rất là quen mắt, thế nhưng cũng không nhớ ra là mình đã thấy nó ở đâu.

Sợ rằng là do Triệu Tương Liên nói dối hoặc làm cái chuyện trộm cắp, Lý thị vội vàng giải tán đám trẻ cùng chơi với Triệu Tương Liên, bình tĩnh nói: “Tương Liên, ăn thì có thể ăn bậy nhưng lời nói không thể nói lung tung được. Tốt nhất là cháu nên nói cho nhị thẩm thẩm biết, chiếc vòng tay này là ở đâu ra, là do mẹ cháu mua sao?”

Triệu Tương Liên siết thật chặt chiếc vòng ngọc trong tay, mím chặt môi không nói lời nào, Lý thị thấy thế, nghĩ Dương thị và Triệu lão tam không ở đây, việc này vẫn phải để cho Phương thị xử lý, nên không nói gì nữa, chỉ dắt Triệu Tương Liên đi gặp Phương thị.

Phương thị đang ở bắc phòng dự đỗ Triệu Tương Nghi uống thuốc, nghe thấy thế liền đặt chén thuốc xuống, đi đến trước mặt Triệu Tương Liên, vươn một tay: “Lấy ra.”

Triệu Tương Liên nhìn thấy bộ dáng nghiêm nghị của Phương thị liền sợ hãi, sợ đến nước mắt đều rơi xuống, hai tay để ở sau lưng, dứt khoát lắc đầu.

“Không lấy ra đúng không?” Phương thị nói xong, liền bắt chặt lấy hai tay cánh tay ở sau lưng Triệu Tương Liên, trong nháy mắt đã đoạt lấy chiếc vòng thúy ngọc kia, cẩn thận nhìn, biết đây không phải là thứ phẩm gì đó, trong lòng tức giận, chỉ vào mặt triệu tương Liên quát mắng, “Nói! Thứ này là ở đâu có được”

“Mẹ, người nhỏ giọng một chút, chớ dọa hãi tử.” Lý thị nghĩ việc này dù sao không có liên quan gì đến hài tử, vội bước đến khuyên nhủ.

Phương thị thấy thế, không nhìn Triệu Tương Liên, mà quay đầu lại nhìn Triệu Tương Nghi: “Tương Nghi đừng sợ, Bà nội không phải là đang nói con.”

Sau đó lại xoa đầu sang nhìn Triệu Tương Liên, giọng nói cũng tốt lên: “Tương Liên a, mới vừa rồi bà nội hồ đồ, việc này không liên quan gì đến con hết, nhưng mà con phải thành thật nói cho bà nội nghe?”

Triệu Tương Liên lau nước mắt, trong đầu hiện ra bộ dáng Dương thị hung tàn cảnh cáo mình, trong lòng rất sợ, không dám đem lai lịch của chiếc vòng nói ra ngoài, trực tiếp lắc đầu nói mình không biết.

Phương thị ngẩng đầu nhìn Lý thị, Lý thị cũng là lắc đầu giải thích: “Con cũng không biết, mới vừa rồi trên đường về nhà nhìn thấy con bé đang chơi cùng bọn trẻ trong thôn, nghe nói là...Đồ cưới mà đệ muội chuẩn bị cho Tương Liên. “

“Ôi, lời này nói thật là mắc cười quá đi, nếu nàng ta có thể vì con gái mình mà đặt mua đồ cưới quý giá như vậy, mẹ sẽ đổi sang họ của nàng ta!” phương thị châm chọc, tự nhủ rằng chỉ cần chờ Dương thị và Triệu lão tam trở về, có thể hỏi được lai lịch của món đồ này rồi.

Nhà bọn họ mặc dù nghèo, học trò nghèo nhưng chí không nghèo, sao có thể ở sau lưng người khác mà đi làm cái chuyện trộm cắp này được.

Triệu Tương Nghi ngồi ở trên giường tỉnh tề quan sát chiếc vòng thúy ngọc kia, nguyên còn cảm thấy rất là quen thuộc, trong lòng cũng khẳng định vòng tay này không phải của ai khác mà là của Trương quả phụ.

Vì vậy, Triệu Tương Nghi liền phỏng đoán sắc bén đến một tầng bí mật nào đó, còn không đợi suy nghĩ cho rõ ràng, đã vung tay nhỏ, há mồm hét lên “Bà nội, bà nội, vòng tay đó hình như là của Trương di!”

Vừa nghe hai chữ “Trương di”, Phương thị còn chưa kịp suy nghĩ đó là ai thì đã được Lý thị nhắc nhở, bà liền hiểu người mà cháu gái mình đang nói đến chính là Trương quả phụ.

Tâm Phương thị vừa động, nhìn kỹ chiếc vòng lại lần nữa, thật đúng là giống như lời cháu gái, bà ngoài miệng nói “Khoan hãy nói việc này, vừa nãy ta nhìn chiếc vòng giống như đã thấy ở đâu rồi, bây giờ nhìn kỹ lại, không phải là của Trương thị sao?”

Phản ứng đầu tiên của bà là hai người Dương thị và Triệu lão tam đi làm cái chuyện trộm gà trộm chó gì đó, trộm lấy đồ của Trương quả phụ đi, trong lòng gấp gáp cả lên, nghĩ đến Trương quả phụ mỗi ngày đem chiếc vòng này đi khoe khoang, đột nhiên biết được chiếc vòng của mình bị mất là do người trong nhà bà làm, nàng ta không quấy đến nổ tung trời mới lạ.

Đang suy nghĩ xem nên xử lý chuyện này sao cho vẹn toàn, vừa hận đám người lớn trong tam phòng không hiểu chuyện, tâm tư lại đen tối, thì Dương thị từ nhà mẹ đẻ của mình trở về.

Còn chưa bước vào trong phòng đã thấy Lý thị kêu nàng ta và Triệu lão tam đến bắc phòng, nói là Phương thị tìm bọn họ nói chuyện. Tim Dương thị muốn nhảy rớt ra, thậm chí nói, chẳng lẽ đã có kết quả điều tra rồi sao?”

Rút rè sợ hãi đi vào trong Bắc phòng, Dương thị mắt thấy nữ nhi của mình đang khóc, khuôn mặt Phương thị đầy tức giận, chính là vượt lên phía trước trách mắng nữ nhi mình: “Người lại làm chuyện gì khiến cho bà nội tức giận thế hả!” Vừa nói vừa hướng Phương thị cười bồi tội. “Mẹ, người trước nay đều thương yêu con cháu, rốt cuộc Tương Liên đã làm sai chuyện gì, lại làm cho người tức giận đến thế vậy?”

“Con bé không có làm cái gì cả, mà là hai người các người!” Phương thị dứt lời, xòe bàn tay mình ra, chiếc vòng thúy ngọc trên tay hiện ra trước mắt cả hai, làm cho Dương thị chột dạ, nhưng thấy Phương thị quát nói, “Theo ta đi ngoài ta có lời muốn hỏi với hai người!”

Lý thị biết mẹ chồng mình không muốn làm ảnh hưởng đến Triệu Tương Nghi, nên Lý thị cũng kéo Triệu Tương liên ra ngoài theo, rồi ở trong sân gọi Triệu Hoàng Lâm đang đọc sách: “Hoàng Lâm à, cháu đến xem chừng muội muội một chút, chúng ta có việc cần làm một chút.”

Triệu Hoàng Lâm ngẩng đầu lên, quay sang nhìn Lý thị mỉm cười, sau đó đứng lên đi vào bắc phòng.

Phương thị đem hai người Dương thị gọi vào nhà lớn, Triệu Nguyệt Cầm đang ngồi ở bên trong thêu thùa may vá, thấy thế không khỏi kinh ngạc, không biết là đã có chuyện gì xảy ra, nhìn thần sắc trên mặt mỗi người có vẻ là không tốt lắm.

Vốn việc này Phương thị cũng không định để cho con gái mình nghe, miễn cho con gái bị ảnh hưởng, nhưng sợ trong lòng con gái lo ngại, ngược lại sẽ làm cho tính cách của mình càng thêm sợ sệt hơn. Sau khi cùng nhà Trương đồ tể đính hôn, Phương thị trái lo phải nghĩ, cảm thấy ngày sau Triệu Nguyệt Cầm còn phải ứng phó với mẹ chồng Ngô thị không tốt kia nữa, không thể không học một chút đường gia chi đạo, cho nên cũng không để cho con gái đi ra ngoài.

“Nói! Thứ này ở đâu ra, là do trộm tới sao!” Phương thị vừa trầm giọng vừa quát, cũng làm cho Dương thị thở phào nhẹ nhõm, biết Phương thị còn chưa hoài nghi đến chuyện của nàng ta và Trương quả phụ.

Vì vậy cũng vội vàng chu miệng nói: “Vật này, là do đệ đệ bên nhà con mua cho con đấy!” Ngay sau đó liền bước lên đoạt lấy đồ vật trong tay Phương thị, trong miệng vẫn còn mắng, “Mẹ, người làm sao lại như vậy, lục lọi đồ đạc trong phòng con để lấy đồ! Ôi chao, ôi chao, người trả lại cho con!”

Phương thị không đưa, Dương thị đoạt không được, hai người, người đầu ta xô, Lý thị thấy thế vội bước đến khuyên can, giữa lúc, không biết người nào cầm không chắc, vòng tay thúy ngọc kia rơi xuống đất vang lên tiếng leng keng, sũng sớt vỡ thành ba đoạn.

41. Chương 41: Ta Bị Bắt Buộc Mà

Edit:J

Chương 41: Ta bị bắt buộc mà

“Ôi! Vòng tay tốt thế này làm sao vỡ nát rồi!” Triệu lão tam tiếc rẻ chiếc vòng tay quý giá, nhất thời oán giận vợ mình cầm không chắc, liền trừng mắt với Dương thị, lớn tiếng nói!

Dương thị mắt thấy đồ tốt của mình bị vỡ làm ba mảnh, cũng là đau lòng cả buổi, trực tiếp dùng mưu kế khóc nháo của mình trước mặt Phương thị và Lý thị nói: “Ai ôi, vòng tay thúy ngọc này là thượng phẩm do đệ đệ ta mua tặng đó nha! Đã bị các người làm hư rồi! Người mau đền cho ta, đền vòng tay lại cho ta!” Dương thị không dám dấn động đến Phương thị, trái lại kéo lấy xiêm y của nhị tẩu Lý thị, giống như một nữ nhân phát điên liều mạng gào thét.

“Tất cả im miệng cho ta!” Ban đầu, Phương thị còn tưởng tay chân của hai người Dương thị và Triệu lão tam không sạch sẽ, nhưng bây giờ cẩn thận suy nghĩ lại, nhớ đến chuyện Uông thị từng nhắc nhở qua bà, đêm hôm đó Dương thị cùng với người khác ở dưới gốc đào nói chuyện, lúc này Phương thị càng khẳng định chuyện Triệu Tương Nghi bị hôn mê là có liên quan đến Dương thị, hơn nữa Dương thị còn âm thầm cầu kết với Trương quả phụ, vòng tay thúy ngọc này chính là bằng chứng tốt nhất!

Nghĩ đến đây, Phương thị ngồi xổm xuống nhặt ba mảnh vỡ của vòng tay thúy ngọc trên sàn, dùng giọng điệu nghiêm khắc ép hỏi Dương thị: “Đừng có giả bộ nữa! Nói, người cùng với Trương quả phụ lén lút ở cùng một chỗ rốt cuộc đã làm chuyện tốt gì! Ngày hôm nay mà không nói rõ cho ta nghe, thì từ nay về sau các người không còn là người Triệu gia nữa!”

Hai người Dương thị và Triệu lão tam nhất thời lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, miệng mở thật to không cách nào khép lại được, tim hai người đập bình bịch, ngẩn cả người ra, không hề nghĩ đến vì sao Phương thị có thể liên tưởng việc này có quan hệ đến Trương quả phụ!

Đúng lúc, những thành viên khác trong Triệu gia cũng đã chạy đến, Triệu lão gia tử vừa nhìn thấy sắc mặt của người trong tam phòng không được tốt lắm, nhin không được nhìn bọn họ nói một câu: “Làm sao vậy? Không có việc gì sao lại chọc cho mẹ các người mất hứng vậy!”

“Đúng, đúng, đúng! Xem như con dâu có ngàn vạn lần không đúng đi nữa thì cũng xin mẹ tha thứ, con dâu, con dâu xin chịu tội với mẹ!” Dương thị sợ đến mức run lấy bầy, tâm treo ngược lên, ngoài miệng nói những lời trái với lương tâm, mọi người nghe xong đều sững sốt cùng hiếu kỳ, sao hôm nay Dương thị nói chuyện hay vậy, đương nhiên là ngoại trừ Phương thị và Lý thị.

“Đứng lại cho ta!” Nhìn bộ dáng muốn bỏ chạy thật nhanh của Triệu lão tam và Dương thị, Phương thị tức giận đến run, trực tiếp phân phó Triệu lão nhị đóng cửa lại!

Lúc cửa đóng chặt lại, tim Dương thị và Triệu lão tam đều đập nhanh hơn một nhịp, tâm nói đại sử không ổn!

Triệu Tín Lương nhận ra có gì đó không đúng, vội vã hỏi Phương thị kỹ càng: “Mẹ, người đã tìm được chứng cứ rồi sao?”

“Ôi này, ôi này, đại ca, nhìn huynh nói lời này xem! Đấy chẳng khác nào là nói hai người bọn đệ là hung thủ hại người đâu!” Triệu lão tam không phục, còn tùy tiện nói một câu, nhưng bị Dương thị âm thầm kéo tay lại! Lúc này, không cần thận mà nói sai là chết chắc, tốt nhất là câm miệng lại!

Đợi mọi người yên lặng lại, Phương thị mới chậm rãi mở miệng nói suy nghĩ trong lòng mình ra cho mọi người biết: “Mọi người nhìn xem, mặc dù chiếc vòng đã vỡ ra thành ba mảnh, nhưng ta dám khẳng định với mọi người rằng chiếc vòng này không phải là của ai khác mà nó là của Trương quả phụ đấy!”

“Mẹ! Người hiểu lầm rồi, vòng tay này căn bản không phải của Trương quả phụ, đây là đệ đệ của con mua cho, loại vòng tay thúy ngọc này ở khắp nơi đều có bán, giống nhau đều không có gì kỳ quái nha!” Dương thị tâm hoảng hồn, liên tục xen mồm vào giải thích!

“Vậy à, nếu không ta phải lão đại hoặc lão nhị qua nhà mẹ đẻ của người bên kia chứng thực một chút được không? Dù sao cũng không xa lắm!” Phương thị lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương thị, Dương thị không nói nên lời, Phương thị mới lớn tiếng khiển trách một câu, “Ít ở trước mặt ta mà xen mồm vào! Chuyện trong nhà này còn chưa đến phiên người nói đến!”

“Vòng tay này nhất định là của Trương quả phụ!” Ngay sau đó, Phương thị lại mở miệng nói, trong giọng nói còn mang theo chút bất đắc dĩ cùng thất vọng, mặc dù bà khẳng định chuyện này chính là do người trong nhà làm, nhưng bây giờ biết được chân tướng rồi, trong lòng là vô tận mất mát cùng tuyệt vọng, “Cho nên, chuyện Tương Nghi bị hôn mê, chắc chắn là do vợ lão tam làm!”

“Oan uổng à mẹ, con không có làm! Ta là trong sạch, con không có làm!” Dương thị nghe xong, cảm giác tim mình đập lên một cái rồi ngừng lại! Kinh hách qua đi, tiếng cầu xin tha thứ cùng biện bạch vang lên!

“Mẹ không phải nói người im miệng rồi sao!” Triệu Tín Lương đã sớm khẳng định việc này là do Dương thị làm, bất quá Lý thị vẫn có điểm hiềm nghi, lại chưa tìm được chứng cứ, hẳn không thể trực tiếp buộc tội Dương thị để tránh cho nàng ta tóm lấy Lý thị làm tấm bia đỡ mà nháo lên! Hiện tại, Phương thị đã xác định được là do Dương thị làm, chắc chắn là đã có được chứng cứ gì đấy, cho nên giờ phút này oán hận trong lòng Triệu Tín Lương đối với Dương thị và Triệu lão tam đều bày ra không bỏ sót, cũng không chút nào che giấu lại!

Dương thị và Triệu lão tam hai mặt nhìn nhau, không biết vì sao lại bị dọa cho sợ, chỉ run rẩy, dè dặt cúi đầu xuống không dám ngẩng lên, giống như là đang chờ đợi hình phạt.

“Ta biết ngay là tam phòng các người không làm cái chuyện tốt gì mà!” Cả người Triệu lão gia tử run lên vì tức giận, ngón tay run rẩy chỉ vào Dương thị, một bàn tay khác cầm lấy tẩu thuốc nhằm ngay Dương thị đánh tới.

Triệu lão nhị biết được chuyện này cũng đã tìm được chứng cứ rồi, không khỏi vui mừng vỗ vai nương tử nhà mình, ý bảo là mấy ngày này khổ cho nàng rồi.

“Lúc này, ngươi còn có mặt mũi ngụy biện nữa ư?” Phương thị nắm thật chắc ba mảnh vỡ của vòng tay, phần bên nhọn của mảnh vỡ kia đâm vào tay bà mà bà cũng hồn nhiên chưa phát giác ra cái cảm giác đau đớn, “Lòng ta thật là đau à! Nhà của chúng ta tuy rằng nghèo, nhưng cũng chưa từng làm qua cái chuyện xấu nào như là ngáng chân hại người cả! Không nghĩ đến, Triệu gia bị các người làm cho thành cái bộ dáng đáng xấu hổ này! Các người, thực muốn làm cho tâm ta lạnh à!”

Lý thị thấy thân thể Phương thị chịu không nổi, vội bước nhanh đến an ủi bà một phen.

Dương thị cúi đầu nhìn chằm chằm vào hai chân của mình, đối với đám người Lý thị sớm hận thấu xương, cho rằng chuyện hôm nay bị lộ ra ngoài là do đám người Lý thị xúi giục hoặc là do bọn họ đi vào trong phòng của mình lục lọi tìm ra được chứng cứ! (J: thím dạy con thím sao để nó hại lại thím, thím nói được ai)

“Mẹ, con muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Mặc dù đã tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng Triệu Tín Lương vẫn còn bình tĩnh hỏi một câu, hẳn vẫn muốn biết người trong tam phòng rốt cuộc đã làm chuyện tốt gì rồi!

Trên gương mặt tiêu tụy của Phương thị rơi xuống một giọt nước mắt, bà vô lực lắc đầu, giọng nói rất trầm thấp: “Con đàn bà đánh đá không còn mặt mũi này nhận đồ tốt của Trương quả phụ, thế nhưng cũng ngờ rằng con đàn bà này lại đi hợp tác cùng người ngoài đối phó nhà chúng ta, sao tâm ta lại không lạnh cho được! Không ngờ những năm gần đây, mẹ và cha con lại nuôi hai cái đứa vô tình vô nghĩa này!”

Hai người Triệu lão tam và Dương thị vừa nghe xong, thân thể nhất thời khuyu xuống, trong lòng biết rõ hôm nay vô luận là như thế nào đi chăng nữa cũng không gạt được mọi người!

Nhưng Dương thị vẫn như trước ôm hân quyết tâm cố ý ngụy biện: “Chỉ bằng một chiếc vòng tay bị hư, các người sao có thể định tội được ta! Xem như ta cùng với Trương quả phụ có giao hảo đi nữa, nàng, nàng ấy tặng cho ta thì đã làm sao!”

“Cuối cùng cũng thừa nhận rồi? Chiếc vòng tay không phải là do đệ đệ nhà ngươi mua cho sao? Nếu không phải trong lòng ngươi có quỷ, ngươi làm gì muốn gạt cả nhà?” Bởi vì mấy ngày nay Triệu lão nhị nghe thấy Dương thị luôn mở miệng nói chuyện này là do Lý thị làm, trong lòng cũng đã sớm bắt mẫn với Dương thị từ lâu.

Phương thị cũng tiến lên vài bước, lạnh lùng nhìn Dương thị, giận quá thành cười: “Ngươi cũng chưa bao giờ đọc qua sách, làm quan, ngược lại lúc này một mực nói chứng cứ đâu à? Còn muốn chứng cứ sao? Có người nói cho ta biết, cái đêm Tương Nghi gặp chuyện không mau đó, ngươi lén lút đứng ở dưới gốc cây đào cùng người khác vụng trộm bàn bạc, người nọ không phải ai khác mà chính là Trương quả phụ! Ngươi còn muốn nói gì không, còn có gì để nói nữa!”

Dương thị ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt căm giận cùng trách cứ của mọi người, nội tâm hoàn toàn sụp đổ, trong lòng nóng nảy vang lên tiếng ong ong, thật là lo lắng

“Con đàn bà đánh đá lòng dạ hiểm độc này!” Triệu Tín Lương bước nhanh đến gần Dương thị cho một cái tát! Miệng cũng nói không ít lời thô tục: “Ngươi có biết, ngươi thiếu chút nữa hại ta mất đi con gái có biết hay không! Nếu về sau Tương Nghi còn lưu lại bệnh căn gì, ta tuyệt đối không buông tha ngươi đâu!” Hai mắt Triệu Tín Lương đỏ bừng lên như muốn ăn thịt người, hù dọa Dương thị không dám nói gì, trực tiếp quỳ xuống trước mặt cả nhà!

Triệu lão tam thấy thế, trong lòng biết không thể gạt lần nữa, liền nổi cáu đá Dương thị một cước: “Tôi đã sớm nói không nên làm chuyện này mà! bà không nghe tôi, hiện tại xem đi, cái gì cũng mất!” Dứt lời, vừa cầu xin Phương thị và Triệu lão gia tử ở trước mặt tha thứ cho, “Cha, mẹ, chuyện này một chút cũng không liên quan đến con, con, con sau này mới biết, nàng ấy đã tự mình nhận đồ tốt của người ta, làm cái chuyện thất đức này!”

“Cút!” Triệu lão gia tử cầm tẩu thuốc trong tay gõ vào tay Triệu lão tam, “Ngươi cũng không có tốt đẹp gì đâu!”

“Nói!” Triệu Tín Lương vẫn chưa hết giận, ngồi xổm xuống tức giận nhìn Dương thị, “Ta nói rồi, không nên để ta tra ra được cái gì, nếu không người hãy chờ xem! Bây giờ người mau nói đầu đuôi gốc ngọn cho ta nghe, đêm hôm đó, tại sao người muốn hạ được hãm hại Tương Nghi hả!”

“Ta, ta là bị buộc làm đấy!” Dương thị lúc này cảm giác được trời muốn sập xuống rồi, trong lòng cảm phần, không phải là do thái độ ác liệt của mọi người đối với mình, mà là do hành động mới làm traten đã bỏ chạy của Triệu lão tam.

Triệu lão tam thấy thế, vội vã nói thêm: “Ta, ta nói, tựa như văn nhân thường nói ‘Lập công chuộc tội!’ Cha, mẹ, đại ca! Nếu ta đem chuyện tình nói ra, mọi người có thể tha cho ta một lần được không! Hơn nữa, việc này ta một chút quan hệ cũng không có!”

“Triệu Tín Dương!” Dương thị lệ rơi đầy mặt, tê tâm liệt phế cũng nói, “Mắt ta thật sự bị mù, mới có thể giả cho đồ bỏ đi nhà người.”

Triệu lão tam lúc này quả không được cảm thụ của Dương thị, chính là ăn nói kếp nếp:

“Trương quả phụ đúng là có tặng đồ tốt cho nương tử nhà ta, là một cái vòng tay! Cái khác cũng chưa cho!” Triệu lão tam nói lời này chính là giấu đầu lòi đuôi, càng làm cho tất cả mọi người thêm nghi ngờ, hai người bọn họ nhất định còn nhận thêm nhiều thứ tốt từ Trương quả phụ, ngay sau đó lại nghe Triệu lão tam nói rằng:

” Con kỹ nữ bỉ ổi kia là xem trọng đại ca nhà chúng ta, muốn nương tử ta giúp đỡ hoàn thành chuyện tốt! Lén lút đưa bao thuốc mê cho vợ ta, để nàng bỏ vào trong chén cơm của đại ca! Bất quá, thuốc mê đối với người lớn như đại ca mà nói một chút hại cũng đều không có! Chỉ làm cho đại ca tạm thời bị hôn mê mà thôi, đến lúc đó, con kỹ nữ xúi giục vợ ta giúp nó trà trộn vào trong bắc phòng, cùng đại ca... Gạo, gạo nấu thành cơm...”

“Đừng nói nữa!” Triệu Tín Lương nắm chặt hai tay lại thành nắm đấm, nghiến chặt hàm răng!

“Cha mẹ, đại ca!” Ta thật sự không có ý hãm hại Tương Nghi nha, ta không biết vì sao tối hôm đó đại ca lại không có việc gì, người té xỉu lại là Tương Nghi!” Dương thị kêu khóc, biện giải cho mình.

Thân hình Triệu Tín Lương thoáng một cái không thể ngăn chặn được run rẩy, nguy hiểm thật! Cũng may Tương Nghi không xảy ra chuyện gì, bình an tĩnh lại, bằng không, cả đời này hắn sẽ không tha thứ cho người đã hại con bé, càng không thể ——

Tha thứ cho chính mình!

42. Chương 42: Người Cút Đi!

Edit: ss Mặc Mặc * lau kính*

Beta 1: J:3

Chương 42: Người cút đi!

Tối hôm đó chính hắn đem cơm từ trong chén bỏ vào chén của con trai và con gái, thật may là Triệu Hoàng Lâm thì chưa kịp ăn chén cơm kia, bằng không xảy ra chuyện hôn mê bất ngờ không chỉ có một mình Triệu Tương Nghi đâu.

Hễ nhớ đến chuyện xảy ra vào tối hôm đó, trái tim của Triệu Tín Lương cũng không cách nào bình tĩnh lại được, bây giờ nhớ đến trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Con kỹ nữ không có mặt mũi đó, cư nhiên dám đánh chủ ý vào nhà chúng ta!” Triệu lão gia tử cũng không thể ngồi yên được nữa, nói là muốn đi tìm Trương quả phụ gây phiền toái cho ả, Triệu Tín Lương cũng đang nổi nóng, chưa kịp suy nghĩ xem người bị hại trong cuộc là ai, liền theo chân Triệu lão gia tử đi ra khỏi cửa! Không ngờ, Lý thị suy nghĩ bén nhạy lập tức phản ứng kịp thời, liên tục ngăn cản cả hai:

“Không được, không được, cha, đại ca, hai người đi qua đó như thế, khó tránh khỏi hạ thủ nặng tay sẽ gây ra chuyện đáng tiếc đó! Chuyện này chúng ta không nên dùng sức mạnh, trước tìm Lý Chính đã, đem chuyện tình nói rõ ra, đến lúc đó hai người muốn nói chuyện với ả ta thế nào cũng sẽ dễ hơn nha!”

Phương thị vừa nghĩ cũng cảm thấy có lý, liền bước nhanh theo ngăn lại nói: “Vợ lão nhị nói đúng! Trước đi thông báo cho Lý Chính đã, như vậy chúng ta mới có thể dễ dàng trừng trị cái con kỹ nữ không có mặt mũi kia, nếu không về sau con kỹ nữ đó sẽ đến nhà chúng ta đòi phụ trách cho nó đấy! Chuyện này nên để cho Lý Chính thay mặt chúng ta xử lý sẽ thích hợp hơn!”

Dương thị vừa nghe chuyện này muốn đưa lên quan, lập tức bị dọa sợ, liên tục kêu gào nói: “Cha mẹ! Xin cả hai người hãy tha cho con một mạng đi! Hơn nữa, chuyện này còn liên quan đến mặt mũi nhà chúng ta nữa đấy, truyền ra bên ngoài cũng không dễ nghe nha!”

“Lúc này người mới biết thể diện nhà chúng ta sao?” Phương thị nhìn cũng không nhìn Dương thị, “Ban đầu, người ở bên ngoài nói lung tung rằng nhà chúng ta nhận năm mươi lượng bạc của Bùi gia, người nghĩ như thế nào hả? Chuyện đến nước này chúng ta tự có chừng mực, không cần một ngoại nhân như người xen vào!”

Vừa nghe Phương thị trực tiếp gọi mình là “Ngoại nhân”, Dương thị chợt cảm thấy cả người vô lực, trong lòng sớm đem Lý thị và kẻ xúi giục mình là Trương quả phụ cảm hận rồi! (J: đến bước đường này còn đổ lỗi nữa)

“Vậy ta cùng cha sẽ đứng ở bên ngoài nhà con kỹ nữ đó canh chừng, tránh để cho ả nghe phong phanh mà chạy trốn trước!” Triệu Tín Lương đề nghị, giờ phút này hắn thật hận không thể chém Trương quả phụ thành tám khúc!

“Được.” Phương thị gật đầu, lại nghiêng đầu nhìn sang Triệu lão nhị, “Lão nhị, con đừng có đi đâu, ở nhà giúp mẹ canh chừng lão tam và cái con đàn bà không có mặt mũi này! Tránh cho cả hai người bọn nó nhân cơ hội chạy thoát hoặc chạy sang nhà mẹ đẻ của vợ!” Lại dặn dò Lý thị một tiếng, phải để ý kỹ đến mấy hài tử, nhất là Triệu Tương Nghi, đừng để cho con bé lại hoảng sợ lần nữa.

Triệu Nguyệt Cầm ở trong phòng chứng kiến hết thấy mọi chuyện xảy ra, ngáp ngừng không dám lên tiếng, thứ nhất là không thể tin được, Dương thị dám ở sau lưng mọi người làm cái chuyện ngoan tâm như vậy, thứ hai là nghĩ đến tình cảnh của mình sau khi lập gia đình, trong lòng thập phần e ngại.

Phương thị cũng để ý đến con gái, không khỏi sinh lòng thương xót, bước lên kéo tay con gái: “Nguyệt Cầm đừng sợ, con phải đem tính cách của mình luyện cho kiên cường một chút, miễn cho sau này phải chịu uất ức như vậy”

Dứt lời, người trong nhà đều phân công đi làm, Lý Chính bên kia đã có Phương thị và Triệu Nguyệt Cầm đi qua đó nói rồi, lúc cần thiết còn phải bắt Dương thị bước ra làm nhân chứng nữa, để xác nhận chủ mưu là Trương quả phụ.

Bên này, Trương quả phụ ở trong phòng nhỏ.

Giờ này phút này, Trương quả phụ vẫn chưa ý thức được nguy cơ đang đến, ngược lại còn ở trong phòng buồn phiền mà ăn điểm tâm, cắn hạt dưa.

Mấy ngày nay, trong thôn vẫn đồn đãi về Triệu gia không có năm mươi lượng bạc, Trương quả phụ cũng nghe không ít, cẩn thận phân tích lại, trong lòng ả ta so với bất luận kẻ nào khác đều hiểu được chuyện này là thật không thể nghi ngờ.

Nghĩ như vậy, khó tránh khỏi có chút hối hận cùng ảo não.

Ban đầu nàng đánh chủ ý lên người Triệu Tín Lương là do nhà bọn họ có tiền, mà Triệu Tín Lương lại mới hưu thê, với ả mà nói đây chính là cơ hội tốt trời ban!

Kia nghĩ đến, nhà bọn họ căn bản nghèo đến nỗi đánh tiếng leng keng, nhìn xem con nha đầu nhà họ bị bệnh mà cả tiền bốc thuốc cũng không có, lại còn thiếu nợ nữa chứ! Nhìn tình hình như vậy, ả vạ vạ lần không thể gả cho Triệu Tín Lương.

Ngược lại là ả lãng phí tiền đi mua một túi mê được rồi, mầu chốt là còn tặng cho Dương thị một xâu tiền cùng với chiếc vòng tay thúy ngọc mà ả yêu thích nhất, đó mới chính là món trang sức đáng giá nhất hiện nay mà ả có được.

Nhớ lại mấy chuyện này, Trương quả phụ bắt đầu suy nghĩ nên làm gì để đoạt lại mấy món đồ của ả ở trong tay Dương thị đây, dù sao việc không thành, con nhóc Triệu Tương Nghi kia cũng không xảy ra chuyện gì, Dương thị phải đem mấy món đồ kia trả lại cho ả mới đúng chứ.

Đang suy nghĩ thì bên ngoài cửa lớn bị đập, rầm một tiếng mở ra!

Trương quả phụ sợ đến mức nhảy dựng từ trên giường đứng lên, cẩn thận đi giày vào, khoác thêm một cái áo khoác từ trong buồng đi ra, nhìn thấy một Triệu lão gia từ và Triệu Tín Lương còn có đám người Lý Chính đang đứng ở trước cửa nhà ả!

Trương quả phụ cảm thấy khó hiểu, đột nhiên có một nhóm người đến ra oai như thế, khỏi phải nói trong lòng có bao nhiêu sợ hãi, nhưng trên mặt vẫn nở ra một nụ cười ôn nhu: "Ồi, hôm nay ngọn gió nào đưa Triệu đại nhân tới đây vậy?" ả đầu tiên nắm chặt áo khoác trên người, gọi Lý Chính vào trong nhà ngồi một chút, sau đó liếc nhìn sang đám người Triệu Tín Lương, ả mặt chán ghét nhàn nhạt nói, "Đây là làm sao vậy? Toàn gia các người xuất động thật khiến cho người ta bất ngờ đấy nha."

Nói xong, ả chán ghét dùng tay che lỗ mũi mình lại, tựa như ngửi thấy mùi hôi thối của người nhà nghèo trên người bọn họ, tất cả thái độ bây giờ của ả trái ngược hoàn toàn so với trước kia.

Triệu Tín Lương sớm đã hận ả ta đến nghiêng răng nghiêng lợi, vừa định tiến lên tát cho ả ta mấy cái để trút giận cho Triệu Tương Nghi nhưng bị Phương thị cản lại, thấy Phương thị nhìn sang Lý Chính, vẻ mặt kính trọng nói: "Đại nhân, chúng ta đã nói rõ sự tình rồi, còn có chiếc vòng tay và con dâu nhà chúng ta làm chứng nữa, nên xử trí theo luật pháp như thế nào, kính xin đại nhân không thiên vị xử lý, vì nhà chúng ta mà làm chủ ả!"

Lý Chính là một vị quan tính tình cương trực lại hiền hòa, được toàn bộ người trong Triệu gia thôn kính trọng, lúc này biết được hành vi của Trương quả phụ và Dương thị, trong lòng khó tránh khỏi tức giận cùng khinh thường, giờ lại nghe Phương thị nói thế liền gật đầu đáp: "Việc này ta sẽ xử lý theo luật, mọi người hãy yên tâm."

Dứt lời, không để ý Trương quả phụ ngăn cản, đám người Triệu Tín Lương trực tiếp đi vào trong nhà Trương quả phụ.

Từ cuộc nói chuyện giữa Phương thị và Lý Chính, Trương quả phụ cảm thấy ý tứ không tầm thường trong đó, lòng nói không phải là chuyện của ả đã bị bại lộ rồi chứ!

"Phạm phạm Trương thị, lén lút dùng thuốc độc hại lão đại Triệu gia, nào ngờ trời xui đất khiến làm sao lại hại cháu gái Triệu gia, hành vi thiên lý bất dung [1] như thế, người còn gì để nói nữa!" Lý Chính sau khi ngồi xuống, mặt lạnh nhìn Trương quả phụ, dùng bộ dáng nhe nhả nói.

Trương quả phụ mặc dù không nghe hiểu được hoàn toàn ý tứ trong lời nói, nhưng đại khái cũng biết được là đang chỉ chính ả và Dương thị gây ra chuyện lớn, lòng nói chắc chắn là Dương thị bị hù dọa cho sợ rồi mới đem ả nói ra, dùng nó để bảo toàn cho chính mình! Nghĩ đến đây, Trương quả phụ tức giận liền dùng móng tay bấm vào trong lòng bàn tay ả, gương mặt căng thẳng tràn đầy hận ý.

"Còn có vòng tay thúy ngọc, lời khai làm chứng của con dâu Triệu thị, người còn dám ngụy biện nữa không!" Lý Chính nhìn bộ dáng không chịu nhận tội của Trương quả phụ, ngoài miệng nói lời ngoan độc không cho Trương quả phụ có cơ hội khóc lóc om sòm.

Nào ngờ, Trương quả phụ bỗng nhiên ở trước mặt Lý Chính quỳ gối, ngoài miệng liền thoảng nói: "Chuyện này không phải do ta ả! Chuyện này là do con dâu Dương thị nhà bọn họ ra chủ ý, ta cũng phản đối rồi nhưng Dương thị nói không có quan hệ, một đường ép ta, ta không có biện pháp nên mới làm theo lời nàng ta nói, đây không phải là chủ ý của ta!"

"Đây là cái chuyện gì ả?" Triệu Tín Lương đứng một bên nắm chặt hai tay thành nắm đấm, "Vị kia nhà chúng ta luôn mồm nói chuyện này không quan hệ đến mình, là do người ép nàng làm thế, chuyện đến nước này mà các người còn có bản lãnh cầu giáo cầu [2] sao!"

Trương quả phụ không để ý lời châm chọc của Triệu Tín Lương, chỉ một mực hướng Lý Chính cầu xin tha thứ, nói mình bị oan uổng, việc này chân chính không quan hệ đến mình, thậm chí còn nói chiếc vòng tay thúy ngọc của mình là bị Dương thị trộm đi, mình cũng không có tặng nài, còn nói Lý Chính phải trừng trị Dương thị và một nhà bọn họ tội ăn cắp!

Phương thị nghe vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy may mắn khi nghe lời Lý thị nói trước đi tìm Lý Chính, bằng không việc này mà âm ỉ lên, dựa vào cái miệng đổi trắng thay đen của Trương quả phụ, đến lúc đó ai phải ai trái còn không biết nữa là!

“Được rồi được rồi, đừng có ở trước mặt ta mà âm ỉ ỉ, người chỉ mới đến thôn của ta có mấy năm thôi nhưng tính tình người ra sao ta đều rõ. Việc này đã định, bây giờ ta đến đây chính là trị tội người, không cho phép người tiếp tục biện bạch.” Lý Chính không muốn tiếp tục dây dưa cùng Trương quả phụ, liền gọi một gia đình khỏe mạnh đến, phân phó cho hắn, “Mau đem dây đến đây trói nài ta lại! Đưa qua bên công đường rồi chờ ta đến, đợi ta đem tội trạng của nài ta nhất nhất thu xếp xong, sẽ tiến hành trừng phạt!”

“Đồ kỹ nữ vô sỉ!” Triệu Tín Lương bước đến đá Trương quả phụ một cước, còn chỉ tay vào ả cảnh cáo, “Người tốt nhất là mau mau rút thật xa ra khỏi thôn của bọn ta nhanh, bằng không để ta gặp người một lần sẽ đánh một lần!”

Thấy sự tình đã tra ra được manh mối, vụ án cũng được sáng tỏ, Triệu lão gia tử cũng là tức giận, bắt quả cưỡi ngựa ra nhắm ngay mặt Trương quả phụ mà ném! Trương quả phụ sau khi bị Triệu Tín Lương đá một cước đã sớm cảnh giác, linh mẫn tránh thoát chiếc giày của Triệu lão gia tử!

Mặc dù cả người bị gia đình trói lại, Trương quả phụ cũng không quan tâm mà khóc lóc gào thét nói: “Các người là đám cẩu vật dám định án lung tung, ta lại oan uổng, trong sạch cũng không biết gì, nếu các người thật muốn làm gì ta, ta có làm ma quỷ cũng nguyện rửa cho nhà các người chết không được tử tế đâu!”

“Còn không đem ả áp giải đi!” Lý Chính bật người từ trên ghế đứng lên, đợi tên gai đình hùng hùng hổ hổ kéo Trương quả phụ ra khỏi phòng, lúc này Lý Chính mới bình tĩnh lại quay đầu nhìn Triệu lão gia tử và Phương thị nói, “Cụ thể ta sẽ trừng phạt theo luật lệ, trước đánh ả ta mười gậy, sau đó đuổi ra khỏi thôn, sau này không cho phép ả ta bước vào trong thôn nữa bước.”

“Tất cả đều theo đại nhân!” Phương thị gật đầu.

Triệu lão gia tử ngay sau đó cũng hết giận nói: “Cái con kỹ nữ không có mặt mũi đó cứ như vậy bị đánh mười gậy xem như là quá rộng lượng cho nó rồi! Đem nó đuổi ra khỏi thôn cũng tốt, đỡ cho sau này chúng ta thấy nó, trong lòng buồn bực, ăn không ngon!”

Dứt lời, cả đại gia đình rời khỏi nhà của Trương quả phụ, Lý Chính lại nói thêm: “Việc này ta nhất định xử trí công bằng, nếu như thủ phạm đã bị giải đi, vậy vợ lão tam nhà các người ta tạm thời không xử trí. Ta nghĩ chuyện này xảy ra là do hai người bọn họ ngu dốt bị Trương quả phụ xúi giục, nên để cho mọi người tự xử lý, dù sao đây cũng là chuyện nhà của các người mà.”

Mọi người vừa nghe xong, cũng gật đầu nói phải, đều thương lượng một chút, việc này phải cẩn thận che giấu, không nên để lọt ra ngoài cho người khác chê cười.

Nhưng mà, cũng không ai chú ý đến, Triệu Tín Lương đã sớm biến mất không thấy bóng dáng đâu.

=====

[1] Thiên lý bất dung: đạo trời, lẽ tự nhiên

[2] Cầu giảo cầu: chó cắn chó, chó cắn nhau

43. Chương 43: Các Người Ra Ngoài Ở Riêng Đi!

Edit: ss Thiên Lý

Beta1: J

Chương 43: Các người ra ngoài ở riêng đi!

“Này, đệ nói nhị ca, huynh có mệt không à! Nhìn hai người bọn đệ chăm chăm như thế làm gì, thả một con ngựa cho bọn đệ, huynh sẽ chết à*!” Tại nhà lớn của Triệu gia, Dương thị bắt đầu có chút ngồi không yên, lòng vốn tràn đầy sợ hãi đổi thành oán niệm đối với Triệu lão nhị, trực tiếp phát tiết trên người Triệu lão nhị.

* Câu này là ‘thả một con ngựa cho hai người bọn đệ’ hay là ‘tha cho hai người bọn đệ một con đường sống’ vậy, ai thấy cái vẻ nào đúng comt dùm.

Triệu lão nhị nhìn cũng không nhìn Dương thị, chỉ như cũ ngồi tại cửa lớn không nói lời nào, ý tứ chính là không chịu buông tha.

Dương thị thấy thế, trong lòng càng tức giận muốn nổi trận lôi đình, dứt khoát đẩy đẩy phu quân mình, gọi hấn một tiếng! Không ngờ, lần này Triệu lão tam không những không nói chuyện với Dương thị mà còn lớn tiếng mắng nàng ta ồn ào: “Đều tại bà cả! Nếu như bà không đi làm chuyện mất nhân tính này thì tôi cũng không bị bà làm cho liên lụy, phải ở yên tại chỗ này không được cựa quậy!”

“Đại ca, huynh đã trở về.” Trong nhà lớn đôi phu phụ Dương thị mắt lớn trừng mắt nhỏ, oán giận lẫn nhau, tại cửa, Triệu lão nhị liền đứng dậy đón tiếp Triệu Tín Lương đã trở về, lão nhị nhìn xung quanh một chút, không thấy mọi người đâu hết, liền hỏi thêm, “Chuyện xử lý ra sao rồi, tại sao không thấy nhóm người cha mẹ trở về vậy?”

Triệu Tín Lương không có trả lời, cả người lộ ra một loại tử khí hung hăng đầy khí phách, trực tiếp đem hai người Dương thị và triệu lão tam dọa cho sợ, cả hai liên tục cầu xin triệu lão nhị đang ở một bên quan sát giúp đỡ cho, đừng để cho Triệu Tín Lương bước vào trong nhà.

Triệu lão nhị cũng sợ Triệu Tín Lương nhất thời giận dữ sẽ hạ thủ nặng, đến lúc đó sẽ phạm sai lầm rồi bị truy cứu trách nhiệm lại không tốt, liền ngăn cản lại: “Đại ca, việc này chờ cha mẹ trở về đã rồi tính tiếp, hai người bọn họ cũng không chạy được đâu, nhất định sẽ bị trừng phạt, huynh cũng đừng có xúc động quá mà làm hỏng chuyện nha.”

Triệu Tín Lương mặt không thay đổi đẩy Triệu lão nhị đang đứng ở bên cạnh ra: “Chuyện này không liên quan tới đệ, đệ mau trở về đông (nhị) phòng đi.” Dứt lời, liền nhắc chân bước vào nhà lớn.

Triệu lão nhị đi theo ở phía sau khuyên nhủ, Triệu Tín Lương sớm đã căng thẳng nên giờ nắm đấm lên nhắm vào trên người Triệu lão tam đánh mạnh một cú! Triệu lão tam cũng không ngờ tới Triệu Tín Lương trước đứng bên cạnh hấn hạ thủ, lại không chuẩn bị tốt nên ngã lão đảo ra đằng sau rồi té xuống đất!

Dương thị thấy thế, hoảng sợ hô lên, lúc thì hô cứu mạng, nói là lão đại muốn giết người! Lúc thì há mồm nói mình bị oan uổng, nàng ta làm chuyện này là do Trương quả phụ ép làm, nàng ta cũng không muốn làm như vậy!

Nhưng Triệu Tín Lương lại làm như mất diếc tai ngơ, chỉ nhắm ngay vào người Triệu lão tam tiếp tục đấm thêm một cú: “Người là cái đồ vô dụng, đồ bỏ đi! Ngày thường dùng mảnh khéo để lừa biếng thì thôi đi, người cư nhiên lại dung túng cho nương tử nhà mình làm cái chuyện thương thiên hại lý này! Người xem, ta đánh người đầu tiên có đúng không hả!”

Triệu lão tam ngày thường có chút cật lực mạnh vô lý, nhưng lúc này lại sợ đến mức co ro lại thành cục, tựa như con chuột, căn bản là không dám trả lời, miễn cho bị đánh thêm một lần nữa. Hai đấm vừa đánh xuống đã đem mặt Triệu lão tam đánh đến sưng lên.

Dương thị vừa thấy thế, liền đem ngực khóc rống lên: “Ôi này nguy rồi! Lão đại muốn giết người a! Lão đại muốn giết huynh đệ ruột thịt của mình a!” Vừa chỉ vào Triệu lão nhị mắng, “Người là người chết a, cũng không biết chạy ra can ngăn một chút sao!”

Triệu lão nhị nguyên bản còn lo lắng tiếp tục đánh như vậy sẽ gây ra chuyện không tốt, nhưng vừa nghe Dương thị ác độc mắng chửi mình, lửa giận bốc lên, hai người Dương thị từ trước đến nay ở trong nhà làm nhiều việc không đúng rồi, bây giờ bị đánh như vậy cũng không có quá đáng đi! Bất quá, Triệu lão nhị cũng

không phải là người hồ đồ, mặc dù là nghĩ như vậy nhưng cũng chạy ra ngoài, nghĩ muốn tìm Triệu lão gia tử và Phương thị trở về can ngăn.

Dương thị vừa thấy Triệu lão nhị bị chính mình mắng chửi nên bỏ đi, cho là hấn mặc kệ chuyện này, tâm càng thêm hoảng loạn nhìn bóng dáng đã chạy xa của hấn hô một câu: “Người trở về nha! Người sao có thể bỏ lại chúng ta mà chạy đi, một hồi nữa mà xảy ra án mạng người phải chịu trách nhiệm à!”

Nhưng Triệu lão nhị cũng càng chạy càng nhanh, không chút nào có ý muốn dừng lại!

Dương thị thấy thế còn muốn nói thêm chút gì đó, nhưng trong nháy Triệu Tín Lương dừng tay lại, tầm nhìn chuyển lên người Dương thị.

“Đại, đại, đại ca! Huynh, huynh chớ làm loạn a!” Dương thị liên tiếp lui về phía sau, Triệu Tín Lương như con mãnh thú dưới nước! Nhưng Triệu Tín Lương vẫn như cũ mặt lạnh, bước từng bước đến gần Dương thị, bên này Triệu lão tam bị Triệu Tín Lương liên tục đánh như vậy cũng ngồi trên sàn đất thở phì phò, bộ dáng thập phần suy yếu, căn bản không để ý đến Dương thị bên kia!

“Người là bị buộc?” Triệu Tín Lương giận quá thành cười.

Dương thị hoảng sợ quá không nói thành câu, liên tục gật đầu: “Đúng đúng đúng! Ta thực sự là bị Trương quả phụ bức bách, ta cũng không muốn... A! Đại ca, huynh sao lại đánh người à!” Dương thị còn chưa có nói xong, Triệu Tín Lương đã nâng chân lên đá vào đầu gối nàng ta một cú!

Dương thị rầm một tiếng té ngã xuống đất, ôm đầu gối bị đau của mình nhe răng trợn mắt, một câu cũng không nói được.

“Dùng tay đánh người sao, ta còn ngại tay mình bị bẩn đấy.” Triệu Tín Lương mặt không thay đổi, đứng tại chỗ nhìn Dương thị nằm trên sàn đất, “Từ nay về sau, ta không có một người đệ đệ như vậy! Càng không có một đệ muội bỉ ổi, vô liêm sỉ như người!”

“Cứu, người cứu mạng a... Đại ca điên rồi, hấn điên rồi! Muốn đánh chết người à!” Dương thị che lấy chỗ đau đón trên đầu gối, bò trên sàn đất kêu gào, nhìn Triệu tín Lương từng bước ép sát mình, trực giác cho nàng ta biết Triệu tín Lương hôm nay khác xa so với ngày thường!

Đang lúc triệu Tín Lương còn đang muốn hành hung hai người, thì Phương thị và Triệu lão gia tử cũng trở về kịp, thấy hai đồng phạm đang nằm trên đất, bộ dáng ai oán nhìn nhị lão Triệu gia, Triệu lão gia tử phát giận đang muốn cùng triệu Tín Lương tính sổ hai cái tên bỉ ổi này! Nhưng Phương thị lại thận trọng ngăn cản ông, lại gọi Triệu Tín Lương đang muốn hạ thủ tiếp: “Lão đại mau dừng lại, trước hết nghe mẹ nói một câu!”

Giọng nói Phương thị cũng kéo lại một chút lý trí của Triệu Tín Lương, hai mắt Triệu Tín Lương tròn tròn quét ngang qua người Dương thị và Triệu lão tam, sắc mặt không đổi nhìn Phương thị, đang đợi bà nói tiếp.

Nhìn bộ dáng của mấy người nhĩ tử do xích mích với nhau, trong lòng phương thị cũng thở dài: “Chuyện này có xử trí, thì mẹ cũng không bạc đãi người trong đại phòng các con. Chẳng qua bây giờ con đánh hai người bọn vài cái cũng đã đánh rồi, đánh xong rồi thì cố nén cơn giận lại...Cũng đừng tiếp tục đánh nữa, nếu không sẽ thực sự có tai nạn chết người đấy, đây không phải là kết quả mà bọn ta muốn nhìn thấy.”

Triệu lão tam vừa nghe thế, liền bắt chập đứng dậy, liên tục bò đến dưới chân Phương thị: “Đúng nha, đúng nha! Mẹ, tốt xấu gì ngài cũng phải thay con nói một câu! Chuyện này hoàn toàn không liên quan đến con à, muốn đánh muốn phạt thì cứ nhắm vào nàng ta đi, tại sao ngay cả con cũng bị liên lụy à!”

“Triệu Tín Dương, người đúng là một kẻ bỏ đi! Ta biết người không đáng tin cậy mà!” Giờ phút này lòng dương thị thật là lạnh à.

“Câm miệng!” Phương thị trầm giọng vừa quát, cuối cùng ổn định lại tâm tư, ngược lại nhìn sang lão đại, căn bản không để ý đến triệu lão tam, “Tín Lương à, một năm này xảy ra quá nhiều chuyện, mẹ biết đối với con đây là đả kích rất lớn. trong chuyện này, mẹ và cha con cũng đã thương lượng một chút với nhau rồi. Trương quả phụ kia đã có Lý Chính thay chúng ta làm chủ, nên chúng ta không cần quan tâm đến ả đấy. Trước mắt là xử trí hai cái tên bỉ ổi này, mẹ với cha con muốn làm như thế này——”

Đừng một chút, Phương thị hung hăng trừng mắt một hai người trong tam phòng này, sau lại nói tiếp: “Từ hôm nay trở đi, cả nhà bọn họ sẽ phân ra ở riêng! Bây giờ đã là tháng giêng rồi, đồ tết cũng mua xong, còn của bọn họ thì tự xử lý, một chút cũng không liên quan đến chúng ta! Đến lúc đó, không có cơm ăn, không có nước uống gì hết, tất cả hãy mặc kệ cho bọn họ tự sinh tự diệt đi!”

Triệu Tín Lương không nói gì, chỉ quay đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người Dương thị, sau đó trầm mặc rời khỏi nhà lớn, đi về bắc phòng.

“Cha mẹ! Giờ phút quan trọng này hai người đừng bỏ rơi tụi con nha! Khẩu phần lương thực và tiền bạc của nhà chúng ta đều do hai người giữ cả, lúc này bảo tụi con ra ngoài ở riêng, một đồng cũng không cho, tụi con sống thế nào cho được!” Triệu lão tam nghĩ đến tình cảnh sau này của mình, so với khi bị Triệu Tín Lương đánh vài đấm còn đáng sợ hơn nhiều!

Ngay cả Dương thị cũng quỳ xuống cầu xin: “Đúng vậy nha! Mẹ, ngài không phải nói thời điểm cuối năm mà muốn nháo ra ngoài ở riêng sẽ bị người ngoài chê cười sao! Tại sao lúc này ngài lại...”

“Bị người ta chê cười ư, so với việc bị hai người các người làm cho tức chết còn tốt hơn!” Phương thị một phen đem Dương thị đang nắm vạt áo mình đẩy ra.

Dương thị làm bộ khóc rống lên, miệng há thật to, nước mắt một chút lại một chút rơi xuống: “Cha! Mẹ! Lòng dạ hai người thật độc ác! Đây không phải là muốn đem cả nhà bọn họ bức tử sao! Ngài không nể mặt hai người tụi con thì tốt xấu gì cũng quan tâm đến hai đứa nhỏ chứ! Bọn nhỏ vẫn còn nhỏ, không có cơm để ăn, lỡ bị chết đói làm sao, ngài cũng thật là nhẫn tâm!”

“Phi!” Triệu lão gia tử phun một ngụm nước bọt lên người Dương thị, “Hai người Tương Liên và Hoàng Nhân là con cháu của Triệu gia ta, ta và mẹ ngươi cũng sẽ không bạc đãi tụi nó! Người ngoài như người dám nguyên rửa hai người tụi nó!”

Triệu lão tam thấy thế, không khỏi có chút hi vọng, vội vàng cầu xin: “Cha, cha! Con cũng là người Triệu gia, con chính là cốt nhục của ngài và mẹ nha! Ngài cũng không thể bỏ mặc con được?”

“Ta hiện tại không có một đứa con trai như vậy! Ta có lao đại, lão nhị và Nguyệt Cẩm là đủ rồi!” Phương thị ngoan tâm, đem những lời đoạn tuyệt đều nói ra hết! Kỳ thực lúc bà vừa nói, trong lòng cũng vừa đau, đều là mười tháng mang thai, là cục thịt mà mình trải qua bao nhiêu đau đớn từ trên người rớt xuống, sao có thể nói vứt bỏ là vứt bỏ được! Có trách thì cũng trách Triệu lão tam không có tiền đồ, là một kẻ khiếp nhược có bản chất hèn hạ!

“Mẹ! Sao mẹ có thể nói như vậy, lòng dạ mẹ thật là độc ác!” Triệu lão tam đột nhiên đứng lên, chỉ vào Phương thị tức giận nói, tựa như đối với bà đã hết hi vọng, trong lòng ghi hận. (J: đây là đứa nghịch tử mà ta đã thấy)

Lúc này, Triệu lão nhị và Lý thị bước đến khuyên nhủ nhị lão Triệu gia, Dương thị nhân cơ hội này muốn kéo Lý thị bị liên lụy theo mình: “Đều là do con tiện nhân người xúi giục, nếu không phải người ngày ngày ở bên tai mẹ nói này nói nọ thì mẹ sẽ chán ghét ta sao! Bây giờ nhìn thấy biến thành cái dạng này, người hài lòng! Người cao hứng chứ gì! Phi!”

“Mi câm miệng lại cho ta!” Phương thị đẩy Dương thị ngã xuống sàn đất, “Đã đến lúc này rồi mà mi còn ở đây khóc la om sòm nữa sao? Mi nói không có tiền để sống đúng không? Chẳng lẽ tiền tết mấy năm gần đây mi đã trộm của cả nhà đều xài hết rồi à? Lúc trước ta nể tình đều là người trong nhà, các người làm như vậy, tiền trong nhà cũng không đến mức thâm hụt nên ta cũng không vạch trần ra! Chính là mở một mắt nhắm một mắt mở cho qua, các người cho là ta không phát hiện, cho rằng ta là kẻ ngu si đúng không!”

Hai người Dương thị và Triệu lão tam nguyên bản còn muốn trút giận lên người nhị phòng, nhưng vừa nghe Phương thị nói như vậy, hai người nhất thời sững sờ một chút.

Một lúc sau, dương thị làm như không nghe thấy, tiếp tục khóc la kể lể, nói là hai người Phương thị và Triệu lão gia tử ngoan tâm, mặc kệ bọn họ thì thôi cư nhiên còn bỏ mặc luôn cả hai đứa nhỏ Tương Liên và Hoàng Nhân! Những lời nói yêu thương ngày thường đều là giả tạo!

“Mi lại muốn náo loạn nữa à! Mi cho rằng lần này ta sẽ mềm lòng, nể mặt hai đứa nhỏ Tương Liên và Hoàng Nhân mà tha thứ cho các người, thay đổi ý định sao? Nằm mơ à!” Phương thị cũng lười cùng hai

người bọn họ dây dưa, “Từ hôm nay trở đi, các người hãy sống ở tây phòng cũng đừng qua lại với người bên này, hai đứa nhỏ đã có bọn ta chăm sóc chu toàn rồi, không cần người nào đó lòng dạ hiểm độc tới đây chịu khó làm lụng một phần!”

44. Chương 44: Chúng Ta Ăn, Mặc Kệ Bọn Họ

Edit: P ka ka

Beta1: J

Chương 44: Chúng ta ăn, mặc kệ bọn họ

Ngày hôm sau, Triệu gia dần khôi phục lại sự yên bình, thiếu đi hai người Dương thị và Triệu lão tam ngày ngày đều gây xích mích thị phi, cuộc sống thật sự quá nhàn nhã à.

Không đến mấy ngày, Trương quả phụ đúng là bị đuổi ra khỏi Triệu gia thôn, lúc đi, bộ dáng chán nản chật vật vô cùng, cũng vì tin tức này mà khiến cho bao nhiêu người phải ngạc nhiên.

Hôm ấy, Trương quả phụ sau khi thu dọn hành lý xong liền rời đi, lại bị nương tử của Triệu Ái Tử chỉ vào mặt mắng một trận, còn cầm gậy gộc đánh cho vài cái lên người!

Nguyên nhân hẳn là trước kia Trương quả phụ cùng Triệu Ái Tử có tư tình, hai người thường xuyên qua lại, cùng nhau thân mật cũng không ít, cho nên bị nương tử của Triệu Ái Tử phát hiện!

Cũng bởi vậy mà Triệu Ái Tử tặng cho Trương quả phụ không ít đồ tốt, thậm chí còn đem cửa hàng nhỏ nhà mình dời đến gần nhà Trương quả phụ, nương tử của Triệu Ái Tử cũng nhanh tức điên!

Trước một ngày rời đi, Trương quả phụ có đến tìm Triệu Ái Tử, hi vọng ở trước mặt Triệu Ái Tử cầu xin giúp đỡ, tốt xấu gì cũng cho chút lộ phí đi đường để cho nàng ta có thể thuận lợi đến nhà họ hàng khác, Triệu Ái Tử cũng không phải ai2 người tốt gì, thấy Trương quả phụ hôm nay tinh thần sa sút, nhân lúc này cháy nhà hôi cửa, bắt Trương quả phụ bồi hấn một lần nữa (abcxz) Trong lòng Trương quả phụ biết mình từ chối không được, cũng không tâm cao khí ngạo như trước, chỉ ỉn nhẫn bồi Triệu Ái Tử một trận.

Không lường trước được, hai người đang trong tình trạng triền miên chi tế, vừa vặn bị nương tử của Triệu Ái Tử bắt được!

Lúc này mới mới có kịch hay là nương tử Triệu Ái Tử đã cầu khẩn nhân [1].

Mấy thôn phụ thích khua môi múa mép nói chuyện náo nhiệt, nhất thời tiêu điểm của cuộc nói chuyện này chính là nhà của Triệu Ái Tử, nên mọi người cũng chậm rãi quên mất chuyện tình của nhà Triệu Tương Nghi cùng với tam phòng nhà họ đã phân ra ở riêng.

Sau khi biết được những chuyện bản thủ này, Phương thị không thể không cùng Lý thị nói chuyện phiếm: “Con thấy không, cái ả Trương quả phụ kia không phải là người tốt gì, nhìn cái bộ dạng ngày ngày câu tam đáp tứ [2] của ả, ai da, mẹ thật sự không muốn nhìn thấy!”

Lúc này trời cũng đã rạng sáng, Phương thị và Lý thị có ý định nấu cháo cho người trong nhà ăn vào ngày mồng tám tháng chạp. Hôm nay chính là ngày mồng tám tháng chạp, bọn họ tuy là nông dân, cuộc sống cũng rất khó khăn, nhưng ngày mồng tám tháng chạp vừa đến, cũng muốn trải qua cuộc sống thư thái, quyết không thể bạc đãi chính mình vào những ngày cuối năm.

Lý thị một bên lắng nghe lời mẹ chồng nói, một bên mỉm cười sớm một chút đem hạt sen chuẩn bị xong, đậu đỏ, gạo trắng những thứ này đều nhất nhất chuẩn bị thật sạch sẽ, chờ một chút nữa dùng để nấu cháo.

Phương thị hài lòng nhìn dáng dấp và tư thái của con dâu, gật đầu: “Cũng chỉ có con là tốt, nhiều tức phụ như vậy cũng chỉ có mình con là hiểu chuyện, lại chịu khó!” (J: con dâu tốt nhất)

“Mẹ, mẹ mỗi ngày đều khen con như thế, là muốn khen con cho hư sao.” Được Phương thị khen, Lý thị thập phần hưởng thụ, thấy bà ngẩng đầu lên cười, liền thuận tay nhét một hạt đậu phộng vào trong miệng bà.

Phương thị dùng miệng tiếp nhận, nhai nhai, nuốt vào rồi lắc đầu một cái: “Không có à, mẹ đang nghĩ xem nên bồi thường cho con như thế nào đây, sự kiện mê được lần trước đã làm cho con chịu nhiều ủy khuất rồi.” Phương thị đặt cái kim nhóm lửa xuống, đứng lên mở cái nắp nồi, nước trong nồi cũng đã sôi trào, bay ra một dải nhiệt khí, làm cho mặt Phương thị ảm áp, “Nước sôi rồi, có thể bỏ gạo vào, hôm nay phải cho bọn nhỏ ăn được một bữa ngon, để cho mọi người ăn một bữa cơm ngon, không cần phải ăn lương thực phụ nữa!”

Nói xong, Phương thị xoay đầu lại nhìn con dâu cười cười: “Mẹ không ngại nói thật với con, sự kiện lần trước kia, cha cùng mẹ đều không có hoài nghi con, chỉ là không tìm được chứng cứ để giúp con tố cáo người nọ thôi!” Dứt lời, còn dùng miệng bĩu bĩu nói tam phòng, chính là chỉ Dương thị.

Lý thị là người không thích chỉ trích ai hết, cũng không hòa theo Phương thị nói xấu Dương thị, chỉ gật đầu coi như hiểu nói: “Mẹ, những điều này con đều biết. Uhm, mấy thứ này con đã rửa sạch rồi, chỉ chờ bỏ vào trong nồi để nấu thôi, trời cũng dần sáng rồi, con đi qua xem bọn nhỏ tỉnh chưa đã.”

“Được rồi, được rồi, con tiện đường bảo Nguyệt Cầm đem cháo mồng tám tháng chạp cho hai người bên tây phòng đi!” Phương thị vừa nói, vừa bỏ gạo trắng vào trong nồi, đây là gạo mà lần trước Bùi gia đưa tới.

“Vậy một hồi con sẽ cùng đi với muội ấy.” Nói đến hai người mặt dày mặt dạn như Dương thị và Triệu lão tam, Triệu Nguyệt Cầm lại nhát gan làm sao có thể ứng phó cho nổi được, Lý thị liền đề nghị để mình theo cùng.

Phương thị lại lắc đầu: “Để cho con bé tự đi một mình đi, con bé lúc này cũng phải luyện chút can đảm, nếu như không thể ứng phó được con đàn bà kia, thì sau này con bé làm sao có chỗ đứng ở nhà Trương đồ tể được.”

Lý thị nghĩ cũng cảm thấy có lý, liền không nói cái gì nữa, xoay người rời khỏi trù phòng.

Bên này, Triệu Tương Nghi ở trong ở chạn đã sớm ngủ được hương thơm của cháo từ trong trù phòng bay ra, lòng tràn đầy vui vẻ cười cười, sau đó lại rút vào trong chạn một cái, nghĩ một hồi đã thấy tốt lên rất nhiều.

Trải qua mấy ngày điều dưỡng, thân thể Triệu Tương Nghi cũng không còn lo ngại gì nữa, chỉ là nhóm người Phương thị quá khẩn trương thôi, thường ngày lại không cho làm việc năng làm gì hết, tuy khiến cho nàng cảm động nhưng nàng vẫn cảm thấy không an tâm.

Chuyện của Trương quả phụ và Dương thị, Triệu Tương Nghi đều biết rõ ràng, hơn nữa cũng thấy được kết quả bây giờ mà bọn họ phải nhận, trong lòng cũng không thấy khó chịu hoặc đáng tiếc gì. Hơn nữa, một nhà tam phòng bây giờ ra ở riêng cũng tốt, ít ra là sau này đại phòng và các phòng khác có ăn cái gì và vân vân, cũng không cần phải ăn nhanh để tránh người tam phòng giành ăn ... mọi người cũng không cần phải rầu rĩ về cái vấn đề cuộc sống sau này sẽ như thế nào, vì cuộc sống bây giờ mà Triệu Tương Nghi nàng và mọi người đang trải qua thập phần nhàn rồi cùng an ổn không ít.

Thời điểm cháo mồng tám tháng chạp đã nấu xong, Phương thị bảo Triệu Nguyệt Cầm đem hai chén cháo nhỏ đến tây phòng đưa cho hai người Dương thị, nhìn thấy sắc mặt Nguyệt Cầm lại tái nhợt không dễ nhìn tí nào.

Phương thị thấy thế, cũng không giống như trước đau lòng hoặc là an ủi, khẩu khí giống như ngày thường dặn dò Triệu Nguyệt Cầm một câu, xem trọng mấy đứa trẻ vân vân.

Nghĩ thầm, nhi nữ của bà là do bà bảo hộ nó quá, nên bây giờ nó mới mạnh mẽ ỷ lại vào bà, ngược lại năng lực quản gia cũng rất yếu.

Mà trong tây phòng, Triệu lão tam gấp đến độ giơ chân lên, chỉ vào người trong trù phòng đang bận rộn, cả giận nói: “Bà nhìn đi, mau nhìn đi, cha mẹ hai người nhần tâm như vậy đó! Tôi còn tưởng là hai người họ nói giỡn, sao có thể nói không muốn nhận đứa con trai này! Bây giờ tốt rồi, cháo mồng tám tháng chạp nấu xong cũng chỉ gọi hai đứa nhỏ đi qua đó ăn thôi, thấy chúng ta cũng không gọi một tiếng!”

Từ sau ngày hôm đó, tình cảm của Dương thị đối với Triệu lão tam dần phai nhạt, chỉ lạnh lùng nói: “Biết làm sao được, không ăn được đồ tốt, tôi cũng đâu có thể chết được!” Sau khi nói xong, bụng lại đứng lúc kêu lên vài tiếng, Dương thị cúi đầu cảm thấy thật là hối hận quá đi, vừa nghĩ đến việc phải tiếp tục ăn cháo nguội, đồ ăn nguội, đáy lòng cũng mất hi vọng.

“Bà còn không biết xấu hổ mà nói nữa à! Điều là do bà gây họa hết, sau khi cha mẹ trở về tôi cũng chưa bao giờ thấy cả hai đối với tôi lại sinh ra ác tâm đến vậy! Triệu lão tam thấy Dương thị không để ý đến mình, trong lòng càng tức giận hơn.

“Ông ở trước mặt tôi la lối cái gì, có dũng khí thì đi tìm cha mẹ nói đi! Nếu ông còn có khí phách thì đứng trước mặt đại ca mà ngang ngược kia!” Dương thị trừng mắt nhìn Triệu lão tam, nghĩ đến sau này còn phải chung sống lâu dài với gã, cũng không thể gây gỗ được, khẩu khí cũng dần hạ xuống: “Bây giờ chúng ta phải ở đây, có náo loạn lên cũng chẳng dùng được, càng làm như vậy thì chúng ta càng bất lợi! Điều bây giờ phải làm, ngoại trừ nhẫn nại ra cũng chẳng thể làm gì khác!”

“Nhẫn nhẫn nhẫn! Nhẫn đến chết đói rồi thì được cái rắm gì!” Triệu lão tam tức giận, đặt mông ngồi ở trên cái ghế dài, cuối cùng lại âm ỉ đứng lên, đi đi lại lại trong phòng!

Dương thị liếc gã một cái: “Nếu tôi nói thật không thể trông cậy nổi vào cái đức hạnh này của ông! Ông thì biết cái gì, ông nghĩ rằng tôi nguyện ý làm như vậy à, tôi không phải là vì bốn cái miệng ăn trong nhà này sao?” Thấy Triệu lão tam để im lặng, Dương thị tiếp tục phân tích: “Hiện tại, chúng ta đã phạm vào sai lầm....”

“Ngừng một chút! Cái gì mà chúng ta, chỉ có một mình bà thôi!” Triệu lão tam bật lập tức ngắt lời Dương thị.

“Phải! Vậy tôi cũng không nói nữa! Bây giờ cũng không nấu cơm! Ông ở đây mà chết đói đi là vừa!” Dương thị chán nản, nghĩ đến Triệu lão tam là một kẻ vô dụng không biết là gì hết lại là kẻ bạc tình.

Triệu lão tam cãi nhau với Dương thị một trận xong, cuối cùng cũng muốn nghe ý kiến của Dương thị, bắt đầu dĩ phải tiếp cận Dương thị mà dụ dỗ nàng ta: “Được rồi, được rồi, bà muốn nói gì thì nói đi, giấu diếm làm gì, bà không xem ta là chồng bà à!”

Dương thị nghe xong, lúc này mới cảm thấy trong lòng tốt hơn rất nhiều, trầm mặc một lúc liền chậm rãi nói: “Cha mẹ, đại ca, mấy người bọn họ khẳng định là hận chúng ta muốn chết, nhưng chúng ta không thể mạnh mẽ đi theo chân bọn họ được, như vậy sẽ không có điểm nào lợi đối với chúng ta!” Lại dừng một lúc, “Đầu xuân năm sau không phải mới ra ở riêng sao? Chúng ta phải nhẫn, nhẫn cho đến khi ra ở riêng mới thôi, hầu bao mới có thể dính trụ lâu *!” (J: câu này không hiểu nhá)

“Vì sao?”

“Ông ngốc thế! Bây giờ chúng ta im hơi lặng tiếng, không đi theo bọn họ so đo cái gì hết, mỗi ngày biểu hiện lấy lòng một chút, cha mẹ sẽ đau lòng cho cốt nhục của mình, khi đó liền miễn cưỡng thương xót cho chúng ta, rồi tha thứ cho chúng ta! Đợi đến lúc ở riêng rồi, tuyệt đối sẽ phân đồ đạc ra làm ba phần bằng nhau, ai cũng không bị thiệt! Nếu bây giờ chúng ta tiếp tục giống trước mà gây ồn ào, lúc đó cha mẹ sẽ phiền muộn, sẽ không cho chúng ta cái gì cả, rồi đem hết tất cả phân cho đại phòng, nhị phòng thì làm sao đây? Chúng ta ăn không khí để sống à!”

Trong phòng ăn nhà lớn, hôm nay là ngày lễ lớn nên người trong đại phòng và nhị phòng đều tụ tập lại một chỗ để ăn cháo mồng tám tháng chạp, cũng không giống trước đây bưng về phòng của mình ăn.

Lúc trời rạng sáng, Phương thị mang theo con dâu và con gái đi múc vài chén cháo mồng tám tháng chạp, chia ra để lên những vị trí khác nhau trên bàn ăn, một phần thì dùng để tế bái thần linh, mong các vị thần có thể phù hộ cả nhà bọn họ bình an thuận lợi, cũng mong mùa thu hoạch sau sẽ đem nhiều tiền về cho nhà bọn họ.

Còn dư lại một chén cháo mồng 8 tháng chạp, ngoại trừ mấy chén cháo của những người có mặt ở đây, còn lại đều bị Phương thị bỏ vào trong cái nồi, để ở ngoài phòng chờ đông lại, chờ mấy ngày sau muốn ăn nữa thì chỉ cần rã đông mà thôi.

Triệu Tương Nghi cười hì hì nhìn bà nội, thăm thẳm và cô cô đang bận rộn, nghĩ thầm mùa đông ở cổ đại khí trời cực kỳ giá rét, lại có thể dùng làm tủ lạnh ở hiện đại để bảo quản thức ăn.

“Mau ăn đi, một hồi sẽ nguội đấy.” Triệu lão gia tử nhìn mấy đứa nhỏ cười híp mắt nói, “Bắt đầu hôm nay trở đi, trong nhà sẽ ăn đồ tốt đó, các con hãy chuẩn bị sẵn cái bụng nhỏ đi nha!”

Dứt lời, người lớn cùng con nít đồng thời cười ha ha, mấy ngày gần đây thì hôm nay là ngày đầu tiên mà cả gia đình có thể thả lỏng được.

Đúng lúc này, Triệu Tương Liên nhỏ giọng nói: “Bà nội, cha con nói, muốn con nói cho mọi người biết là cha con và mẹ mỗi ngày đều ăn không đủ no, xin mọi người hãy niệm tình mà tha thứ cho bọn họ ạ...”

“Xem đi, hai người bọn nó lại đem chủ ý đánh lên người tui nhỏ.” Phương thị nguyên bản còn mỉm cười, gương mặt của nhất thời trầm xuống.

Triệu lão nhị cũng khuyên nhủ: “Chúng ta ăn, mặc kệ bọn họ, một lúc nữa còn phải quét dọn nhà cửa, sẽ rất mệt đấy!” Lý thị nghe xong, chỉ ở dưới bàn kéo áo Triệu lão nhị.

“Lão nhị nói đúng!” Triệu Tín Lương lạnh lùng nói, “Quản bọn họ sống hay chết, đó là đáng đời bọn họ! Chúng ta ăn đồ của chúng ta, phải ăn ngon mới có sức lực để làm việc!”

=====

[1] Đả cẩu cản nhân: đánh chó đuổi người.

[2] Câu tam đáp tứ: mời mọc ba, trả lời bốn = mấy em đứng đường (ta không có ý nói xấu gì đâu à, ai cũng có số thôi)

45. Chương 45: Khai Hoang

Edit: J

Chương 45: Khai hoang

Ăn xong cháo mồng 8 tháng chạp, người trong nhà bắt đầu lên đường làm việc, Triệu Nguyệt Cầm dẫn một đám con nít mang theo chén nhỏ cháo mồng tám tháng chạp đi vào trong sân, vì trong sân có cây đào, cây liễu và mấy cây khác, lấy cành cây khô quét một chút lên cháo mồng tám tháng chạp, với ước mong rằng sang năm sau có thể kết thành nhiều quả, cành cây phát triển nhanh chính là điềm tốt.

Đây là tập tục địa phương, hơn nữa nấu cháo mồng tám tháng chạp xong không thể ăn hết trong một ngày, mà phải ăn nhiều ngày, nếu như vài ngày sau giống như lời nói kia vẫn còn chút cháo, đây nhất định là điềm tốt có tiền, ý chỉ là hằng năm có thừa may mắn.

Mặt khác, Triệu lão gia tử và Phương thị đang chờ đón bề trên (tổ tiên), còn những người khác bắt đầu quét dọn nhà cửa, phòng ốc cũng có, ý nghĩa bên trong của “Khử trần nghênh tân” là đêm giao thừa tết âm lịch này chính là ngày lễ lớn trong năm, ắt không thể thiếu được công việc chuẩn bị.

Tất cả gia cụ lớn nhỏ cổ xưa đều bị những lớn trong nhà chuyển ra bên ngoài, để đầy ngoài sân nhỏ được nắng ấm phủ kín, chỉ chờ rửa sạch quét dọn.

Phương thị và đám nữ quyến đứng ở trong phòng, dùng một cây chổi thật dài để quét mạng nhện và bụi bặm ở góc tường, trên nóc nhà, mọi người đầu đội phượng bố, vẻ mặt tràn ngập vui sướng, bầu không khí ăn mừng năm mới càng nồng hơn.

Tóm lại mấy ngày kế tiếp, cần phải đem tất cả đồ vật lớn nhỏ trong ngoài nhà dọn dẹp hết một lần, đem mấy thứ bụi bặm kia dọn rửa để tất cả mọi thứ đều sạch sẽ.

Dương thị đứng ở trong tây phòng, mắt nhìn thấy bóng dáng lớn nhỏ trong viện đang vội vàng quét dọn, cuối cùng cũng nhìn không được bèn bước đến gần, cười hì hì nói là muốn giúp quét dọn một tay.

Nào có thể đoán được, đám người Phương thị tựa như không nhìn thấy Dương thị, đem Dương thị xem như là không khí, vẫn làm việc như cũ, không nói tiếng nào. Dương thị bị mất mặt nhưng cũng không buồn bực, cúi đầu cẩn thận tiếp tục nhìn cả nhà cười hì hì, thỉnh thoảng còn chủ động giúp đỡ một tay, hết làm việc này lại đến việc khác.

Thời điểm Triệu Tương Nghi đứng gần Dương thị, nàng ta muốn đưa tay ôm lấy Triệu Tương Nghi, may mà Triệu Tương Nghi nhanh nhẹn tránh thoát, Triệu Hoằng Lâm thấy thế, lập tức đứng dậy chạy đến đem Triệu tương Nghi bảo hộ ở phía sau lưng mình, ngẩng đầu nhìn Dương thị lạnh lùng nói: “Ít đụng đến tiểu muội của cháu đi! Ngộ nhờ muội ấy có mệnh hệ gì, thậm chí có thể chịu trách nhiệm được sao!”

Dương thị cố gắng đè nén cơn giận trong lòng, mới coi như là không lộ ra vẻ tức giận, tiếp theo lại xem như không có việc gì liền đi đến bên chỗ Lý thị để giúp đỡ.

Lý thị đang cầm chổi để quét tước, Dương thị thấy thế liền đoạt nhanh cây chổi trong tay Lý thị: “Ai da, Nhị tẩu vừa mới sinh con không bao lâu, thân thể còn yếu lắm cần phải điều dưỡng nhiều, tẩu đi vào trong phòng chăm sóc con trai đi, nơi này đã có muội rồi!”

Lý thị bị Dương thị cướp mất đi cây chổi trên tay, mặt thản nhiên nói: “Lúc còn ở trong tháng, tẩu cũng ăn không ít đồ tốt, lúc ở cữ lại là vào mùa thu hoạch, không có mệt mỏi càng nói chi là ủy khuất, thân thể yếu chỗ nào. Không phải lúc trước đệ muội nói tẩu như vậy sao, thế nào bây giờ lại đối phương thức khác rồi?”

Đối mặt với sự châm chọc của Lý thị, Dương thị thấy mình mất mặt, nhìn thấy Phương thị cùng cánh mày râu trong nhà đang khuôn vác đồ đạc, Dương thị tự biết mấy người bọn họ ghét mình, cho nên cũng không thể tiếp tục làm cái chuyện mặt nóng dán dít lạnh này nữa, tức giận đi về tây phòng.

Thấy Triệu lão tam đang khoanh tay đứng trước cửa tắm nắng, Dương thị tức giận nói: “Ông chỉ biết đứng ở đây hưởng thụ sung sướng, nhìn thấy tôi ở bên kia giống như con chó lấy lòng người ta, cũng không biết đi qua đó giúp đỡ, thay tôi nói mấy lời xin tha thứ à!”

Triệu lão tam liếc nhìn Dương thị một cái: “Là tự bà làm chuyện tốt, còn có thể oán trách tôi sao?” Trải qua sự kiện lần trước, Triệu lão tam ở trước mặt Dương thị, dũng khí cũng lớn hơn một chút.

“Ông vào đây!” Dương thị kéo áo Triệu lão tam, sau đó đi vào trong phòng.

Chờ Triệu lão tam vào trong phòng, Dương thị liền đóng chặt cửa, cẩn thận lấy từ dưới sàng ra một cái hộp gỗ nhỏ, Triệu lão tam biết đó là cái hộp mà Dương thị dùng để cất giấu tiền, hai mắt lập tức sáng lên: “Bà đây là đáp ứng yêu cầu hôm qua của tôi à, chuẩn bị lấy tiền cho tôi đi cá cược một lần nữa phải không?”

“Phi!” Dương thị quay đầu phun một ngụm nước bọt, sau đó mới quay đầu lại cẩn thận dùng chiếc chìa khóa mở hộp, từ trong hộp gỗ lấy ra một xâu tiền, vuốt ve tỉ mỉ, làm như không muốn, lại không biết làm như thế nào, sau cùng ngoan tâm lấy từ trong hộp ra nửa xâu tiền đưa cho Triệu lão tam, cẩn thận dặn dò: “Nhìn tình hình như thế này, tôi nghĩ giao thừa năm nay có lẽ chúng ta phải tự mình vượt qua, bên kia cũng sẽ không cho chúng ta một miếng cơm để ăn đâu! Đây, ở đây có năm trăm đồng, ông đi tìm mấy bạn hữu tốt của ông, thừa dịp bọn họ đi lên trấn mua hàng tết ông cũng đi theo mua về cho nhà mình mấy món đồ tết đi, nhớ kỹ, không cần mua đồ quá tốt, chỉ cần giống như mấy nhà khác là được rồi.”

Triệu lão tam cầm tiền trong tay ngây người sờ lấy, Dương thị không yên lòng, lại hung hãn nhìn hằn đe dọa nói: “Không được đem tiền đi chơi cá cược, cũng không được đi nhờ một đám cẩu vật bên ngoài giúp đỡ chúng ta đi mua, đến lúc đó một cân thiếu hai, vậy không phải lỗ lớn ư! Đồ mà ông mua về cho tôi phải một cân đúng một cân, ông đừng nên có ý định lừa gạt tôi, nghe chưa!” Dừng một chút, lại nhứt chí nói, “Năm nay cũng đừng mua vải mới để may quần áo, lần trước người Bùi gia có đến nhà chúng ta tặng quà, phòng của chúng ta không phải cũng được chai sao, tôi định như thế này, làm cho Hoằng Nhân thêm hai bộ áo mới, còn dư lại tôi sẽ may một bộ, ông và Tương Liên coi như khỏi đi.”

“Vì sao tôi không có?” Triệu lão tam vừa nghe Dương thị nói, nhất thời không vui.

” Mấy khúc vải đó màu sắc thì tươi mới, Hoằng Nhân còn nhỏ nên có thể mặc, còn ông đã lớn tuổi rồi, mặc như thế đi ra ngoài không sợ người ta chê cười à!” Dương thị giải thích, sừng sốt vì không suy tính đến Triệu Tương Liên đi.

Triệu lão tam cũng là một lưỡi đũa, lại không đau hải tử nên không có vì Triệu Tương Liên mà thương lượng.

Ngoài phòng, trong sân nhỏ Triệu gia.

Công việc quét dọn vẫn đang từ từ tiến hành, trời cũng mau đến chính ngọ. Triệu Nguyệt Cẩm vội đến trù phòng làm cơm trưa, những người khác vẫn tiếp tục công việc của mình.

Triệu Tương Nghi ra sức chạy về phía trù phòng ngắm nhìn một lúc, suy nghĩ cũng muốn bay đến nơi nào rồi.

Từ người nấu nướng cho đến người dùng đối với hương liệu trong trù phòng cũng không xem xét để ý đến, bình dân bách tính ở thời đại này sử dụng gia vị cho đồ ăn vẫn còn thiếu hụt rất nhiều. Phần lớn chỉ dùng đến muối, dầu mỡ chất lượng kém, mấy thứ gia vị khác như nước tương, nghe Phương thị nói, trong nhà của mấy người giàu có dùng rất nhiều hương liệu phong phú như dầu vừng chẳng hạn. Những thứ ấy quá đắt, đều không phải là thứ mà những người bình thường tiêu tiền để dùng.

Triệu Tương Nghi suy nghĩ đến mớ kiến thức linh tinh ở kiếp trước, có rất nhiều thực vật có thể dùng làm hương liệu, nếu như nàng có thể chế biến ra những hương liệu này, đến lúc đó lại dùng giá tiền vừa phải bán ra bên ngoài, khẳng định sẽ được mọi người hoan nghênh, cho nhà thêm được một khoản tài phú rồi.

Vì vậy, mấy ngày trước đây Triệu tương Nghi mượn cớ dưỡng bệnh nhiều ngày nên buồn bực, muốn đi ra ngoài thư giãn, cũng rắn lời kéo đại ca đi lên núi phía sau thôn vòng vo kiểm tra, khi đó Triệu Tín Lương không yên lòng, liền đi theo.

Nhưng thật quá đáng tiếc là hôm nay trời rét lạnh, rất nhiều hoa cỏ, cây cối đều đã héo rũ từ lâu, chỉ còn sót lại một ít sinh mệnh có khả năng sống cực mạnh, nhưng mấy thực vật này đối với nàng lại vô dụng.

Triệu Tương Nghi khi đó một phen nản lòng, không thể làm gì khác hơn là ở trong lòng tự nhủ, chờ đến đầu xuân năm sau, vạn vật đều sinh sôi phát triển, nàng phải đi dạo thêm một lần nữa xem có phát hiện được cái gì mới không.

Lúc này, nàng ngược lại suy nghĩ đến hai khối đất hoang tàn, điều hiều kia.

Tuy rằng Triệu Tương Nghi nàng không am hiểu cách trồng trọt cho lắm, nhưng cũng biết trước phải khai khẩn cày ruộng, mới có thể gieo trồng, bón phân được. Hai khối đất trước cửa nhà, thổ nhưỡng không có màu mỡ nhưng Triệu Tương Nghi lại nghĩ bây giờ phải thừa dịp khai hoang, rồi bỏ tro than vào trong đất đó trước, rồi chờ mùa xuân năm sau bón phân dục đất, không sợ không trồng được đồ tốt.

Triệu Tương Nghi chính là nhìn trúng hai mảnh đất lớn kia, nghĩ đến người nhị phòng hiền lành rất dễ nói chuyện, sẽ không đi theo tranh giành, còn tam phòng bên kia ước chừng sẽ không thêm tranh hai mảnh đất này, cho nên nếu nhà Triệu Tương Nghi muốn hai mảnh đất này nhất định phải thận trọng. Đã nghĩ như thế, phải thừa dịp ngay bây giờ chăm chút hai mảnh đất đó mới được.

Triệu Tín Lương thấy con gái mình hôm nay tinh thần sáng khoái, thân thể cũng tốt hơn rồi, trong lòng cũng vui vẻ, cho nên khi Triệu Tương Nghi xin hẩn lúc này đi khai hoang, hẩn tuy rằng không hiểu sao phải làm như vậy nhưng cũng đồng ý.

Triệu Hoảng lâm thấy thế cũng gia nhập vào đội ngũ.

Cả nhà bận rộn hết một buổi chiều, mới đem toàn bộ hai mảnh đất kia khai hoang xong, nhưng mà theo kinh nghiệm làm nông, Triệu Tín Lương chỉ thờ dài nói một câu: “Đất đó có gì tốt, hai mảnh cộng lại cũng lớn hơn một chút so với ba mảnh đất trồng rau kia, nếu nói về thu hoạch thì hai mảnh này bất luận cái gì cũng đều kém hơn một mảnh trồng rau kia.”

Triệu Tương Nghi nghe xong, trong lòng cũng khó tránh khỏi mất mát, nhưng tự an ủi mình, có thể trồng được nhiều thực vật thân thảo [1], nhưng là so với trồng một ít rau dưa, lúa nước kia thì thoải mái hơn nhiều, năng lực sống cũng rất dài, chỉ dùng hai mảnh đất kia nuôi trồng mà nói nhất định sẽ không bị lỗ.

Phía sau núi của thôn này không có thực vật mà Triệu tương Nghi muốn, vài loại thực vật còn sống kia cũng không phải, mấy ngày này, Triệu Tương Nghi nhìn thấy Phương thị phơi mấy loại thảo dược dùng để chế thuốc có khả năng sống sót trong khí trời giá rét rất mạnh, nếu không phải là bất đắc dĩ thì Triệu Tương

Nghi cũng không chọn trồng thảo dược đâu, nghĩ đến việc phải đi nghiên cứu chế tạo đồng thảo dược thành thuốc đông y để đem bán, xem ra cũng thực tốt.

Còn nữa, trong nhà nuôi rất ít gia cầm, đại khái là vì không có dư thừa thực vật gì cho chúng nó ăn, bình thường chỉ có một chút rau xanh, cám thôi... Trong nhà còn không đủ ăn chứ đừng nói chi là đem ra nuôi chúng nó.

Thế nhưng, trước đó vài ngày đến sau núi, Triệu Tương Nghi ngẫu nhiên phát hiện ra ở đây có một loại rau diếp đắng sinh trưởng rất nhiều! Thôn dân trong thôn gọi nó là Dã Cự Tử, loại rau ấy cho đến nay vẫn chưa có ai đem trồng, bởi vì mọi người xem nó như là rau dại, thỉnh thoảng mới đào lên ăn, trừ phi là mất mùa, nếu không sẽ chẳng có ai hứng thú ăn loại rau này cả ngày đâu.

Nếu như ở kiếp trước, Triệu Tương Nghi cũng cảm thấy nó rất là tầm thường.

Nhưng kiếp này, đây chính là loại thực vật lâu năm có thể chịu rét lạnh, trong lòng Triệu tương Nghi như nở hoa, đã sớm đem loại rau này chính là hi vọng của mình.

Nếu như lấy ra một mảnh đất để trồng rau diếp đắng, đến lúc đó không chỉ có gà mới có thể ăn được loại rau này, mà người một nhà bọn họ cũng có thể đem nó ăn khi người bị nhiệt, cũng có thể đem nó làm thuốc vì rau diếp đắng có tác dụng thanh nhiệt giải độc rất hay.

Sau khi suy nghĩ thật kỹ, Triệu Tương Nghi nhất thời mừng rỡ không ngủ được, ban đêm còn thường xuyên lặng lẽ ngồi dậy nhìn hai mảnh đất hoang bên ngoài cửa sổ, trực giác nói trên mảnh đất ấy giống như chất đầy vàng bạc!

====

[1] Thực vật nhân thảo: thực vật thân thảo có phần thân phía trên mặt đất, vào cuối thời kỳ sinh trưởng sẽ chết khô

46. Chương 46: Buổi Tối Giao Thừa, Đưa Ông Táo Về Trời

Edit: Q và J

Chương 46: Buổi tối giao thừa, đưa ông táo về trời

Thời gian qua nhanh như lật sách, ngày mồng tám tháng chạp đi qua, ngay sau đó là đến ngày hai mươi chín tháng chạp, ngày tết ông Táo (ngày đưa ông Táo về trời)

Triệu gia thôn ở vùng đông nam, người vùng này có một tập tục là trước giao thừa một ngày sẽ đưa ông Táo về trời, Triệu Tương Nghi nhớ mang máng, ở kiếp trước, tại phương Bắc là vào ngày hai mươi ba tháng chạp, còn ở phương Nam chậm một ngày là ngày hai mươi tư tháng chạp. Chỉ có ở vùng Chiết Giang là đặc biệt, là trước đêm giao thừa một ngày,[1]

Có thể Triệu gia thôn sau này là một vùng nào đó ở Chiết Giang, nhìn khẩu âm rất giống. Tuy rằng thời không này không có trong ghi chép của lịch sử, nhưng ngoại trừ thời đại và người cầm quyền không giống, còn lại phong tục tập quán, thanh quy giới luật,v...v...đều na ná giống như trong lịch sử mà nàng đã biết.

Ngày hai chín tháng chạp hôm đó, người trong nhà đều bận muốn chết.

Phương thị mang theo con dâu và con gái đã sớm thức dậy, làm cơm cho cả nhà, những món thịt này đã sớm được sấy khô để ướp gia vị như Lạp Xưởng, cá khô, thịt gà, thịt vịt đều là những loại đồ ăn tốt, lúc này có thể sử dụng chúng rồi. Hôm nay, bọn họ cần phải ở trong trù phòng để đem tất cả mọi thứ chuẩn bị cho tốt, vì đêm giao thừa ngày mai thêm vẻ vang.

Triệu Tương Nghi vui ở trong chăn ấm áp thì ngửi được hương vị nồng đậm của thịt khô xông đến mũi, mặc dù Triệu tương Nghi không phải là người tham ăn uống, nhưng vẫn là cười khanh khách che cái bụng không

ngừng lên tiếng của mình. Một năm qua, mọi người trong nhà đều ít khi ăn được món ngon, chắc hẳn bây giờ mọi người đang mở rộng bao tử ra chờ đợi ăn đồ ngon đây.

Lúc dùng điểm tâm, mọi người có thể do bận rộn ăn nhiều hơn, lần trước vào ngày mồng tám tháng chạp sau khi quét dọn nhà cửa, đại khái từ trong phòng ngoài phòng đều được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng hôm nay là đêm giao thừa, cũng phải quét dọn nhà cửa lại lần nữa, bởi vì sau giao thừa là mồng một tháng giêng, có một tập tục là vào ngày này không thể quét dọn nhà cửa được, sợ là đem tất cả may mắn, tài vận quét ra ngoài hết, đó là lí do tại sao mà trước khi qua năm mới cả nhà phải quét tước, thu dọn nhà cửa cho sạch sẽ lại lần nữa, để đảm bảo rằng không còn dơ bẩn gì. Phương thị lần nữa chỉ đạo mọi người quét dọn bên trong phòng lần nữa, bất quá quy mô quét dọn lần này nhỏ hơn nhiều so với lần mồng tám tháng chạp. (J: trước giao thừa ta phải quét ba bận bốn lượt, lau nhà thêm một lần nữa, như người luôn)

Mồng một tháng giêng ngoài trừ việc không thể ở ngoài quét rác, còn có một quy cũ là không thể đụng đến dao kéo, vì vậy trước đêm giao thừa hôm nay, mọi người đem giấy dán cửa sổ lại, thuận tiện lấy kéo cắt những phần giấy còn thừa ra bên ngoài cửa sổ, nói đây là điềm tốt được tiền bạc. Mặc khác, cũng đem mấy câu đối xuân mang ý vui mừng dán lên vào ngày hôm nay, để chúc mừng năm mới. (Q: ngày đó làm sẵn đồ ăn, chỉ chờ ba ngày tết nấu lên thôi là được)

Triệu lão nhị sáng sớm đã đến nhà Lý Chính xin mấy câu đối xuân, lúc này cả nhà cùng nhau tụ lại một chỗ thưởng thức, còn có kích động, Phương thị hỗ trợ quét dọn phòng xong, liền bưng tương hồ đã nấu đi ra, cùng mọi người dán giấy lên cửa sổ, dán câu đối xuân trên song cửa!

Trước đó vài ngày, hai mảnh đất hoang cũng được khai khẩn xong, lúc này nhìn chẳng còn cái vẻ điều hiều như trước nữa, xung quanh tràn ngập không khí vui mừng đón chào năm mới, mặc dù một năm qua cuộc sống của mọi người trôi qua không được như ý lắm, nhưng mà bây giờ, trên mặt ai cũng tràn đầy hạnh phúc cùng nụ cười sáng lạn.

Cho dù bữa tối hôm nay có thể được ăn món mặn là thịt khô, nhưng có mấy câu đối xuân kia cũng đã góp phần làm cho không khí thêm vui vẻ.

Sau khi ăn cơm tối xong, nhóm người Triệu lão gia tử và Phương thị bắt đầu bận rộn đưa ông tảo về trời. Đây là tập tục vào đêm giao thừa, có điều đây là lần đầu tiên Triệu Tương Nghi chính mắt nhìn thấy.

Truyền thuyết kể rằng vào đêm giao thừa Táo quân sẽ về trời bẩm báo lại cuộc sống của gia đình, tập tục như vậy cũng được phổ biến ở phương Bắc, có điều người phương Nam rất tôn sùng vị thần này.

Lý thị giúp đỡ một tay đem giấy vẽ tảo quân lấy ra dán lên trừ phòng, nồi và bếp trong trừ phòng đều dán giấy vẽ tảo quân, hai bên cửa dán hai câu đối, “Lên trời nói chuyện tốt, hạ giới gìn giữ bình an”.

Phương thị nhón lấy một bó nhang to, đốt nhang rồi phân cho mỗi người ở đây một phần, trên tay tiểu hài tử cũng cầm ba cây nhang.

Triệu Hoàng Lâm thân là cháu trai lại là trưởng tôn, liền dựa theo tập tục, bế một con gà trống màu đỏ vào trong ngực, quỳ trước mặt Táo quân. Nghe Phương thị nói, gà này là tọa kỵ cho tảo quân đi về trời, nên không thể gọi con gà này là gà mà phải gọi là ‘ngựa’. Triệu Hoàng Lâm ôm trong lòng chẳng qua là một con gà trống đỏ, vì vậy được xưng là ‘Hồng mã’.

Mọi thứ đều được chuẩn bị xong, Triệu lão gia tử đại diện cho cả nhà đi đến phía trước, đem giấy vẽ Táo quân đốt đi, trong phòng lập tức bị khói mù bao phủ, tràn đầy sự huyền bí. Lúc này, nam nhân trong nhà bắt đầu hùng hồn nói ra mấy lời như ý cát tường, Phương thị ở một bên cầm nhang bái lạy, ngoài miệng cẩn thận nói ước nguyện.

Không bao lâu, Triệu lão gia tử làm bộ đi một vòng xung quanh tìm Táo quân, đây là dán miệng Táo quân lại, ý là để Táo quân ở trước mặt Ngọc đế nói chuyện tốt của họ, không nói chuey65n xấu.

Cũng bái đã xong, Triệu lão gia tử đột nhiên la to một tiếng: “Linh!”

Sau đó liền bưng ly rượu đã cúng ông Táo kia đến trước mặt Triệu Hoàng Lâm đang ôm con gà trống vào lòng, thuận thế tưới rượu xuống đầu con gà, gà trống nhất thời nhảy lên, Triệu Tương Nghi thấy thế không khỏi hoảng sợ, nhưng tất cả mọi người đều vui vẻ ra mặt lớn tiếng gọi: “Linh, linh! Táo quân tiếp nhận rồi!”

Sau lại nghe người lớn giải thích, Triệu Tương Nghi mới hiểu được, đem rượu tưới xối người con gà, nếu con gà trống kia phản ứng giống như bây giờ chính là Táo quân đã nhận lời, sẽ phù hộ cho bọn họ được bình an, mùa thu hoạch thuận lợi, như ý cát tường! Nếu con gà trống kia chưa phản ứng, chính là Táo quân không đáp ứng, Triệu lão gia tử phải lấy thêm một ly rượu tưới lên con gà một lần nữa.

Làm xong hết tất cả công việc, trời cũng gần tối, người lớn trong nhà bắt đầu gội đầu rửa chân cho mấy đứa nhỏ, bởi đại phòng không có nữ nhân, việc này đành giao cho Phương thị làm.

Phương thị vừa gội đầu, rửa chân cho Triệu Tương Nghi vừa nói ra mấy lời cát tường, mong Triệu Tương Nghi có thể nhanh lớn lên, mong nàng có thể vui vẻ hoạt bát, về sau lớn lên càng thêm xinh đẹp, mỹ lệ.

Nếu không phải Phương thị tuổi tác lớn ta, Triệu Tương Nghi thật sự là sẽ đứng dưới ánh trăng mộng lung, sinh ra ảo giác, cho rằng Phương thị chính là mẫu thân của mình không biết chừng!

Làm xong hết tất cả công việc, người lớn trong nhà không thể ngủ, phải thừa dịp ánh sáng đêm giao thừa đem tất cả đồ dùng chuẩn bị cho tốt, trừ việc có thể ăn ở bên ngoài, còn phải chuẩn bị đầu heo cho ngày giỗ tổ nữa.

Triệu Tương Nghi để ý thấy tập tục ở đây, trong bụng như ngửi được mùi thức ăn ngon, liền kéo chặt tay áo Triệu Hoàng Lâm đi đến trù phòng, Phương thị và Lý thị không ngừng bưng mấy đĩa thịt và không ít hạt dưa đợi cho bọn họ ăn, Triệu Tương Nghi mím chặt môi ngửi mùi hương đang bay thoang thoang xung quanh, lòng tràn đầy vui vẻ đi đi lại lại trong trù phòng.

Vốn định thức đêm xem náo nhiệt, hai người bọn họ chờ Phương thị cũng muốn ngủ trễ rồi, nàng ngủ muộn một chút cũng không sao, nhưng nàng chỉ mới là đứa trẻ ba tuổi cũng nhanh bốn tuổi rồi, thân thể nhỏ cũng không thể kháng cự được cơn buồn ngủ, mới chốc lát thôi, hạnh nhân trong miệng còn chưa nhai xong, cơn buồn ngủ đã ập tới.

Triệu Tương Nghi nhanh chóng ăn xong đồ ăn trong miệng, rất sợ khi ngủ làm nghẹn cổ họng.

Nhắm mắt lại, bên tai còn nghe thấy tiếng bà nội, thắm thắm và cô cô cười nói vui vẻ, lúc Triệu Tương Nghi ngủ say, khóe môi cũng không nhin được mà nhếch lên, nghĩ đến cuộc sống sau này nên giống như thế mới tốt.

===

[1] Xem thêm ở đây: [s/.answers.yahoo.com/question/i... 339AA33jiv](https://s/.answers.yahoo.com/question/i...339AA33jiv)

47. Chương 47: Giao Thừa

Bốn tiếng để edit dài kinh

Edit: J

Chương 47: Giao thừa

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, Triệu Tương Nghi tỉnh dậy từ trong tiếng ồn. Hóa ra là cô cô Triệu Nguyệt Cầm dậy sớm, đang ở trong trù phòng bận rộn chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà.

Trải qua mấy ngày luyện tập, bàn tay nhỏ bé của Triệu Tương Nghi dần dần có sự mềm dẻo, có thể tự mình mặc quần áo, mang giày vào, chẳng qua là giường có phần hơi cao, Triệu Tương Nghi phải cẩn thận đến mép giường chậm rãi đi xuống, nếu không ắt sẽ ngã sấp xuống!

Triệu Hoàng Lâm cũng vừa mới tỉnh dậy, cả người mặc một bộ quần áo mới mang không khí vui mừng chạy đến trong phòng Triệu Nguyệt Cầm, nhìn thấy Triệu Tương Nghi vừa mới mặc xong một bộ quần áo mới, không nén nổi vui mừng, cười nói: “Tiểu muội bây giờ thật là ngoan, có thể tự mình mặc quần áo rồi, nào đến đây, ca ca dẫn muội đi rửa mặt.”

Hôm nay, Triệu Tương Nghi mặc một cái áo khoác màu hồng nhạt mới tinh và quần bông, vải may đồ này là do Bùi gia lần trước đưa tới, mặc dù vải này không phải là tốt nhất, nhưng đối người trong Bùi gia mà nói đây không là gì cả, nhưng còn đối người nhà bọn họ, mấy cuộn vải như thế này là vải tốt khó tìm. Triệu Tương Nghi còn tự mình cẩn thận quan sát, trên khúc vải màu hồng nhạt còn ẩn hiện thấy hoa văn cánh hoa, trông rất đẹp mắt.

Nhị lão Triệu gia vốn không cần đến khúc vải kia, bây giờ lại thấy Triệu Nguyệt Cầm lấy ra hai bộ quần áo mới cho hai người họ, hai người nhất thời cảm động vừa cảm thấy hơi lãng phí, nói Triệu Nguyệt Cầm tâm tư tỉ mỉ quá, Triệu Nguyệt Cầm ngại ngừng cười nói đây là ý tứ của đại ca.

Vì thế, nhị lão Triệu gia không xem trọng Triệu Tín Lương sao mà được.

Mặc dù bây giờ trời vẫn còn chưa sáng hẳn, nhưng không khí cả Triệu gia thôn hôm nay không giống như lúc trước yên lặng, mà mỗi nhà đều tràn đầy tiếng cười, thật là náo nhiệt.

Khí trời bây giờ tuy còn lạnh nhưng không lạnh như hôm mồng tám tháng chạp, hơn nữa bầu không khí thập phần hân hoan, trực tiếp xua tan đi hơn phân nửa cái lạnh mùa đông.

Tất cả mọi người trong nhà bắt đầu dùng món điểm tâm là cháo bí đỏ, món cháo này mang ẩn ý báo hiệu điềm lành, Triệu tương Nghi vốn không thích ăn điểm tâm có vị ngọt, nhưng mùi cháo lại thơm ngát ngon miệng, ngọt mà không ngán, thật hợp khẩu vị của nàng à.

Mấy ngày nay, hai tỷ đệ Triệu Tương Liên và Triệu Hoằng Nhân đều ngủ trong nhà lớn bên này, khẩu phần ăn uống của cả hai đều giống như mọi người, nhưng Dương thị và Triệu lão tam vẫn như cũ không chiếm được sự quan tâm của mọi người trong nhà, bị lạnh nhạt ở Tây phòng, không người thăm hỏi.

Nhưng cũng không ai biết rằng cuộc sống của hai người Dương thị căn bản không có khổ sở như cả nhà đã tưởng tượng, Bên này Dương thị lấy ra đồ Tết mà lần trước đã nhờ Triệu lão tam đi mua, mặc dù không phải là cái đồ tốt nhất, nhưng lại rất phù hợp với cả hai người họ. Lúc này, Dương thị vừa ăn chén cháo trắng trên bàn vừa hung ác lạnh nhạt nói: “Hừ, năm nay xem như là bọn họ tạm thời keo kiệt một chút, đợi đến đầu xuân năm sau khi ra ở riêng, tôi quyết định phải vui vẻ nháo loạn, làm cho mắt cậu của bọn họ phải rớt ra!”

Triệu lão tam lại không để ý đến Dương thị, chỉ vui đầu ăn chén cháo trắng trên bàn.

Ăn xong điểm tâm, bọn nhỏ đều ở trong sân chơi đùa, mỗi đứa đều cầm một chiếc túi nhỏ cất mấy món điểm tâm, đồ ăn vặt ngon vào bên trong, chẳng hề giống như mọi ngày đều không đủ. (J: gần Tết keo kiệt làm chi.)

Người lớn trong nhà một khắc cũng đều không rảnh, khi mặt trời vừa lên cao, tất cả mọi người trong nhà đều bận rộn chuẩn bị món ăn ngày Tết. Không chỉ làm cho tất cả người trong nhà ăn mà còn phải vội vàng làm mâm cỗ cúng tổ tiên trong từ đường vào ngày giỗ tổ.

Mùi thịt rượu bay đầy trong sân, không, sát thực phải nói là mỗi hộ gia đình đều tràn đầy mùi thơm của đồ ăn, làm cho người ta cảm giác được bụng dưới trống trơn, nước bọt chảy ròng ròng.

Trong Triệu gia thôn, phần lớn là thân thích hoặc họ hàng xa của người trong gia tộc, vì vậy nhà của mấy vị trưởng bối có uy tín trong tộc ở gần đây hết, từ đường Triệu gia có niên đại xây dựng từ rất lâu rồi. Mỗi khi ngày Tết đến, Triệu lão gia tử sẽ dẫn đầu cánh mày râu trong nhà nâng bàn đầy rượu thịt, thức ăn ngon, đi đến từ đường thờ tổ tiên để cúng giỗ. Nguyên là hôm nay các hộ gia đình khác cũng đặc biệt đến tế bái tổ tiên, bởi vì mồng một tháng giêng phải đi viếng mồ mả, cúng tế nên mọi người mới làm giỗ tổ hôm nay, cũng tiết kiệm được không ít thời gian.

Triệu Tương Nghi cũng rất muốn cùng đi xem bày bàn tiệc rượu ở từ đường, nhưng vì là nữ hài nên không được đi, chỉ có thể mở to mắt nhìn Triệu Hoằng Lâm đi theo người lớn. Đúng lúc, tiểu tử Triệu Hoằng Nhân kia quay đầu lại làm cái mặt quỷ hù nàng, ý nói là hẳn có bao nhiêu là tài giỏi mới được đi đến từ đường, Triệu tương Nghi bất đắc dĩ liếc hẳn một cái, cũng không thêm so đo, liền đi theo nhìn nhóm người Phương thị nấu ăn

Tại trù phòng, chẳng còn không khí vui mừng như lúc nãy nữa, vì lúc này Dương thị đang khoanh tay đứng trước cửa phòng bếp, lúc Triệu Tương Nghi đi tới vừa vặn nghe Dương thị nói một câu: “Bọn ta bên kia

không có nồi, không có bếp, làm sao có thể làm món ăn ngày Tết được, còn không muốn bắt mọi người bên này làm cho đây?”

Ngay lập tức bên trong truyền đến giọng nói của Phương thị: “Cuối năm rồi mà các người còn muốn lấy thêm đồ? Không phải là mấy ngày nay các người thường xuyên đem đồ ăn đến chỗ Hậu Diện để nấu ư, làm sao bây giờ lại muốn qua đây để nấu món ăn ngày Tết?”

“Hậu Diện” chính là chỉ nhà của Đại gia gia Triệu Tương Nghi, cũng chính là đại ca của Triệu lão gia tử, Đại gia gia là người hiền lành, dễ nói chuyện, chỉ là Đại nãi nãi là người yêu thích khoe khoang, ý vào con trai và con gái có chút bản lãnh, thường xuyên dùng đồ tốt để hiếu kính với bà, nên mỗi ngày bà thường ra ngoài nói này nói nọ với người ta, điều này làm cho Phương thị không thích chút nào. Đó là lý do tại sao, mặc dù ở rất gần nhau, nhưng chỉ vào ngày lễ lớn như ngày Tết Phương thị mới sang thăm hỏi, còn như ngày thường sẽ không lui tới.

Dương thị bị thọt một câu, sững sốt một lát, nhất thời khóc rống lên: “Trời ơi, cái nhà này còn muốn cho người ta sống nữa không đây, các người không cho bọn ta ở đây thổi lửa nấu cơm, mà bọn ta cũng đâu có tự nguyện đến nhà của Hậu Diện thúc dục đâu ...”

“Đi ra ngoài!” Phương thị bỗng nhiên tiến lên vài bước đi tới trước cửa, “Cuối năm rồi mà còn nói điều không may!”

Dương thị nói cho cùng cũng không dám chọc Phương thị, bởi vì còn tiếp tục nói nữa, Triệu lão gia tử và hai người con trai của ông ta khẳng định sẽ không bỏ qua đâu, cho nên bây giờ cũng không tiếp tục dây dưa chuyện này nữa, chỉ âm thầm bấm móng tay vào lòng bàn tay mình thôi, ở trong lòng xì một tiếng khinh miệt, xoay người muốn bỏ đi.

Vừa vặn thấy Triệu Tương Nghi đang đi tới, Dương thị thật muốn đánh cho con nha đầu này một bạt tai, nhưng ngại Phương thị và Lý thị đều ở đây, chỉ làm bộ cười tươi dụ dỗ Triệu Tương Nghi.

Triệu Tương Nghi vốn không thích, nghĩ đến tình huống bây giờ của người trong tam phòng chẳng khác gì đã cùng với gia đình phân gia, sau này cũng không còn quan hệ gì nữa, vì vậy ngoài miệng nói: “Bọn con bên này mừng năm mới đều ăn rất nhiều thịt, vậy Tam thẩm thẩm ăn gì ở bên kia?”

Dương thị ngửi thấy mùi thịt trong trù phòng, nuốt nước bọt một cái, sau đó làm bộ như muốn quay về Tây phòng bên kia.

Phương thị Lý thị hai người chỉ là nhẹ “Ồ” một tiếng, sau đó hai mặt nhìn nhau, rồi nhìn nhau cười, Phương thị còn cố ý dùng tạp dề để lau tay, sau đó mới ôm lấy Triệu Tương Nghi: “Con bé này hôm nay vừa há miệng ra thôi đã lạnh lợi như thế rồi, mà cháu cũng sắp được bốn tuổi đi, đúng là càng lớn càng tinh quái mà!”

Triệu Tương Nghi thuận thế làm cái mặt quỷ, Lý thị thì hí hóp mắt cười, nhét một miếng thịt gà vào trong miệng nàng.

Không lâu lắm, cánh đàn ông đi tết tổ cũng đã trở về, Phương thị dẫn theo con dâu và con gái đi ra bưng thức ăn vào trong nhà, đây chỉ là cơm trưa cũng không phải là cơm tất niên, nhưng đồ ăn vẫn giống như cũ, chỉ là hình thức và mọi thứ đều thua kém nhiều so với cơm tất niên.

Trên bàn cơm trắng và các món thịt đều tỏa ra một hương vị thơm ngon vô cùng, khiến cho người khác ngồi thấy cũng phải động tâm.

Sau khi nghe trưởng bối dặn dò xong, cả nhà mới bắt đầu cầm đũa lên tranh giành thức ăn để ăn, Triệu Tín Lương và Triệu Hoảng Lâm thay phiên nhau gấp thịt bỏ vào trong chén của Triệu Tương Nghi, thẳng đem chén nhỏ nhét đầy thức ăn, không thấy cơm trắng đâu hết, Triệu tương Nghi cười đến híp cả hai con mắt, bị ánh mắt trời chiếu vào, khó thấy được Triệu Tương Nghi đang chảy nước mắt.

Quơ cái tay nhỏ bé gấp một khối thịt vịt bỏ vào trong chén của Triệu Hoảng Lâm, giữa lúc cổ tay vì gấp khối thịt hơi lớn mà run lên, Triệu Hoảng Lâm nhanh chóng cầm chén tiếp lấy, cũng sờ sờ đầu Triệu Tương Nghi: “Tiểu muội ngoan, lại hiếu chuyện nha.”

Triệu Tín Lương khản trương nói: “Cũng không cần gấp cho cha, cha ngồi xa.”

Người trong nhà hòa thuận ngồi chung một chỗ ăn cơm trưa, rượu thịt rất thơm, tình nghĩa thêm ấm áp.

Sau buổi cơm trưa, Phương thị lấy mấy món chính ở trong nồi đã ninh xong, chỉ cần chờ hâm nóng lại một nữa thôi. Triệu Nguyệt Cầm lúc này không rời khỏi Phương thị một tấc, bởi vì Phương thị muốn nhân cơ hội này dạy dỗ Triệu Nguyệt Cầm không ít việc bếp núc, Lý thị thì sau khi làm việc nặng phải đi tắm một cái.

Lúc này, triệu Tương Nghi đang ngồi trong sân tắm nắng, hôm nay tiết trời cực kỳ tốt, tuy rằng còn rất lạnh nhưng ánh mặt trời nồng đậm, ấm áp vô cùng.

Nhìn trước hai mảnh đất hoang trước sân, Triệu tương Nghi bắt đầu lên kế hoạch cần làm cho mùa xuân năm sau. Triệu Hoàng Lâm thấy tiểu muội chờ người ra, chính là buồn cười cầm bánh ngọt trong tay đi đến trước mặt nàng khua tay: “Sao lại ngẩn người ra thế, có muốn ăn không?”

Triệu Tương Nghi cũng bất đắc dĩ lắc đầu: “Cơm trưa ăn rất no, muội không ăn đâu, đỡ cho tối nay không ăn cơm được.”

Triệu Hoàng Lâm buồn cười sờ sờ cái mũi nhỏ của tiểu muội: “Muội còn nhỏ nên bụng cũng nhỏ, nhiều đồ ngon như vậy muội cũng không thể ăn hết được đâu.” Dứt lời, hai huynh muội cười khanh khách.

“Được rồi, tiểu muội, muội có muốn lên trấn xem hội hoa đăng không?” Triệu Hoàng Lâm đột nhiên hỏi

Triệu Tương Nghi vẫn tưởng mười lăm tháng giêng mới là Tết Nguyên Tiêu, khi đó mới có hội hoa đăng, không nghĩ tới sớm như vậy đã có rồi liền không kiềm được hưng phấn hỏi: “Đi xem một chuyến như vậy tốn rất nhiều tiền đúng không?”

“Muội đúng là tiểu tham tiền nha, mở miệng đều là tiền, tiền, tiền.” Từ sau lần trước mọi người đưa tiểu muội lên trấn chữa bệnh trở về, mỗi ngày tiểu muội đều mở miệng nhắc đến tiền, trong lòng Triệu Hoàng Lâm vừa vui mừng vừa lo lắng.

“Là mồng sáu đầu năm nay sẽ có một hoa đăng, người trong thôn chúng ta cũng đi, đến lúc đó chúng ta sẽ xin đi nhờ xe bò.” Triệu Hoàng Lâm cười tính toán, thật giống như nói một điều rất ư là bình thường.

Triệu Tương Nghi vừa nghe như thế liền hưng phấn, ra sức gật đầu nói muốn đi. Đến đây lâu như vậy, ngoại trừ lần trước bị trúng mê dược, mơ mơ màng màng không biết trên trấn ra sao, lúc đó Triệu Tương Nghi vẫn còn chưa khỏe nên không biết cảnh vật trong trấn là như thế nào.

Hai huynh muội cười đùa một lúc, lại gia nhập cùng với bọn trẻ trong thôn chơi đùa, cả Tề Sâm và Tề Uyển Dao ở sát vách cũng chạy đến, cả đám ở cùng một chỗ chơi đùa, cho đến khi người lớn trong nhà gọi về ăn cơm tất niên, cả đám mới chịu giải tán.

Cơm tất niên cũng không giống như cơm tối thường ăn, mà là sau khi dùng cơm trưa xong thì một, hai canh giờ sau bắt đầu dùng. Cả nhà tụ họp lại một chỗ, trên bàn bày ra đủ loại món ăn nóng hổi phong phú, người lớn thì cầm một sợi dây pháo trúc chuẩn bị đã lâu kèm theo một que diêm, tiếng bùm bùm vang lên, cả nhà bắt đầu ăn cơm tất niên.

Triệu Tương Nghi vừa mới ăn cơm trưa xong, bao tử chỉ mới tiêu hóa được một chút, vì vậy đối mặt với một bàn đồ ăn ngon như thế này, đương nhiên cũng không ăn được gì nhiều rồi. Chỉ ăn mấy món có vị chua, cay một chút thôi cũng uống không ít cháo.

“Nào, mẹ, ngài cũng phải ăn thịt nha, làm mấy món ngày Tết này ngài cũng cực khổ rồi.” Triệu lão nhị gấp một khối thịt heo lớn bỏ vào trong chén của Phương thị, mắt Phương thị ươn ướt lệ, nghĩ đến cả năm qua lận đận, cực khổ, trong lòng vừa vui vừa khổ sở, “Ai” một tiếng liền nhận lấy thịt heo Triệu lão nhị gấp cho, ngay sau đó vui đầu ăn.

“Nhà chúng ta sang năm nhất định sẽ thu hoạch tốt!” Triệu Tín Lương giơ ly rượu to, ngửa đầu một hơi uống hết sạch, Triệu lão gia tử ở một bên phụ họa theo.

Bữa cơm tất niên, mỹ vị mà tình nồng, Triệu Tương Nghi cảm giác được lòng ấm áp và thỏa mãn.

Đến lúc đón giao thừa, người lớn và trẻ con trong nhà đều tụ tập lại trong nhà lớn, cùng sưởi ấm, ăn vặt, đùa giỡn, nói chuyện đã xảy ra trong năm cũ, nói nguyện vọng muốn có được trong năm mới. Triệu gia từ

trước đến nay rất tiết kiệm, nhưng vào lúc này cũng không tiết kiệm nữa, đem nến đốt hết ở trong phòng nhỏ, nhà lớn, ngọn đèn dầu sáng trưng.

Những ánh nến này không thể thổi tắt, phải đốt cháy đến khi hừng đông đến, mà người lớn trong nhà vẫn không ngủ, phải thức trắng đêm đón giao thừa.

Triệu Tương Nghi vốn muốn cùng người lớn trong nhà cùng nhau đón giao thừa, nhưng vừa đến canh hai, mí mắt cũng bắt đầu nhắm lại, bị Phương thị bắt lên giường đi ngủ.

Nửa đêm, khắp nơi trong Triệu gia thôn vang lên tiếng pháo, đây là mọi người đặc biệt chúc mừng năm mới, mặc dù kịch liệt ồn ào, nhưng trong lúc đang ngủ Triệu Tương Nghi vẫn nghe thấy, trên khuôn mặt múp míp, khóe miệng khe cong lên.

Năm cũ đã đi qua, nhớ đến chính mình đã đến đây được bốn, năm tháng, có chút chua xót, cũng có chút sung sướng, cho dù sinh kế của mọi người không lớn, nhưng tỉ mỉ hồi tưởng lại, những hồi ức đắng, cay, ngọt, bùi xen kẽ nhau đều là hồi ức thập phần trân quý. Cứ thế, rất nhiều năm sau khi Triệu Tương Nghi nhớ lại tuy vẫn chua xót nhưng trên miệng vẫn nở ra một nụ cười nhàn nhạt.

Bộ dáng Phương thị tươi cười, Lý thị dịu dàng, cô cô Triệu Nguyệt Cầm ngại ngùng, cùng với phụ thân và đại ca ở bên bảo vệ, tất cả hết thảy mọi thứ này, mặc dù nhiều năm sau nhớ lại nhưng Triệu tương Nghi vẫn không thể nào quên được.

Một bức tranh nông thôn do thân tình đan xen nhau vẽ nên vĩnh viễn khắc sâu vào trong đầu Triệu Tương Nghi...

Triệu tương Nghi cảm giác được mình đang mơ một giấc mơ ngọt ngào, trong mơ không có cái gì hết chỉ có hình ảnh chính mình đang nằm trên bụi hoa mềm mại, khí trời không hề lạnh, đang lúc mũi ngửi thấy mùi hương hoa thấm dần vào ruột gan....

Một năm mới, lại bắt đầu mở ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-nong-thon-nhan-roi>